Monica Ramirez

Seducția apei

www.tritonic.ro/ebooks
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro

ISBN 978-606-8320-38-0

Recomandare:

feminis.ro 4arte.ro PRwave FLACĂRA TRITONIC

Foto Coperta 4 © Octavian Tîbăr
Ilustrație Coperta 1 © Oscictures | Dreamstime.com

SEDUCŢIA APEI

Monica Ramirez
Seducția apei

Copyright © Monica Ramirez, prima ediție 2008, Boson Books
Copyright © TRITONIC 2012 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC CAȘMIR
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel.: 0726.738.724
www.tritonic .ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Seducția apei / Monica Ramirez;
TRITONIC, 2012
ISBN: 978-606-8320-38-0

Editor: BOGDAN HRIB
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRA DOLEA
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda: iunie 2012
Bun de tipar: iunie 2012
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

SEDUCȚIA APEI

Monica Ramirez
Bucureșteancă, absolventă a Universității Belford din California cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a *EWA, Espionage Writers of America*, și a *Romanian Crime Writers Club*, Monica Ramirez a debutat în România cu *Asasin la feminin*, primul volum din seria de spionaj internațional/romance Alina Marinescu. Au mai apărut: *Identități secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, un roman istoric de dragoste, *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, carte inspirată exclusiv după experiența personală a autoarei, *The Heiress's Knight*, o carte pentru copii în limba engleză pe care a scris-o pentru fiica ei cea mare și *Cum se scrie un bestseller / Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*. La editura *Blue Ink Waters Press* din America, i-au apărut volumele din seria Alina Marinescu, în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin, Whispered Identities, Balance of Power, Hidden Rules* și *Love Thieves*. Editura *Boson Books* i-a publicat două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair, Kit Black* și *Blackout*, versiunea în limba engleză a thriller-ului *Traficantul de umbre*. În curând, la editura *Crime Scene*, va apărea volumul III din seria Alina Marinescu, intitulat *Balanța puterii*. Monica mai are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum și un roman polițist.

Naufragiați

Valurile tot mai înalte și mai puternice se spărgeau violent de carenă. Corabia scârțâia din toate încheieturile. Simțeam fiecare izbitură în stomac, o senzație familiară care mi se răspândea prin întreg corpul într-un șuvoi de teamă și euforie. Pasagerii îmbrăcați în haine sărăcăcioase și jilave gemeau chirciți în paturile lor. Chiar dacă spațiul de locuit al cabinei era mult mai generos decât pe alte corăbii de mărime medie, știam cât de mizerabil se simțeau. Sărmanii. *Mal de mer*. Din fericire, eu nu sufeream de această maladie. Până la urmă, eram fiică de marinar; marea îmi servise drept cântec de leagăn, iar porturile erau casa mea.

Tocmai îmi petrecusem ultimii patru ani la Paris, orașul luminilor și al dragostei. *L'amour*... Dar nu și din punctul meu de vedere. Pentru mine, Parisul nu era decât locul unde-mi îndeplinisem visul de-a deveni doctor cu adevărat, oferind pacienților mei tratamente corecte care să nu le facă mai mult rău decât bine. Și, la urma urmelor, ce era atât de neobișnuit în asta? Doar ne aflam în anul 1862, ne pregăteam să pășim în secolul douăzeci! Ca întotdeauna, mă aflam cu un pas înainte. Lumea mea încă nu se obișnuise cu mine, ori cu colegele mele de breaslă. Doctori ca Elizabeth și Emily Blackwell, Marie Zakrzewska, ori Margaret Bres erau eroinele mele, femeile care mă inspirau. Iar acum, îmi ocupasem locul printre ele. O făcusem. În sfârșit, reușisem. Nu era important că trăisem cu pâine uscată și curmale. Nici că studiasem la lumina lămpilor cu ulei până mi se încețoșaseră ochii, ignorând comentariile răutăcioase despre *femei denaturate* și remarcile tendențioase la adresa fustelor mele cu despicătură. Important era că visul meu devenise realitate. Diploma de doctor, obținută cu brio de la *L'Ecole de Medicine de Paris*, și stetoscopul Laënnec fuseseră împachetate cu grijă în valiza mea veche și jerpelită. Îmi luasem *au revoir* de la Paris, navigând către vest, cu

toate că nu eram prea sigură dacă așteptam cu nerăbdare destinația finală.

M-am privit în oglinda mică și murdară, încercând fără succes să-mi aranjez părul ciufulit. Eram palidă și obosită, cearcănele negre ajungându-mi până aproape de pomeții obrajilor. Toată lumea spunea că sunt mult prea frumușică pentru a-mi dori o carieră obscură de doctor, că eram menită să devin o *lady* cu părul meu bălai, ochii albaștri și pielea albă precum porțelanul chinezesc. Mătușa mea, Catherine, mă catalogase drept o combinație periculoasă între frumusețea clasică a mamei mele și încăpățânarea și spiritul aventuros al tatălui meu. Ridica din umeri cu un aer învins, declarând că, până la urmă, aveam să fac ce naiba-mi trecea prin cap, indiferent de ce-ar fi spus oricine, chiar dacă asta m-ar fi ucis. Și avea perfectă dreptate.

M-am îndreptat spre scară, cu tivul murdar al fustei mele lungi foșnind la fiecare pas și câteodată agățându-se de podeaua denivelată. I-am aruncat o privire doamnei Lefevre. Arăta destul de rău. Era gravidă în luna a șaptea și, cu voia lui Dumnezeu, aveam să acostăm înainte de începerea travaliului. Între timp, avea nevoie de mai multă apă. Poate dacă i-o picuram printre buze cu ajutorul unei cârpe... Dar nu, după atât de mult timp pe mare, nu mai exista nici o cârpă curată pe corabie. Microbi și apoi febra purulentă. Deshidratare, infecție. Foarte riscant în timpul unei călătorii atât de lungi în jurul Capului Horn... *Nu te poți juca cu viețile oamenilor!* M-am oprit pentru a inspira adânc. *Totul va fi bine.*

Am urcat scara de lemn și-am întins mâna deasupra capului să deschid trapa montată în tavanul cabinei. Aerul rece m-a izbit în față. Mi-am ridicat bărbia, părul fluturându-mi în vântul tot mai puternic precum un drapel zdrențuit. În comparație cu semiîntunericul din pântecele corăbiei, lumea de afară părea opresiv de albă și luminoasă. Mult prea luminoasă. Am mai urcat câteva trepte, privind în jurul meu cu ochii mijiți.

Norii grei de un cenușiu voluptos înghițiseră soarele ce se ridica din ocean, lumina conturându-le siluetele întunecate cu nuanțe aurii ca de borangic. Iar cerul... roșu aprins, de culoarea sângelui proaspăt. Un val de căldură îmi invadă stomacul, inima mi-o luă la goană. O simțeam, aproape o puteam gusta pe buze. Venea ploaia. O furtună.

Mă pregăteam să pășesc pe punte, când am auzit pași în spatele meu. Am întors capul, ridicând ușor privirea. Cizme Wellington bine lustruite, cu manșete întoarse. Picioare lungi, musculoase, pantaloni din piele de căprioară, o redingotă neagră de lână ai cărei umeri nu aveau nevoie de un adaos de vată. În mod clar, posesorul nu era un fătălău. Aveam în fața ochilor un trup de atlet – desigur, vorbind din punct de vedere strict medical – îmbrăcat în haine de gentleman. În completarea acelor haine bine croite, o bărbie bine sculptată, buze pline care nu schițau nici măcar o umbră de zâmbet, ochi verzi și reci ca gheața în care se oglindeau păcate, triști misterioase și indiferența unui iad înghețat, plus încă ceva ce puteam percepe, dar nu puteam defini. Acel ceva nedefinit m-a atins undeva adânc, tăiându-mi răsuflarea. Tremuram pe dinăuntru ca și cum aș fi căzut cu capul înainte în Curentul Aleutian. Vântul înghețat părea fierbinte în comparație cu ochii aceia reci care mă studiau cu atenție, aproape insolit. Ne-am privit tăcuți pentru câteva momente.

– Femeile sub punte, mi-a spus într-un târziu pe un ton poruncitor, dar calm, vocea lui puternică dominând șuieratul puternic al vântului.

Nu-i puteam identifica accentul. Francez? Spaniol? European, de asta eram sigură. I-am cercetat chipul pentru a găsi un indiciu: linii fine în jurul ochilor, păr castaniu cu șuvițe arămii, în mod clar decolorate din pricina soarelui. Așadar, un bărbat obișnuit cu vicisitudinile naturii. Cine era străinul acela misterios? În mod ciudat, îmi părea cunoscut ca și cum trăsăturile lui mi s-ar fi ascuns într-un colț îndepărtat al memoriei. Și-a repetat ordinul, așa că n-am avut timp să mai speculez pe tema aceasta.

– Numai femeile, nu și bărbații? l-am înfruntat pășind pe punte cu mâinile în șolduri, adoptând în mod instinctiv o poziție în care-mi puteam păstra echilibrul.

Pupilele i s-au mărit o idee la vederea fustei mele despicate. *Ce s-a întâmplat? Te deranjează vederea unei glezne feminine?* Mă simțeam aproape dezamăgită. Bărbații. Toți erau la fel.

– Nu, a răspuns laconic, de data asta pe un ton jos. Final și bine definit precum o incizie chirurgicală.

Mi-a întors spatele, îndepărtându-se în direcția opusă. În mod clar, fusesem catalogată. Nu mai puteam înghiți așa ceva. Devenea de-a dreptul iritant, amintindu-mi de toate cursurile unde nu

fusesem admisă pentru faptul că nu purtam pantaloni și de câte ori fusesem nevoită să mă deghizez în bărbat numai pentru a putea învăța. Chiar și în biblioteci, pentru numele lui Dumnezeu! Eram femeie, nu o paria. *Haide, comportă-te ca o fată cuminte,* aproape că-l auzeam gândind, chiar dacă nu mi-o spunea cu voce tare. Mă înfuriasem atât de tare încât îmi venea să vomit.

– Și tu? Văd că tu poți sta aici pe punte! i-am strigat pe un ton acid, apropiindu-mă de el. Dacă tu poți, atunci pot și eu. Ne apropiem de Capul Horn. Vreau să-l văd. A trecut mult timp de când am fost aici ultima oară.

S-a oprit și s-a întors spre mine, privindu-mă pe sub sprâncene cu un aer mirat. Încă mă aflam acolo, nesocotindu-i ordinele? Arătă cu degetul către trapă.

– Acum.

Mi-am strâns haina în jurul meu și m-am îndreptat în direcția opusă, trecând chiar pe lângă el. M-am străduit să par sigură pe mine, în ciuda balansului tot mai accentuat al punții, mulțumindu-i cerului că încă îmi mai păstrasem îndemânarea pe o corabie în furtună. M-am oprit la prova, sprijinindu-mă cu mâinile de balustradă. În zare, ceva mai departe de linia întunecată a norilor, se putea vedea o limbă de pământ.

– Patagonia, spuse bărbatul din spatele meu.

Știam asta, n-aveam nevoie să mi-o spună el. Un val de iritare mi-a străbătut tot corpul, inima a început să-mi bată mai tare. *Probabil din cauza emoției.* Călătoria, revederea Patagoniei. Ultima oară când fusesem aici împreună cu fratele meu geamăn, Claude, aveam numai zece ani. Pământuri aride cât vedeai cu ochii, stâncile păreau că se prăvălesc în mare și Dolores, prima femeie care reușise să-l facă pe tata să zâmbească după moartea mamei. Oare Dolores mai era aici? În minte îmi răsări imaginea ei pe acea felie de pământ, cu ochii pierduți în zare. Un oraș aproape sălbatic. Cum se numea oare? Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc. Amintirile îmi defilau prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Doctorul Calhoun, mentorul și prietenul meu, cu zâmbetul lui calin. *Ceva cu Ti... îmi aduc eu aminte.* Ah, și Maiorul Moore cu ochii lui verzi ca de șarpe și zâmbetul rece ca o lovitură de cuțit. Mie și lui Claude ne era foarte frică de el. N-am înțeles niciodată de ce era tata prieten cu el. Petreceau foarte mult timp împreună, bând și discutând în surdină, așa cum fac adulții când nu vor să audă copii

despre ce vorbesc. Nici Dolores nu-l plăcea. O vedeam clar din felul în care trântea mereu sticla pe masă înainte de a-i lăsa singuri. *Ceva cu Ti...* Dintr-o dată, mi-am amintit.

– Tierra del Fuego, am spus cu voce tare, râzând, mulțumită că-mi amintisem.

– Un accent excelent. *Habla Español, señorita?*

– *Si. Un poco.*

Pierdută în amintirile mele, aproape că uitasem de bărbatul care acum mi se alăturase la balustradă. Încă mai era aici? Îmi doream să plece. Prezența lui mă deranja ca o iritație morbidă de piele. Poate dispărea dacă-l ignoram. Ce bine ar fi fost dacă l-aș fi putut trata ca pe o eczemă, cu vreo cremă, sau un unguent din plante. Am băgat mâna în buzunarul fustei după cealaltă soluție: talismanul meu, o scrisoare pătată pe care o primisem de la Claude. O citisem de cel puțin o sută de ori. O invitație, spunea fratele meu. O invitație să mă întorc acasă, unde oportunitățile răsăreau precum ciupercile după ploaie; tot ce trebuia să faci era să fii suficient de rapid și de inteligent încât să întinzi mâna să le culegi. Ei bine, Claude era foarte rapid. Dar inteligent? Poate chiar prea inteligent pentru propriul lui bine. Și pentru al meu. El îmi trimisese biletul pentru călătoria înapoi la Los Angeles la bordul corabiei *The Silhouette,* dar acum totul părea diferit, de parcă aș fi călătorit spre o altă destinație. Părea o călătorie către dezastru. O puteam simți, la fel cum simțeam furtuna care fierbea în jurul nostru și prezența dominantă a bărbatului de lângă mine.

– Ne așteaptă ape foarte învolburate. *Señorita,* vă rog. Un ordin, nicidecum o rugăminte.

Mâna lui se încleștă pe cotul meu, trăgându-mă de la balustradă. La naiba, avea să strice totul, făcându-mă să pierd momentul pe care-l așteptasem atât de mult! Am încercat să mă eliberez, dar era mult mai puternic decât mă așteptam. O reală surpriză, având în vedere hainele lui de gentleman. Dar știam și eu câteva trucuri. M-am tras înapoi cu toată greutatea corpului, înfigându-mă în călcâie și reușind să-i încetinesc înaintarea către trapă. Rezultatele erau destul de slabe, dar nu puteam face mai mult fără să-l rănesc. Până la urmă, depusesem un jurământ să nu fac rău nimănui. Nu cu bună știință, oricum. Dar pentru prima oară în viața mea eram foarte tentată să-mi încalc promisiunea.

– Nu! Aproape am ajuns! Vezi? am gesticulat nervoasă către limba de pământ, nepăsându-mi dacă-i trăgeam din greșeală un pumn în bărbie. Acolo, unde se învolburează apa. E Capul Horn. Magellan l-a descoperit.

M-am împiedicat și m-am izbit de el, simțind o satisfacție minusculă la geamătul surd care-i scăpă printre dinți.

– Nu. Cabrillo a fost primul, murmură el mai mult pentru sine.

În timp ce corabia naviga în jurul continentului, am rămas împreună, micul nostru război deja uitat, privind cum Atlanticul se contopea cu Pacificul. Apele învolburate ale celor două oceane se războiau dezlănțuite, amestecându-se în valuri uriașe ce înaintau mugind precum o armată de elefanți gri. Spuma albă zbura prin aer sfârâind, transformându-se în picături grele de ploaie. Vântul puternic îmi zmucea haina, înfășurând-o în jurul bărbatului de lângă mine. Rămăsese nemișcat, încă ținându-mă de cot. Atingerea era fermă, puternică, dar în mod ciudat aproape protectivă.

– Nu mi-e frică, i-am mărturisit.

– Nu, nici nu credeam că-ți este, *señorita*. Cu toate că ar trebui să-ți fie. Curajul nu înseamnă lipsa fricii. Mă privi cu atenție. Ești foarte tânără.

– Sunt suficient de matură, l-am contrat, simțindu-mă insultată.

Nu mi-a răspuns, doar m-a privit cu o umbră de zâmbet în ochi. Vântul se strecura printre noi, învăluindu-ne, proptindu-se cu putere în pânzele corabiei de deasupra capetelor noastre.

– Poate, spuse în cele din urmă.

– Nu poate. În mod sigur. Am douăzeci și doi de ani.

Buzele lui tresăriră de parcă s-ar fi abținut din greu să nu zâmbească. Oare eram chiar atât de amuzantă? Îi era milă de mine? Nu-mi dădeam seama și asta mă deranja mai mult decât eram dispusă să admit în sinea mea.

– De-a dreptul antică, îmi dădu dreptate pe un ton solemn. Deschise gura să mai spună ceva, dar un trosnet teribil îl întrerupse, apoi se auzi fâlfâitul unei pânze scăpate de sub control.

Puntea se înclină văzând cu ochii. Bărbatul misterios o traversase deja și se cățăra cu ușurință pe frânghii, sigur pe el, de parcă vântul nu s-ar fi luptat din răsputeri să-l smulgă de acolo ca pe un parazit iritant. Reuși să prindă frânghia care se rupsese, o întinse,

apoi privi în jos. Unul dintre marinari alerga către noi, dar era prea departe. Mi-am ridicat mâinile, strigându-i:

– Arunc-o la mine! Repede, nu mai avem timp!

Corabia se înclina vertiginos pe partea dreaptă, gemând din toate încheieturile cu fiecare secundă terifiantă. Lemnul trosnea, aprig testat, frânghiile se întindeau la maximum, totul pe punctul de a plezni în două. Valurile deja treceau peste balustradă, inundând puntea cu furia unui râu vijelios. În curând aveam să ne răsturnăm. Mult prea curând. Am alunecat, dezechilibrându-mă, dar mi-am îndoit genunchii și-am întins mâinile în lateral, regăsindu-mi echilibrul.

– Haide odată!

A mai ezitat preț de o secundă, apoi mi-a aruncat frânghia. Am prins-o și am tras cu toată puterea, ignorând senzația arsurii din palmele deja pline de sânge. Am scrâșnit din dinți și-am tras mai tare. Era ca și cum aș fi încercat să îmblânzesc un armăsar sălbatic care lupta cu toată forța împotriva mea. Puteam simți furtuna; era vie, chiar acolo în mâinile mele. Brațele începură să mă doară. Oare pierdeam teren? Apoi m-am pomenit dintr-o dată cu străinul lângă mine. Împreună cu el și cu marinarul care ajunse și el o secundă mai târziu, am ridicat dureros de încet pânza la locul ei. Apoi am legat frânghia, în timp ce ei o țineau întinsă. Când mi-am îndreptat spatele, am simțit crampe în brațe și ploaia dezlănțuită curgându-mi pe față. Furtuna ne înghițise cu totul. L-am privit pe străin în timp ce-mi verifica nodurile cu mare atenție. Asta m-a iritat profund. Probabil gestul lui nu era chiar atât de nerezonabil, dar tot mă deranja. Mă pricepeam destul de bine la noduri, fie că era vorba despre cele marinărești, fie despre cele chirurgicale.

A schimbat o privire cu marinarul, care arăta ca o pară mălăiață din gura căreia se revărsa un torent de cuvinte în limba spaniolă. Părea că-și cere iertare pe un ton temător.

– *Capitán…*

Căpitan? Ei, da… așa se explicau ordinele și faptul că se așteptase să le dau ascultare imediat. Așa se explica postura lui trufașă.

– *Esta bien.*

Marinarul rămase tăcut și se înclină scurt, apoi o rupse la fugă către tribord.

Într-un final, Căpitanul se întoarse spre mine și-mi luă mâinile în ale lui, răsucindu-le cu palmele în sus pentru a-mi vedea rănile.

Mănușa pe care o aveam în mâna dreaptă se rupsese pe la cusături. Mi-o scoase cu grijă. Materialul zdrențuit alunecă peste răni, usturimea răspândindu-se precum focul în palmă și degete. Este incredibil cât de multe terminații nervoase avem într-o singură palmă. De ce trebuia să le simt oare pe toate atât de acut? Căpitanul îmi studie și cealaltă palmă.

– Ți-ai pierdut mănușa.

– Nu... adică, nu acum. Am pierdut-o la Paris. Pe docuri, înainte să plecăm. Mereu pierd lucruri de genul ăsta... am câte una din fiecare. Poate într-o zi o să le aranjez pe perechi. Poate...

Păream o idioată fără creier. Am închis gura înainte să mai debitez alte tâmpenii. Dar lui nu părea să-i pese. Căpitanul îmi examina mâna. Scoase un mic oftat, ca de regret, apoi extrase o batistă albă ca laptele din buzunar. Nu mai văzusem niciodată un material atât de fin. Mi-am retras mâna.

– Nu! Ești nebun? O s-o distrug.

Mă trase mai aproape de el și-mi înfășură cu blândețe mâna rănită.

– Du-te să te vadă doctorul corabiei. Alt ordin.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui.

– Barbarul ăla care nu știe să facă diferența între cangrenă și vânătaie? Probabil glumești! Nu, mulțumesc, mă descurc și singură.

Căpitanul arcui o sprânceană. Mi-am dus mâinile la spate, ridicând din umeri.

– Gata, vezi? S-a terminat.

– Nu, spuse el cu voce joasă. De-abia acum începe.

Furtuna a durat o săptămână, aruncându-ne de colo-colo ca pe niște zaruri la cheremul naturii dezlănțuite, ori poate a furiei lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost motivul, marinarii forfoteau îngrijorați pe punte, în timp ce eu mă agitam sub ea, încercând să alin suferințele pasagerilor suferinzi. Romul nu-i mai ajuta cu nimic, așa că pentru cazurile cele mai grave am folosit rezervele mele prețioase de extract de mac. Doamna Lefevre și-a început travaliul cu mult mai devreme decât anticipasem, dând naștere unei fetițe minuscule. Capul ei era de mărimea unui măr ionatan, potrivindu-se perfect în palma mea. Apoi ne-am confruntat cu accidente soldate cu mâini rupte, pe care le-am rezolvat rapid, dar

și cu un catarg rupt, care ne-a forțat să șontâcăim într-un port chilean pentru reparații.

Au trecut două săptămâni până când am ridicat din nou ancora, apoi încă una pe apă. Și în tot acel timp, nu l-am mai zărit pe Căpitan. Poate rămăsese la țărm, ori poate era prea ocupat, încercând să mai câștige din timpul pierdut. Observasem că navigam cu viteză mai mare, apa oceanului gonind precum sticla lichidă pe sub carena corăbiei. Marinarii păreau mai ursuzi, obosiți datorită carturilor lungi. Nu mai cânta nimeni la ocarină, ori la muzicuță, singurele sunete de pe punte fiind cele ale ordinelor ferme, urmate de răspunsuri tensionate.

Recunosc, eram atentă la orice zgomot, așteptând să-i aud din nou glasul. Dar nu i l-am auzit. M-am plimbat pe punte la orice oră din zi și din noapte, sperând să-l zăresc pe Căpitan. Trebuia să știu, să-mi dovedesc că puteam rămâne calmă dacă-l întâlneam. Să mă port firesc. Normal. Poate momentul acela când reacționasem ca o idioată fusese o greșeală, ca un început de atac de apoplexie. Da, putea fi o explicație plauzibilă pentru reacția aceea care nu-mi stătea deloc în caracter.

Și cu toate astea, fierbeam ca un vulcan înainte de erupție. Mă simțeam încărcată de o energie răscolitoare. Nici măcar munca nu-mi mai aducea liniștea. Mă legănam în hamacul meu în fiecare noapte, cu ochii larg deschiși, invadată de o senzație ciudată de insatisfacție. Nu mă mai simțisem în felul acesta niciodată și nu eram convinsă că-mi place. Poate totul se datora numai delicioasei *café con chocolate* pe care mă obișnuisem s-o beau în timpul acestei călătorii prelungite. Savoarea scorțișoarei, aroma de cacao... da, băutura aceea chiar putea să-mi cauzeze toate senzațiile și emoțiile acelea ciudate.

Ceva înlăuntrul meu însă, îmi șoptea că nu era atât de simplu. Nu era simplu niciodată. Cauza stărilor mele era mult mai complicată, iar implicațiile erau de-a dreptul deranjante. Gândurile îmi pufăiau prin minte precum vasele cu aburi, roțile lor învârtindu-se, învârtindu-se... Pufăiau continuu, distrugându-mi liniștea sufletească, transformând-o într-o cârpă zdrențuită, îndemnându-mă să părăsesc confortul hamacului pentru a ieși din nou pe punte.

Cerul era de un violet întunecat, aidoma unei vânătăi proaspete, stelele părând suspendate deasupra liniei orizontului.

Aerul rece al nopții părea aproape ireal acum că trecusem de frontul atmosferic al furtunii. Cerul, noaptea, apa, totul părea adânc și liniștit. Totul și toate, în afară de mine. M-am fâțâit înainte și înapoi de-a latul prorei, încercând parcă să mă iau la întrecere cu gândurile ce nu-mi dădeau pace, urmărindu-mă pretutindeni ca un câine răbdător care dă din coadă. Ce se întâmpla cu mine? M-am concentrat pe zgomotul hipnotizant al valurilor spărgându-se de proră, dar nici măcar oceanul nu mă putea liniști. Am încercat să găsesc ceva, orice, care să-mi distragă atenția. Într-un final, mi-am sprijinit coatele pe balustradă și am privit peste bord, atentă la unda spumoasă care se pierdea în întuneric. Unde erau delfinii? Am încercat să le disting formele arcuite, dar n-am reușit să văd nimic. Poate că era prea târziu chiar și pentru joaca lor.

Dintr-o dată, am simțit ceva ușor atingându-mi obrazul. Mai mult ideea unei brize, gâdilându-mă ușor, dar știam că nu era asta. Nu putea fi. Aerul era calm, aproape o șoaptă. Adieri insesizabile, moi precum laptele. Cu toate astea, am întors capul, încercând să văd dincolo de senzația aceea, orice ar fi fost ea și de oriunde ar fi venit. Privirea mi s-a oprit pe o siluetă înaltă și nemișcată, sus în fața cabinei de comandă. Era el. Trebuia să fie. Postura aceea mândră, umerii lați și șoldurile înguste nu puteau aparține nimănui altcuiva. Căpitanul părea intangibil, atât de sus în veghea lui solitară deasupra echipajului, a întregului ocean. Arăta ca și cum ar fi aparținut locului aceluia. Gândul acela mă întristă puțin. Puse ocheanul la ochi, studiind întinderea oceanului într-un arc de la dreapta la stânga și înapoi. Se opri chiar înainte de finalul celui de-al doilea arc și lăsă ocheanul jos, întorcând capul și privindu-mă în mod direct.

M-a prins. La ce altceva mă așteptasem oare? M-am luptat împotriva dorinței de-a mă ascunde după niște butoaie. Mă simțeam ca o școlăriță prostuță, mulțumind Cerului pentru întunericul care-mi ascundea roșeața din obraji. Căpitanul rămase nemișcat, privindu-mă un timp îndelungat. Atât de îndelungat, încât iarna se transformă în primăvară, primăvara în vară, vara în toamnă, apoi anotimpurile începură să se învârtă în jurul nostru. Îi simțeam privirea ca o atingere, încălzindu-mă în locuri de existența cărora știam, dar pe care nu le cunoscusem cu adevărat până atunci. Locuri ciudate. Locuri întunecate. Era… de nesuportat și, cu toate astea, nu mă puteam mișca din loc. Așa că am rămas

acolo, nemișcată și stupidă, de parcă cineva îmi încleiase picioarele de punte cu un lipici imaginar. Trebuia să mă mișc, să fac ceva, dar nu știam ce. Cu tot studiul și educația mea, eram o ignorantă când venea vorba despre lucruri de genul acesta. Până la urmă, mi-am ridicat mâna și-am fluturat-o un pic prin aer. Nu știu de ce, dar am făcut-o. El așteptă câteva minute înainte de a-și înclina puțin capul în semn de răspuns. O mișcare imperceptibilă. Probabil mi-o imaginasem.

Capcana

Mirosul greu al gunoiului și-al măruntaielor de pește mă întâmpină precum îmbrățișarea unui prieten vechi, oferindu-mi în mod ciudat o senzație de confort. Ah, dulcea urare de bun venit acasă. Am recunoscut imediat mirosul portului San Francisco, dar, în rest, totul arăta complet schimbat. Priveam împrejurimile cu ochi curioși, la fel ca mai toți pasagerii europeni, în timp ce înaintam cu pași de melc pe pasarela montată pentru debarcare de o armată de marinari. Nu-mi venea să cred ce vedeam; cu greu mai recunoșteam ceva din vechiul San Francisco. Băieții andrii *ranchero* dispăruseră cu desăvârșire, cu tot cu vitele lor care pășteau oriunde ar fi găsit un petec de iarbă, la fel cum dispăruseră zecile de sârme cu rufe și lenjerie albă fluturând în bătaia vântului chiar la vest de portul Yerba Buena.

Goana după aur transformase orașul din țăran simplu într-un gentleman emancipat. Căile noroioase ale străzilor erau acum acoperite cu scânduri late, noile clădiri se înghesuiau unele în altele precum tinerii îndrăgostiți. Rânduri întregi de prăvălii și case noi cu turle se înălțau semețe la cer, tivind dealurile și făcându-le să arate ca niște arici imenși. La sud de Market Street, turnătoriile și fabricile de muniție expirau nori voluptoși de fum.

Părea că oamenii nu mai aveau nici un moment de liniște. Era un du-te vino continuu, totul îmbulzindu-se în jurul meu; apa clipocind pe lângă docuri, copitele cailor tropotind ritmic pe scândurile de lemn, scârțâitul vagoanelor încărcate cu mărfuri provenite din burțile imense ale corăbiilor, strigătele birjarilor, ale marinarilor, exclamațiile emoționate ale familiilor reunite. Am încercat să-l disting în mulțime pe Claude, dar nu i-am văzut părul negru și ondulat printre marea de pălării și capete descoperite. Era greu să-l confunzi cu altcineva. La aproape doi metri înălțime, se afla mereu cu un cap deasupra tuturor. Și chiar dacă nu-l vedeai, îi auzeai hohotele de râs. Unde era fratele meu? Claude

avea multe defecte, dar nu întârzia niciodată. Îngrijorată, am cercetat din nou mulțimea. Nici urmă de el. Nici un semn.

Băieții încălțați cu tenișii prăfuiți și șepci decolorate pe cap se strecurau printre pasagerii bine îmbrăcați, fluturând ziare și strigând în gura mare:

– Extra! Extra! Citiți ultimele noutăți! Piratii atacă din nou!

Piratii? În timpurile noastre? Mai degrabă dezertori care atacau corăbiile Uniunii, conducând din umbră blocada. Prin urmare, Războiul Civil atinsese și țărmurile acestea. Eram surprinsă. Trăisem cu impresia că Statul Californian era suficient de departe, dar războiul putea fi comparat cu o cangrenă. Se împrăștia imediat, nerespectând limite, ori granițe. Probabil eram extrem de norocoși că reușisem să acostăm fără să fim atacați. Corabia transporta tunuri pentru întărirea garnizoanei Presidio și a redutei Fort Point.

I-am făcut semn unuia dintre băieții. Avea obrajii roșii de la atâta alergat. Era mic și plăpând, în mod clar subnutrit și muncit mult prea mult pentru vârsta lui. Hainele îi erau ponosite, dar curate, și avea o freză dichisită. Când a dat cu ochii de mine, pe fața lui a trecut o undă de dezamăgire, apoi s-a apropiat cu pași mici.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar nu am poze cu haine la modă. Numai ziare, mi-a spus, mutându-se nerăbdător de pe un picior pe altul.

– Perfect. Dă-mi și mie un ziar, te rog.

M-a privit cu o expresie sceptică.

– Dar să știți că n-are poze.

– E-n regulă. Știu să citesc. Chiar îmi place să citesc, ăăă…

– Seymour, mă ajută el, nerăbdarea transformându-i-se în entuziasm la ideea că ar putea vinde un ziar. Scoase unul din geanta mare de pe umăr și mi-l întinse. Uitați, e cald, tocmai ce-a ieșit din tipar. Vaporul *USS Columbia* a fost capturat. O lovitură sub centura Uniunii. Confederații au luat prizonieri tot echipajul. N-a scăpat nici unul.

– Nici măcar unul?

– Păi, cam așa ceva. Mi-a zâmbit larg, expunându-și găurile celor trei dinți lipsă din față. Tot aurul a fost furat, domnișoară. Un milion de dolari adevărați, nu hârtii din alea verzi. Uniunea murea să pună mâna pe așa o comoară, ca să nu mai fie Lincoln

nevoit să tipărească dolari din ăia de hârtie. Oricum, n-au nici o valoare. Nu se compară cu aurul.

Am râs și i-am dat o monedă de aur. A privit-o cu suspiciune, apoi a încercat-o cu dinții.

– Francez, i-am spus.

Fața i se lumină.

– Franțuz? E-n regulă, atunci. Credeam că e un penny din ăla de alamă. N-au nici o valoare.

I-am mulțumit lui Seymour pentru ziar, apoi am cercetat din nou mulțimea în căutarea lui Claude. Toți pasagerii de pe corabia mea părăsiseră deja docul. Ultima trăsură tocmai pleca. Rămăseseră numai marinarii care descărcau lăzile cu marfă. Am simțit cum mă trăgea cineva de fustă.

– *Missy*, spuse o voce de copil în spatele meu. *Missy. Señorita. Lady.*

Nu eram prea convinsă că mi se potriveau apelativele acelea, dar m-am întors. Era Ling-Shen, băiatul care făcea curățenie în cabinele de pe corabie. Nu cred că avea mai mult de cinci ani. Ochii negri și obligi îi străluceau sub bretonul tuns inegal, privindu-mă entuziasmat ca și cum urma să-mi împărtășească un secret minunat. Unul extrem de delicios.

– Pentru dumneavoastră, îmi spuse, înmânându-mi o cutie dreptunghiulară de lemn. S-a înclinat rapid, apoi a zbughit-o înapoi la corabie.

Cum? A cui era cutia asta? Probabil era o greșeală. Eu îmi împachetasem cu grijă cele câteva lucruri care-mi aparțineau, toate în geanta mea neagră de călătorie. Nu uitasem nimic. Cutia aceea nu era a mea. Era confecționată dintr-un lemn foarte frumos de culoarea scorțișoarei. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Mi-am trecut degetele pe suprafața fină a capacului înainte de-a deschide încuietorile aurite pentru a arunca o privire înăuntru. Mi s-a oprit respirația. Pe partea interioară a capacului erau sculptate două mâini care se întindeau peste un ocean zbuciumat. Mâinile susțineau ceva. Am privit cu atenție. Ceva cu mai multe fațete. Un diamant? Nu. Părea altceva… Poate o mură? Nu-mi puteam da seama, dar frumusețea imaginii m-a atins undeva în adâncul sufletului. Fiecare piesă se unea perfect cu cealaltă, creând iluzia unei picturi, nu a unui puzzle. Cuvântul *Zarzamora* era sculptat la baza imaginii, totul decorat cu perle mici.

Oare ce însemna? Mă ducea cu gândul la un loc exotic cu nisip alb și ape turcoaz, palmieri foșnind în briza răcoroasă și fructe dulci și suculente. Mi-aș fi dorit să pot ajunge acolo. Chiar în momentul acela. Dar nu singură.

M-am uitat în cutie, unde am descoperit ceva înfășurat în pânză de in. Am desfăcut pachetul, simțind imediat mirosul de piele fină. O pereche de mănuși gri, culoarea porumbeilor călători, cu trei perle pe post de nasturi într-o parte. Găicile erau tivite cu mătase fină. Nu avusesem niciodată mănuși atât de frumoase. Văzusem așa ceva numai la doamnele din înalta societate, ori în vitrinele magazinelor de lux. Am rămas cu ochii la ele, nevenindu-mi să cred. Nu puteam purta așa ceva. Cu siguranță aș fi pierdut vreo perlă. Nu mai vorbesc de pete! Cloroform, acid carbolic, flegmă… le-aș fi distrus în doar câteva zile. Îmi plăceau mult, dar nu le puteam folosi. Eleganța lor simplă îmi amintea de ceea ce nu eram și n-aveam să devin niciodată. Părea mai mult un reproș decât un cadou.

Am închis capacul cutiei cu un oftat și-am vârât-o în geanta mea de călătorie. Am mai atins o dată lemnul, simțind grija cu care fusese șlefuit, felul perfect în care se îmbina pe la colțuri. Oare o sculptase chiar el? Probabil că nu. O cumpărase din vreun magazin scump cu vedere la mare. Ling-Shen nu-mi spusese de la cine era acel cadou, dar eu știam deja. De la Căpitan. Aș fi apreciat cu mult mai mult dacă și-ar fi luat personal *adieu* de la mine. Cu toate astea, mă simțeam ciudat de ușurată că n-o făcuse.

Voiam să dispar de acolo cât mai repede cu putință. Ultima cârciumă în care intrasem semăna cu fundul iadului. Indiferent în ce colț al lumii te aflai și cum se numeau, toate cârciumile puteau la fel. Cu cât înaintam în vârstă, cu atât înțelegeam mai multe și locurile de genul acela îmi întorceau stomacul pe dos. Probabil și pentru faptul că în mintea mea reprezentau pietrele pe care călcase tatăl meu în drumul său către ruină; plus că-mi era teamă ca nu cumva să-l urmeze și Claude cât de curând.

Putoarea whisky-ului și a rumegușului de lemn mi se impregnaseră în minte ca o amintire de rău augur. M-am grăbit să ies afară, îndreptându-mă către Montgomery Street. Nu mai era prea multă lume pe stradă – câțiva bărbați îmbrăcați în haine vechi de lână, unii cu un aer pierdut, alții grăbiți să ajungă la destinație

înainte să fie arestați. Nu prea aveai motive să te afli pe faleza *Barbary* la ora aceea dacă nu vindeai ceva în mod ilegal, ori dacă nu erai în căutare de femei ușoare. Băutura curgea valuri, valuri și puteai gusta din orice păcat posibil dacă dispuneai de banii necesari.

Soarele își începea călătoria descendentă pe cer, umbrele alungindu-se tot mai mult în timp ce se cățărau ușor pe zidurile clădirilor. În curând avea să se înserereze, iar eu tot nu-mi găsisem fratele în localurile pe care știam că le frecventează. Străzile erau aproape pustii. Se făcea târziu, dar era încă devreme pentru împătimiții jocurilor de noroc și, în special, pentru clientela nocturnă.

Am început să merg mai repede, clămpănind cu bocancii mei vechi pe scândurile de pe trotuar. Eram deja extrem de iritată după ce-mi căutasem fără succes fratele și în barurile *Bull Run* și *El Dorado*, încercând să nu mă înfurii de-a binelea. Mă dureau picioarele, iar geanta mea de călătorie era grea de parcă aș fi cărat în ea ghiulele de tun. O durere surdă în capul pieptului mă avertiza că nu mâncasem nimic de ore întregi. De fapt, nu foamea era cea care nu-mi dădea pace, ci îngrijorarea. Unde naiba era fratele meu? Mi-am promis să-l strâng de gât când aveam să dau ochii cu el.

Am continuat drumul, fără să mă mai opresc la fiecare local care-mi ieșea în cale. După un timp, casele ieftine din lemn au cedat locul vilelor din cărămidă roșie cu obloane albe îngrijite și încuietori de alamă șlefuită. Aici nu se târa nimeni prin noroaie – bărbații călăreau armăsari tineri, iar femeile călătoreau în confortul trăsurilor elegante. Mi-am înfrânat un rânjet ironic. Mă aflam în lumea celor cu mâini moi și fine, unde ifosele primau. Nu existau boli, ci numai neurastenii. Patimile erau aceleași, dar foarte bine ascunse în lăcașuri exclusiviste. Cu cât mai exclusiviste, cu atât mai bine. În acest cartier unde trăiau cei din înalta societate se afla renumitul *The Golden Catherine*, ultimul loc unde mai puteam spera să-l găsesc pe fratele meu. Nimic nu părea că se schimbase de ultima oară când fusesem aici. Coloanele în stil corintian ofereau clădirii un aer elegant și discret extrem de necesar unui local frecventat de domnii din înalta societate. În locul unui paznic obișnuit, la intrare se afla un portar în livrea.

M-am oprit în dreptul gardului din fier forjat, decorat cu dantelării din alamă. Portarul mi-a aruncat o privire trecătoare și indiferentă. Nu reprezentam nimic pentru el, n-am zărit nici măcar

o umbră de recunoaștere pe fața lui. Nici nu era de mirare la cum arătam: fără mănuși, cu bocancii și poalele fustei pline de noroi, pălăria mică dată pe spate, mai mult agățată de cocul de la ceafă. Suvițe rebele de păr mi se lipiseră de gâtul transpirat. Probabil arătam mai mult ca o doamnă văcărească decât ca o doamnă doctor. Nu, să lăsăm *doamna* la o parte; nu fusesem și nu arătasem niciodată ca o doamnă. Oricum, portarul era probabil nou, pentru că nu-l recunoșteam, iar el era clar că nu mă cunoștea pe mine. N-aveam de gând să fac o scenă. Catherine n-ar fi apreciat asta. Discreția făcea parte integrantă din descrierea ocupației ei. Doar conducea cel mai luxos bordel din San Francisco.

Am mers de-a lungul gardului până am ajuns pe o alee laterală, apoi am coborât scările de serviciu până la intrarea pentru personal. Holul strălucea de curățenie, dar asta nu mă mira, cunoscând-o pe Catherine; lăzile erau stivuite în mod ordonat, tapetul de pe pereți nu avea nici o pată. Lămpile cu gaz nu aveau nici un fir de praf pe ele, totul era lustruit la perfecție. Am intrat în bucătărie, salivând la mirosul de legume proaspăt tăiate.

– Am dat de belea, se văită o femeie corpolentă în timp ce-și ștergea mâinile pe șorțul alb. Doamna Bernard își tamponă fruntea cu materialul de un alb imaculat al șorțului, apoi obrajii rozalii. Don Cabrillo a anunțat că ne vizitează în seara asta. Vai de viața mea! Și nu mai avem nici măcar un copan de fazan. Catherine o să ne strângă de gât. Don-ul e foarte pretențios, nu va accepta nimic altceva. Ce ne facem, Frankie?

– François, nu Frankie. Când o să înveți odată să-mi spui numele corect? îi răspunse vocea unui bărbat născut și crescut la Bowery și nicidecum la Paris. Frankie nu avea nimic în comun cu Franța, exceptând poate faptul că se hârjoanea din când în când cu dansatoarele de can-can de la salonul *El Dorado*.

– Cum să-ți țin minte numele, când îl schimbi mai des decât supa pe care-o gătești? Găsește-ți un nume și rămâi cu ăla. Doar nu te aștepți să le putem ține minte pe toate.

– Fără isterii în bucătăria mea, o avertiză Frankie cu un deget bont.

– Bucătăria ta? îl îngână doamna Bernard pe un ton ascuțit precum fluieratul unui ceainic care dă în fiert. Deci acum asta e bucătăria ta?

Of, of, of... recunoșteam tonul acela. Era timpul să intervin, ori în curând aveau să se tăvălească pe podeaua bucătăriei ca doi luptători de sumo. Iar eu nu-mi doream să pun copci nimănui în prima mea noapte acasă. Am băgat capul pe ușă.

– Bună seara.

– Nathalie! Doamna Bernard scăpă din mână lingura imensă de lemn pe care o învârtise amenințător pe deasupra capului și mă trase în brațele ei dolofane. O, Doamne! Uită-te la tine, numai uită-te la tine! Cum ai crescut și..., făcu o pauză în timp ce mă examina cu mai multă atenție, ... și ești murdară ca de obicei. Noroi! De unde ai colectat toată mizeria asta? Ai căzut în vreo groapă?

– Lasă copila în pace, doamnă B! A navigat în jurul Capului Horn, pentru numele lui Dumnezeu!

Frankie mă pocni cu pumnul în umăr, rânjind cu gura până la urechi. L-am pocnit înapoi. Începu să râdă în hohote, masându-și umărul.

– Văd că nu te-a îmblânzit lumea civilizată de dincolo de ocean. Bun, bun. Îți mai aduci aminte combinațiile? Își ridică bărbia, indicând-o cu un deget. Îți ofer una din partea casei. Haide, haide. Pocnește-mă cum vrei.

Mi-am strâns pumnii și i-am ridicat la nivelul feței, țopăind în jurul lui ca un curcan bezmetic.

– Încetați imediat cu prostiile astea, ne apostrofă doamna Bernard pe un ton indignat.

Am ignorat-o cu desăvârșire. Am riscat cu un pumn, dar Frankie s-a eschivat.

– Haide, copilă, ești mult mai bună decât atât.

Doamna Bernard a pășit între noi.

– Frankie, ți se arde supa.

Asta îl readuse rapid cu picioarele pe pământ. Frankie se repezi la aragaz, scăpând o înjurătură printre dinți. Doamna Bernard clătină din cap, îndreptându-și atenția asupra mea.

– Of, Nathalie, ai rămas la fel. Aveam alte așteptări de la tine.

– Las-o în pace, femeie. Nu te mai văita atâta, că doar nu e o oală cu lapte care s-a acrit.

– Ei, lasă că am eu ac și de cojocul tău. Așteaptă numai să-i spun lui Catherine că încurajezi comportamentul ăsta nedemn de o femeie respectabilă. Haide, mai bine mergem sus. Îți aduc ceva de mâncare. Niște ceai și prăjiturele cum îți plac ție. A, și-am făcut gem de mure. Pun pariu că-ți era dor de așa ceva.

– Mai mult decât îți poți imagina.

Am zâmbit în timp ce urcam scările de marmură. Aș fi putut să-mi găsesc drumul fără probleme, chiar dacă mă lega cineva la ochi. O făcusem de atâtea ori în visele mele. Indiferent câți ani ar fi trecut, câte mile depărtare, cunoșteam locul acesta mai bine ca pe propriile buzunare. Portul meu de baștină. Bănuiesc că oricât de departe aș fi fugit, tot nu m-aș fi putut desprinde de el. În sfârșit, mă reîntorsesem acasă.

Am pășit printre draperiile de catifea. Picioarele mi s-au afundat în covorul turcesc din salonul principal. Pereții erau acoperiți tot cu damasc roșu, așa cum îmi aminteam, dar candelabrele de cristal și scaunele tapisate cu spătare aurii erau noi-nouțe. Ce diferență față de primul cuibușor de nebunii al lui Catherine, care se aflase odată pe o corabie părăsită în port, al cărui echipaj fusese cuprins de febra goanei după aur. Catherine conducea acum o adevărată *casa grande*. Eram de-a dreptul impresionată. Probabil afacerile mergeau foarte bine, așa cum era și normal. Mătușa mea reușea mereu să facă ceea ce-și propunea.

M-am oprit în dreptul canapelei, trecându-mi degetele pe deasupra catifelei moi, ascultând acordurile liniștitoare ale pianului. Notele muzicale își pliau forțele într-un crescendo, precum picăturile unei ploi torențiale înainte de a se revărsa în râuri, și de acolo în mări și oceane. Melodia urca ușor, acompaniată de note joase, ca o proiecție astrală pe cerul nopții. *Sonata Lunii. Încă o mai cântă.*

– Bună seara, doctore, am salutat cu voce joasă.

Cel care fusese odată mentorul meu, nu răspunse. Doctorul James Calhoun își înclină numai capul, parcă ascultând cu atenție muzica ce se năștea sub degetele lui, încercând să-i surprindă toate nuanțele. În fața lui, pe pian, se afla o carafă de cristal și un pahar umplut pe jumătate cu whisky. Pălăria și mănușile albe fuseseră aranjate cu grijă pe colțul din dreapta, un baston cu mâner auriu rezemat de claviatură. Costumul fin, vesta de brocart și cravata lată de mătase s-ar fi potrivit mai degrabă într-o sală de concerte decât într-un local, indiferent cât ar fi fost de select. Puteam să pun pariu că James s-ar fi îmbrăcat ca un gentleman chiar dacă ar fi

trebuit să îmbăieze un urs. Probabil că se născuse cu o cravată la gât.

Mi-am lăsat geanta jos și m-am așezat lângă el pe băncuța îmbrăcată în piele maro. Notele muzicale susurau acum lin, precum ultimele picături de ploaie ale unei furtuni slăbite, alunecând către acalmie. James oftă, umerii i se relaxară. Degetele lui rămaseră nemișcate pe claviatură în timp ce ecoul ultimei note se pierdu în tăcere.

– Numai tu poți îmbunătăți muzica lui Beethoven.

– Normal.

James întoarse capul și mă studie atent. Părul îi era ceva mai grizonat decât îmi aminteam, dar ochii de un albastru spălăcit încă oglindeau un amestec ciudat de politețe rece și bunătate. Pe buze îi plutea zâmbetul obișnuit, de parcă tocmai își amintise o glumă bună și se abținea să nu izbucnească în hohote de râs. Numai că de data asta, părea mai tensionat decât de obicei. Ceva nu era în regulă, iar eu nu reușeam să pun nici un diagnostic.

– Nathalie, spuse pe un ton blând, clătinând din cap ușor, așa cum făcea mereu când îmi rostea numele. Măi, măi, măi... draga mea, Nathalie. Sau acum trebuie să-ți spun doctor Arnaud? Felicitări. Chiar ai făcut-o, ai reușit.

Nu m-a atins, iar eu nu l-am atins pe el. Ar fi trebuit să-l îmbrățișez, dar n-am făcut-o. N-am putut. Mă simțeam ciudat, de parcă eram doi străini, de parcă nu l-aș fi cunoscut de când aveam trei ani. Mi-am amintit cum, împreună cu Claude, îi desfăceam toate rolele de bandaje ca să ne *îmbrăcăm* în mumii egiptene. Ceva se schimbase, dar nu aveam idee ce anume. Simțeam doar că nu trebuia să-l iau în brațe, de parcă atingerea mea ar fi înrăutățit lucrurile. Aș fi putut frânge ceva... poate chiar sufletul lui. Îmi amintea de un evantai chiezesc pe care-l avusesem odată: doar o singură atingere neatentă și se dezintegrase în fața ochilor mei. Atunci învățasem cât era de prețioasă delicatețea.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Nu te bucuri pentru mine?

– Bineînțeles că mă bucur. Sunt nebun de fericire. Îmi vine să-mi rup nasturii de la vestă.

Zâmbetul lui era forțat, ca și cum spusese ceea ce se cuvenea, nu ce simțea cu adevărat. Nu mai înțelegeam nimic. Nu asta era primirea la care mă așteptasem. Mi-am dezlegat eșarfa de la gât și mi-am scos pălăria.

Ce s-a întâmplat? Întrebarea îmi stătea în gât ca un os ascuțit de pește, făcându-mă să mă simt nefericită și tristă. Interacțiunea cu oamenii era mult mai dificilă decât chirurgia. Tai, coși și gata. De ce nu era la fel de simplu și în rest? Nu puteam da glas acelor gânduri care mă tulburau, așa că m-am chinuit să găsesc alt subiect de conversație, prefăcându-mă că-mi curăț scamele de pe pălărie. Cum politețea funcționa întotdeauna, mi-am dres glasul.

– Mulțumesc pentru stetoscop. A ajuns chiar înainte de ceremonia de absolvire. Îmi place foarte mult. E foarte interesant cum sună totul prin tuburile alea de cauciuc... foarte interesant. Bătăile inimii par niște tobe îndepărtate. Se aud foarte clar. Dar al meu arată diferit de toate celelalte. L-ai modificat?

– Nu prea mult, doar câteva ajustări pe ici pe colo.

– Mda, ești un geniu. Unul autentic. Ar trebui să-ți brevetezi toate invențiile astea.

El se mulțumi să schițeze un gest cu mâna și să ridice din umeri.

– Îl folosești la infirmerie? Pun pariu că ai tot felul de invenții pe acolo. Îmi aduc aminte de pipeta pentru cloroform și de scaunul pentru nașteri. Sunt nerăbdătoare să-ți văd clinica. Pot să vin mâine să te vizitez?

– Nu, scumpetea mea. E... Făcu o pauză, privind în gol la ceva ce numai el putea vedea. Am închis-o.

– Cum adică?

– N-ai cum să înțelegi.

– Încearcă-mă. Haide, James. Sunt eu, Nathalie. Știi că mie îmi poți spune absolut orice.

Închise ochii, parcă dorind să scape de amintirea prieteniei pe care o împărtășisem odată. Nu părea să funcționeze. Ceea ce-l tulbura îi stăruia în memorie, chinuindu-l ca o migrenă, ori ceva mai grav. Oftă din greu.

– Corpul medical al armatei a avut nevoie de mine, așa că m-am întors în Virginia pentru o perioadă de timp. Iar acum... ce să spun, totul s-a schimbat. Războiul a schimbat totul.

Cum era posibil să fi renunțat la Infirmeria pentru Femei și Copii? Clinica fusese mândria și bucuria lui. Scrisorile pe care obișnuia să mi le trimită erau pline de amănunte picante, știri, povești scandaloase despre oameni scandaloși. Și peste tot erau referiri la clinica lui. Dar dacă mă gândeam mai bine, scrisorile

încetaseră să mai sosească încă de acum un an. Catherine nu-mi scrisese niciodată.

Eram uimită de noutățile acelea. Am clipit și m-am forțat să-l trag de limbă.

– De ce-ai închis clinica? James, spune-mi ce s-a întâmplat?

Privirea lui o ocoli pe a mea. Râse scurt și nervos.

– Ce s-a întâmplat? Îți spun eu ce s-a întâmplat. Ți-am povestit vreodată despre un tip pe nume Reed Mellows? Nu? L-am cunoscut pe bătrânul Reed la Harvard. Promoția din patruzeci, eu cu Reed. Da, domnule... tipul era un adevărat vlăjgan. Mare peste tot. Mâini mari, o inimă imensă, extrem de prietenos pentru un yankeu. Nici nu cred c-aș fi luat examenele la anatomie fără ajutorul lui. Și dacă stau să mă gândesc bine, probabil că nici cele de fiziologie. Aș putea afirma cu mâna pe inimă că Reed m-a împins de la spate pe toată durata școlii. Și apoi, într-o bună zi, totul s-a terminat, iar noi celebram absolvirea cu prea mult entuziasm și coniac. Am mers să patinăm pe un lac înghețat, unde n-ar fi pus piciorul nici un om normal la cap. Poți să-ți imaginezi urmarea. Gheața s-a spart, iar eu am căzut în apă. Era rece ca iadul. Nu, chiar mai rece. M-am scufundat lin, fără să fiu în stare să mișc nici măcar un braț. Nu mai puteam respira. Eram complet înghețat. Tot ce-mi aduc aminte este că bătrânul Reed m-a împins la suprafață la fel cum mă împinsese de la spate în timpul școlii. Mi-a salvat viața în ziua aia.

James întinse mâna după paharul lui, studiind cu atenție lichidul din el în timp ce-l învârtea iar și iar. Dădu restul de whisky pe gât, apoi așeză paharul la loc cu o grijă exagerată.

– Nu auzim decât povești glorioase despre război. Ne simțim atrași de idee, dar gloria și sacrificiul de sine nu sunt decât povești pentru adormit copii. Războiul e o afacere murdară, demonică. Frate contra frate, prieten contra prieten. Așa că m-am trezit și eu pe front, făcând-o pe doctorul în mijlocul bătăliilor, ca într-un iad pe care numai omul, sau însuși Diavolul îl poate crea. Într-o zi, ne-au adus ca de obicei o mare de răniți din ambele tabere. I-am tratat pe ai noștri mai întâi, apoi pe prizonierii yankei. Mă bălăceam până la genunchi în noroi și sânge. Și pe cine crezi că am văzut? Exact, pe bătrânul Reed, ofițer în corpul medical al armatei, la fel ca și mine. Numai că Reed nu arăta prea bine. Nimerise în mijlocul unei explozii care aproape îi smulsese brațul

drept de la cot. M-a implorat să-i salvez brațul chiar în momentul în care eu număram picăturile de cloroform pentru a-mi adormi prietenul. Și apoi i-am ciopârțit brațul. I l-am tăiat de la umăr. Poftim. Brațul lui prețios dispăruse ca prin farmec. Brațul ăla puternic cu care mă salvase în urmă cu atâția ani. Am făcut-o în ciuda faptului că mă rugase să n-o fac. Așa i-am răsplătit tot ceea ce făcuse pentru mine.

James tăcu brusc, pierdut în gândurile lui.

– James, știi foarte bine, o știu și eu, și probabil o știa și Reed că nici un doctor din lume nu i-ar fi putut salva brațul. Ar fi fost nevoie de un miracol.

– Astea sunt discuții pur științifice, dar pot eu oare să mă ascund după ele? Nu, scumpetea mea. Vezi tu, eu nici n-am încercat să-l ajut. Aș fi putut măcar să încerc. Eram obosit. Extenuat, de fapt. Abia dacă mai puteam pune o copcă ca lumea. Poate ăsta a fost motivul pentru care am procedat în felul ăla. Poate n-am făcut ce trebuia, poate n-am luat cea mai bună decizie. Mă bântuie gândul ăsta... mă bântuie tot ce-am făcut în timpul războiului. Ce i-am făcut lui Reed, toate urletele pe care le-am auzit, toate mâinile și picioarele pe care e trebuit să le...

Se opri din nou. Întinse mâna tremurândă din nou după pahar, dar își aminti că era gol. Îl umplu până la refuz, lichidul dând peste margini și împrăștiindu-se pe suprafața lăcuită a pianului, apoi dădu tot conținutul paharului peste cap. Își ridică ochii la mine.

– N-am fost altceva decât un ciopârțitor de carne. Un măcelar în plină glorie. Nu de asta am devenit doctor. După ce-am părăsit frontul, m-am întors aici, dar n-am putut să-mi mai practic meseria. Pur și simplu, n-am mai putut. Nu mai pot.

James tresări și gemu ușor. Își duse mâna la gamba stângă și se masă cu o grimasă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, scumpetea mea.

– James!

– O prostie. Un glonț rătăcit. Au vrut să-mi taie piciorul, dar am refuzat. I-am ținut la distanță cu Coltul meu. Niște barbari. Iar eu... eu sunt unul dintre ei. *Am fost* unul dintre ei. Și ceea ce-i mai rău e că sunt și un ipocrit. Așa că nu mă deranjează că mă doare, nu e ca și cum n-aș merita-o. Măcar pentru ce i-am făcut bătrânului Reed.

Mi-am pus mâna pe brațul lui și l-am strâns ușor, încercând parcă să-l drenez de mâhnirea ceea adâncă. Fusese eroul copilăriei mele, îmi îndreptase pașii către cariera medicală la care eram pregătită să mă înham. Îmi începusem studiile cu el, deslușind tainele corpului omenesc. Îl văzusem alinându-și bolnavii de mii de ori, iar gândul că nu avea s-o mai facă vreodată mă întrista foarte tare. Știam că durerea pe care o simțea în picior era o nimica toată pe lângă durerea pe care o simțea acolo unde odată avusese o inimă. Pierduse totul... James își pierduse pur și simplu inima.

– Of, James... N-am știut ce altceva aș mai fi putut spune.

Nu mi-a răspuns, doar m-a bătut ușor pe mână. Am rămas acolo amândoi pentru un timp îndelungat, fără să mai scoatem o vorbă. Tristețea umplea tăcerea și toate golurile din jur.

– Unde e? Unde e păpușa mea? am auzit o voce al cărui timbru m-a dus cu gândul la miere și whisky.

Catherine Larson. Puteam recunoaște vocea aceea dintr-un milion. Pe coridor s-a auzit clinchetul pantofilor cu toc și foșnetul fustelor de mătase. Catherine a intrat în salon, o splendoare de femeie, înaltă și suplă, îmbrăcată într-o rochie trăznet. Parcă era zeița Atena, dominând totul în jur. Nu-i mai lipsea decât un trident și-o coroană din frunze de palmier.

Lumea spunea că arătăm mai mult a surori decât a nepoată și mătușă. Eu nu vedeam asemănarea dintre noi. Poate moștenisem statura ei și ochii albaștri ca cerul, puțin arcuiți pe la colțuri de la vreun strămoș tătar rus. Dar în rest eram foarte diferite. Ea era extrem de fină. Oricum, mult mai fină decât mine. Avea păr blond deschis, la fel ca al meu, dar era buclat și strâns la spate într-un stil elegant la care eu nici măcar nu puteam visa. Nu moștenisem drăgălășenia mamei și nici frumusețea șocantă a lui Catherine. Mătușa mea era mai vie decât însăși viața. Îți tăia respirația. Dacă aș fi fost altcineva, probabil s-ar fi oprit un moment la intrarea în salon, pozând pentru un impact mai puternic. Dar eram aproape fiica ei și mai că nu alergă până ajunse la mine. Mă prinse în brațe și mă învârti de câteva ori, făcându-mă să mă simt din nou ca o fetiță cu codițe. Am îmbrățișat-o și eu, inhalând adânc mirosul familiar compus din eternul parfum de liliac și țigările cubaneze pe care le fuma. Catherine era ancora mea în acea lume nesigură, fie că-mi plăcea sau nu.

M-a sărutat pe obraji, apoi m-a pus jos și mi-a șters urmele de ruj de pe obraji.

– Păpușa mea, te-ai întors! Arăți... Se trase puțin mai în spate și mă măsură din cap și până în picioare. Diferit. Ceva s-a întâmplat.

– Bineînțeles. Sunt mai bătrână.

– Ei, nu chiar așa de bătrână. O doamnă nu vorbește niciodată despre vârsta ei, numai despre... calitățile ei. Pe buzele ei înflori un zâmbet malițios. Nu, nu... e altceva. Aș spune că e vorba despre un... un... În ochii ei licări surpriza în timp ce se apropia mai mult de mine, de parcă m-ar fi adulmecat. De un bărbat! O văd, o simt. Oh, Nathalie, ce frumos. O poveste de dragoste pe o corabie. Baronii aceia bogați călătoresc pe ruta asta, de la băncile din Marele Est către minele din Comstock, ori cel puțin așa am auzit. Oh, te rog, spune-mi totul despre el. Toate detaliile fără importanță. E bătrân, cu conturi bancare foarte, foarte grase?

– Catherine!

Obrajii îmi ardeau. Cum putea spune așa ceva? Să stea acolo arătând ca o zeiță și să rostească asemenea cuvinte? James chicoti amuzat. Nu era pentru prima oară când auzea textele mătușii mele.

Catherine clătină din cap.

– N-o mai face pe rușinoasa cu mine. Spune că n-am dreptate și că n-ai întâlnit un bărbat răscolitor. Hai, spune.

– N-ai dreptate. E totul numai în mintea ta! Mi-am încrucișat brațele la piept cu un aer încăpățânat.

Toată treaba asta cu bărbații începuse încă de când îmi apăruseră chestiile alea enervante care se numeau sâni. Pentru mine, transformarea din fată în femeie însemnase dintotdeauna un accident nefericit. Îmi fuseseră interize lucrurile pe care iubeam să le fac numai pentru motivul că începusem să mă schimb din punct de vedere fizic. Îi ascultasem tiradele lui Catherine de mii de ori, plictisindu-mă până la lacrimi. Nu aveam timp și nici interes pentru arta fină a seducției.

– Serios, Catherine. Îți imaginezi lucruri care nu există. Poate ar trebui să-ți cercetez ochii. Stai să-mi iau instrumentele. Fă zece pași înapoi și acoperă-ți un ochi.

– Hmmm... întotdeauna ai avut gura mare. Mă întreb de unde-ai învățat asta. În mod sigur, nu de la mama ta. Chiar dacă

eram surori, Isabelle nu semăna deloc cu mine. N-am auzit-o niciodată spunând cuiva nici *dă-te mai încolo*.

Catherine și-a aranjat părul cu un aer absent. I-am aruncat o privire furioasă. Cu un gest melodramatic, își duse la piept mâna încărcată de bijuterii.

– Insinuezi că de la mine ai învățat asta? Ai gura asta mare de la mine? Își lăsă capul pe spate, râzând în hohote. Ei, atunci mă bucur că ai învățat ceva și de la mine, chiar dacă nu vrei să-mi asculți sfatul în ceea ce privește lucrurile practice, așa cum ar face orice fată deșteaptă. Dar nu-i nimic. Dacă tu spui că nu se află nici un bărbat la orizont, atunci așa să fie. Te cred pe cuvânt. Îmi oferi un zâmbet seducător, luându-mă din nou în brațe. Nici n-ai idee cât de mult mă bucur să te văd, păpușa mea. Dar ia spune-mi, unde e fratele tău? Am putea avea o mică reuniune de familie, chiar aici în salon.

Am privit-o descurajată.

– Dar… dar credeam că știi tu.

– Eu? Niciodată n-am știut pe unde umblă Claude. Eu aflu de aventurile lui numai când e prea târziu. Ții minte când m-au dat afară din Kansas, nu-i așa? Prostia aia cu *Pomada lui Leon*… nu mai vorbesc de *Tonicul Tinereții*. Jumătate din populație a chelit! Cealaltă jumătate au făcut nu știu ce eczemă…

Mi-am pus mâna la gură, chicotind.

– Ce era chestia aia? Vreo invenție de-a ta, James? Parcă lucrai la o formulă pentru regenerarea părului.

– Păi, cred că da, scumpetea mea. Parcă-mi amintesc ceva. Numai că până la urmă am vărsat-o pe birou și-am descoperit că era extraordinară pentru lustruirea mobilei. Excelentă, chiar. Accidentele sunt mama tuturor invențiilor. Dar nu sunt responsabil pentru ce-a făcut Claude cu ea, se grăbi să se scuze James, cu toate că-i revenise licărirea jucăușă în ochi.

– Apropo de Claude…

– Mmmm hmmm?

– L-ai văzut de curând? l-am întrebat, studiindu-l cu atenție.

– Claude? La care Claude te referi? E un nume extrem de comun, scumpetea mea.

– Știi foarte bine la cine mă refer. La fratele meu, i-am răspuns pe un ton răbdător.

– Care frate?

– Am un singur frate. Claude Montague Arnaud. Tipul ăla de care mamele trebuie să-și ascundă fiicele și portofelele.

– A, acel Claude.

– Deci?

Deveneam tot mai suspicioasă. Mai văzusem expresia aceea conspirativă și clipitul des al ochilor ori de câte ori James și Claude inventau povești de acoperire unul în favoarea celuilalt. Se asemănau ca două picături de apă, unul mai rău ca celălalt.

– Încă aștept un răspuns.

– Așteptăm amândouă un răspuns. Ce-a mai făcut de data asta? Pe cine trebuie să mai mituiesc? îmi ținu isonul Catherine.

Băteam amândouă din picior la unison. James privi exasperat la tavan, contemplându-și răspunsul.

– Mă gândesc… încerc să-mi amintesc ceva, dar nu-mi vin în minte toate detaliile.

În timp ce așteptam răspunsul lui, ochii mi-au căzut pe ziarul pe care-l cumpărasem în port. *Pirații!* urlau titlurile. Am rămas cu gura căscată, un nou val de îngrijorare străbătându-mi tot corpul.

– A, nu-mi spune! Claude mi-a scris ceva despre oportunități și aur. Doar nu vrei să-mi spui că… nu, n-a făcut așa ceva… nu poate fi amestecat în toată nebunia asta! El a furat aurul?

James mă privi cu părere de rău.

– Hei, hei… ce te-am învățat eu pe tine? Un doctor bun nu pune niciodată întrebări la care se poate răspunde cu da sau nu. Sunt la fel de bune ca pliciurile de alungat muște. Trebuie să pui întrebări care pot avea un înțeles dublu. Astea sunt ca mierea. Atrag muștele de fiecare dată. Pacientul își dezleagă limba și primești informații valoroase. Și acum, fii atentă. Mă auzi? Ai grijă ce fel de concluzii tragi, că s-ar putea să nu-ți placă unde aterizezi. Și, oricum, privește parte frumoasă a lucrurilor. Poate Claude nici nu e amestecat în toată povestea asta cu aurul. Poate l-a răpit Shanghai Kelly și acum Claude muncește pe un vapor cu aburi în drum spre China. Băiatul a fost atât de ocupat în ultima vreme, încât chiar i-ar prinde bine odihna și liniștea pe care ți-o oferă o călătorie îndelungată pe ocean. Da, chiar l-ar ajuta.

James îmi făcu jucăuș cu ochiul.

– Foarte amuzant, am murmurat.

– Voi, doamnele, vă agitați imediat ca un cuib de viespi. Bâzâiți, vă frământați, vă îngrijorați pentru orice prostie. Eu zic să vă calmați înainte de-a forma un nou comitet moravuri.

– Poate ai dreptate, am spus pe un ton neconvingător.

Până la urmă, poate Claude nu era din nou implicat în ceva rău. Fratele meu era un tip destul de stăpân pe sine și pe picioarele lui. Îmi tot repetam asta în gând pentru că-mi doream din tot sufletul s-o și cred. Păcat că, de cele mai multe ori, dorințele noastre n-au nici o legătură cu realitatea.

Am privit balansul clopoțelului pe frânghia ce făcea legătura cu camerele de deasupra. După câteva secunde, liniștea se așternu din nou în bucătărie.

– Camera zece. Domnul Green vrea să servească masa, spuse doamna Bernard. Ridică un pic capacul de metal care acoperea o farfurie plată și adulmecă mâncarea deja pregătită, declarându-se mulțumită cu o înclinare a capului. Estrella, fii drăguță și du scoicile astea la camera zece.

Servitoarea scundă cu piele măslinie și ochi negri își țuguie buzele a nemulțumire.

– A, nu trimiteți la mine, nu la ăla, replică într-o engleză stricată. *Señor* Green bancher, dar zgârcit. Niciodată bacșiș. Lorena duce scoici, e rândul ei.

– Ba nu, o contrazise Lorena în timp ce amesteca într-o oală mare care fierbea pe aragaz.

Arăta la fel de subțire și deșirată precum lingura de lemn pe care o mânuia cu abilitate. O scoase din oală și o îndreptă spre Estrella ca pe o armă de foc.

– Mereu spui că e rândul meu. Eu vreau camera unu. Ai-ai-ai… Oftă melodramatic, bătând din gene și punându-și o mână pe inimă. *Muy guapo*… frumos bărbat. Și foarte… *hombre*. Chicoti și desfăcu mâinile ca și cum ar fi măsurat ceva de aproximativ douăzeci de centimetri, apoi mai adăugă vreo doi centimetri. *Mucho hombre. Mucho, mucho.*

– Prea *hombre* pentru tine, o repezi Estrella.

– Douăzeci de centimetri, sau nu, asta nu e treaba voastră, le apostrofă doamna Bernard. Puteți admira, dar nu aveți voie să atingeți. Oricum, sunteți amândouă mult prea tinere pentru așa ceva. Dacă află Catherine, vă trimite să vă împachetați boarfele

mai repede decât ați zice *hombre*. Asta vreți? Puse farfuria cu scoici pe o tavă, pe care i-o înmână îmbufnatei Estrella. Fă-ți treaba și fii atentă pe unde mergi, că doar nu vrei să împrăștii scoicile astea prin toată casa, nu-i așa?

Înainte să iasă din bucătărie, Estrella îi aruncă o privire veninoasă Lorenei. Fata mai tânără își vedea din nou de treabă, amestecând în oala mare de pe aragaz, un zâmbet galeș plutindu-i pe buzele pline. După părerea mea, expresia aceea nu avea ce căuta pe fața unei fete de vârsta ei. Faptul că părea atât de cunoscătoare în ceea ce privea bărbații mă călca pe nervi. Mi-am dres glasul.

– Păi, văd că s-a rezolvat. Totul merge ca pe roate, doamnă B, și asta numai datorită dumitale. Catherine e foarte norocoasă că-i ești alături.

– Satisfacția clienților e garantată la noi. Și așa și trebuie, din moment ce ne frecventează toți aristocrații. Își lasă toate problemele la ușă și se distrează de minune. Chiar și fetelor le place să lucreze la noi.

– Mda, se pare că le place foarte mult. Și se pare că se bat pe o anumită cameră. Cine stă în unu?

Mi-am mai luat o bucată de carne de vită din castronul mare de porțelan pe care doamna Bernard îl așezase în centrul mesei.

– Camera unu e rezervată în permanență pentru Don Cabrillo.

– Don Cabrillo! Cum e posibil să se bată fetele pe el? Are… câți ani are? Cel puțin șaizeci și cinci? Le-ar putea fi bunic… ba chiar străbunic. Nu-mi pasă că face parte din primele cinci familii spaniole, nu contează cât e de bogat, ori că-i aparține mai mult de jumătate din oraș. Tipul e o mumie, cu toți cei douăzeci de centimetri ai lui. E de-a dreptul dezgustător.

– Sfinte Sisoe, ce tot vorbești acolo? Nu, nu… nu vorbim aici de bătrân. Don Juan Cabrillo a murit anul trecut.

M-am încruntat. Deci bătrânul Don murise. Rămăseseră cei doi fii. Se zvonea că cel mare avea o slăbiciune pentru băutură și femei. Știam câte ceva și despre cel mic, dar nu-mi puteam aminti ce anume. Ceva ciudat… Cum îi chema oare? Cele două nume îmi stăteau pe limbă… Edmundo. Da, asta era. Edmundo și Ricardo.

– Și cum e noul Don?

Doamna Bernard își puse mâinile în șolduri și mă privi cu un zâmbet sugestiv.

– Hei, sunt doar curioasă. Oricum, nu contează, am murmurat, trasând linii imaginare cu degetul pe fața de masă. Te întreb pentru că tu știi cam tot ce mișcă pe aici. La etaj, la parter... pe peste tot. Pun pariu că de cele mai multe ori știi ce se întâmplă chiar înaintea lui Catherine.

Doamna Bernard încuviință din cap.

– Așa e. Nimeni nu știe mai multe decât mine.

– Bun, atunci zi-mi de noul Don.

– Are preferințe foarte clare. Numai Bordeaux, întotdeauna cu o tocăniță de ciuperci alături. Numai camera unu. Și o vrea numai pe Michelle. Umblă zvonul că i-ar aduce aminte de soția lui, care a murit într-un accident oribil pe ocean. Nu-au mai găsit-o niciodată. Atât de misterios, atât de tragic. Se mai zvonește... în fine, știi cum bârfește lumea care nu are altceva mai bun de făcut. Don Cabrillo e un om bun, poți să mă crezi pe cuvânt. O simt în adâncul sufletului și eu nu mă înșel niciodată. Plus că e foarte politicos. Întotdeauna spune *te rog* și *mulțumesc*. Nu pipăie niciodată fetele și nu scuipă tabac pe covoare. E fin și elegant. Într-un fel, îmi pare rău pentru Michelle. Săraca fată. E ambițioasă, încearcă din greu, dar unii bărbați nu-și doresc decât un anumit gen de plăcere de la fete ca ea, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iar Don Cabrillo nu e interesat de altceva. E un aranjament clar... mai mult o afacere. Doamna Bernard abordă o expresie conspirativă, continuând cu voce mai joasă. Și n-are nevoie de scoici, ori altă bazaconie de afrodiziac, să știi. Michelle ar trebui să se mulțumească cu ce are. N-are nici un sens să viseze la luna de pe cer. Mai bine s-ar bucura de ceea ce i s-a oferit. E o fată foarte norocoasă. Altele trăiesc toată viața visând la așa un noroc.

– Aha, am înțeles. Sigur. Norocoasă.

Ca de obicei, n-am mai continuat o discuție care intra pe un teritoriu periculos, acela al relațiilor dintre un bărbat și o femeie. Doamna Bernard se asemăna cu Catherine în multe privințe. Știam că erau mândre de mine, dar nu credeam că mă înțeleg cu adevărat. În ochii lor, noua mea profesie nu reprezenta decât un capriciu. Ar fi fost cu mult mai încântate dacă mi-aș fi găsit un tătic cu bani mulți, care să-mi asigure un viitor îndestulat. Dar știam că iubirea lor e necondiționată și asta era ceea ce conta. Nu le puteam cere mai mult, cu toate că mi-o doream. De când mă întorsesem acasă, simțeam că lipsește ceva ce nu puteam identifica.

Sentimentul acela îmi apărea de niciunde și în cele mai neașteptate momente, ca o fantomă care-mi strângea stomacul precum o senzație agasantă de foame.

O săptămână mai târziu, doamna Bernard încă mă mai îndopa cu mâncare.

– Ești numai piele și os, mormăia în timp ce-mi punea în față cine știe ce bunătăți.

Nu mă deranja deloc. Amintirea supei chioare și a pâinii râncede cu care supraviețuisem pe toată durata călătoriei pe corabie se estompa tot mai mult.

– O cină minunată, doamnă B! E atât de gustos.

Mestecam de zor, așezată la masa din bucătărie. Chestia asta era o specialitate de-a lui Frankie și avea un gust delicios: bucățele de carne fragedă cu sos de vin și unt. Îmi venea să plâng de bucurie că simțeam din nou gustul untului curat. Nu-mi mai era teamă că mi-aș putea rupe vreun dinte în ceva. În timpul călătoriei din jurul Capului Horn, uitasem că există astfel de mâncare.

– Ce-i asta? Pui?

– *Lapin au vin a la François*. Cu toate că nu înțeleg de ce trebuie să se maimuțărească Frankie cu numele astea în franceză și să le numească după el. Zău că nu înțeleg. O prostie. De parcă el ar fi inventat toate mâncărurile de pe fața pământului! Omul ăsta și le-a pus pe toate pe numele lui, când de fapt asta e rețeta mea.

Furculița mi-a căzut din mână. M-am luptat împotriva impulsului de-a scuipa mâncarea din gură, forțându-mă s-o înghit, dar îmi rămase în gât ca un nod unsuros. M-am înecat și-am început să tușesc, lovindu-mă cu pumnul în piept.

– Ce-ai spus că e?

– *Lapin au vin a...*

– Da, mi-era teamă că asta ai spus.

Iepure. Nu se putea să fie iepure! Chestiile alea drăguțe și pufoase pe care obișnuiam să le tentez cu bucățele din prăjitura mea pe vremea când eram copil. Stomacul îmi bolborosi în semn de protest.

– Dar are gust de pui.

– Totul are gust de pui, draga mea. Totul. Te-ai săturat? Arăți ca și cum te-ai fi săturat.

– Da, da, am mâncat chiar prea mult!

M-am șters cu șervetul la gură și m-am ridicat de pe bancheta de lemn. Dacă aveam noroc, poate reușeam să nu vomit.

– Scumpo, cineva trebuie să ducă gunoiul. Mă ajuți tu, te rog?

– Sigur că da.

Am luat găleata grea de lemn și-am ieșit din bucătărie. Găleata se izbea de coapsa mea în timp ce străbăteam coridorul îngust. Am urcat scările care dădeau în aleea întunecată dintre al nostru *maison*, așa cum spunea Catherine când juca rolul matroanei fine, și celelalte clădiri din South Park.

Era tare bine să mă aflu din nou afară. După căldura din bucătărie, aerul nopții părea curat și răcoros. Ceața se înfășura în jurul meu în timp ce treceam pe lângă grădina de zarzavaturi, îndreptându-mă către secțiunea izolată unde se aflau cazanele de gunoi. Auzeam nechezatul cailor și scârțâitul roților de la trăsurile care-și transportau stăpânii aristocrați la teatru pentru reprezentația de seară. Tocmai ridicam capacul unui cazan de gunoi, când am simțit că cineva se află în spatele meu. Ceva umed ateriză la picioarele mele. Am privit în jos. Un amalgam maroniu, salivă și inconfundabila putoare a tabacului ieftin.

– Ia să vedem, ce avem noi aici? spuse o voce de bărbat din spatele meu.

M-am întors încet. Mă privea cu ochi pofticioși, cântărindu-mi trupul din priviri. Mi s-a zbârlit părul pe mine. Cămașa din tartan și pantalonii murdari de lână nu aparțineau cartierului nostru. Bărbatul care mă privea cu un rânjet insinuant era din cartierul aflat în apropierea docurilor și n-avea ce căuta aici. Cu toate astea, se afla în fața mea, iar eu eram lipsită de orice apărare. Ce naiba fusese în capul meu să ies pe aleea aceea întunecoasă fără ceva ce-aș fi putut folosi pe post de armă? Inima începu să-mi bată cu putere.

– N-am nici un ban.

– Nici o problemă, drăguță, am o idee mai bună. Hai, vino cu mine să ne jucăm de-a prințul fermecat. Ține-ți gura și vino la bătrânul Peter să te învăț câteva poziții noi. Haide, drăguțo, fii fată cuminte și-o să-ți placă și ție.

Se apropie de mine, deschizându-se deja la pantaloni. Îmi întinse mâna, dar eu m-am tras înapoi, clătinând din cap. Pe față i se citi nerăbdarea, apoi furia.

– Vino încoace imediat. Lasă fițele, o să-ți ofer plăceri la care nici nu visezi. Vino, am spus!

Se afla deja foarte aproape de mine, înaintând mai repede decât mă retrăgeam eu. Nu mai aveam timp să ajung la ușa clădirii noastre. M-am rotit brusc, folosind găleata de gunoi pe post de buzdugan. *În tâmplă. Tare. Îl termin.* Am simțit impactul și-am auzit zgomotul surd. Peter a urlat cât îl ținea gura.

– Mi-a spart nasul!

S-a aplecat în față, acoperindu-și fața cu mâinile. Mi-am luat elan și l-am lovit cu piciorul în testicule. Asta avea să-i aranjeze bijuteriile moștenitoare suficient de mult cât să-i reducă hernia inghinală. Dacă suferise vreodată de așa ceva.

Bun, acum puteam să-mi permit s-o rup la fugă către intrarea noastră de serviciu. Numai trei pași până la ușă, apoi doi, unul. Am pus mâna pe clanță și-am apăsat. Ceva tare m-a pocnit în moalele capului. Durerea s-a propagat valuri prin tot corpul meu. Am încercat s-o ignor, știind cât era de important să deschid ușa, dar nu m-am mai putut mișca. M-am prăbușit, simțind pământul rece și tare sub obraz. Gândurile mi-au înghețat, dispărând într-un fulger gigantic care a înghițit totul. Apoi, la fel de brusc, am fost înghițită de o gaură neagră. Mai neagră decât cea mai întunecată noapte. Mintea mi-a devenit la fel de întunecată și n-am mai știut nimic.

Când m-am trezit, era foarte multă liniște. Genul acela de liniște care te calcă pe nervi în loc să-ți aducă pace interioară. O liniște atât de adâncă semnalizează mereu pericolul, ori apropierea morții. Nici nu știam cât timp trecuse. Am simțit un fior rece, cu toate că era mai cald ca în iad în camera întunecată în care mă aflam. Era prea întuneric pentru a putea încerca să deslușesc ceva în jurul meu. Întunericul mă înghițea, sufocându-mă. Mirosea a aer stătut, mucegai și praf. Nu mai intrase nimeni aici de mult timp. Puteam rămâne în întuneric pentru totdeauna, singură și pierdută, frica fiindu-mi singurul aliat.

Mi-am mișcat cu grijă mâinile și picioarele amorțite, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut. Am fost invadată de furnicături prin tot corpul, de parcă mă înțepau mii de ace. Peste tot. Am încercat să mă ridic. Capul îmi zvâcnea atât de tare, încât am fost convinsă că era în flăcări. Mă simțeam foarte amețită. Am căzut înapoi pe

spate, lovindu-mă cu coatele de podeaua tare. Am gemut, dar nu m-am lăsat învinsă. A durat ceva timp până când am reușit să mă ridic în șezut. Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am sprijinit fruntea pe ei.

Aveam gura foarte uscată, iar gâtul mă ardea de parcă înghițisem o șosetă de lână. Deshidratare. Probabil pierdusem prea mult sânge. Mi-am pus două degete pe gât și mi-am luat pulsul, apoi l-am căutat pe cel mai adânc, așa cum învățasem. Mda. Mai rău decât mă așteptam. Și lucrurile de care aveam nevoie ca să-mi revin nu se puteau găsi în locul ăsta întunecat. Cu toate astea, nu eram vreo floricică leșinată. A naibii să fiu dacă aveam să le permit s-o învingă pe Nathalie Arnaud. În nici un caz. Aveam să lupt cu toate puterile mele. Da, exact ca o tigroaică. Aveam s-o fac. Imediat ce terminam să-mi vomit creierii. Acidul din stomac mă arse în stomac, apoi pe gât în sus.

Respiră. Acum. Încă o dată. M-am concentrat să respir adânc până când am biruit valurile de greață. Mi-am pipăit gura umflată, partea din mine care mă băga mereu în bucluc. Mi-am amintit că mă trezisem la un moment dat pe podeaua unei trăsuri care mă zdruncina de colo-colo și mă apucasem să pun întrebări unor oameni pe care nu-i puteam vedea. Probabil sărisem calul, pentru că răspunsul a sosit cu ajutorul unui pumn păros în maxilar. Al doilea a întărit fermitatea răspunsului. Chiar nu fusese nevoie, înțelesesem tot ce aveam de înțeles din primul. Iar acum aveam să iau aminte.

Am rămas tremurând preț de câteva momente, încă simțind gustul metalic al sângelui pe buze. Apoi am început să-mi trec în revistă contuziile și durerile: posibilă fractură de craniu, o julitură urâtă cam în dreptul celei de-a șasea coastă toracică. S-a auzit un zgomot și o bulină albă apăru în întunericul care mă înconjura. Prin ea pătrunse o rază anemică de lumină. Un vizor. Deci eram urmărită. Interesant. De către cine?

– E trează, domnule, așa cum am prezis. Harry i-a pus botnița potrivită, spuse o voce de bărbat tânăr.

Chiar dacă nu-l vedeam, putem auzi lingușeala din tonul lui. Slugarnic. Dezgustător. Speram să aibă coșuri peste tot. Cât mai multe.

– E pregătită.

Pregătită pentru ce? m-am întrebat temătoare. Capul încă mi se odihnea pe genunchi, fața parțial acoperită de brațe.

Vizorul s-a închis, apoi am auzit zgomotul unui zăvor tras. Ușa se deschise cu un scârțâit lugubru, lovind peretele. Lumina invadă încăperea, atât de orbitoare încât pentru un moment am avut impresia că mă aflam pe soare. Mă dureau ochii. Orbită pe jumătate, n-am văzut decât foarte vag contururile a două siluete, dar le-am simțit mirosul mult mai bine decât mi-aș fi dorit. Cel scund putea a colonie ieftină și bomboane mentolate. S-a apropiat de mine cu pași fermi de parcă defila într-o paradă militară. Silueta bărbatului înalt a rămas lângă ușă. Îl vedeam mai estompat, dar tot i-am simțit respirația care putea a tabac turcesc și whisky, plus pomada pe care o folosea pentru păr, și care mirosea a stătut și a moarte. L-am recunoscut într-o fracțiune de secundă. Cum aș fi putut să nu-l recunosc? El îi folosise tatei drept ghid pe drumul spre ruină. Îl ucisese la fel de sigur ca și cum ar fi apăsat personal pe trăgaci. Era Diavolul în persoană, Maiorul Moore. William Moore. Încă în viață și, aparent, sănătos. Deci din cauza lui mă aflam acum aici. El fusese autorul tuturor nenorocirilor pe care le suferisem în viața mea destul de scurtă. Și acum ne aflam din nou față în față. Cred că aș fi fost mai bucuroasă să mă fi întâlnit cu ciuma călare pe mătură.

– Oprește-te imediat, Sergent Hollinger. Menține o distanță de cel puțin trei pași de prizonier. Ăsta e regulamentul, spuse Moore pe un ton mai rece decât șuieratul șarpelui.

Ghetele își opriră marșul, iar eu le-am privit posesorul pe după braț. Sergentul era încă un băiețaș cu puf maroniu care încerca să se dea drept perciuni. Uniforma îi era călcată impecabil, nasturii lustruiți. Dorința legată de coșuri mi se îndeplinise.

– Pare destul de inofensivă, domnule.

Bine. Cine eram eu să-l contrazic? Mi-am plecat mai tare capul și mi-am relaxat umerii. Oare ar fi trebuit să încerc un leșin? Poate ar fi mers mai bine. Rezistența îmi adusese numai două scatoalce bune.

Gestul meu îl făcu să râdă pe Maiorul Moore.

– Inofensivă? E la fel de inofensivă ca o leoaică. Ai face bine să fii foarte atent. Am văzut-o cu ochii mei cum i-a rupt gâtul unui bărbat de două ori cât ea. N-o să uit niciodată.

Nici eu nu puteam uita. O zmucitură zdravănă plasată între primele două vertebre cervicale. Măduva spinării secționată. Moarte instantanee. Prima mea lecție accidentală în neurologie. Viață versus moarte.

– Doar o singură dată și atunci numai în scop de auto-apărare, am murmurat.

Încă mai aveam în fața ochilor imaginea bețivului țintuindu-l pe Claude la pământ, lumina lunii reflectându-se de pe lama cuțitului de vânătoare cu care se pregătea să-i taie beregata. Și imaginea mea sărind în spatele lui. M-am ținut de gâtul lui cu toate puterile mele, disperarea făcându-mă mai puternică, cu toate că încercase să mă arunce cât colo. L-am mușcat, simțind gust de praf și carne transpirată. Apoi, dintr-o dată, am căzut amândoi pe spate. Mi-am înfășurat brațele mai bine în jurul gâtului gros și m-am ținut cât de bine am putut în timp ce cădeam și cădeam prin timp și spațiu. Totul păruse o eternitate, bețivul înjurând înfundat și încercând să scape din strânsoarea mea, eu sugrumându-l, iar Claude trăgându-se speriat în spate pentru a se proteja. Încă mai puteam simți gâtul bețivului transpirat, rezistența, apoi cedarea bruscă sub brațele mele. Am auzit pocnitura și suspinul surprins al bărbatului în timp ce-i scăpa ultima suflare. Corpul a devenit inert în brațele mele. Bănuiesc că nu poți uita niciodată primul om pe care l-ai ucis. Nu conta că fapta mea ne salvase viețile de bețivul înarmat cu un cuțit de vânătoare. Nu mai conta nimic. Oricum fusese o greșeală. O greșeală oribil de ireversibilă. Mi se făcea rău numai când îmi aminteam. Dar, într-un mod ciudat, mă și motivase. Bănuiesc că tot ceea ce făcusem de atunci încolo fusese ca un fel de ispășire. Probabil încercasem să aplic magia medicinei pentru a șterge acea teribilă greșeală în urma căreia viața familiei noastre se schimbase pentru totdeauna. William Moore își făcuse apariția și nimic nu mai fusese la fel.

– Aveam numai zece ani. A fost un accident, am repetat cu voce slabă.

– Un accident? Draga și dulcea mea copilă, dar toți criminalii spun același lucru. Fiecare om cu un șireang în jurul gâtului își susține inocența. E mereu la fel, zău așa. Aceeași poveste.

– Ce mai vrei de la mine?

Moore mi-a zâmbit cu un aer rănit.

– Nathalie, ce șocant! Așa îți saluți tu unchiul?

– Unchi?! Nu ești unchiul meu! Nici un fir de sânge de-al tău nu curge prin venele mele.

Mi se făcea pielea ca de găină numai auzind acel cuvânt.

– Mă rog, era un titlu de curtoazie, dar oricum…

Ochii îi sticliră ca cei ai unei reptile. Îi făcea plăcere toată mascarada asta, ceea ce mă făcea să-l urăsc și mai tare, dacă asta era posibil.

– Ce vrei de la mine? mi-am repetat întrebarea pe un ton ferm, de parcă mă adresam unui pacient înapoiat. Parcă spuneai c-am terminat. Că suntem liberi după ce termin cu slujba aceea pe care am făcut-o pentru tine. Și de făcut, am făcut-o. Ți-am făcut rost de hârtiile pe care le vroiai de la Ministrul francez.

– Așa-i, așa-i, ai fost extrem de utilă. Acum știm că Franța va rămâne neutră. Până la urmă, nu vor ajuta Confederația. Te-ai descurcat foarte bine, Nathalie, chiar dacă a trebuit să calci în picioare confidențialitatea pacientului. Sunt foarte curios ce-ar spune soția Ministrului dacă ar ști că doctorul ei i-a cotrobăit prin casă după ce-a adormit-o cu somnifere… Hmmm? Un comportament nu prea etic.

– Și mai e și mica problemă a furtului, adăugă Hollinger.

– Am furat pentru voi. Și pentru guvernul american. N-am luat nimic pentru mine. N-aș face așa niciodată.

Fusese prima și singura dată. Îmi amintesc cât de surprinsă am fost să descopăr că era cu mult mai ușor decât aducerea pe lume a unui bebeluș care se încăpățâna să se așeze de-a curmezișul pântecelui mamei. Ambele experiențe avuseseră și puncte comune. Era nevoie de judecată limpede și de nervi tari. Din fericire, eu aveam din belșug. Hârtiile secrete erau deja în siguranță când l-am depus pe micul Gustave în brațele mamei lui. Fusese o zi complet nebună. Nu-mi doream să mai trăiesc o alta la fel.

– Bun, am făcut-o. V-am ajutat. Mi-ai promis că dacă vă mai ajut o singură dată, mă lași în pace. Așa că s-a terminat.

– Nu se termină niciodată. Nu mai fii atât de naivă. Tatăl tău era la fel. Arătos, genial, dar simplu. Prea simplu pentru lumea noastră, unde nimic nu e alb sau negru, rece sau fierbinte. Totul e gri și nu se termină nimic niciodată, îmi explică Moore pe un ton catifelat.

– De ce mă aflu aici? Din cauza lui Claude?

Moore încuviință din cap.

– Da.

Panica m-a invadat în valuri, crescând din stomac în piept, gât, sufocându-mă. Deja știau. Era ca și prins. Îl puteau trimite la Alcatraz, poate chiar Rock Island, cele mai teribile închisori ale Uniunii. Ar muri cu siguranță, fie de dezinterie, fie din cauza subnutriției. Ori poate l-ar executa prin împușcare, ori spânzurătoare. Claude era tot ce-mi mai rămăsese pe lume, aș fi făcut orice, absolut orice pentru a-l proteja.

– Sunt sigură că habar n-a avut în ce s-a băgat. Nu cu adevărat. Da, de acord, e un jucător împătimit, un artist când vine vorba de înșelătorii, dar trebuie să recunoști că joacă în liga amatorilor. Lovitura asta nu e de nasul lui. E o afacere mult prea mare. Cea mai mare. Iar Claude n-ar face râu nici unui broscoi râios.

– Cincizeci de marinari ai Uniunii au murit când s-a întâmplat ce s-a întâmplat pe *USS Columbia.* Cincizeci de oameni buni. Patrioți, spuse Hallinger pe un ton furios.

– Nu mai vorbim de detaliul neînsemnat al milionului de dolari în aur dispărut. Nu s-a găsit nici urmă de el, adăugă Moore cu voce calmă.

– Să presupunem că aurul e la Claude. Nu spun că e la el, dar să presupunem c-ar fi. Dacă într-adevăr aurul se află în posesia lui, poate să-l returneze. Pe tot, până la ultimul cent.

Mi-am încrucișat degetele, sperând să fie adevărat. Când aveam să dau de Claude, plănuiam să-l leg fedeleș și să-l oblig s-o facă.

– E prea târziu pentru asta. Mult prea târziu. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și orice faptă are consecințe, promise Moore.

Mă privi cu subînțeles în timp ce scotea un trabuc din buzunarul hainei. Scăpără un băț de chibrit pe perete. Flacăra se aprinse, licărind jucăuș când o înconjură cu mâna. Își aprinse meticulos trabucul, pufăind până când capătul deveni un punct roșu incandescent. Își reîntoarse privirea la mine.

– Și ce propui mai exact?

– Spune-mi unde e Claude și vorbesc eu cu el. O să-l conving să dea aurul Uniunii înapoi.

– Și eu ce primesc la schimb?

Vedeam deja cum se deschidea prăpastia la picioarele mele. Largă, tot mai largă. Mă balansam chiar pe marginea ei. Mi-am

umezit buzele, inspirând adânc, făcându-mi curaj. *Spune-o. Haide. Spune-o odată.*

– Fac… orice. Absolut orice-mi ceri.

– Orice? Serios? Cât mă bucur să aud asta.

Moore trase cu poftă din trabuc, apoi își lăsă capul pe spate. Fumul albăstrui îi ieșea pe nări, ondulându-se către tavan. Continuă să pufăie în tăcere, până când vârful trabucului deveni de un roșu și mai aprins. O pală de aer venită de nicăieri trimise scrumul într-un zbor scurt până la podea. Fața i se încordă într-o expresie satisfăcută. În momentul acela arăta ca Lucifer care tocmai reușise să semneze încă un pact cu un muritor suficient de disperat încât să-și vândă sufletul împărăției focurilor și-a pucioasei.

– Coincidența face să existe ceva ce-aș vrea să faci. O mică slujbă. Începi imediat. Și se pare că numai tu poți s-o faci.

– Ce anume?

Stomacul mi s-a strâns într-un ghem nervos. Eram pregătită pentru ce era mai rău.

Maiorul Moore a rămas tăcut pentru un timp îndelungat, continuând să pufăie ca un bărbat care se bucură de un trabuc bun, nepărând deranjat de ideea că mă șantaja după ce mă aruncase într-o celulă de închisoare. Nonșalanța lui mă înfuria cel mai tare. În momentul acela îmi doream să-l pot răni cumva, poate chiar să-l ucid. Cred că a citit-o în ochii mei și cred că ideea l-a amuzat teribil. A chicotit, examinând cu atenție vârful incandescent al trabucului. Părea să se bucure din plin de disconfortul meu. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă numai de zgomotul pufăiturilor lui interminabile. Într-un final, m-a privit drept în ochi.

– Vreau să faci cunoștință cu un bărbat. Numele lui este Don Miguel Samuelle Cabrillo.

Foc și Gheață

Unii oameni spun că pe măsură ce trece timpul, câinii încep să arate la fel ca stăpânii lor. Oare asta e adevărat și în privința caselor? Spre exemplu, casa lui Don Cabrillo. La început n-am fost sigură, apoi pe măsură ce l-am cunoscut, n-am mai fost sigură de nimic. Era ca și cum aș fi navigat printr-un labirint; cu cât mă afundam mai mult în el, cu atât deveneam mai confuză. Don Cabrillo și casa lui erau un adevărat mister pentru mine, ca o boală necunoscută pe care nu reșeam s-o diagnostichez, oricât de tare m-aș fi străduit. Era fascinant și câteodată frustrant. Un mister care nu-mi dădea pace.

Îmi voi aminti mereu de momentul în care i-am văzut casa pentru prima oară. M-a indus în eroare. O confundasem cu o *hacienda* impunătoare de la marginea drumului, dar am fost îndrumată către o vilă albă cu aspect auster. Nu avea nimic în comun cu vilele ca din turtă dulce care erau foarte la modă în perioada aceea. Grădina îngrijită aproape obsesiv și perdelele lucrate manual lipseau cu desăvârșire, ceea ce atesta lipsa unei femei în viața noului Don. Vila părea foarte... simplă, și tocmai simplitatea ei o făcea unică printre toate căsoaiele împopoțonate în stil Victorian din jur. Părea foarte izolată acolo pe marginea falezei din Black Point, de unde se putea vedea priveliștea golfului imens în toată splendoarea lui.

Cu excepția acelei *hacienda* de la marginea drumului, nu se mai zăreau alte locuințe pe mile întregi. Zona aceea, cât vedeai cu ochii, făcea parte din Rancho Cabrillo și, după câte puteam să-mi dau seama, nu se încumetase nimeni s-o ocupe în mod abuziv, așa cum făcuseră în alte părți. Reputația temutului Don îi ținea pe toți la respect și distanță. Cei câțiva temerari care încercaseră să se stabilească în mod ilegal pe proprietățile familiei Cabrillo fuseseră evacuați. În mod permanent. Zvonurile se împrăștiaseră cu iuțeala focului, poate exagerate, poate nu, despre apariția în miez de

noapte a unui bărbat tăcut ce părea mai mult o fantomă, care opera cu o eficiență mortală. Până la urmă, oricare ar fi fost adevărul, potențialii chiriași ilegali deciseseră că o bucată de pământ nu merita riscul pierderii propriei vieți, sau cel puțin așa îmi povestise Maiorul Moore. Așa că în afară de pământurile pe care bătrânul Don le vânduse, Rancho Cabrillo arăta la fel încă de când se stabiliseră primele familii spaniole în zona aceea.

Am urcat pe verandă, privind în jurul meu și încercând să-mi simt picioarele amorțite datorită călătoriei lungi cu trăsura. În partea de vest se desfășurau mile întregi de dune de nisip, asortate cu smocuri de iarbă și ocazionalele grupări de stejari, iar în spatele lor, prea departe pentru a putea vedea, se afla întinderea albastră a Oceanului Pacific. Vedeam vasele pescărești, cu carenele mult afundate în apa sărată datorită greutății capturilor din acea dimineață, navigând agale pe sub Podul Golden Gate, întorcându-se triumfătoare către portul Yerba Buena. Vedeam velele marilor corăbii și hangarele de pe docuri, tot mai înghesuite din cauza orașului care se extindea precum o furtună de nisip. Panorama orașului San Francisco era spectaculară. Mă simțeam precum o pasăre care plutea pe curenții puternici de aer de deasupra, putând vedea totul de unde mă aflam.

Palmele îmi transpirau înăuntrul mănușilor, dar nu din cauza căldurii. Mi le-am șters în van de fusta voluminoasă de culoare albastră precum cerul, încercând să mai fur un moment de pace, poate încercând să amân inevitabilul. Incertitudinea care mă stăpânea nu-mi ajuta cu nimic situația și nu avea sens să mai pierd timpul. Un chirurg bun nu ezită niciodată, nu așa învățasem? Am scrâșnit din dinți și am apucat ciocanul din alamă șlefuită fixat în mijlocul ușii masive, lovindu-l cu putere de lemnul de stejar. Am păsit înapoi, inspirând adânc și amintindu-mi de afurisita de fustă elegantă, care mi se boțise în trăsură pe drumul până aici. Datorită răpirii prin care trecusem, încă mă mai simțeam ca un dovleac rostogolit de colo-colo într-o ladă cu pereți tari, crăpat în unele locuri și învinețit în altele. Am încercat să-mi netezesc poalele fustei, dar era deja prea târziu. Materialul șifonat părea că se încruntă la mine dezaprobator. Și puțin deasupra tivului, apăruse o pată uleioasă. De unce mă mai procopsisem și cu asta? Ce dezastru! Acesta era motivul pentru care nu purtam niciodată haine pretențioase din satin. Nu-mi păsa că albastrul materialului se asorta cu ochii mei.

Și ce dacă? De ce-i permisesem oare lui Catherine să mă convingă s-o fac acum, în loc să mă fi îmbrăcat în hainele mele bleumarin obișnuite? Nu-mi păsa de argumentele ei, potrivit cărora o femeie deșteaptă trebuie să-și pună în evidență calitățile fizice. Din punctul meu de vedere, nu era decât o mare pierdere de timp. Parcă eram costumată într-un costum de carnaval, nu în haine. Singura mea contribuție fusese ceva ce n-ar fi trebuit să port deloc. Mă simțeam ca o impostoare, dar acum era prea târziu pentru regrete. Am strâns mânerele de os ale genții medicale atât de tare, încât aproape îmi dădură lacrimile la durerea din palmă.

Nu se simțea nici o mișcare în vila din fața mea. Ușa de la intrare rămase nemișcată. Am încercat să privesc înăuntru prin ferestrele o idee cam murdare. Nu era nimeni pe acolo? Poate erau ocupați. Poate se mișcau foarte încet. Sau poate nu era nimeni acasă. *Ei, asta e. Va trebui să vin altă dată. Poate niciodată.* Tocmai mă întorceam să plec, când ușa s-a întredeschis. Am privit peste umăr.

– Bună dimineața. Mă numesc Nathalie Arnaud. Am o întâlnire cu Don Cabrillo.

Ușa se deschise mai mult, o femeie asiatică apărând din penumbra holului. Era micuță peste tot, dar foarte bine proporționată, ca o păpușă de porțelan, de la fața fină și ovală, la oasele delicate ale mâinilor și până la picioarele în miniatură care se iveau de sub fusta neagră de in. Se înclină cu spatele foarte drept.

– Vino, Missy. Înăuntru. Vino, vino.

Am urmat-o în holul de la intrare, apoi pe un coridor lung și îngust. M-a condus printr-un salon splendid, decorat în stilul clasic spaniol, cu mobile generoase din lemn masiv și canapele din piele. Era foarte reconfortant să văd un stil diferit față de obișnuitele briz-briz-uri Victoriene fără sens, unde trona catifeaua cu franjuri aurii. Când am văzut-o pe femeia asiatică deschizând o altă ușă, cu intenția clară de-a trece mai departe, m-am oprit, crezând că nu înțelesese ce-i spusesem.

– Nu trebuie să aștept aici? Am o întâlnire cu Don Cabrillo. Vizită. Salon. Eu.

S-a întors către mine. Cheile pe care le avea agățate de cureaua de piele din talie zornăiră zgomotos.

– Nu, nu, clătină viguros din cap. În birou. Așa spus el. Așteaptă la tine.

Mă așteaptă? Hmmm... Amănuntul acela mă cam deranja. Sperasem să am avantajul surprizei. Mi-am făcut o notă mentală să nu-l mai subapreciez pe misteriosul Don Miguel.

Mi-am urmat escorta ciudată fără nici un alt comentariu. Mi-a făcut semn să intru într-o încăpere și apoi să iau loc pe un scaun din piele care se afla în fața biroului sculptat în lemn de stejar.

– Vrei *chaw*? Ceai? Eu aduc.

– Nu, mulțumesc...

– Lin-Mei. Eu Lin-Mei. Eu spun la el Missy e aici. Dar probabil știe. Chicoti ușor. El știe tot. A mai făcut o plecăciune, apoi a ieșit. Zgomotul ușii închizându-se după ea mi-a creat sentimentul că mă aflam într-o celulă de închisoare.

Am sărit în picioare. Ce căutam eu aici? Eram doctor, nu un spion. Nu asta-mi dorisem de la viață și totuși, iată-mă aici. Din nou. Mi-am spus că nu mai conta. *Nu te mai gândi. Nu mai simți nimic. Fă ce trebuie să faci.* Nu exista altă posibilitate. Trebuia să trec și prin asta. Să supraviețuiesc.

Mi-am pus geanta pe podea și mi-am scos pălăria nouă, aruncând-o pe scaun. Pana decorativă avea capătul îndoit. Bineînțeles. *Am distrus-o deja.* Atâta bătaie de cap să fii în ton cu moda și încă și mai multă pentru a nu distruge totul din prima zi. Oare cum reușeau femeile să jongleze zilnic cu așa ceva? Un adevărat mister. Eu mă descurcam binișor cu guta și cu cazurile de hernie. Eram chiar foarte bună. Dar asta era complet diferit. Era o prostie. Nu eram vreo femeie fatală; talentele mele puteau fi valorificate în sala de operație, nu în dormitor. Maiorul Moore avea să fie foarte dezamăgit.

Am oftat și mi-am scos pelerina incomodă, pe care tot Catherine mă convinsese s-o port. Am aruncat-o peste pălărie. Gata. Ascunse. Mi-am promis că nu aveam să le mai port niciodată.

M-am plimbat prin cameră, învârtind cu un deget globul pământesc imens care trona pe un colț al biroului. Hărți, dosare de contabilitate, corespondență în legătură cu un motor cu ulei. Pe o măsuță de lângă geam, se afla o corabie în miniatură. Era foarte frumoasă. Construită cu mare meșteșug. Linii clare, o carenă perfectă. Mi-ar fi plăcut să pot naviga cu ea. Mi-am ridicat ochii și-am privit afară pe fereastră, admirând peisajul golfului. Am luat ocheanul de pe pervaz și mi l-am pus la ochi. Nu vedeam decât

ceață. L-am reglat și, dintr-o dată, portul îmi apăru extrem de clar, de parcă mă aflam la doar câțiva pași. Am urmărit un bărbat, o fetiță cu codițe și un băiețel cum se distrau cu manevrarea unui zmeu pe plaja din Black Point. Păreau că se distrează copios. Fetița bătea fericită din palme, în timp ce băiețelul fugea cât îl țineau picioarele, încercând să ridice zmeul de la pământ. Un salt, apoi încă unul.

– Haide, haide, am murmurat.

Zmeul căpătă ceva înălțime, apoi se prăbuși în picaj până la pământ.

– Ahhh... Ce păcat. O să reușești data viitoare.

– Poate chiar acum, spuse o voce cu o moliciune înșelătoare de catifea din spatele meu.

Cum? Probabil visam. Am simțit că mi se oprește inima în piept. Mă durea de parcă cineva mi-o strângea în pumn. Am uitat să respir preț de câteva secunde. Brațele mi-au amorțit atât de tare încât nici nu mai simțeam ocheanul pe care-l țineam în mâini. Senzația mi-a cuprins tot corpul. Vocea aceea mă șocase. O cunoșteam. O auzisem de milioane de ori, spunându-mi milioane de lucruri imposibile. Lucruri frivole pe care n-ar fi trebuit să mi le imaginez, pentru că nici o femeie cu bun simț nu și le-ar fi imaginat. Vocea aceea îmi bântuia visele și gândurile. Bineînțeles că nu-i spusesem nimic lui Catherine; aș fi murit mai degrabă decât s-o recunosc. Am pus ocheanul la loc pe pervaz, simțindu-mă ridicolă de parcă aș fi fost prinsă făcând ceva ce n-ar fi trebuit să fac. Am inspirat adânc și m-am întors încet, neîncrederea încă războindu-se cu mintea mea.

Căpitanul. Era chiar acolo în fața mea, pe uscat și nu pe ocean. Era aici. Din toate locurile de pe pământ și mare unde s-ar fi putut afla, el era tocmai aici? Un gând m-a izbit în plexul solar mai ceva ca un pumn. Am fost străbătută de un val de îngrijorare care a înghițit cu totul bucuria acelei revederi. De ce se întâmpla asta tocmai acum? Mă cunoștea, iar asta era extrem de rău. Mintea mea începu să analizeze situația, trăgând concluzii aproape de una singură. Mă simțeam ca un spectator. Implicațiile acestei întâlniri erau de rău augur. De foarte rău augur. Ce conexiune era între Căpitan și Don Cabrillo? Se cunoșteau bine? Căpitanul ar fi putut distruge totul cu un singur cuvânt. Trebuia să-l opresc, dar nu știam cum. Și totuși trebuia s-o fac.

Nu eram un spion bun; nu aveam experiență și, sincer, nici nu-mi doream să fiu. Dar eram un doctor al naibii de bun, așa că trebuia să mă bizui pe ceea ce știam. Cu mult timp în urmă, James mă învățase prima și cea mai importantă regulă de care trebuie să țină cont un doctor bun: spiritul de observație. *Nu te grăbi să tragi concluzii. Observă totul foarte atent.* Așa că i-am urmat sfatul. Am rămas nemișcată în fața ferestrei și l-am studiat cu atenție pe Căpitan.

Uitasem cât de înalt și de impunător era. Haina lungă și pantalonii strânși pe picior îi scoteau în evidență mușchii sculptați. Obrajii și maxilarele păreau mai cizelate decât îmi aminteam, adâncitura din bărbie parcă mai accentuată. Ce ciudat. Marea majoritate a marinarilor se îngrășau după câteva săptămâni pe uscat, arătând ca niște cimpoaie umflate. Căpitanul nu avea nici un kilogram în plus, ba parcă mai pierduse în greutate de când îl văzusem ultima oară.

Era oare bolnav? Am încercat să disting orice semn că ceva nu era în regulă, dar n-am reușit. Pielea îi era curată și încă bronzată, ca urmare a călătoriei recente. Apoi l-am privit drept în ochii verzi ca jadul și-am observat că-mi evita privirea. Părea că atenția îi fusese atrasă de altceva.

La ce se uita? La fusta mea? La șoldurile mele ascunse sub kilometri întregi de material pompos? Nu. Privea undeva mai jos. La mâinile mele?! O, nu! Privirile îi erau fixate pe blestematele alea de mănuși pe care mi le făcuse cadou. Ce jenant. Mi-aș fi dorit să mă pot transforma într-o muscă și să zbor afară pe fereastră. Probabil credea că le purtam și visam la el cu ochii deschiși, ori ceva la fel de prostesc. Ce impresie greșită își făcea! Oh, ce mă apucase oare să port mănușile acelea tocmai acum? Mi-am dus mâinile la spate. Fața mi-a luat foc când am observat o umbră de zâmbet în colțul gurii lui. Am așteptat să spună ceva, dar a rămas tăcut. O secundă mai târziu, zâmbetul dispăruse deja. Probabil mi-l imaginasem.

Am pășit în jurul biroului până am ajuns la marginea covorului turcesc, oprindu-mă la doar câțiva pași de Căpitan. L-am privit fix în ochi.

– Ce cauți aici?

Făcu o mișcare cu capul către modelul corabiei care trona pe mica măsuță de lângă geam.

– Ah, bineînțeles. Navighezi. Ești căpitanul unei corăbii. Lucrezi pentru Don Miguel?

– Nu.

– Nu?

Speram că-mi va da mai multe lămuriri, dar n-a făcut-o. S-a mulțumit să mă privească cu o intensitate care aproape m-a năucit. Am simțit că mi-a pătruns până în adâncul sufletului, analizându-mă pe toate părțile, descoperindu-mi toate defectele. Gândul acela m-a deranjat. Iritarea mi-a crescut în piept precum erupția unui vulcan rebel. Nu-mi venea să cred cât putea fi de enervant bărbatul acela. Conversațiile cu el erau la fel de dificile ca extragerea dinților unui pacient recalcitrant.

– Dacă nu lucrezi pentru Don Miguel, atunci probabil ești angajatul companiei Cabrillo Shipping. Bănuiesc că ești unul dintre cei care sfidează blocada. Risc mare, profituri la fel de mari. Sper că n-o faci. Căpitanul vasului *The Cunning* a fost prins săptămâna trecută. L-au pedepsit extrem de aspru și l-au dat drept exemplu. După părerea mea, nu prea merită. E mult prea periculos.

– Nu mă deranjează pericolul, îmi răspunse cu voce fermă.

Vorbea cu o siguranță de sine absolut tulburătoare, fără să sune câtuși de puțin încrezut. Se referea cu o simplitate uimitoare la realitățile dure ale vieții. Ale morții. Tonul vocii lui mă făcu să mă cutremur.

– Asta-i o prostie. Nu-ți pasă? Ar trebui.

– Iar ție îți pasă, *señorita*. Mă întreb de ce oare?

– Pentru că așa e normal. Dacă ne-ar păsa mai mult tuturor, poate n-ar mai fi atâta război în lumea asta a noastră. Ar trebui să ne pese mai mult unii de alții. Doar suntem ființe umane, nu animale.

– Văd că nu te prefaci, chiar crezi în ceea ce spui.

– Bineînțeles, i-am răspuns poate un pic cam prea virulent. Nu ești de acord cu mine?

– Atât de pasională, se mulțumi să murmure mai mult pentru sine. Și atât de tânără.

A, nu tâmpenia asta din nou. Deci fusesem catalogată încă o dată. De data asta, datorită vârstei și nu a sexului.

– Dar nu sunt…

Cuvintele mi-au rămas în gât când am observat că se afla mult mai aproape de mine decât îmi dădusem seama. La doar câțiva centimetri. Când se apropiase de mine? Era suficient de aproape încât să-i pot simți mirosul, un amestec de colonie, apă sărată și vânt, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o călătorie pe mare. Poate tocmai coborâse de pe corabia lui, ori se plimbase prin târgul din port. Poate… mintea mea începu să țeasă zeci de povestioare legate de mirosul acelui bărbat misterios.

Oprește-te! Ai face bine să încetezi cu prostiile! Toate speculațiile acelea mă făceau să pierd contactul cu realitatea. Trebuia să mă controlez mai bine. Halal observator mai eram. Analizam unele lucruri mult prea mult, în timp ce altora nu le acordam atenția cuvenită. Oare cum de nu observasem că se apropiase atât de mult de mine? Era mult prea aproape. Suficient de aproape încât să sar pe el. *Nu te mai purta ca o idioată. Fă ceva. Spune ceva.* Mă simțeam ametită, fără nici cea mai mică adiere de vânt în pânze. Aveam nevoie de ajutor, de ceva cu care să-l pot domina. Așa că mi-am imaginat că era un infirmier enervant și murdar în loc de Căpitanul înalt și misterios, care avea capacitatea să mă intimideze cu o singură privire. M-am simțit imediat mai bine, străbătută de un val de curaj.

– Nu știu ce cauți aici, dar ai face bine să nu-i spui lui Don Miguel că am călătorit pe corabia ta, l-am atenționat împungându-l cu un deget în piept. Nu vreau să creadă că sunt vreo vagaboandă. Ai înțeles?

– Cred că e un pic cam prea târziu pentru asta, *niña*.

– Oh, nu! Dar cum a aflat? I-ai spus tu despre mine? Cum ai fi putut? N-am ajuns aici decât de câteva minute. La fel ca și tine.

Prin minte îmi trecură cuvintele lui Lin-Mei. *El știe tot.* Mă scăldam în ape mai adânci decât mă așteptasem. În ce naiba mă băgasem? L-am înjurat pe Maiorul Moore în gând.

– Cum de știe deja Don Miguel?

– Știe pentru că era acolo.

– Poftim?

– A fost acolo tot timpul.

– Ba n-a fost. Nu l-am văzut și n-am auzit o vorbă despre el timp de trei luni cât a durat călătoria.

Căpitanul părea puțin surprins, ca și cum nu era obișnuit să-l contrazică cineva.

– Echipajul meu este foarte discret. Așa e felul meu.

– Felul *tău*?

– Dă-mi voie să mă prezint. Eu sunt Don Miguel.

– Tu?! Aproape m-am înecat, simțindu-mă ca o idioată. Tu ești Don Miguel Samuelle Cabrillo? Nu poți fi tu!

– Ba sunt, îmi răspunse pe un ton grav.

– Dar ești prea tânăr.

– Am vârsta potrivită. Treizeci și doi.

L-am privit cu suspiciune. Ar fi trebuit să-i cer Maiorului Moore o poză cu Don Miguel. Greșeala mea. Și nu-mi mai puteam permite o a doua. Siguranța lui Claude depindea numai de mine.

– Păi, bine atunci. Să-i dăm drumul. Unde e dormitorul?

Sprâncenele i se arcuiră. Era rândul lui să fie surprins.

– Dormitorul e mai intim, dar n-am o preferință anume, am continuat pe un ton indiferent. Cum e mai confortabil pentru tine. Putem s-o facem chiar aici în birou. Scoate-ți hainele.

E o vorbă cum că *omul sfințește locul*, dar chestia asta era puțin cam prea mult pentru mine. Dormitorul lui Don Miguel se afla chiar lângă birou. Foarte neobișnuit. Ușă în ușă. Ce convenabil. *Cam prea convenabil.* Oare câte femei profitaseră de această conveniență? În mod sigur, Michelle era una dintre ele. Știam că-și etala talentele și în afara localului *The Golden Catherine*, oferindu-și serviciile la domiciliul clientului. Mi-i puteam imagina pe Michelle și pe Căpitan în dormitorul acela, înlănțuiți într-o pasiune arzătoare. Și apoi mai era păpușica aceea minionă, Lin-Mei, mult prea tânără și atrăgătoare pentru o simplă servitoare. Mie-mi părea mai degrabă o concubină cu îndatoriri multiple. Oare cine mai făcea parte din harem? Întrebările nu-mi dădeau pace.

Don Miguel era un bărbat cu obiceiuri și gusturi foarte bine definite, așa-mi spusese doamna Bernard. Probabil avea câte o femeie pentru fiecare zi a săptămânii, fără să încurce zilele, ori femeile. Auzisem destule povești despre el de la fetele care lucrau în localul lui Catherine. *Don Miguel? Numele e greșit*, declarau cu un zâmbet tâmp. *Mai degrabă Don Juan.* Dar eu? Cum mă comportasem pe corabia lui? Oricât de greu îmi era s-o admit, reacționasem la fel ca toate gâsculițele din jurul lui. Cum am putut să mă transform într-o femeiușcă prostuță? Eu?! Să mă cobor la nivelul acela? Eram oripilată. Gustul amar pe care mi-l lăsa gândul acela mă ajuta. Nu-mi mai păsa. Și dacă nu-mi mai păsa, atunci nu mai conta că mă aflam în dormitorul lui.

Era o cameră destul de mică, dar părea mult mai spațioasă datorită tavanului foarte înalt. Lumina caldă pătrundea prin ferestrele imense decorate cu vitralii, reflectându-se în diferite culori pe pardoseala bine lăcuită. Un violoncel era sprijinit de un scaun îmbrăcat în piele maro închis, în fața căruia se afla un stativ pentru note. Câteva măsuțe joase erau împrăștiate prin cameră, iar într-un colț trona o masă mare și lungă pe care se aflau câteva bucăți de lemn șlefuit și unelte pentru sculptat aranjate la fel de ordonat ca la muzeu. N-am văzut nimic care nu părea la locul lui. Pereții erau decorați cu măști colorate: un jaguar, un luptător Zulu, un clovn cu nasul lung și ascuțit a la *commedia del arte* și alte măști ciudate, probabil suveniruri culese de prin locurile misterioase pe unde călătorise. Dormitorul mi-a reamintit de cutia de lemn pe care mi-o dăruise. Ambele erau la fel: aparent simple pe dinafară, dar ascunzând un secret extrem de plăcut. Nu puteai bănui sculptura delicată din interior. Aveam impresia că tocmai păsisem în interiorul cutiei. Știam că mai există multe alte lucruri ascunse. Cu mult mai multe decât îmi puteam imagina.

M-am oprit în fața unui tablou, admirând culorile vii: albastru, verde, mov. Atingeri discrete de roz și auriu pe ici pe colo. De aproape arăta ca un peisaj obscur. De la câțiva pași depărtare însă, culorile se îmbinau, dând la iveală apă, cer, lumină. Probabil un lac.

– Ăștia sunt nuferi?

– Da.

– Nu e ceea ce pare. Ca un puzzle, nu-i așa? Am mai văzut o dată ceva asemănător. La Paris. Cine l-a pictat?

– Un student la arte. Monet.

L-am privit uimită.

– Claude?

– Îl cunoști.

– Sigur că-l cunosc. Îl cheamă ca pe fratele meu, dar n-ai putea găsi doi oameni mai diferiți nici dacă ai încerca. E de modă veche… are impresia că toate femeile sunt făcute să devină ori mame, ori modele pentru tablouri. Nimic altceva. Ne-am cunoscut la Café Guerbois. Paul m-a dus acolo.

Căpitanul se încruntă ușor.

– Paul?

– Paul Cézanne. Alt student. Ne știm de la universitate. Venea de fiecare dată când disecam un cadavru. Pictorii trebuie să învețe la fel de multă anatomie ca și doctorii. Știai asta?

Am mai privit tabloul pentru câteva secunde. Îi apreciam arta lui Monet, chiar dacă nu mă prea dădeam în vânt după el ca om. Era ceva neașteptat să descopăr tabloul acela în casa unui Don. Surpriza îmi provoca vibrații în toate terminațiile nervoase. Am privit în jurul meu, evitând piesa centrală de mobilier care domina încăperea. Până la urmă însă, nu m-am mai putut eschiva. Ochii mei se opriră pe patul cu baldachin, suficient de mare pentru o familie întreagă. Ori pentru o orgie. Baldachin și așternuturi din mătase chinezească de culoare turcoaz. Mătase! Razele soarelui se alintau pe materialul lucios, creând iluzia întinderii imaculate a unui lac cristalin cu apă rece ca gheața. Nu mai văzusem așa ceva niciodată.

Cumva, asta îmi reaminti motivul pentru care mă aflam aici împreună cu acel bărbat misterios care mă privea tăcut. Ochii ni s-au întâlnit. *Acum ori niciodată.*

Parcă citindu-mi gândurile, Don Miguel își desfăcu încet nasturii de fildeș ai hainei. O scoase și o aranjă cu grijă pe spătarul unui scaun. Aruncă o privire la ceasul de buzunar, după care-l strecură înapoi în buzunarul vestei.

– E vreo problemă? Ai altă… întâlnire? l-am întrebat pe un ton sarcastic.

– Nu. Mi-am rezervat toată ziua numai pentru tine.

Toată ziua… Inima începu să-mi bată mai puternic.

I-am urmărit degetele în timp ce-și descheia nasturii aurii ai vestei din mătase neagră. I-am zărit conturul mușchilor prin materialul transparent al cămășii de pânză topită. Și-a desfăcut cravata, apoi a trecut la nasturii cămășii. Materialul s-a depărtat, dezvăluind pieptul tare și neted, apoi mușchii abdomenului.

Stomacul mi-a căzut în călcâie. Am încercat să-mi reamintesc ce reputație avea acest bărbat, dar nu mă mai ajuta nimic. *Controlează-te! Ai mai văzut și alți bărbați dezbrăcați. E același lucru.* Dar nu era. Era o diferență de la cer la pământ.

– Bun, am spus, întorcându-i spatele cu obrajii în flăcări. Bun, am repetat, comportându-mă din nou ca o idioată, dar chiar nu mă puteam abține. Ai cumva un halat? Poate ar trebui să-l folosești.

– Dacă te face să te simți mai bine…, îmi răspunse cu voce joasă, repetând cuvintele mele de mai devreme.

I-am auzit pașii, apoi zgomotul ușii de la dulap. Au urmat bufniturile cizmelor din piele aruncate pe podea. Foșnet de material, alunecarea lui pe piele. Din nou pași, apoi sunetul înfundat al saltelei și pocnetul unui arc.

Mi-am luat inima în dinți și m-am întors cu fața la el. Don Miguel se schimbase într-un halat verde ca acele de pin. Stătea pe marginea patului cu genunchii ușor desfăcuți, halatul dezvăluind privirilor mele partea superioară a coapselor musculoase. Gambele arătau de parcă fuseseră sculptate de un student la arte, iar labele picioarelor erau arcuite și incredibil de frumoase. Părea chiar mai impunător fără haine pe el. Amețitor de impunător, emanând o masculinitate copleșitoare.

– E foarte cald aici, am murmurat. Prea cald. O să deschid o fereastră.

– Nu. Putem fi auziți.

Auziți? Oare ce credea că aveam să facem?

– Trage draperiile.

– Dar îmi place lumina soarelui, am protestat.

– Iar mie îmi place intimitatea.

– Plus că am nevoie de lumină bună, altfel…

M-am oprit, luptându-mă cu mănușile. Perlele ce țineau loc de nasturi rămâneau neînduplecate la încercările mele febrile de a le descheia. M-am agitat și mai tare, simțindu-mă tot mai rușinată pe măsură ce treceau secundele. Blestemate să fie tendințele modei! Tocmai mă pregăteam să uit de manierele elegante și să trag cu dinții de ele, când am auzit vocea calmă a lui Don Miguel:

– Dă-mi voie.

I-am întins mâna. A desfăcut cu dexteritate prima perlă, apoi a doua și a treia. Mănușa s-a desprins, ascultătoare la comenzile lui. Aerul răcoros al camerei mi-a atins încheietura, apoi palma. I-am simțit degetele calde pe mâna mea în timp ce se ocupa de restul de perle. Apoi a tras ușor de materialul ce-mi acoperea degetele, până când mâna mea se afla în a lui. Un fior mi-a străbătut tot corpul la atingerea pielii pe piele. Căpitanul nu părea deloc stânjenit. Cu aceeași dexteritate și răbdare, mi-a scos și cealaltă mănușă.

– Sunt pregătit, spuse într-un final.

Tentația se afla chiar în fața mea, înfășurată într-un halat verde, tocmai bună să fie despachetată. Don Miguel mă privea cu sprâncenele arcuite, parcă sugerându-mi tăcut: *E rândul tău.* Ca un vânător care știa deja ce tactică să abordeze, șicanându-și puțin prada înainte de-a ataca.

Prada eram eu. Eu?! Ideea mi-a urcat cu fiori de gheață pe șira spinării, apoi a coborât în stomac cu o căldură plăcută, chiar dacă m-a și înfuriat în același timp. Nu-mi mai înțelegeam reacțiile. Eram conștientă numai de ceea ce simțeam. Mi-am strâns mâinile în pumni până când mi-au intrat unghiile în carne.

Tentație! Nu merge mai departe! Pericol! Nu e bine! mă avertiza o voce interioară. *Ba nu*, insista o alta cu moliciune de catifea. *E bine. Pentru prima oară în viața ta, e bine. Nu mai diseca atât de mult totul cu mintea aia paranoică. Dă-ți voie să simți, nu-ți mai lăsa viața să-ți scape printre degete. Relaxează-te și bucură-te de aventură.*

– Dar nu știu nimic despre tine, am gândit cu voce tare în semn de protest, așezându-mă pe pat cam la trei metri de el.

Trei metri foarte importanți. De distanța aceea depindea sănătatea mea mintală. Mi-am pus mănușile pe noptieră.

– Nici măcar nu te cunosc. Spune-mi mai multe despre tine.

Așa. *Ascultă-ți pacientul.* A doua regulă de aur a unui doctor bun. Tocmai păsisem înapoi în partea mea de teren și mă simțeam deja mai bine. L-am privit încurajator.

– Spune-mi orice.

– Nu e nimic de spus.

– Asta e foarte greu de crezut. Mereu e ceva de spus, chiar și despre ultimul țăran care muncește pământul. Cu atât mai mult despre cineva atât de important cum este Don Miguel. Pun pariu că oamenii au impresia că te cunosc, dar de fapt n-au nici cea mai vagă idee cine ești cu adevărat.

Colțurile gurii i s-au arcuit într-un zâmbet minuscul. Era totuși ceva, obținusem o reacție câtuși de mică. Excelent. Am luat unul dintre portretele înrămate de pe noptieră.

– Cine e? Seamănă izbitor de mult cu tine. Aceleași trăsături, aceeași expresie serioasă a ochilor, cu toate că văd o umbră ironică oglindită în ei. Cine e?

– *Mon père.* Rene Samuelle.

– Exploratorul? *Acel* Rene Samuelle? L-am privit surprinsă. I-am citit toate articolele. Sunt grozave.

– Articolele au fost scrise de *mia madre.*

– Nu mai spune... bravo ei. Păcat că nu i s-a recunoscut meritul, cu toate că probabil n-ar mai fi fost publicate dacă s-ar fi știut că sunt scrise de o femeie. Iar familia n-ar fi aprobat așa o necuviință, nu-i așa?

Ignorând expresia dezaprobatoare de pe fața noului meu pacient, am întins mâna după un portret înfățișând o femeie tânără, al cărui păr șaten închis era acoperit de un voal lucrat manual. Am privit fotografia cu atenție. Pe chipul femeii plutea o umbră de ironie sfredelitoare. O pasiune mocnită îi sclipea în ochii verzi, dându-mi impresia că încerca să se protejeze de curiozitatea lentilei fotografului. Nicidecum o *señorita* cuminică și supusă. Ba din contră.

– E mama ta?

– Da. Anna Cabrillo.

– Îmi amintesc poveștile despre călătoriile tatălui tău. A explorat Strâmtoarea Bering, Insulele Aleutine, apoi Noua Californie, până a ajuns înapoi aici, pe timpul când încă se mai numea Yerba Buena, înainte să i se schimbe numele în San Francisco. Așa s-au cunoscut părinții tăi. Navigatorul și frumoasa *señorita.*

Don Miguel încuviință din cap.

– Mama știa că zilele celor care se numeau *ranchero* se apropiau de sfârșit.

– Da. Fiecare corabie în parte aducea cu ea tot mai mulți oameni. Mai mulți oameni, mai puțin pământ. Mai puțin pământ, mai puține vite. Din cauza asta a pus familia ta baza companiei de transporturi?

– A fost o afacere mică la început. Transportau numai produsele noastre, piele de animale și untură, dar *papa* era foarte priceput în ale afacerilor și compania a crescut văzând cu ochii.

– Cabrillo Shipping. Toată lumea a auzit de voi. Comercianții de la Capul Horn, ba chiar și cei din Orient. Sunteți una dintre cele mai mari și mai puternice companii de transporturi maritime.

Am așezat portretul la loc pe noptieră, având grijă să-l poziționez chiar lângă cel al tatălui lui. Îmi plăcea ideea că până și acum se aflau unul lângă celălalt.

– Deci tatăl tău nu numai că a intrat în familia Cabrillo, ci le-a luat și numele.

– Nu, răspunse Don Miguel pe un ton cam aspru. Noi am fost dintotdeauna Samuelle. Până de curând, oricum. Unchiul meu, Don-ul cel bătrân, a murit, urmat de verișorul meu, Edmundo. Când am devenit noul Don, am fost nevoit să-mi schimb și numele. Era de datoria mea.

– Aha, am înțeles. N-a existat nici un alt moștenitor, așa că a trebuit să-ți asumi responsabilitatea, ori vă luau tribunalele americane toată averea. Dar parcă mai aveai un verișor... Edmundo, dacă nu mă înșeală memoria?

Expresia feței lui Don Miguel păru că se înmoaie. Scăpă un chicotit ușor în timp ce înclina capul în semn de încuviințare.

– Ricardo. *Si.* O inimă mare, dar... puțin cam incapabil. Totul a căzut în cârca mea. Ridică din umeri în timp ce-și îndesa mâinile în buzunarele halatului.

– Deci acum ești încarcerat pe uscat. Pun pariu că ai o groază de responsabilități. Păcat. Te-am văzut pe mare, pe corabia ta. Sunt convinsă că acolo e locul tău. Ești al apei și al vântului, sarea face parte din sângele tău la fel cum face parte din ocean. Adevărata ta casă, nu-i așa? Probabil navighezi tot mai rar.

– Contează?

Sigur contează. Numai că de data aceasta nu mi-am mai exprimat opinia cu voce tare. Și nici părerea de rău. Mi-aș fi dorit să întind mâna să-l ating, numai pentru a-i semnala că-i eram alături, dar n-am făcut-o. Am rămas nemișcată. Nu cred că ar fi apreciat gestul meu de consolare.

– Tu nu vrei să știi nimic despre mine?

Mă privi serios, cu o lumină ciudată în ochi.

– Știu ce e de știut.

Chestia asta m-a iritat. Bărbații. Măsoară o femeie din cap până în picioare și asta-i tot: aspectul fizic. Ceea ce nu spune absolut nimic despre acea femeie, despre cine este ea cu adevărat. Dar la ce altceva mă așteptasem de la Don *Juan* Miguel? Compătimirea pe care o simțisem pentru el se evaporă precum bruma în bătaia soarelui.

– Știi totul despre mine? Deja? Am înțeles. Așa, pur și simplu! Ce-ai putea să știi oare despre mine? Pentru cultura ta generală, nu sunt doar o pereche de ochi mari și albaștri. Nici măcar nu ne cunoaștem. Abia dacă am schimbat câteva vorbe. Nu mă cunoști deloc.

Buzele lui se arcuiră din nou într-un zâmbet amuzat.

– Știu tot ce se întâmplă pe corabia mea. Absolut totul, *niña.* Când a născut doamna Lefevre, ai furat cărămizi din marfa pe care o transportam, pe care le-ai încălzit ca să-i țină bebelușului de cald. După care i-ai tras o sticlă în cap aghiotantului meu pentru că te-a acuzat de furt.

– M-a hărțuit, vrei să spui. Și, oricum, am făcut-o pentru o cauză bună. Micuța Sophie ar fi murit dacă nu avea parte de căldură. Iar aghiotantul tău e cam obraznic, și-a meritat-o. N-am folosit niciodată o sticlă într-un scop atât de bun.

– Săracul Domingo... nici nu se mai atinge de Madeira de atunci.

– Foarte bine. Oricum bea prea mult. Nu-i făcea bine.

Pentru o fracțiune de secundă, Don Miguel păru că avea să izbucnească în râs, dar n-o făcu. Buzele îi tremurară pentru o fracțiune de secundă, apoi se relaxară.

– Ai absolvit *L'Ecole de Medicine,* prima pe listă. De-a dreptul impresionant.

– Pentru o femeie, vrei să spui.

Își înclină puțin capul într-o parte.

– Nu, impresionant și atât. Decanul a vrut să te tragă mai jos. O femeie să iasă prima într-o clasă plină ochi cu bărbați? Imposibil. Dar profesorii tăi au refuzat să fie părtași la complotul acela. Așa că ai rămas prima, după cum meritai, acolo unde-ți era locul. În vârf.

– De unde știi toate astea? Nu știe nimeni din afara facultății. Nici măcar marea majoritate a studenților. Nici măcar Maiorul Moore...

M-am oprit brusc, nesigură de ceea ce i-aș fi putut spune. De ceea ce-ar fi trebuit să-i spun. M-am întrebat dacă tocmai dădusem cu bâta în baltă, pentru că Don Miguel deveni dintr-o dată mai tensionat.

– Maiorul Moore. Ah... Își așeză palma pe abdomen, trasând un cerc. Cunoștința noastră comună.

– Te are și pe tine la mână? Te folosește ca spion? Pe tata îl folosea din când în când. Era navigator, umbla peste tot prin lume, o acoperire foarte bună pentru colectarea de informații. Nu-i nimic dacă faci și tu același lucru, eu nu te judec. Nu cred că e o muncă murdară. Mă rog, nu prea murdară. Lucrezi pentru Moore?

– Nu. Dar se bazează pe mine.

– Pentru ce?

Don Miguel mă privi cu reproș, de parcă tocmai îmi scăpase un râgâit în mijlocul unei cine elegante.

– Bănuiesc că n-ar fi trebuit să te întreb asta.

Clătină din cap și-mi aruncă o privire rece.

– Nu.

– Bine, o întrebare deplasată. Știu, știu, nu e treaba mea. Dar cu toate astea, îți voi mai pune o ultimă întrebare și-ai face bine să-mi răspunzi. Gata cu secretele. Haide, Don Miguel, știi că poți avea încredere în mine.

Ochii i se îngustară de parcă tocmai l-aș fi amenințat cu un pistol, sau poate o seringă veterinară cu un ac cât un băț de frigăruie. Părea ușor îngrijorat.

– Trebuie să-mi spui, e absolut necesar. Ce e-n neregulă cu tine?

Don Miguel rămase tăcut pentru un timp îndelungat, de parcă nici nu-l întrebasem ceva. Privea prin mine, ca și cum dispărusem. Mă simțeam invizibilă, ignorată, dată la o parte ca o farfurie de supă care nu mai prezenta interes. Cu toate astea, am rămas acolo, așteptându-i răspunsul, cu toate că m-aș fi simțit mai în largul meu la pescuit de balene. Tipul era la fel de comunicativ ca un bolovan. La școală nu mă învățaseră cum să pun diagnosticul unei pietre. Eram doctor, nu geolog! M-am ridicat în picioare și m-am plimbat prin cameră cu pași lenți. Câteodată, apropierea fizică intimidează pacienții, îi sperie. Poate dacă-i ofeream puțin spațiu îl ajutam să se simtă mai în siguranță. M-am oprit în dreptul scaunului și mi-am pus mâna pe haina pe care o aranjase pe spătar. Părea o distanță rezonabilă, dar Don Miguel tot mai privea în gol către peretele decorat cu măști.

– Cum te simți? l-am întrebat din nou.

– Sunt... bine.

– Ești bine. Am înțeles. N-ai probleme, nu te doare nimic? Spune-mi orice te deranjează, oricât de nesemnificativ ar părea. Să știi că uneori bolile grave au simptome aproape insesizabile. Nimic nu trebuie trecut cu vederea.

Abia dacă ridică un umăr a nepăsare.

– Maiorul Moore mi-a spus că ai fost foarte bolnav în ultimul timp. Povestește-mi despre asta. Ce anume te-a deranjat?

Ceasul părea că ticăie cu încetinitorul, ca și cum s-ar fi reglat după pulsul camerei. Un minut întreg a trecut înainte să-mi răspundă:

– *Nada.*

– Nimic? Absolut nimic? Maiorul părea foarte îngrijorat din pricina sănătății tale. Poate-și face griji fără sens, dar poate nu, și atunci te pot ajuta cu ceva.

Din nou ridică din umeri, părând total neinteresat de conversația noastră. În mintea mea am oftat prelung și mi-am dat ochii peste cap. *Bărbații ăștia! Toți sunt la fel!* Ori pretind că n-au nici pe naiba când li se scurge tot sângele din ei, ori se miorlăie ca o babă știrbă pentru o tăietură minusculă. Nu există cale de mijloc.

– Te deranjează dacă te examinez?

– Doar am spus că voi coopera cum pot mai bine.

Asta numea el cooperare? Ha! Atunci nu eram curioasă să-l văd îndărătnic.

– Poate preferi să mai fie cineva de față? Un servitor de sex masculin?

– Nu. Se încruntă. E foarte important să nu mai afle nimeni, trebuie să-mi promiți.

– Bineînțeles, totul e confidențial. N-aș spune nimic nimănui fără permisiunea ta.

– Nici lui Moore?

Mi-am mușcat buzele, ezitând să-i răspund. O promisiune mai greu de respectat. M-am gândit la Claude, apoi la responsabilitatea morală pe care o aveam față de orice pacient. Culmea era că responsabilitatea aceea reprezenta exact lucrul de care aveam nevoie pentru a-i câștiga încrederea lui Don Miguel.

– Nu, nici lui Moore. Repet, relația doctor-pacient este confidențială. Ce discutăm aici este un secret la care nu mai are nimeni acces în afară de noi doi, am declarat pe un ton ferm, sperând că păream suficient de indignată încât să-l conving de integritatea mea.

Probabil i-am părut suficient de sigură pe mine, pentru că s-a relaxat în mod vizibil.

Mi-a îngăduit să-i iau mâinile în ale mele, iar eu am constatat cu uimire că atingerea aceea, care cu numai câteva minute în urmă mă tulburase peste măsură, nu mă mai afecta în nici un fel. I-am examinat palmele. Erau destul de aspre, marcate de bătături, iar în

palma mâinii drepte am descoperit o cicatrice lungă, probabil de la vreun cuțit mânuit cu neatenție. M-a surprins faptul că nu avea mâini fine ca cele ale unui nobil cu prea mult timp liber și prea mulți bani pentru bunul simț, ci mai mult ca cele ale unui matelot. I-am răsucit palmele, descoperind pe dosul mâinilor câteva linii fine abia vizibile. Inima a început să-mi bată mai tare. Cineva se distrase copios în timp ce aplicase acea pedeapsă barbară.

– Văd că ai fost bătut cu bățul. La școală?

– Da, îmi răspunse pe un ton neutru.

– Iezuiții sunt foarte stricți, nu-i așa? După părerea lor, durerea te apropie de sfințenie.

– Am fost un copil destul de neastâmpărat.

– Ăsta nu e un motiv care să justifice un astfel de abuz.

– După ce-au murit părinții mei, bătrânul Don m-a trimis la școala din cadrul mănăstirii. Nu mi-a plăcut și mă tot încăpățânam să fug.

– Așa că te-au bătut. Și nu numai o singură dată. Sigur, sigur... o modalitate minunată pentru educarea unui copil. Foarte distractiv. Ca și cum te-ar fi putut convinge să rămâi acolo ca s-o mai iei pe coajă din când în când. O logică impecabilă.

A râs încetișor și-am simțit cum mâinile i s-au relaxat în ale mele. Eram pe drumul cel bun.

Mai departe, i-am examinat unghiile de forma unor migdale mari. Erau tari, netede și impecabil de curate. N-am observat nici un fel de pată care să sugereze o carență în nutriție. Mi-am așezat degetele pe încheietura lui, numărând bătăile pulsului cu ochii pe ceas. La început era lent și puternic, ca cel al unui atlet de performanță, dar în câteva secunde a luat-o razna. Șaizeci, optzeci, nouăzeci... mult prea rapid! Mi-am ridicat ochii la Don Miguel. Părea la fel de calm și de serios ca întotdeauna, respirația îi era regulată. Privirea mi-a coborât mai jos. Zvâcnetul puternic de la baza gâtului îl dădea de gol. Ce se întâmpla?

– Te simți bine?

– Nu, îmi răspunse cu voce răgușită.

M-am speriat de-a binelea când am observat că i se accelera respirația, în timp ce i se dilatau pupilele.

– Spune-mi ce ai. Unde te doare?

Își mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet. M-am apropiat mai mult de el ca să pot deslușI ce încerca să-mi spună. Degeaba. Îi simțeam respirația pe piele.

– Ce se întâmplă? Spune-mi... măcar încearcă să-mi arăți.

Mi-a luat mâna și mi-a strecurat-o sub halat, așezând-o pe inimă ca să-i pot simți bătăile rapide.

– Acolo, îmi șopti la ureche. Chiar acolo.

Pulsul i s-a accelerat și mai tare sub palma mea. Dumnezeule! Făcea un atac de cord chiar sub ochii mei? *Încearcă pastilele cu nitrat, poate tinctura de degetar-roșu.* Bine că-mi adusesem medicamentele cu mine.

– *Niña*... vocea îi tremură, probabil din cauza durerii.

Mă privea cu ochi triști, totul părând și mai îngrozitor datorită tăcerii dintre noi. Era oribil să-l văd suferind atât de mult pe acel bărbat mândru. Să văd cum îmi cerea ajutorul din priviri. Dar compătimirea este un medicament destul de ineficient. Avea nevoie de mult mai mult decât atât, iar pentru asta trebuia să am mintea clară și să-mi stăpânesc emoțiile. Trebuia să fac ceva și încă repede.

– Stai liniștit. Sunt aici și te ajut.

Mă pregăteam să-mi scot medicamentele, când și-a înfășurat brațul pe după umerii mei mai rapid ca fulgerul și m-a tras înspre el. M-am împiedicat și-am căzut peste el cu respirația tăiată. Corpul mi s-a mulat imediat pe al lui, am simțit impactul cu mușchii tari. Mâinile lui s-au strecurat în cocul la care muncisem aproape toată dimineața. Agrafele au zburat care încotro, părul mi s-a revărsat pe umeri. Palma lui s-a fixat pe ceafa mea ca și cum nu avea să-mi mai dea drumul niciodată. Apoi buzele lui le-au atins pe ale mele.

Ați căzut vreodată în foc? Mie mi s-a întâmplat o dată. Aveam trei ani și-mi amintesc că jarul era foarte frumos, strălucind ca un rubin imens. M-am întins să-l ating și m-am dezechilibrat. Cu o fracțiune de secundă înainte să mă pomenesc în mijlocul focului, tata m-a zmucit înapoi, dar am simțit dogoarea flăcărilor în fiecare celulă. Nu mai exista nimic altceva în jurul meu în timpul acelei milisecunde, mă aflam într-un loc mai teribil decât o puteau percepe simțurile mele. Dincolo de simțiri. Dincolo de cuvinte.

Iar acum mă aflam din nou în foc. Don Miguel mă săruta, iar eu eram copleșită de același sentiment straniu. Un sărut? Ce

însemna asta? Un simplu cuvânt format din cinci litere? Cât de insipid îmi părea, cât de limitat pentru a descrie ceea ce-mi făcea, cum mă simțeam în timp ce buzele lui le dezmierdau pe ale mele, delicat, rugător, apoi tot mai insistent, parcă ordonându-mi să mă supun. Mă trase mai aproape, tot mai aproape de foc, devorându-mă, consumându-mă complet.

Iar eu i-am răspuns. Timid la început, apoi tot mai îndrăzneț, pe măsură ce mi-o doream tot mai mult. M-a încurajat cu un geamăt și, aproape fără să-mi dau seama, m-am trezit că-l gustam cu toată ființa mea. M-am delectat cu gustul lui, un amestec delicios de vin, condimente și... Miguel. Am gustat tot mai mult, copiindu-i mișcările de asalt și retragere ale limbii, aventurându-mă tot mai adânc din proprie inițiativă. Eram dornică, nerăbdătoare să descopăr tot mai mult, curioasă. O recunosc. Mi-o doream mai mult decât orice, mi-o dorisem din prima clipă. Încă de pe corabie, când îmi ordonase să mă reîntorc sub punte. Îmi doream să-i șterg aroganța din priviri, poate chiar și tristețea aceea misterioasă. Nu avea absolut nici un sens, dar nu puteam să nu mă transform în jar la atingerea focului lui.

Sărutul lui se adânci, deveni tot mai înfocat, mâinile lui cotropindu-mi tot trupul, atingându-mă, explorând, provocându-mă, înfierbântându-mă tot mai mult. Oare cât de fierbinte puteam deveni? Cât de fierbinți puteam deveni împreună? Doar un sărut, câteva atingeri și tot raționamentul meu ardea din temelii. Foarte interesant.

M-am lăsat purtată de rugul pe care-l aprinsese în interiorul trupului meu până în momentul în care am simțit aer rece pe pielea spatelui. Aer? Cum? Am rămas șocată la senzația aceea paradoxală. Mi-am descleștat mâinile din halatul lui și mi-am pipăit spatele. Nasturii rochiei erau descheiați, șireturile corsetului desfăcute. Când se întâmplase asta? M-am tras înapoi, dar el m-a urmat.

I-am pus palmele în piept și l-am împins până când n-a avut încotro și a trebuit să-și dezlipească buzele de ale mele, nu înainte de a mă mai mușca o ultimă dată de buza de jos. Am gemut înfundat, provocându-i un zâmbet satisfăcut. În ochi i se oglindea un soi de mândrie masculină care mi-a spulberat pe loc toată fierbințeala care-mi curgea prin vene precum lava unui vulcan.

Nu! *Trebuie să încetez cu aiureala asta!* Ce naiba făceam? I-am tras un pumn în piept, apoi m-am rostogolit de pe trupul lui, înfășurându-mă în fustă precum o mumie trezită la viață. M-am luptat preț de câteva clipe, dar am reușit să mă ridic în picioare. L-am privit cu reproș, încercând să-mi controlez respirația întretăiată. Am observat cu satisfacție că și el respira de parcă tocmai terminase un maraton. Plus că și alte părți ale corpului dovedeau că nu rămăsese indiferent la episodul care tocmai se încheiase. Mi-am ridicat rapid privirea la buzele lui afurisite, care acum păreau și mai senzuale, roșii și umflate de la săruturile mele. Și cu toate astea, Don Miguel avea același aer serios și misterios. Părea o persoană complet austeră, ale cărui simțuri se limitau la strictul necesar, însă acum îmi dădeam seama cât de mult puteai fi indus în eroare de aparențe. Acum știam ce pasiune mistuitoare mocnea sub exteriorul acela impenetrabil. Mult prea multă pasiune, din care gustasem mai mult decât mi-aș fi dorit.

Mi-am amintit despre privirile și zâmbetele complice pe care le schimbaseră între ele fetele lui Catherine, simțind un gol de aer înghețat în stomac. Nu eram cu nimic mai bună decât ele. La fel ca restul turmei. Cum îmi pierdusem oare și ultima urmă de bun simț și raționament de care mai dispuneam? Sărutul lui fusese precum cloroformul, anihilându-mă fără drept de apel. Iar efectele colaterale încă mai stăruiau, amorțeala care mi se răspândise în corp încă afectându-mi simțurile, oricât de mult încercam să lupt împotriva ei. Era de-a dreptul înfricoșător.

Am încercat să-mi leg la loc șireturile corsetului, apoi am renunțat și mi-am încheiat la nimereală nasturii rochiei. Am cules câteva agrafe de pe jos și mi-am strâns părul cum am putut mai bine. Așa. Am încercat să ignor o buclă care mă gâdila pe ceafă. Nu-mi mai păsa cum arăt. Important era că-mi acoperisem din nou pielea goală a spatelui. În fine, cea mai mare parte a ei. Am pufnit pe nas, încercând să par indignată.

– Nu te deranja să-ți mai ceri scuze. Ar fi oricum de prisos.

Don Miguel arcui o sprânceană.

– Nici nu intenționam s-o fac.

Am ignorat complet rolul meu în toată afacerea aceea. Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Fusese greșit și lipsit de orice dram de profesionalism. Nu mă deosebeam cu nimic de doctorii de sex masculin care profitau de vulnerabilitatea pacientelor. *Dar dacă...?*

Am mijit ochii la acel gând. Dacă era invers și de fapt Don *Juan* Miguel profitase de vulnerabilitatea mea? Da. Chiar o făcuse. Folosise arma care-i fusese cel mai la îndemână, o armă letală. El. O făcuse. Mi-am îndreptat un deget către el.

– Ai încercat să mă seduci.

– Am încercat numai?

Mă rog, probabil că fusese mai mult decât o încercare, care aproape reușise, dar n-aveam de gând să recunosc asta în fața lui... sau a mea.

– E clar că ai face orice să-mi distragi atenția. De ce? Ți-e frică să nu descopăr ceva? Ei bine, deja am făcut-o.

În adâncurile ochilor lui se oglindi îngrijorare pură. Se sprijini de pernele din spatele lui și-și aranjă halatul, devenind din nou inabordabil.

Cu un gest deliberat, mi-am șters buzele cu dosul palmei.

– N-am simțit gust de migdale și nu m-au furnicat buzele. Deci n-a fost cianură și nici cantaridă. Și n-ai gust dulce, așa că n-ai făcut exces de zaharuri. Din cauza asta te-ai simțit rău în ultima vreme. Ba chiar ai pierdut în greutate, nu-i așa? Îmi pot da seama. Spune-mi, Don Miguel, ți-a fost greață? Ai vomitat? Poate ai avut scaun moale?

– Cum? Scaun moa... *Cristo!* bombăni vehement, părând extrem de jenat.

– Haide, mie poți să-mi spui totul. Când au început problemele?

Am deschis geanta și mi-am scos stetoscopul. Ochii lui îmi urmăreau fiecare mișcare, de parcă țineam în mână un pistol nu un instrument medical.

– De când m-am întors din ultima călătorie pe mare, admise cu jumătate de gură.

– Nu te mai purta ca un țânc încăpățânat. N-ai de ce să-ți fie frică. Ține minte, pericolul nu contează. Doar tu ai spus asta. E deviza ta, nu-i așa? Ești un super *hombre*. Cât de periculoasă poate fi o femeie labilă emoțional?

Ah, cu asta chiar lovisem la țintă. M-a privit cu ochi reci. I-am aruncat un zâmbet satisfăcut în timp ce mă apropiam de el. I-am pus conul de lemn pe burtă înainte să se poată retrage și-am privit în gol, concentrându-mă doar la sunetele redate de stretoscop. O mare ghiorăitură. Bun, deci nu era constipat. Probabil doar

înfometat după cum îi suna stomacul. Mi-am scos aparatul din urechi și l-am palpat în dreptul coastelor, tot mai jos, până am dat de o ușoară denivelare. Am repetat procedeul, cu același rezultat. Hmmm... avea ficatul cam mărit. Oare de ce? Mi-am înfipt mâna mai adânc, simțind marginile organului. Don Miguel a tresărit, pe fața lui apărând o grimasă de durere. Deci ficatul lui nu era numai mărit, ci și inflamat. Și, evident, îl durea. Ceva nu era deloc în regulă.

– Ai avut febră, frisoane?

Buzele lui au rămas nemișcate.

– Te rog, trebuie să-mi spui. Călătorești prin locuri afectate de malarie și câteodată se întâmplă ca din cauza febrei să ai probleme cu ficatul. Al tău, spre exemplu, este extrem de mărit. Dar te pot ajuta. Am un medicament numit chinină care-ți va face bine.

– Nu e din cauza malariei.

– De unde știi?

Oftă și privi într-o parte.

– Pentru că n-am avut febră.

– Asta-i bine. Ce poți să-mi spui despre urina ta? Are culoare închisă? Sper că n-o să mă forțezi s-o controlez personal...

Din nou, nici un răspuns. În schimb, își încrucișă mâinile la piept. Mânecile halatului se ridicară, dând la iveală vânătăile rotunde de pe antebrațe.

– Cine ți-a pus venuze?

Apoi am observat crestăturile presărate peste tot pe piele. Scurte. Precise. Oribile. De o cruzime inimaginabilă.

– Și cineva ți-a provocat sângerarea. Nu-mi vine să cred că încă se mai folosește metoda asta barbară în timpurile noastre.

I-am ridicat mâneca până sus și i-am examinat zona de la subrat. Aceleași vânătăi groaznice.

– Dumnezeule mare, ți-au tăiat și artera brahială! Ai fi putut sângera în neștire, până la moarte.

Don Miguel îmi oferi un zâmbet aproape imperceptibil. Nu-și mai dădea silința să fie atrăgător și nici seductiv, ci mai degrabă rece și sigur pe el. Al naibii de sigur pe el.

– L-am oprit, fu tot ceea ce spuse.

Mi-era frică să-l întreb cum, așa că i-am pus a doua întrebare de pe listă:

– Cine ți-a făcut asta?

– Doctorul Allen. Tot Moore l-a trimis și pe el. De fapt, ești al treilea doctor care mă examinează.

– Și la ce concluzie au ajuns ceilalți doctori?

– La nici una. Mi-au făcut numai o grămadă de chestii dureroase. Don Miguel părea plictisit, de parcă începea să-și piardă răbdarea. Așa că, hai, fă-o odată și apoi pleacă. La fel ca toți ceilalți.

– Stai liniștit, nu-ți fac nimic care să te doară.

Mă privi cu neîncredere, cu toate că nu părea să-i mai pese.

– Și nu plec nicăieri până nu-mi dau seama ce se întâmplă cu tine. Trebuie să te pot ajuta cumva. Acum știu cu certitudine că ești bolnav... mai bolnav decât vrei să admiți. Nu există decât o singură soluție. Va trebui să rămân.

– Aici?

– Da, aici. O să fiu cu ochii pe tine, te voi urmări pas cu pas până voi da de cauza misterioasă care-ți provoacă tot răul. N-ai cum să te ascunzi la infinit, trebuie să te însănătoșești. Dacă nu cooperezi, te voi forța.

– Forța? Tu? A trecut mult timp de când nu m-a mai forțat nimeni să fac ceva. Dar poți încerca. Don Miguel închise ochii pentru un moment. Când îi deschise din nou, am văzut o licărire amuzată în adâncurile lor. Dar cu o singură condiție, spuse rar.

– Ce condiție?

– Nu trebuie să știe nimeni.

– Am discutat deja despre asta. Nu voi spune nimănui nimic. Nici măcar lui Moore. Buzele mele sunt pecetluite.

– Dar lumea e foarte curioasă. Își vor pune întrebări. Ce cauți tu aici? Speculațiile sunt cele mai periculoase.

Pe fața lui se ivi o nouă grimasă. Mâna i se așeză pe stomac.

– Ah... da, la asta nu m-am gândit. Mi-am mușcat buza de jos. Păi, ce-ar fi să spunem că sunt noua servitoare, sau... sau guvernantă? Da, asta e. Pentru copiii de pe plajă care se joacă cu zmeul. Fata și băiețelul?

Își arcui o sprânceană și mă măsură cu o privire critică, de la părul ciufulit și până la poalele fustei boțite. Apoi clătină din cap.

– Nu merge să te dai drept guvernantă. Nu te-ar crede nimeni. Nu, *niña*. Trebuie să devii *mi querida*.

Am ridicat din umeri.

– Bine, cum spui tu. Ce înseamnă asta? Un fel de administratoare? Cred că pot face asta.

Don Miguel mă privi cu ochi mirați, un sunet ciudat erupându-i din gât. Alarmată, am început să mă apropii de el, dar mi-am amintit ce se întâmplase ultima oară. M-am oprit la o distanță sigură. Oare i se făcuse rău? L-am studiat cu atenție și mi-am dat seama că se abținea din răsputeri să nu izbucnească în râs. Mi-aș fi dorit să-i trag un pumn, dar am încercat să-mi reamintesc că un doctor adevărat nu are voie să lovească un pacient, indiferent cât ar fi de enervant.

– Ce-i așa de amuzant? Poate râdem împreună.

– *Mi querida* nu înseamnă un fel de administratoare.

– Și atunci ce înseamnă?

Neliniștea mea a atins cote maxime, la fel și suspiciunea. Ce mai punea la cale?

Mi-a zâmbit larg.

– Trebuie să te prefaci că ești iubita mea.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, fără să scot nici un sunet. Probabil nu auzisem bine. Nu era posibil să fi spus așa ceva.

– Iubită? Cuvântul mi-a vâjâit din gură precum răsuflarea unui bolnav de astm. *Querida* înseamnă iubită? Adică un fel de... amantă? Dar nu pot fi iubi... nu pot face asta. Chiar dacă am o mătușă precum Catherine, asta nu înseamnă că sunt o... eu nu...

Își arcui o sprânceană întrebător.

– E vreo problemă? Te dezgust atât de mult? Te rog, spune-mi sincer.

Dezgust? Mi-aș fi dorit să nu simt nimic altceva pentru el în afară de dezgust. Mi-aș fi dorit ca Don Miguel să fie un moș fără dinți, cu mâini tremurânde, plin de varice. Dar nu era. Don Miguel era un bărbat mult prea atrăgător pentru binele amândorura, făcându-mi sarcina cu atât mai dificilă.

– Nu, i-am răspuns sincer în timp ce-mi culegeam boneta de pe scaunul pe care o lăsasem, răsucind panglicile în mâini ca să-mi dau ceva de făcut. Nu mă dezgusti deloc, nu asta e problema. Doar că... eu nu sunt așa. Și nu e bine să pretindem ceva ce nu-i adevărat. Plus că nu sunt o mincinoasă prea bună, am adăugat, simțindu-mă mizerabil. Mi-am îndesat boneta pe cap. Toată lumea o știe. Nici nu știu cum să mint.

– Și crezi că ăsta e un defect, *niña*? Nu e, crede-mă. Onestitatea e mai rară decât aurul.

M-a studiat cu atenție, privirea lui stăruind pe toate locurile unde mă atinsese nu cu mult înainte. M-am încălzit imediat, ca și cum fiecare amintire în parte ar fi înviat până în punctul în care puteam să jur că încă îi mai simțeam mâinile pe trupul meu. Să-l ia naiba! Eram convinsă că o știa și el foarte bine. Ochii i-au devenit dintr-o dată parcă mai verzi, un zâmbet mijindu-i în colțul gurii. Își înclină capul într-o parte, continuând să mă studieze.

– Dar de ce să mințim? De ce să pretindem, când poate fi adevărat?

Cuvintele lui mi se învârtiră prin minte. Gura mi s-a uscat brusc. *Adevărat. De ce să mințim? De ce să pretindem?* Era tentant, mult mai tentant decât mi-ar fi plăcut s-o recunosc. În mintea mea, dorința declarase război bunului simț.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba da. Cu cât este mai real, cu atât mai convingător. Bănuiesc că nu poți nega asta. Până la urmă, lucrezi pentru Moore.

Ba nu. Nu cu adevărat. Sunt doctor, nu spion. Dar negarea mi-a rămas în gât când i-am văzut privirea cinică cu care mă fixa. Probabil știa deja despre rolul meu în povestea cu Ministrul francez. Don Miguel știa mult prea multe despre mine. Aproape că-mi venea să cred că știa tot ce era de știut. Totul, în afară de ceea ce era cel mai important – adevărul adevărat. Dar oricum nu m-ar fi crezut și, chiar dacă m-ar fi crezut, nu avea încredere în mine.

– Înțeleg. Tu și cu mine… și aranjamentul ăsta e numai pentru credibilitatea rolului pe care-l avem de jucat, nu-i așa? Ca o slujbă. Până la urmă, nu mai există nimic altceva. Nici un alt motiv. Faci des genul ăsta de aranjamente?

Nu puteam citi nimic pe fața lui. Timp de un minut întreg, singurul zgomot din cameră a fost ticăitul acelor ceasornicului. Apoi mai trecu încă unul.

– Fac orice e necesar, îmi răspunse într-un târziu.

– Necesar? Aproape m-am înecat, invadată de un val de greață.

Pasiune rece, servită în numele datoriei. Ei, asta chiar mă dezgusta. Stomacul mi s-a revoltat dureros ca în ziua în care mâncasem piftie de țipar pe când mă aflam la Brighton. Nu puteam înțelege conceptul acela. Și dacă nu-mi păsa, așa cum încercam

să-mi sugerez, de ce mă durea atât de tare? Nu avea nici un sens. I-am aruncat o privire furioasă.

– Din punctul meu de vedere, nu e necesar. E dezgustător. Nu pot face așa ceva. O să descopăr cauza bolii tale și chiar accept să fiu părtașă la șarada asta a ta. O să-mi joc rolul. Dar nu mai mult de atât.

– E alegerea ta, *niña*, murmură el, făcându-mă cumva să simt că făcusem alegerea greșită. Poate pentru motivele corecte, dar oricum, alegerea nu era cea potrivită.

Am simțit că mă sufoc, ca și cum tocmai îmi opărisem traheea cu cafea fierbinte. Mă dureau și amigdalele.

– Exact, e alegerea mea. Și-ai face bine să ții cont de ea. Bun, și de când începem să punem în scenă acest… aranjament? De mâine?

Mi-am cules geanta cu medicamente de pe jos.

– De acum.

– Dar lucrurile mele… am nevoie de timp să mi le împachetez.

– Te referi la haine?

Ochii lui mă măsurară din nou, de la coafura neglijentă, la hainele mototolite și pantofii vechi, pe care nici regele cizmarilor n-ar fi putut să-i facă să arate mai decent. În ochii lui se oglindea dezaprobarea.

– Nu-i nevoie. O să-ți găsim ceva mai potrivit.

– Nu e nimic în neregulă cu hainele mele, i-am răspuns arțăgoasă. Catherine mi le-a cumpărat.

– Catherine? Atunci se explică totul. Sunt prea simple. Iubita unui Don n-ar putea niciodată să… Se întrerupse și făcu un gest cu mâna înspre mine, aruncîndu-mi o privire mai mult decât grăitoare.

– Mă rog, oricum e total lipsit de importanță. Fă ce vrei, mie nu-mi pasă de prostiile astea. Mă îmbrac și într-un sac de făină dacă asta-ți dorești, și-mi pun un candelabru pe post de pălărie. Nu la asta mă refeream, ci la echipamentul de care am nevoie. Trusa chirurgicală, instalația de distilerie, tincturile, medicamentele… toate sunt necesare pentru un diagnostic corect. Și pentru tratament. M-am îndreptat către ușă. Pe curând, Don Miguel. Terminăm discuția asta drăguță mai târziu.

Poftim. În sfârșit, avusesem și eu ultimul cuvânt. Am apăsat pe clanță.

– Nu se termină nimic... abia acum începem, îmi răspunse cu voce joasă. Acum, aici. Totul începe acum. Și primul pas este că trebuie să-mi rostești numele. Miguel.

Buzele mele au format numele lui, dar n-am reușit să-l rostesc cu voce tare. Parcă nu se cădea. Mă ardea gura, simțind numele acela la fel de interzis ca și săruturile lui. Prea intim. Jenată, mi-am dorit să pot avea tăria să ies afară pe ușă și să plec. Nu era chiar atât de greu. Puteam s-o fac, ar fi fost chiar foarte ușor. Și cu toate astea, nu era. N-o puteam face.

– Uită-te la mine, *querida.*

Cererea lui mă învălui, încălzindu-mi stomacul. Părea atât de reală, de caldă, încât aproape îmi venea să cred că era sincer când mi se adresa în felul acela. Aproape. Și cu toate astea, naivitatea din mine îl credea pe cuvânt, pentru că m-am trezit asaltată de valuri de fericire. M-am împotrivit sentimentului aceluia. *E numai un cuvânt,* mi-am spus, furioasă pe prostia de care dădeam dovadă. *Doar un cuvânt tâmpit, pentru un rol tâmpit.* Nu însemna nimic. Probabil chiar mai puțin decât atât.

– Uită-te la mine.

Hipnotizată de sunetul vocii lui, m-am trezit că-l ascult, cu toate că-mi ordonam în minte să n-o fac. Am întors capul și l-am privit. Întinse mâna către mine, cu palma în sus.

– Rostește-mi numele.

– Miguel, am șoptit.

Își strânse mâna brusc, ca și cum ar fi prins cuvântul în pumn ca pe un fluture. Și apoi mi-a zâmbit.

Nu sunt o femeie lașă și nici proastă. Și cu toate astea, m-am simțit și una și alta după ce-am părăsit dormitorul lui Don Miguel. Poate dacă aș fi fost mai puternică, aș fi rămas să joc în focul lui. Poate dacă aș fi avut mai mult bun simț, aș fi plecat și nu m-aș mai fi întors niciodată, chiar dacă prin fapta mea l-aș fi condamnat la închisoare pe sărmanul meu frate. Dar n-am făcut-o. Datoria m-a forțat să mă întorc, dar mă îndoiesc că fapta mea a contribuit vreun pic la ceea ce-a urmat. Oare era chiar atât de greșit să tânjesc la puțină fericire și să gust din ea cu toată ființa mea? Pentru că exact asta am făcut. Înainte nici un alt bărbat nu mă mai tratase ca pe o femeie. Don Miguel mă trata ca pe o femeie complexă și nu ca pe o ciudățenie cu aere de bărbat. Era intoxicant, entuziasmant,

făcându-mă să-mi simt trupul ușor, de parcă aș fi călărit un val, ori aș fi mestecat frunze de coca. Mă simțeam vie în compania lui, mai vie decât oricând. Vie și păcătoasă. Don Miguel știa să îmbine la perfecție cel puțin două dintre cele mai afurisite păcate.

Înțelegerea cu Maiorul Moore părea din ce în ce mai mult un pact cu diavolul. Nu mă avertizase în legătură cu acea tentație. Nu-mi spusese decât că trebuie să pun un diagnostic și apoi să-l tratez pe cel mai bun agent de care dispunea Uniunea, și care fusese lovit de o boală misterioasă. Don Miguel era singurul care putea opri extinderea amenințătoare a Confederației către vest. Fără el, furtul aurului și a muniției ar fi continuat nestingerit, la fel și canalizarea fondurilor către rebeli. Așa că soarta Californiei și a Uniunii depindeau de însănătoșirea lui grabnică. Era imposibil să fie înlocuit de altcineva, era absolut necesar să fie gata de acțiune în cel mai scurt timp posibil. În fine, agentul în cauză părea extrem de gata pentru acțiune, numai că nu pentru cea la care se gândea Maiorul Moore. Genul de acțiune pe care și-o dorea Miguel era extrem de diferită. Mi-o spusese pe șleau chiar în propriul lui dormitor.

Apoi se purtase absolut normal în timpul cinei. Extrem de șarmant, desigur, dar nimic ieșit din comun. Fără pipăieli pe sub masă între felurile de mâncare, ori tras cu ochiul la decolteul meu în timp ce-mi mai turna niște vin. Nimic din obiceiurile astea libidinoase. Mai că-mi venea să cred că halucinasem... sărutul pasional și tot flirtul care urmase fusese probabil numai rodul imaginației mele bolnave. Până la urmă, Miguel nici măcar nu părea să fie bolnav. Se comporta ireproșabil, într-un mod silențios, dar alert, nicidecum letargic ori obosit și, cu toate că mânca cu măsură, avea un apetit sănătos.

– Încearcă asta.

Îmi oferi o farfurie pe care se afla ceva ce arăta precum un smoc de trandafiri de culoare verde închis. Una dintre chestiile alea despre care nu știi niciodată dacă e mâncare ori numai o extravaganță decorativă. Oare ce naiba era? Și mai ales, era comestibilă? Greu de spus.

L-am privit în timp ce rupea o petală, pe care o înmuie în unt și apoi o supse, trecându-și în același timp dinții albi perfecți pe toată lungimea ei. L-am imitat. Interesant. Un gust puțin ciudat, consistență cam mâloasă, dar, în linii generale, nu era deloc rău.

Oricum, în combinație cu untul, totul avea gust bun. Am mestecat chestia aia timp de aproape un minut, apoi m-am forțat s-o înghit. Am luat o gură de vin să alunece mai bine.

– Ce-i asta? Ciulini?

– Anghinare. Îmi indică partea de jos. Mănâncă numai din zona asta, e mai fragedă.

– Nu, mulțumesc. Mi-a ajuns.

– Dar n-ai încercat cea mai bună parte, murmură ca pentru sine.

L-am ignorat și m-am ocupat de supă, care era cu adevărat delicioasă. Pâinea franțuzească era proaspăt scoasă din cuptor. Am sărit peste felul următor, care semăna cu o bucată de cauciuc tăiată bucățele.

– Trufe? l-am întrebat cu suspiciune.

Înclină din cap.

– Ah.

– Sunt foarte bune. Périgord, aduse tocmai din Franța.

– Sunt alergică la orice fel de ciuperci. Și, oricum, nu prea mă atrage ideea să mănânc o chestie care extaziază porcii.

Furculița îi încremeni la jumătatea distanței dintre farfurie și gură. Pe față i se așternu un aer ușor uimit.

– Porcii?

– Da. Trufele conțin o substanță care înnebunește porcii. Devin foarte agitați după ce le mănâncă. Grohăie, tropăie, tremură din toate alea.

– Ce sălbăticie, comentă ironic.

– Mi se pare cam dezgustător. Sunt puțin cam ciudată din punctul ăsta de vedere.

– Înțeleg.

Mestecă tacticos și apoi înghiți. În ochi îi apăruse o expresie pe care n-o puteam identifica. Poate se abținea din răsputeri să nu izbucnească în râs. Își tamponă buzele cu un șervețel, fața redevenindu-i la fel de imobilă ca întotdeauna. Probabil îmi imaginasem că văzusem altceva. Îmi indică o altă farfurie.

– Atunci poate ar trebui să încerci fasolea. N-am auzit să aibă efecte secundare.

Fasolea, după cum am descoperit, era chiar foarte bună. Am discutat despre Paris în timp ce savuram peștele cu orez. Plimbările de pe malul Senei, cafenelele, mirosul ploii de primăvară.

Amândoi frecventasem Café Moulin Rouge, dar nu în același timp. Am căzut de acord că serveau o cafea delicioasă. Conversațiile, cel puțin la fel. Miguel îl ascultase acolo pe Flaubert. Îi plăcuse foarte mult. Mie nu.

– Madame Bovary? O carte execrabilă. Gustave n-are nici cea mai mică idee despre ce simte o femeie. Nici n-ar avea cum, n-a avut niciodată una. Înțelegi la ce mă refer? Genul ăla… stă mereu lângă mămica. Așa că nu înțeleg cum ar putea scrie despre femei. Nici măcar nu le cunoaște.

Miguel selectă un fruct rotund și gălbui de pe farfuria cu deserturi. Îl duse la nas, inhalând, apoi zâmbi satisfăcut. Scoase un briceag din argint.

– Ce te-a deranjat atât de mult la povestea asta?

– Emma Bovary moare la sfârșit.

– A riscat și i-a plăcut. Ce-i atât de rău în asta?

– Dar moare. Nu e un final prea fericit. De fapt, e goaznic.

– Ești o romantică incurabilă.

– Ba nu! Chiar deloc… sunt numai realistă. Nici nu-mi pot permite să fiu altfel.

– Ah… cum dorești.

Miguel curăță fructul cu mișcări elegante, apoi îl tăie în felii. Era foarte priceput la mânuirea cuțitului. La fel ca un chirurg… ori un asasin. Îmi întinse farfuria, oferindu-mi și mie.

– Ce fruct e?

– Atât de prevăzătoare, îmi spuse pe un ton ironic. Gustă, nu-ți mai face atâtea probleme, *querida*.

Am făcut o grimasă, privind peste umăr. Eram singuri în salon, iar casa părea pustie. Copii erau probabil deja în pat.

– Nu-mi mai spune așa. Nu mai e nimeni aici. Ce rost are să ne prefacem?

Ridică o sprânceană, ca și cum din punctul lui de vedere totul avea un rost foarte bine definit. Luă o felie din fructul misterios și-o apropie de buzele mele. Sucul i se prelinse pe degete.

– E rezultatul ingeniozității servitorului meu, Xiang, îmi explică pe un ton binevoitor. Piersică altoită cu prună. Yin și yang. O uniune ciudată, din care s-a născut un fruct uimitor.

Îmi făcu semn să deschid gura. În schimb, am luat o altă felie de fruct de pe farfurie și-am băgat-o repede în gură. O consistență plăcută, moale și puțin rece. Sucul dulce îmi invadă papilele

gustative cu delicatețea razelor de soare ale dimineții. Am închis ochii, oftând de plăcere. Sublim. Când mi-am deschis din nou ochii, i-am surprins zâmbetul mulțumit.

– Se numește nectarină. Îți place?

Am încuviințat din cap, incapabilă să vorbesc.

– Mă bucur. Mai avem o grămadă.

Mi-am dat seama că vorbea serios. Încă o plăcere păcătoasă pe lista mea. Am devorat în tăcere toate feliile din farfurie.

– După câte am văzut, ți-ai adus lucrurile de la Catherine.

– Unele dintre ele, am răspuns cu jumătate de gură.

Mătușa mea oportunistă susținuse că puținele mele haine fuseseră trimise la spălătoreasă și nu aveau să fie gata decât peste două, trei zile. Dar, vai, ce noroc că Don Miguel îmi făcuse o ofertă atât de generoasă, adăugase pe un ton încântat. Așa că fusesem nevoită să accept mărinimia lui Miguel, care se materializase printr-o rochie din mătase bleu, garnisită cu o cantitate îngrijorătoare de panglici și broderii. Eram convinsă că aveam s-o distrug în cel mai scurt timp.

Am observat că-mi studia umerii dezgoliți.

– Ești mulțumită de noua locuință? m-a întrebat, mutându-și privirea pe fața mea.

– Nu, i-am răspuns cu voce scăzută. Am o problemă. Una foarte mare.

Puse briceagul pe masă și se șterse pe mâini cu șervetul.

– Spune-i lui Lin-Mei.

– Dar ea e problema. Nu cred că înțelege prea bine limba engleză. M-a instalat în dormitorul tău. Cred c-a înțeles greșit…

– Nu.

– Nu, ce?

– Așa i-am spus eu. La ce altceva te așteptai, *niña*? Unde altundeva credeai că poți dormi?

– Din câte văd, ai o casă destul de mare. E imposibil să nu existe o cameră pentru oaspeți.

– Și în felul ăsta, ar apărea tot felul de zvonuri. Lumea va crede că sunt la fel ca sărmanul de Gustave. Locul tău e în dormitorul meu și nu vreau să mai aud discuții pe tema asta. Nu e nici o greșeală.

Dar mie îmi era foarte teamă că era o greșeală majoră. Și trebuia să fac ceva înainte de-a fi ispitită să mai comit încă una. Una ireversibilă.

Nu sunt genul care să se panicheze la orice sunet, dar de data asta ceva era în neregulă. Toată nebunia asta se transforma într-un coșmar. Îmi pierdeam mințile? Unde naiba era? Îmi aminteam foarte clar că-mi împachetasem cămașa de noapte, iar acum n-o mai găseam în valiză.

Ușa dormitorului se deschise. Am înghețat la sunetul pașilor pe covor. Am rămas nemișcată, întrebându-mă cât timp mă puteam ascunde în garderobă. Nici măcar nu mai puteam încuia ușa și mă aflam acolo mai mult dezbrăcată, numai cu corsetul pe mine. M-am apropiat în vârful picioarelor de ușa întredeschisă și-am aruncat o privire în dormitor. Îi puteam vedea spatele. Își schimbase hainele cu care fusese îmbrăcat la cină cu un costum sobru de culoare închisă.

Miguel s-a aplecat în dreptul biroului pentru a deschide un sertar. A extras ceva din el, apoi l-a închis la loc. Și-a ridicat ochii către garderobă, dar n-a schițat nici un semn că m-ar fi zărit prin ușa întredeschisă.

M-am grăbit să închid ușa. *Repede. Pune ceva pe tine.* Am golit conținutul valizei pe podea. Cămașa de noapte era de negăsit și mă temeam că trebuia să-i mulțumesc mătușii mele pentru acea dispariție misterioasă. Am luat de pe un raft una dintre cămășile de noapte care mi se pregătiseră, am despachetat-o furioasă și-am adulmecat-o. Mirosea a proaspăt, dar nu a săpun, și nici nu avea impregnat parfumul altui corp. Judecând după cutele lungi verticale, stătuse împachetată destul de mult timp. Poate chiar era nouă, nu împrumutată de la o fostă amantă așa cum bănuiam. Puțin mai liniștită, mi-am scos corsetul și-am tras-o pe mine. Mătasea ușoară mă învălui ca o șoaptă, moale precum aripile unui fluture.

M-am privit în oglinda de cristal. Materialul nu era complet transparent, dar suficient încât să-mi zăresc prin el silueta trupului. Am atins dantela Chantilly din zona pieptului, care mai mult îmi scotea sânii în evidență decât să mi-i acopere. Oricine crease deliciul acela de culoare crem deschis, o făcuse cu intenția să tenteze mai mult decât un trup complet gol. Am oftat. Care era rostul

unei astfel de risipe de material? De ce se mai oboseau femeile să-și pună așa ceva pe ele, în loc să rămână în pielea goală? Din fericire, pe raft se mai aflau încă trei cămăși de noapte. Le-am tras pe toate pe mine, una peste cealaltă, având grijă ca două dintre ele să fie invers, cu dantela destinată pieptului în spate. M-am privit din nou în oglindă. Mult mai bine. Nu se mai zărea nimic pe nicăieri, trupul fiindu-mi protejat ca într-un cocon de dantele și mătăsuri. Am răsuflat ușurată, simțindu-mă suficient de curajoasă încât să pot părăsi garderoba.

Am inspirat adânc și-am deschis ușa, pășind în dormitor. Nu se mai afla nimeni acolo. M-am uitat în direcția ferestrelor, dar nu l-am zărit nici acolo. Patul monstruos de mare era gol. Oare unde dispăruse? Am traversat camera, ocolind cu grijă sofaua din dreptul rafturilor cu cărți, și m-am oprit în dreptul unei ferestre. Am încercat să disting ceva în întunericul de afară. O siluetă întunecată se îndepărta cu pași rapizi, pierzându-se prin ceața deasă. Miguel. Oare unde pleca? Și ce mai conta?

Am pășit înapoi, felicitându-mă în gând pentru faptul că reușisem să evit acea întâlnire nocturnă. Era mai bine așa. În locul entuziasmului, însă, am simțit un gol în stomac în timp ce mi-am amenajat un culcuș pe sofa cu ajutorul plapumei și a unei perne. *Să-și facă rost de altă plapumă,* m-am gândit furioasă. M-am întins, simțindu-mă extenuată și alertă în același timp. M-am întors pe o parte și m-am înfășurat în plapumă. Îmi vâjâia curentul pe la urechi. Am așteptat să mă încălzesc, dar picioarele îmi rămaseră reci ca gheața. Casele astea în stil Victorian aspirau aerul rece de afară și-l circulau mai ceva ca mașina de vânt Bernoulli pe care o văzusem odată la o expoziție. Oare cum putea nobilimea să locuiască într-un frigider? Începeam să tânjesc după căldura sufocantă de care mă plânsesem tot timpul cât locuisem în casa lui Catherine. Hmmm… toată cocoloșeala aia mă transformase într-o pipiță sensibilă. Probabil mi se subțiase sângele și mă obișnuisem să trăiesc în lux. Oh, cât îmi lipsea cămașa mea de noapte din flanel gros. Ale naibii cămășuțe din mătase… nici măcar patru una peste alta nu făceau cât a mea. La ce-mi folosea moda și senzualitatea dacă mă îmbolnăveam și muream de pneumonie?

M-am dat jos din pat cu dinții clănțănind de frig și-am controlat ferestrele. Toate erau bine închise. Poalele cămășilor de noapte mi-au fluturat când am trecut prin dreptul rafturilor cu cărți.

M-am aplecat și-am întins mâna, simțind în palmă un curent de aer foarte rece. Părea că vine de undeva din spatele rafturilor. Am încercat să le împing, dar nu s-au clintit. Frustrată, am lovit cu palma centrul unuia dintre rafturi. S-a auzit un zgomot și rafturile au început să se miște într-o parte, dând la iveală un pasaj secret, la capătul căruia am zărit o parte din grădină. Am rămas cu ochii pierduți în noapte.

Fără să mă gândesc prea mult, am străbătut micul tunel și-am pășit afară. Ceața m-a înghițit imediat, făcând să mi se zbârlească pielea pe mine. Unde era Miguel? Nu vedeam mai nimic în jurul meu. Am ocolit cu grijă casa până am ajuns în curtea din spate, unde știam că se aflau mai multe construcții mici. Nu se distingeau decât siluetele lor vagi în întunericul dens, totul la fel de straniu ca într-un coșmar veritabil. Eram dezorientată, nesigură de ceea ce se afla în fața mea. Am continuat să înaintez, bâjbâind cu mâinile ca un orb. Un pas, al doilea, al treilea… apoi ceva m-a prins de poalele cămășilor de noapte. Mi-a stat inima și-am început să dau cu coatele în toate direcțiile. După câteva momente, mi-am dat seama că atacatorul meu avea doar un metru înălțime și rămăsese nemișcat. Un boschet. Doar o tâmpenie de boschet. Am fost invadată de un sentiment de ușurare, încercând să mă eliberez. Materialul s-a sfâșiat. Ceva mi-a zgâriat dosul palmei, apoi am auzit zgomotul crengilor printre care mă strecuram. Am călcat pe ceva moale și în aer s-a răspândit un miros dulce de mure.

Am început să merg mai repede, căutându-l pe Miguel. Simțeam pământul rece și tare sub tălpile mele goale. Am început să alerg, dar am călcat pe o piatră ascuțită. Durerea s-a propagat în valuri prin tot piciorul. *Idioato,* m-am apostrofat, în timp ce săream într-un picior. Ce fusese oare în mintea mea? Ce intenționam să fac? Să-l urmăresc îmbrăcată în nimicurile alea, desculță și înarmată numai cu bunele mele intenții? Și să zicem că l-aș fi găsit. Ce-aș fi făcut mai departe? Probabil avea motivele lui s-o șteargă așa pe nesimțite. Poate o întâlnire secretă cu un alt spion. Sau cu Michelle. Oare asta era seara ei?

M-am întors șchiopătând în dormitor, meditând îmbufnată la plăcerile și obiceiurile pe care i le oferea localul condus de propria mea mătușă. Speculațiile de genul ăsta erau inutile. Iar eu fusesem trimisă aici cu o misiune foarte clară. Mai bine mă concentram pe

asta și-mi adunam mințile. Cu un gest ferm, am închis trapa din spatele rafturilor.

M-am așezat pe sofa și mi-am masat piciorul care încă mă durea. Ha! Rănită la datorie! Oare aveam să primesc o medalie pentru asta? Mă îndoiam. Ce spirit slab de observație... nici nu-mi dădusem seama când o ștersese. În fine, eram doctor, nu spion. Doctorul și pacientul fugar. Și nici măcar nu mă plătise încă, asta era partea cea mai amuzantă.

Ați avut vreodată un vis atât de real încât să fiți convinși că totul s-a întâmplat cu adevărat? Eu am avut de câteva ori, dar cel din noaptea care a urmat le-a întrecut pe toate. Când m-am trezit a doua zi de dimineață, am rămas în pat un timp îndelungat, simțindu-mă fericită și confuză. Nu știam dacă fusese vis, ori realitate. Părea foarte vag, dar și foarte clar în același timp, trupul meu încă păstrând amprenta amintirii ce se disipa în eter cu fiecare secundă care trecea. Îmi aminteam mâinile calde și degetele care îmi mângâiaseră părul de pe față, atingând apoi poalele cămășilor de noapte pătate cu mure.

– *Zarzamora*, șoptise o voce în care se deslușea un amestec de exasperare și afecțiune.

Apoi liniște. Cineva m-a privit mult timp, dar senzația pe care o percepeam nu era stranie, ci reconfortantă. M-am simțit complet protejată. În siguranță. Era un sentiment nou, ceva ce nu mai simțisem din timpul copilăriei mele haotice. Știam ce era dragostea, dar chestia asta era diferită... parcă mult mai puternică. Ciudată, dar sigură, ca și cum aș fi încălțat pentru prima oară o pereche de botine care mi se potriveau cu adevărat.

Sentimentul acela m-a învăluit cu totul și-mi amintesc că mi-a plăcut. Îmi amintesc și că mirosea a apă sărată de mare, a lemn de corabie și a ceva amărui. Ceva ce nu puteam identifica. Transpirație. Sulf. Praf de pușcă. Mirosul pericolului pur. M-am încruntat și am început să mă mișc, dar o mână m-a mângâiat pe păr cu blândețe.

– Ş̦ş̦ş̦ş̦...

Mângâierile au continuat un timp, apoi am simțit cum a căzut ceva moale peste mine. La fel de moale precum un nor. Cald și pufos. Siguranță și confort absolut.

Oare chiar se întâmplase cu adevărat? Totul păruse foarte real. Am încercat să-mi amintesc cât mai multe amănunte, lăfăindu-mă în lumina caldă a soarelui. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât mai repede se evapora claritatea imaginilor, precum roua sub soarele dimineții. Ceva a alunecat de pe mine, aterizând pe podea. Am întins mâna și l-am ridicat în fața ochilor. *De unde a apărut?* Un șal din kașmir de un albastru ca adâncul oceanului. Mai văzusem așa ceva la femeile bogate și elegante de pe străzile Parisului și știam că valora cam la fel de mult ca o blană de nurcă Siberiană. Materialul era mai fin decât mătasea și mai moale decât orice altceva. Era splendid, decorat cu cercuri brodate în fir auriu. Nu-mi venea să cred că țineam în mâinile mele ceva ce probabil costa cât salariul lunar al unui miner. Părea cerul cu soarele. L-am dus la obraz. *Norul meu cald. Al meu.*

Amour

Întotdeauna auzisem spunându-se în jurul meu că orientalii sunt oameni foarte stoici, care nu-și arată niciodată adevăratele sentimente. Sigur, sigur. O poveste pe care o crede toată lumea, la fel ca cea despre existența lui Bigfoot. Eu însă sunt o idee mai deșteaptă, sau cel puțin așa-mi place să cred. Nu cred în stereotipuri, așa că reacțiile servitorilor m-au luat complet prin surprindere. Sau mai bine zis, lipsa lor completă. Probabil Miguel îi instruise foarte bine. N-aveam de unde să știu, din moment ce nu-l mai văzusem de când dispăruse fără urmă în întuneric.

Dar absența lui nu părea să-i deranjeze pe servitori. Poate erau obișnuiți cu dispariițiile lui misterioase. Totul mergea ca pe roate chiar și în lipsa lui, în ciuda faptului că nu văzusem decât trei servitori: Lin-Mei, gigantul Xiang și secretarul George, care vorbea cu accent englezesc și se ocupa mai mult cu treburile din port. Nici unul dintre ei n-a comentat în legătură cu apariția mea subită în casa lui Don Miguel, tratându-mă de parcă eram stăpâna casei. Probabil erau obișnuiți cu tot felul de femei care apăreau și dispăreau la fel de brusc din peisaj. Poate era ceva obișnuit.

Spre exemplu, Lin-Mei nici n-a clipit când m-a descoperit fierbând ierburi în bucătărie. Nu credeam că doamna Bernard ar fi fost la fel de îngăduitoare. Soarele după-amiezii pătrundea vesel prin ferestrele largi și înalte, în timp ce trebăluiam amândouă una lângă cealaltă într-o atmosferă destinsă. Pe aragazul Windsor sfârâia ceva într-un fel de cratiță ciudată – care se numea *wok*, după cum aflasem de la Lin-Mei – în aer răspândindu-se arome îmbietoare: usturoi, ciuperci, pește proaspăt. Masa lungă din lemn de pin era încărcată cu felurite castroane din ceramică în care se aflau tot felul de mâncăruri pe jumătate pregătite, o farfurie cu prăjituri tăiate cubulețe și acoperite cu un strat fin de zahăr pudră, și smocurile de ierburi pe care le culesesem în acea dimineață. Lin-Mei îmi oferise un satâr foarte bine ascuțit cu care să despic capsulele

de mac fără a afecta semințele. Lichidul lăptos se revărsa din plin, iar eu întorceam imediat lama satârului într-o parte, pentru a aduna tot materialul prețios și a-l depozita într-un flacon de sticlă. Din greșeală, am scăpat înăuntru și o bucată din tulpină.

– La naiba!

Am încercat s-o culec cu vârfurile degetelor, dar mi le simțeam pe jumătate amorțite. Nu dormisem prea bine, așteptând întinsă pe sofa o întâlnire care nu mai avusese loc. Eram cam somnoroasă și puțin iritată. Nimic nu-mi ieșea ca lumea, făceam numai greșeli.

– Folosește astea, Missy. Repede, repede, îmi înmână Lin-Mei o pereche de bețișoare chinezești.

Nu mai mâncasem de mult cu ustensilele acelea incomode și nu eram sigură că mai știu să le folosesc. Le-am introdus cu grijă în flacon și, după câteva încercări nereușite, am reușit să extrag bucata de tulpină.

– Așa, așa. Nu e bună pentru ceai. Părți bune, părți rele.

– Da, chiar dacă toate părțile provin de la aceeași plantă.

Am mai introdus câteva capsule tăiate de mac în flacon.

– Asta ceai vesel? chicoti Lin-Mei, acoperindu-și gura cu mâna. Don Miguel nu nevoie ceai vesel.

– Serios? Bravo lui.

Afrodiziacele chinezești aveau mereu nume legate de fericire. Și de unde știa Lin-Mei ce avea și ce nu avea nevoie Miguel în domeniul ăsta? O serie de întrebări indiscrete îmi stăteau pe limbă, dar n-am îndrăznit să le rostesc cu voce tare. Am mai luat o mână de capsule, le-am curățat bine de petale, apoi le-am pus pe fundul de lemn.

– Tu știu bine ce e nevoie la Don, Missy Arnaud, continuă Lin-Mei pe un ton serios.

Doctor Arnaud, am corectat-o în gând, dornică să fiu apelată cu titlul pe care-l câștigasem cu atât de multă trudă. Dar nici unul dintre apelative nu părea potrivit, de parcă aș fi încercat să-mi îndes picioarele mele gigantice în pantofii delicați ai lui Lin-Mei. Am fluturat o mână pătată în verde.

– Mă cheamă Nathalie. Spune-mi pe nume.

Plescăi dezaprobator cu limba, clătinând din cap.

– Nu politicos.

– Te rog, îmi face mare plăcere.

– Na-tha-lie. Cu intonația ei suna precum cântecul unei păsări. Mi-a repetat numele și a râs.

– Te pricepi la ierburi?

– Ghimbir pentru căldură, coajă pepene galben pentru răcoare. Da, pricep. Ierburi bune, ajută. Te fac puternic. Medicament alb face rău. Doctor cu pălărie înaltă irosit sânge la Don. Pierdut *chi*, devenit tot mai slab. Eu făcut puternic când doctor plecat. Până când venit altul… început din nou.

– Ce-a început din nou?

– Demoni.

Se întoarse brusc și scuipă pe podeaua curată. Surprinsă, am luat o cârpă să șterg, dar m-a oprit, punându-mi o mână pe braț.

– Pentru noroc, mi-a explicat.

Mi-am șters mâinile pe șorț.

– Ce-i cu povestea asta cu demonii?

Lin-Mei a dat frenetic din cap, împungându-se cu degetul arătător în stomac.

– Demoni de foc. El… Se întrerupse și trasă o linie de la stomac la gât, apoi își așeză mâinile în dreptul gurii. Demoni vor ieșit afară. Asta bun. Eu ajutat. Dat asta.

Deschise un sertar și extrase o sticluță pe care mi-o întinse. Am înclinat-o, privind lichidul uleios.

– Ce-i asta?

Am desfăcut cu grijă capacul și-am adulmecat. Am strâmbat din nas la mirosul înțepător. Săracul Don Miguel. Nici nu era de mirare că era atât de bolnav. Servitoarea îl îndopase cu ulei de castor, binecunoscut drept un iritant foarte puternic. Eram convinsă că eliminase și umbrele demonilor. Se curățase complet. Am pus capacul la loc.

– Gata cu asta, i-am spus, încercând să găsesc o explicație care să nu-i rănească egoul lui Lin-Mei. Oricât de bine intenționată era, trebuia să înceteze cu tratamentul acela oribil. I-ai alungat demonii, dar se întorc și acum sunt furioși. Trebuie să-i păcălim. Lasă-mă pe mine să am grijă de Don Miguel.

– Sigur. Datorie nevastă… sau concubină.

Și-a plecat capul, dar tot am zărit o expresie sceptică în ochii ei. Mi-a întors spatele și s-a apropiat de aragaz. A amestecat cu mișcări cam bruște în mâncarea care sfârâia în wok.

M-am reîntors la flaconul meu. Se ascundea ceva ciudat în spatele expresiei aceleia. Ceva putred.

– Mai ai să-mi spui și altceva în legătură cu Don Miguel? Poate despre… ăăă demonii lui?

– Nu, nu. Eu nu stie mai mult. Ghinion vorbești. Eu spui și se face adevărat, clătină frenetic din cap.

– Te rog, Lin-Mei. Știi cum sunt bărbații, ar prefera să moară înainte să vorbească despre problemele lor. Mai ales Don Miguel. Are nevoie de ajutorul tău. *Eu* am nevoie de ajutorul tău ca să-l pot trata cum se cuvine. Te rog, spune-mi. Ce s-a mai întâmplat? Ce alte leacuri i-ai mai dat?

– Dat ofrande, ars smirnă. Scris rugăciune tămăduitoare pe zmeu și înălțat la cer. Dar zei nu ascultat, nu ajutat la el. Nu ajutor.

Lin-Mei turnă o cană de apă în wok. Mâncarea sfârâi, un nor de abur dens ridicându-se către tavan.

– Acum mai rău… tot mai rău, murmură ca pentru sine.

– Cum așa?

– Demoni de foc rău. Acum și mai rău. Înainte la stomac, acum mers la cap. Făcut nebun la el. Vorbit ca demoni. El schimbat mult… eu nu mai cunoscut la el.

– Ce vrei să spui?

N-o înțelegeam pe Lin-Mei. Poate și datorită faptului că vorbea limba engleză destul de prost. Căpitanul nebun? Mie mi se păruse mai degrabă încântător, seducător și foarte misterios. Dar nebun? Evident că nu. Nu mai întâlnisem niciodată până atunci o persoană mai normală la cap care mă aducea pe mine în pragul nebuniei.

Și cu toate astea, Lin-Mei părea foarte îngrijorată. În timp ce trebăluia printre oalele ei, părea că întoarce situația pe toate părțile, probabil punând în balanță loialitatea ei față de Don Miguel și întrebându-se dacă se putea încrede în mine, dând apoi din cap ca și cum ar fi luat o decizie importantă. Deschise gura să vorbească, dar scârțâitul ușii de la intrare o întrerupse.

– Ma-ma! Ma-ma! se auzi o voce pițigăiată.

Din gura lui Lin-Mei se revărsă un șuvoi de cuvinte în cantoneză, tonul ei părând furios, dar expresia feței sugerând exact opusul. Vocile de copii răspunseră ceva, apoi am auzit pași care se

apropiau de noi. Ceva scârțâi pe podea. Cei doi copii dădură buzna în bucătărie, cărând un zmeu imens roșu între ei.

Fața băiețelului era rotundă precum o lună plină, ochii lui oblici privind-o acuzator pe fata cu păr și ochi negri de lângă el. Codițele lungi, împletite, împodobite cu fundițe roz, îi ajungeau până aproape de talie, rochița roz cu alb părând imaculată. Ținea de zmeu cu ambele mâini, privind cu ochii aproape în lacrimi la o gaură care apăruse într-un colț. Aschiile de bambus perforaseră materialul, arătând ca niște oase rupte. Urâtă treabă. O adevărată fractură deschisă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Ca și cum ar fi așteptat un semnal, lacrimile începură să se scurgă pe obrajii îmbujorați ai fetiței. Suspină sfâșietor în timp ce băiețelul o trase către o măsuță joasă de lângă fereastră. Depozitară cu grijă zmeul pe masă, privindu-l cu respect de parcă era o persoană decedată.

– Ricardo a lăsat-o pe Alicia să înalțe zmeul, explică băiețelul. S-a dus sus, sus, sus, mai sus ca niciodată. Vântul și-a schimbat brusc direcția și s-a auzit un zgomot, după care zmeul s-a prăbușit la pământ.

Alicia suspină înăbușit, în ochii ei citindu-se o tristețe fără de margini.

– Nu mai plânge, încercă s-o consoleze băiețelul. Ricardo o să-l repare. Poți să-l repari, nu-i așa? întoarse capul spre un bărbat cu piele măslinie care tocmai intra în bucătărie, cărând o ladă cu scule.

– Sigur că pot, Ling-Shen. Știi doar că pot repara orice, răspunse Ricardo puțin cam prea tare, folosind același ton inocent cu care obișnuiesc să vorbească copii.

Era înalt și se mișca destul de iute, cu umerii aduși puțin în față, legănându-și larg brațele ca și cum nu era prea sigur de echilibrul propriului corp. Mâna lui stângă rată la milimetru un borcan cu gem de pe marginea mesei. Fața îi înflori într-un zâmbet larg.

– *Pan dulce*. Favorita mea.

Brusc, dădu drumul cutiei cu scule, care se prăbuși cu zgomot pe podea, și întinse mâna după o prăjitură, pe care o scufundă în borcanul cu gem cu atâta putere încât sucul dulce zbură în toate direcțiile. Scoase mâna și luă o mușcătură mare din prăjitura de pe

care se prelingea gemul pe podea, apoi mestecă satisfăcut cu gura pe jumătate deschisă.

– Ricardo, cămașa ta, murmură Lin-Mei.

Nasturii cămășii cu care era îmbrăcat erau încheiați strâmb. În zona stomacului se vedea o despicătură, acolo unde câțiva nasturi fuseseră lăsați descheiați.

– Am reușit, spuse el pe un ton entuziasmat. M-am îmbrăcat singur.

Se apropie de mine, oprindu-se o idee cam prea aproape. Mă studie curios cu ochi rotunzi maro închis ca două pastile de ciocolată.

– *Hola*. Bună, bună… tu cine ești?

– Nathalie.

Ricardo își termină prăjitura de mâncat, apoi își linse degetele. Era murdar de gem pe la colțurile gurii.

– Ești o doamnă? *Señora*, sau *señorita*? Mie îmi plac mai mult *señoritas*, dar *señoritas* nu mă plac pe mine. Nu vor să se joace cu mine… toate se joacă numai cu verișorul meu.

– Verișorul tău? l-am întrebat puțin confuză.

– Miguelito. Numai că acum nu mai e micul Miguel, e marele Miguel pentru că tocmai a devenit Don. Știai asta? Don Miguel. Eu sunt numai *Señor* Ricardo. Dar tu poți să-mi spui simplu Ricardo. Oricum, nimeni nu-mi spune *señor*, nu sunt chiar atât de înfricoșător.

– Nu, nu ești, i-am zâmbit.

Mi-a zâmbit înapoi, un zâmbet larg și inocent, arătându-mi dinții murdari de gem. Deci acesta era tânărul verișor Cabrillo, cel despre care se vorbea mereu pe un ton scăzut. Auzisem că ceva era în neregulă cu el și acum știam de ce. Rămăsese un copil care trăia în trupul unui adult. Mintea lui pur și simplu refuzase să se maturizeze. Don Cabrillo cel bătrân fusese tatăl lui, așa că Ricardo ar fi trebuit să moștenească titlul și averile la moartea fratelui său. Numai că nu se întâmplase așa. Miguel moștenise totul și acum înțelegeam de ce.

L-am privit în timp ce mânca direct cu mâna din castroanele înșirate pe masă. Plescăi mulțumit, apoi se șterse pe pantaloni și se îndreptă către zmeul rănit. Își puse mâinile pe șolduri și-l examină cu atenție.

– Poți să-l repari, Tio Ricardo? întrebă Alicia cu voce tremurătoare.

Încuviințând din cap, Ricardo își recuperă lada cu scule de pe podea, din care scoase o sticluță de lipici și o foarfecă, aranjându-le ordonat pe masă. Apoi scoase un mănunchi de bețe de bambus, alegând câteva în funcție de lungime și flexibilitate. Fredonând fals o melodie, desprinse cu îndemânare bețele rupte și le înlocui. O operațiune destul de delicată, pe care o efectuă fără probleme. Stângăcia și imaturitatea pe care le observasem mai devreme păreau numai o iluzie în timp ce repara zmeul. Am rămas cu gura căscată.

– Ar trebui să vezi zmeele pe care le-a construit, îmi șopti Ling-Shen. Are un miriapod, o rândunică și unul imens în formă de dreptunghi. E cel mai mare zmeu pe care l-am văzut vreodată. Te înalță pe sus, poți zbura.

– Oamenii nu pot zbura, l-am corectat.

– Ba da, pe mine mă ridică de la pământ și pot zbura, îmi explică entuziasmat Ling-Shen. Ca o pasăre phoenix, un dragon. Sus, sus de tot. Vedeam totul mic jos, ca o pasăre.

I-am aruncat o privire întrebătoare lui Lin-Mei, care-i confirmă spusele cu o înclinare a capului.

Ricardo se opri din reparatul zmeului și mă privi peste umăr.

– Nu-ți plac zmeele, *señorita*?

– Îmi place să le înalț, dar nu vreau să mă ridic în aer. Îmi place să rămân cu picioarele pe pământ.

– Cât de adevărat, spuse o voce în spatele meu.

Am tresărit. Don Miguel. Se întorsese. La naiba cu bărbatul acesta misterios care se putea furișa în spatele cuiva mai ceva ca o pisică. Trebuia să-mi amintesc mereu asta. M-am întors cu fața spre el, afișând un calm pe care nu-l simțeam.

– Puțin *chaw*? îi oferi Lin-Mei o cană ciudată fără toartă.

Miguel îi mulțumi cu un zâmbet și sorbi din lichidul aburind, trecându-și o mână prin părul ciufulit de vânt. Deci fusese din nou pe afară, numai Dumnezeu știa pe unde. Pantalonii și haina neagră păreau impecabil de curate, dar pe cizme avea urme de noroi și încă ceva verde, care arăta ca mătasea broaștei din jurul pontoanelor. Oare ce căutase pe sub pontoane? M-am gândit cum să-l fac să-mi spună, dar judecând după expresia lui impenetrabilă,

bănuiam că nu aveam nici o șansă. Eram complet în ceață, ceea ce devenise un lucru obișnuit în compania lui Don Miguel.

– Un zmeu nou? Foarte bine, comentă, oprindu-se lângă masa unde meșterea verișorul cu minte de copil.

Ascultă răbdător lunga poveste pe care i-o spuse Ricardo, scoțând exclamațiile necesare și dând înțelegător din cap la detaliile prăbușirii zmeului, examinând apoi bețele înlocuite. Cei doi bărbați se aflau unul lângă celălalt, cap lângă cap. Se vedea clar că erau înrudiți. Aveau aproximativ aceeași înălțime și constituție. Dar similaritățile se opreau aici. Cei doi bărbați avea aluri complet diferite. Ricardo părea moale, deschis și inocent ca un copil, pe când Miguel era un bărbat puternic, dur, care-și pierduse toată inocența datorită circumstanțelor. În mod esențial, era complet opusul lui Ricardo. Dar era oare diferit în ceea ce privea sănătatea mentală? Până la urmă, nu-l cunoșteam mai deloc. Nu-l întâlnisem decât de câteva ori, ceea ce nu reprezenta o bază solidă pentru stabilirea unui diagnostic. Probabil un amănunt extrem de important îmi scăpa și de aceea nu reușeam să deslușesc semnele.

Mi-am adus aminte de spusele lui Lin-Mei și l-am studiat cu mai mare atenție pe Miguel. Părea extrem de lucid. Nu vorbea prea mult, dar ceea ce spunea era mereu coerent. Nu vedeam nici urmă de nebunie în privirea lui pătrunzătoare. Dacă Miguel era într-adevăr bântuit de demoni, atunci în momentul acela rămăseseră ascunși. Nu reușeam să găsesc nici măcar o umbră din nebunia care-i afectase verișorul. Poate Miguel era doar un actor excelent. Mai văzusem și înainte nebuni de legat care funcționau perfect în societate. Nu știai niciodată când treceau prin perioadele de depresie până când nu era deja prea târziu. Din punctul meu de vedere, nebunii se asemănă cu mareele: nebunia crește și scade, câteodată în cicluri mai rapide ori mai lente, până când un flux gigant le înghite mintea în totalitate.

Am pășit înapoi, observând că nu eram singura care-l privea. Alicia îl adora din priviri. Încercă să-i atragă atenția cu o reverență, apoi îi zâmbi timid.

– Papa.

Papa? Cuvântul acela m-a luat prin surprindere precum un pumn în stomac. Deci Miguel era și tată. Ce alte secrete mai ascundea? Mi-am mutat privirea de la tată la fiică. Amândoi aveau părul negru, dar, în afară de asta, nu mai vedeam nici o

asemănare. Nu era nici urmă de Don Miguel în fetița aceea drăguță. Probabil semăna cu mama ei, în mod curios absentă din peisaj, și nu cu tatăl tăcut și misterios care se afla în fața mea.

Mă deranja, o admit. Cum era posibil să-i fie tată? Nici măcar nu se purta ca un părinte; nu observasem nici o mângâiere drăgăstoasă ori zâmbet secret adesat Aliciei. Așa cum îmi aminteam că făcea tata cu mine și cu Claude. De câte ori o privea, Miguel părea rezervat și rece. Putea seduce orice femeie pe mare ori pe uscat, dar nici măcar nu încerca să se apropie de propriul lui copil. Ce ciudat. O tristețe acră mi se zvârcoli în stomac de parcă mâncasem un sac de mere verzi. Nu știam pentru cine să simt mai multă părere de rău: pentru tată, ori pentru fiică.

Dar n-am mai avut timp să mă gândesc la asta, pentru că Lin-Mei bătu din palme și goni copii din bucătărie:

– Hai, hai, voi spălat acum. Cina aproape gata. Azi cina devreme.

– Ah, așa e. În seara asta are loc Marele Bal, comentă Miguel.

Sorbi și ultima gură de ceai, apoi puse cana pe masă, privindu-mă fix cu un soi de intimitate oglindită în ochii aceia schimbători care îmi dădu fiori. Exact când simțeam că nu mai pot suporta privirea aceea nici măcar o secundă în plus, întoarse capul către verișorul lui.

– Tu mergi? îl întrebă pe un ton serios.

Ricardo făcu o grimasă în timp ce introducea o pensulă în lipici.

– Nu, nu, nu. Adulții vorbesc mult prea mult, apoi dansează și mănâncă. Și apoi vorbesc din nou. Nu-mi place, nu se joacă niciodată.

– Sau cel puțin nu joacă jocurile care-ți plac ție, fu de acord Miguel.

– Tu mergi, *señorita*?

– Ăăă... eu? am bolborosit surprinsă. Nu.

Miguel îmi luă mâna și-mi mirosi palma. Analiză curios petele de pe piele și șort, apoi își ridică ochii la mine.

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că n-am ce căuta acolo. Nu aparțin acelei lumi.

– Ți-e frică?

– Bineînțeles că nu, l-am contrat imediat, postura mea devenind înțepată de parcă m-ar fi imobilizat cineva într-un corset de oțel.

– Foarte bine. Ești curajoasă și capabilă. Cu siguranță nu poate fi mai intimidant decât alte lucruri la care ești atât de pricepută.

Am roșit, știam că făcea referire la talentele mele medicale, dar intuiam că insinua cu totul altceva.

– Haide, *querida*, nu mai fii așa timidă. Și, te rog, fără scuze de virgină care nu are ce pune pe ea. Îmi zâmbi cu subînțeles, dându-mi de înțeles că ar fi preferat acea alternativă.

Aproape mi-am smuls mâna din a lui, dar mi-am amintit la timp de rolul pe care-l aveam de jucat. Ricardo ne privea cu ochi mari și rotunzi. I-am îngăduit lui Miguel să-mi sărute degetele, zâmbindu-i provocator.

– Mă supun dorinței tale, Miguel. Până la urmă, tu ești Căpitanul.

– Nu, *niña*, tu ești. Căpitanul inimii mele.

Am așteptat în fața ușii dormitorului lui... dormitorul *nostru*, simțindu-mă cât se poate de ridicol. Adică, iată-mă, gătită ca o damă din lumea bună, transpirând mai ceva ca un cal în călduri pe sub toate dantelăriile alea fine. În ciuda faptului că aveam umerii dezgoliți, restul trupului îmi era înfășurat în straturi peste straturi de dantele și mătase fină de culoarea lavandei. Poate arătam ca un noruleț pufos, dar mă simțeam ca un elefant lovit de insolație. Moda Parisului? Mai degrabă tortură. Era prea mult, nu mai puteam suporta. Cum puteau oare femeile să suporte toată maimuțăreala asta? Eram convinsă că intestinele îmi ajunseseră pe undeva prin dreptul urechilor din cauza corsetului. Definitiv. Plămânii îmi erau presați până ajunseseră probabil de grosimea unei foi de hârtie, așa că nu puteam trage decât foarte puțin aer în piept.

Pe cine încercam să păcălesc? Nu eram o *lady* și nici nu pretinsesem vreodată că aș fi fost. Eram o ignorantă în ceea ce privește regulile pe care trebuie să le respecte o *lady*, și oricum, regulile de genul acela mă cam lăsau rece. Reguli prostuțe, create numai să-ți aducă aminte de ceea ce n-ai voie să faci și care-ți sunt limitele. Nu le-aș fi putut învăța niciodată. Din punctul meu de vedere, era mai

simplu să mă ghidez după propria-mi logică în loc să mă ghidez după logica societății.

Spre exemplu, regula conform căreia o *lady* trebuie să ajungă mereu cu întârziere la o întâlnire. La naiba cu ea! Eu eram mereu punctuală la întâlnirile cu pacienții. N-am înțeles niciodată de ce ar fi trebuit să las un gentleman respectabil să mă aștepte. Când aștepți pe cineva, timpul se irosește ca apa turnată în nisip.

Așa se irosea acum timpul meu, așteptându-l pe Miguel să se pregătească pentru bal. Întârziase cu aproape o jumătate de oră și răbdarea mea se apropia de sfârșit. Ceva era în neregulă. Miguel nu părea genul de bărbat care să se lase așteptat de o femeie.

Am bătut la ușă.

– Trăsura ne așteaptă de o jumătate de oră! Trebuie să plecăm!

N-am primit nici un răspuns, așa că am bătut mai tare.

– Miguel!

Am ridicat mâna să bat din nou, dar ușa s-a deschis. M-am oprit chiar la timp, înainte să-l pocnesc pe Xiang, care apăruse în pragul ușii. Mă privea cu o expresie calmă și impenetrabilă, care ar fi putu rivaliza cu cea a stăpânului său. Îmi arătă cele zece degete de la mâini, dând din cap împăciuitor.

– Încă zece minute? Aștept deja de o jumătate de oră. Unde e Miguel? am întrebat, strecurându-mă pe lângă el pentru a păși în cameră.

Și apoi l-am simțit. Mirosul acela. Indiferent cât de mult cureți ori aerisești, nu scapi prea ușor de mirosul acela acid de vomă. L-am recunoscut imediat. Săracul Miguel. M-am simțit rușinată pentru că mă lăsasem cuprinsă de iritare în loc de îngrijorare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se simțea bine. L-am apucat pe Xiang de mâneca chimonoului.

– Unde e? Du-mă la el.

– Nu-i nevoie… sunt aici.

Miguel își făcu apariția din camera de garderobă, pășind cu grația lui obișnuită. Nu se poticnea deloc, nu ezită nici măcar pentru o fracțiune de secundă. Hainele negre de seară pe care le purta erau de o eleganță ireproșabilă, de la haina ce-i ajungea până la jumătatea coapselor și până la pantalonii ușor cambrați pe picior. Gulerul de un alb imaculat al cămășii era aranjat cu o precizie aproape matematică, dar fața îi era o idee cam palidă.

I-am pus mâna pe frunte, în timp ce el continua să înainteze cu pași hotărâți. Nu avea febră. Și nu era transpirat.

– Ce s-a întâmplat? Când ți s-a făcut rău?

Scoase un oftat iritat, continuând să se îndrepte către ieșire. Părea că se blindează cu câte un strat de determinare la fiecare pas, în așa fel încât atunci când ajunse la ușă, toate acele straturi se transformară într-un scut negru care anihila orice semn de boală. Părea puternic și proaspăt, domnul sănătate în persoană. Nu-mi venea să cred că era același bărbat palid care ieșise din garderobă cu câteva minute mai înainte.

– Nu te mai preface, știu prea bine că ți-e rău. Nu trebuie să mergem neapărat la balul ăsta stupid. Poți anula.

– Nu, îmi răspunse cu voce joasă.

– Nu? Ești nebun? Imediat ce-am rostit acele cuvinte, mi-a părut rău că le folosisem. Nu-i poți spune niciodată unui nebun că e nebun. Nu faci decât să-l înfurii și mai tare. Îmi puteam da seama după felul în care i se întunecaseră ochii. Ajunse lângă mine din câțiva pași și mă apucă de braț, trăgându-mă după el în direcția ușii.

– Hei, hei. Ia-o mai ușor.

– Unde ți-e evantaiul? De obicei e foarte aglomerat la balurile astea. Te vei sufoca fără evantai. Vorbea pe un ton neutru, de parcă își certa câinele care tocmai i se urinase pe cracul pantalonilor. Și ai nevoie de mănuși, nu se cade să apari fără.

Am oftat, oprindu-mă din drum.

– Mereu uit câte ceva. Nu pot face asta.

– Ba sigur că poți. Mă apucă de încheietura mâinii. Hai să mergem.

– Stai, așteaptă, l-am oprit. Măcar spune-mi dacă te simți amețit. Ai vomat, așa că probabil ești deshidratat. Ai nevoie de lichide. Nu de alcool, firește, așa că nu poți consuma bere, vin, ori altă tărie în seara asta. Te-ai deshidrata și mai tare. Ai nevoie de apă, limonadă, poate chiar lapte. Și trebuie să mănânci ceva. Până nu faci asta, nu merg nicăieri. Și nu mi-ai răspuns la întrebare. Te simți amețit?

– Numai când mă aflu lângă tine, *querida*. Numai cu tine, îmi răspunse, privindu-mă într-un fel care mă făcea să mă simt ciudat pe dinăuntru.

Privirea aceea... directă, întunecată, periculoasă. În mod clar periculoasă.

– Nu merg nicăieri dacă nu mănânci și bei ceva înainte, am repetat pe un ton categoric.

Ochii i se umplură de amuzament.

– Prea bine, doctorul inimii mele. Cred că știu pe unde-și ascunde Ricardo biscuiții preferați și cred că pot găsi și niște lapte.

Am încuviințat din cap.

– Perfect. I-am făcut semn spre bucătărie. Ia-o înainte, te urmez.

Biscuiții dubli cu cremă de cacao de aflau în dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Ne-am întins amândoi în același timp după carafa cu lapte. Umărul meu se atinse de pieptul lui. Un impuls ca de curent electric îmi străbătu tot corpul. Un semn nu prea bun. Ne-am așezat la masă, cu biscuiții și laptele între noi, ca doi copii năzdrăvani care fură dulciuri din bucătărie în toiul nopții. Am mușcat dintr-un biscuit și-am luat o gură de lapte. L-aș fi băgat pe tot în gură, dar nu vroiam să par complet lipsită de maniere.

– Mie-mi place să-i desfac ca să ling partea cremoasă, spuse el, privindu-mă fix cu ochii aceia verzi scânteietori.

La naiba, m-am gândit în timp ce încercam să înghit biscuitule care-mi rămăsese în gât. Nu mă puteam gândi decât la lucruri depravate în prezența acestui bărbat? Chiar atât de disperată devenisem? Dintr-o dată, n-am mai simțit nimic altceva în afara panicii. Era inevitabil. Până la urmă, Miguel avea să mă seducă total. Poate ar fi trebuit să mă mozolesc pe la gură cu cremă de cacao. L-aș fi pus pe fugă pentru încă o noapte.

Dar dacă aș fi făcut eu primul pas? Oare l-aș fi lăsat cu gura căscată? Dacă m-aș fi aplecat peste masă și l-aș fi sărutat în colțul gurii? Oare m-ar fi refuzat? Nu prea-mi venea să cred. Simțeam că mă dorea la fel de mult pe cât îl doream și eu. Dar oare era suficient? Mi-aș fi dorit să-mi declare iubirea lui, cu toate că eram sigură că n-o va face. La naiba cu el! Nici nu mai știam ce-mi doream cu adevărat. Ardeam după atingerea lui și cu toate astea...

– Ce s-a întâmplat, *querida*?

– Nu s-a întâmplat nimic. Mănâncă-ți biscuiții și termină-ți laptele, i-am răspuns pe un ton cam răstit.

Într-un mod cu totul neașteptat, se întinse peste masă și-mi ridică bărbia cu un deget. L-am privit direct în ochi.

– Încearcă să uiți de tot, îmi spuse pe un ton blând. Uită de toate problemele, de toate minciunile și secretele. Trăiește numai acest moment. E tot ce avem. Poți face asta?

Am încuviințat din cap.

– Da, pot face asta.

La naiba, as fi mers de-a bușilea pe sticlă pisată pentru el. Aș fi făcut orice. Să trăiesc momentul? Numai atât? Nici o problemă!

Se ridică în picioare și se așeză pe scaunul de lângă mine, apoi mă trase la el în brațe. Am fost nevoită să-l încalec, picioarele atârnându-mi de o parte și de alta a coapselor lui. Mă privi tăcut în ochi timp de o eternitate, cu fruntea aproape lipită de a mea. Îi puteam simți bărbăția, tare și proeminentă prin materialele care ne separau. M-am foit încurcată. Ochii lui s-au închis de parcă i-aș fi cauzat durere. A expirat aproape forțat, deschizându-și din nou ochii.

– Nu te mai mișca, *querida*, te implor, îmi șopti cu voce gâtuită.

Era reconfortant să văd că-l puteam afecta atât de tare cu o simplă contracție a mușchilor. Își trecu mâinile peste exteriorul coapselor mele, peste șolduri, și apoi în sus peste coaste, observându-mi atent orice reacție la atingerea lui. Îmi luă fața în mâini.

– Sărută-mă, *querida*. Fă-o tu.

Gândurile mi se învălmășeau prin minte. M-am întins și mi-am lipit gura de a lui. Mi-a dat voie să-i mângâi buzele cu ale mele, până în momentul în care i-am atins buza de jos cu limba. Atunci s-a tras brusc înapoi, aproape speriindu-mă, apucându-mă de ambele încheieturi ale mâinilor. Tremura. Datorită dorinței, mi-am imaginat. Ori poate era numai teama de ce avea să se aleagă de noi în cazul în care ne îndrăgosteam unul de celălalt împotriva voinței Maiorului Moore.

– Chiar îți dorești asta? mă întrebă pe un ton serios.

Am rămas tăcută, privindu-l cu ochi mari. El dădu din cap și-și apropie din nou buzele de ale mele. Și-a înfășurat brațele în jurul meu, împingându-se cu putere în pelvisul meu. Am gemut în gura lui aproape fără să-mi dau seama. Oh, sărutul acela minunat de sălbatic. Mă copleșea, îmi inunda simțurile cu masculinitatea lui covârșitoare. I-am băut cu nesaț gustul unic al gurii, m-am îmbătat cu senzația mâinilor lui pe trupul meu, a limbii lui explorându-mă adânc.

S-a ridicat cu mine în brațe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. M-a cărat așa până în dormitor. Aproape m-a scăpat pe cele câteva scări care separau camera de zi de restul încăperilor, iar eu m-am lovit cu capul de un colț al șemineului și-am început să râd pe înfundate. Bolborosea cuvinte fără noimă în spaniolă și franceză. I-am spus să mă pună jos, dar a refuzat, spunându-mi că nu avea să-mi dea drumul niciodată, în timp ce continua să mă sărute pe buze, pe gât, pe umeri și pe decolteul generos. La un moment dat, m-a proptit de un perete pentru a-mi devasta din nou buzele cu un sărut sălbatic. Apoi s-a împiedicat de o măsuță joasă, dărâmând vaza cu flori din centrul ei. Apă și trandafiri zburară în toate direcțiile. Mi-a spus să nu-mi fac griji. Respiram din greu amândoi până când am ajuns în dormitor.

– Sărută-mă, i-am cerut suspinând.

Ochii lui verzi ca jadul se fixară în ochii mei.

– Trebuie să fii sigură că asta îți dorești, îmi șopti.

I-am privit buzele făcute pentru a păcătui, știind că nu-mi doream altceva decât să păcătuiesc alături de el. Simțeam că mor dacă nu mă săruta, dar nodul pe care-l simțeam în gât mă împiedica să rostesc cuvintele. Inima îmi bătea într-un ritm înnebunitor. Eram surprinsă că el nu părea s-o simtă. Camera începu să se învârtească în jurul nostru.

Îmi puse o mână pe obraz, mângâindu-mi buza de jos cu degetul mare. Își apropie ușor fața de a mea, continuând să mă privească. Buzele lui se întredeschiseră și se atinseră de ale mele. Nu chiar un sărut, dar mai dulce decât orice altceva. Începu să-mi lingă buzele, dar apoi se retrase.

– Te simt ca în visul pe care l-am avut ieri noapte, îmi șopti. Te-am visat mereu de când te-am întâlnit pe corabie.

– Și eu te visez, Miguel. Asta e ce facem acum? Totul e numai un vis? vocea îmi suna ciudat de tristă și dintr-o dată am simțit că-mi dau lacrimile.

– Nu-mi pasă dacă e numai un vis, îmi răspunse cu îndârjire. E ceea ce vreau. Tu o vrei?

Vocea lui Lin-Mei ne trezi la realitate.

– Don Miguel, trăsura așteptat mult! Vizitiu adormit în post! Don Miguel!

Ne-am îndepărtat unul de celălalt ca doi adolescenți prinși în flagrant.

Vara se instalase în toată splendoarea ei, îndepărtând orice urmă de ceață. Căldura se strecurase pe nesimțite în sala de bal a reședinței Calhoun. Coafurile savante păreau că se topesc, gulerele înalte arătau ofilite, evantaiele se agitau pretutindeni precum un stol de fluturi multicolori între pereții decorați într-un mod cam exagerat de patriotic cu roșu, alb și albastru. Am zâmbit, am transpirat din plin, apoi am zâmbit din nou, strângând mâini și executând reverențe interminabile. Cu prilejul aniversării constituirii statului California, se părea că absolut toți invitații se înghesuiau să-i adreseze câte o urare tânărului Don Miguel. Faima numelui și a averii de care dispunea cereau un respect desăvârșit. Putere veche și putere nouă, le puteai intui pe ambele în jurul lui. Iar eu, ca însoțitoare a lui, eram studiată intens și în mod deschis.

Îmi amintea de prima dată când păsisem într-un auditorium plin ochi cu studenți la medicină, toți bărbați. Mă studiau cu o curiozitate nemascată, unii chiar cu ostilitate, câțiva părând indeciși de cum ar fi trebuit să mă trateze. Cu toții așteptau să fac un pas greșit. Nobilimea prezentă în seara aceea la balul Californiei era absolut la fel. Niște animale de pradă care-mi dădeau târcoale, așteptând *une faux pas* din partea mea, blonda cu carieră de bărbat care era gătită într-o rochie de căpătat. Nu aparțineam acelei lumi. O știam și eu, o știau și ei. Eram testată în mod constant. Am ignorat o remarcă răutăcioasă din partea unei roșcate de o frumusețe răpitoare, afișând o maree de rubine și nici măcar un dram de bun simț. Ugh... oare văzusem bine? Chiar își linsese sugestiv buzele pline în timp ce-l privea languros pe Miguel? Mi-aș fi dorit să-i pot arunca paharul cu lichior în ochi. Poate asta ar fi oprit-o să mai saliveze cu ochii la el.

– Mai dorești puțin lichior, draga mea? mă întrebă Miguel cu voce joasă.

M-am cutremurat fără să vreau. Gustul acela dulceag nu era deloc pe placul meu.

– Nu, mulțumesc. O să gust puțin din băutura ta.

I-am luat paharul încă plin din mână și-am gustat din lichidul arămiu. Lămâie, cu o atingere de nucșoară și restul foc lichid. O minge de foc îmi erupse în stomac, urcând în sus, aproape sufocându-mă. Miguel mi-a luat paharul din mână, în timp ce

tușeam discret în spatele evantaiului, încercând să-mi recapăt suflul. Am reușit să trag un pic de aer în piept.

– Ce… naiba e porcăria aia? E cel mai tare whisky pe care l-am gustat.

Bărbații din jurul nostru zâmbiră îngăduitori. Gazda serii, Christopher B. Calhoun, râse cu poftă. Avea nasul roșu, străbătut de vinișoare, fără îndoială un efect datorat consumului exagerat de alcool.

– E punch Pisco. Brandy peruvian, îmi explică pe un ton amuzat.

– Amestecat cu cocaină. Extrem de energizant, îmi șopti Miguel la ureche.

L-am privit cu ochi măriți. Cocaină? Din planta de coca? Fusesem otrăvită! M-am întrebat unde mi-aș fi putut clăti gura și scuipa. Poate în ghiveciul acela imens în care era sădit un palmier? Am reflectat la reușita acelui plan, în timp ce bărbații își reluară conversația.

– Și cum vă spuneam, federalii au vrut să cumpere muniție de la mine cu verzișori. Banii ăia noi din hârtie. Christopher plescăi din buze în timp ce clătina din cap, perciunii gri tremurându-i indignați ca blana unui motan prins la borcanul cu stridii. Ha! Nici mie nu-mi vine să cred. Vouă vă vine să credeți? Ce să fac eu cu verzișori?

– Să te ștergi cu ei la fund în loc de invenția aia numită hârtie igienică. Să mă scuze doamnele, dar eu am vorbit întotdeauna pe șleau. Spun ce cred. Nu înțeleg care e rostul prostiei ăsteia… auzi, să tipărești bani de parcă ar fi ziare. Da, le crește circulația, dar le scade valoarea. Nu e bine, comentă un gentleman tânăr cu un trabuc în colțul gurii. Nu e bine deloc. Nu-i așa, Don Miguel?

– Tu știi mai bine decât mine, Bill. Doar ești bancher.

William Sherman clătină din cap cu dezamăgire, continuând să pufăie din trabuc.

– La cum merg lucrurile, nu pentru mult timp. Prea multă politică. Până la urmă, cred că mă întorc în armată. Lucrurile sunt mult mai simple acolo. Cel puțin știi când te angajezi într-o bătălie și de ce parte ești. Toată lumea își arată culorile adevărate pe câmpul de luptă, nu ca în bârlogul ăsta de hoți.

Christopher pufni dezaprobator ca o morsă bolnavă de gripă spaniolă.

– Ei, nu, nu, fără expresii din astea, Bill. Aici suntem cu toții californieni. Chiar dacă m-am născut și-am crescut în Virginia, rădăcinile mi le-am înfipt în pământurile astea. Aici e casa mea. Și nu iau partea nimănui.

Asta numai ca să poți profita din vânzarea armelor și muniției către ambele părți, m-am gândit cu cinism. Mă îngrețoșau ipocriții aceia. Războiul era o afacere profitabilă, mai ales pentru turnătoriile de fier și producătorii de arme și muniții. Cea mai profitabilă. Și dacă zvonurile care circulau aveau un sâmbure de adevăr, Cristopher B. Calhoun făcea tone de bani cu indiferența unui bandit. Nu alegea nici albastrul și nici griul*, singura culoare în fața căreia își depunea jurământul de credință fiind auriul. Aurul pur.

Bărbații se mai ciondăniră puțin, până când Sherman ridică mâinile în semn că se predă.

– Bine, bine, îndreptați-vă armele în altă parte. Îmi cer scuze. Gata cu politica în seara asta. Dar îmi voi permite să-ți dau un sfat, Christopher, în primul rând în calitate de prieten, apoi în calitate de bancher și, în ultimul rând, în calitate de susținător al Uniunii. N-o face. Banii de hârtie n-au nici o valoare, sunt toană de moment a guvernului. Nu vinde decât pe aur. Asta e cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. Mă scuzați. Doamnelor, se înclină mai întâi în direcția mea, apoi în direcția unei femei de vârstă mijlocie care tocmai se alăturase grupului.

Era învăluită într-un nor invizibil de parfum de gențiană și în foșnetul rafinat al dantelăriilor. Era clar că știa cum să pășească sub greutatea straturilor acelora de material, părând că plutea ca o floare pe apele învolburate ale unui râu. Nu ca mine, care străbătusem sala de bal ca un elefant șleampăt. Părul ei strălucitor de un castaniu închis era coafat elegant și decorat cu boboci de trandafiri de culoare mov. În ciuda căldurii înăbușitoare, rămăseseră surprinzător de proaspeți. Rochia din mătase asortată nu avea nici o cută. Era perfecțiunea întruchipată. O invidiam pentru grația pe care o emana prin toți porii. Din tot sufletul.

– Dragilor, păreți atât de serioși. Mult prea serioși pentru o seară festivă ca asta. Parcă v-ați afla la o ședință a predicatorilor calviniști, discutând despre înfrângerea păcatului prin

* Albastrul era culoarea uniformelor Unioniste (de nord) și griul al celor Confederate (de sud) – n.r.

auto-flagelare. Despre ce vorbiți de sunteți așa de încruntați? M-ați făcut curioasă.

Îi întinse mâna înmănușată lui Cristopher, care se aplecă imediat să i-o sărute.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, Margaret LaRue Calhoun. Provine din faimoasa familie LaRue a Louisianei. Draga mea, bănuiesc că-l cunoști deja pe Don Miguel.

– Desigur, murmură ea dulceag pe deasupra evantaiului. E o reală plăcere să-l întâlnesc... din nou.

Insinuarea din vocea ei era la fel de grețoasă precum parfumul pe care-l folosise în mod exagerat. Miguel păru s-o ignore, înclinându-și aproape imperceptibil capul.

– Și aceasta este Miss Nathalie Arnaud, continuă galant Cristopher.

Margaret își mută privirea de la Miguel la mine, părând că vrea să mă despice în două cu ochii ei de un căprui închis. Apoi își plecă genele lungi și, când le ridică din nou, n-am mai văzut nimic altceva în afară de expresia dulceagă pe care o afișase mai devreme. Îmi oferi un zâmbet strălucitor.

– Ah, Miss Arnaud, îmi pare bine, foarte bine. Vai, dar ești foarte înaltă... mă simt ca un pitic pe lângă tine.

– De la vitamine și exercițiu fizic. Ar trebui să încerci, nu strică niciodată, am murmurat, simțindu-mă și mai stânjenită de neîndemânarea cu care mă comportam în înalta societate. Mi-aș fi dorit să mă pot transforma în praf fin pentru a mă ascunde sub covoarele scumpe.

– Probabil chiar am s-o fac, îmi răspunse, părând puțin mirată de comentariul meu, dar aprobându-l în mod evident. Și acum, spuneți-mi despre ce discutați atât de încruntați și supărați.

Cristopher chicoti pe înfundate. Gușa proeminentă și grăsimea de pe abdomen îi tremurară precum o budincă gelatinoasă. Își țuguie buzele și depozită un sărut cast pe obrazul soției lui.

– Despre afaceri plictisitoare, draga mea. Chestiuni neinteresante.

– Afaceri? Oh! Eu, una, las discuțiile de genul ăsta numai în seama bărbaților. Nu pot suporta cuvântul acela dezgustător. E prea mult pentru o minte simplă ca a mea.

Cristopher se întoarse spre mine și adăugă pe un ton conspirativ:

– Margaret are propriile ei pasiuni. Munca ei de calitate, așa cum o numește. Parcă văd că în curând va deveni primarul orașului San Francisco.

– Cristopher, mi se pare mie, ori te amuzi pe seama mea? Primar! Să conduc eu un oraș întreg? Sfinte Sisoe... pentru ce-aș face asta? Își închise evantaiul și-și plezni soțul cu el peste braț. Ești un prostuț absurd.

– Într-adevăr absurd, când te gândești că femeile nici măcar nu pot vota, am intervenit. Avem nevoie să fim ghidate în chestiunile astea de către bărbații noștri. Implică prea multă gândire, iar asta nu poate decât să ne facă rău. Riscăm să devenim sterile.

– Teoria asta ai aflat-o dintr-o carte? mă întrebă Miguel pe un ton solemn.

– A, nu, nu... eu nu citesc. Nu citesc niciodată. Am auzit că cititul e cel puțin la fel de periculos ca și gândirea.

Margaret îmi zâmbi cu subînțeles.

– Chiar așa, îmi întări spusele. Imaginează-ți, e un risc public. Ar trebui interzis imediat. În momentul ăsta. Și este foarte adevărat că doamnele n-ar trebui să gândească. Nici una dintre noi. De fapt, propun să declarăm vacanță eternă gândirii, chestia asta atât de periculoasă. Fără gândit. Absolut deloc.

– Ne prieste numai dansul. Și munca de calitate, am adăugat.

– O, da... munca de calitate. Eu mă implic mereu în tot felul de proiecte interesante. O știți pe draga de Clara Barton. În ultima lună, am tăiat împreună sute de haine vechi și le-am transformat în bandaje. Foarte drăguț.

Își strecură brațul pe sub al meu, ca și cum devenisem dintr-o dată aliate. Ne-am îndepărtat puțin de bărbați, ori mai bine zis, eu am urmat-o în timp ce mă trăgea după ea.

– Da, toate doamnele din lumea bună confecționează bandaje zilele astea. Absolut toate. Părerea mea este că ar trebui să facem ceva diferit. Ceva ce ne-ar capta imaginația. Tu ai ceva idei în sensul ăsta?

Am clătinat din cap, dar m-am oprit brusc când am simțit alunecarea unui ac de păr. Bucla pe care o susținea începu să se pleoștească, atrăgând privirea lui Margaret ca un magnet. La naiba! Un zâmbet suav îi pluti pe buze.

– Chiar cred că ar trebui să trecem de bariera asta, draga mea. M-am gândit deja la alte proiecte. Spre exemplu, clinica. Infirmeria

pentru femei și copii. Mare păcat că a rămas închisă atât de mult timp.

– Clinica?

Se referea la clinica lui James? Nu m-am putut abține și mi-am tras brațul din strânsoarea ei. Doar nu știa despre mine! Cum ar fi putut ști că eram doctor?

– Ei, liniștește-te, mă bătu Margaret pe mână. Nu caut pacienți, doar pe cineva care ar accepta să conducă clinica. Cineva cu capul pe umeri și inima largă. Vai, tocmai mi-a venit o idee minunată! Ai putea s-o faci chiar tu! Dispunem de toate fondurile necesare, ne trebuie numai persoana potrivită.

– Eu?

Am rămas mută de uimire. Ce slujbă perfectă! Știam prea bine cum se chinuiau toți colegii mei după terminarea școlii. Școala de medicină era extrem de dificilă, dar era mult mai dificil să-ți găsești de lucru după terminarea ei. Mulți dintre colegii mei aleseseră să rămână în Europa tocmai datorită acestui lucru. Dar poate pentru mine exista o posibilitate să-mi practic cariera pentru care muncisem atât de mult și să pot rămâne lângă Catherine și Claude. Cu sponsori atât de influenți precum Margaret, îmi puteam permite să mă ocup de pacienții care nu aveau alte alternative. Le puteam oferi îngrijire medicală de calitate fără să-mi fac griji pentru notele de plată. Ar fi fost prea frumos să fie adevărat. Era tentant, foarte tentant.

– Hai, vino, nu se poate să nu dispui de puțin timp liber. Nu pot să cred că Don Miguel te ține ocupată în permanență. Toată ziua *și* toată noaptea. Cel puține *eu* nu așa îmi amintesc...

Își deschise evantaiul și-și făcu vânt, privindu-mă cu subînțeles. Avea o expresie triumfătoare, ca și cum se bucura că în sfârșit putea să împărtășească cu altcineva un secret pe care-l știa numai ea. Nu era o expresie răutăcioasă ori crudă, dar m-a rănit ca și cum ar fi fost. Era ceva între ea și Don Miguel, ori poate fusese la un moment dat, și vroia s-o știu și eu. Fără subtilități inutile. Mi-o spusese pe șleau, limpede ca lumina zilei, la fel ca un caz clasic de vărsat de vânt. Și la fel ca în cazul vărsatului de vânt, senzația unui pumn în plexul solar mi se răspândi prin tot corpul. N-aveam ce face în privința asta. Durerea pe care o simțeam în inimă nu putea fi alinată cu un ceai miraculos. M-am simțit complet sfâșiată pe dinăuntru în timp ce mă târa după ea prin sala de bal. Am trecut

de ghivecele cu palmieri, apoi de cvartetul care-și acorda instrumentele.

– Sper că nu te-am jignit în vreun fel, continuă Margaret fără să mă privească. N-am avut deloc intenția asta. Dumnezeule, Nathalie, doar suntem două femei emancipate. Am știut-o din primul moment în care te-am văzut. Mi-am spus imediat: *Margaret LaRue, iată altă femeie la fel de puternică ca și tine. Cu oțel în coloana vertebrală, nu numai în corset. O femeie care știe ce vrea și știe și cum să procedeze ca să obțină ce vrea.* Și nu-i nimic rău în asta, doar viața nu e un carnet gol de bal. Dacă stai pe loc și aștepți ca oportunitățile să vină la tine, riști să rămâi printre plantele decorative la fiecare dans. Ai văzut o oportunitate în Don Miguel. Foarte bine. Îți doresc succes. Dar să știi că nu ți-ai ales pe cineva ușor de strunit. Cum spuneți voi, cei din vest? E la fel de nărăvaș precum un cal sălbatic. Nu-ți va fi ușor să-l îmblânzești, să-l faci să-și lase nasul jos. Nu va aparține cu adevărat niciunei femei. Și numai Dumnezeu știe cât de multe au încercat. Am încercat și eu... dar e mult prea puternic. Sigur, e plăcut la vedere... mmm... hmmm, foarte atractiv. Dar după un timp, asta nu mai e suficient.

Suficient? Acum chiar că mi se făcuse rău de-a binelea. Greața îmi cuprinse stomacul și-mi venea să vomit.

– Chiar crezi asta? am reușit să îngaim.

– Absolut, draga mea. De fapt, dă-mi voie să-ți dau un sfat... așa, ca de la femeie la femeie.

Mă trase mai aproape de ea și mă lipi de peretele din spatele meu, ridicându-și evantaiul ca pentru a ne ascunde de restul lumii. O, nu! Aveam sentimentul că nu-mi doream să aud ce avea de spus, dar îmi blocase orice cale de scăpare cu corpul ei. Buzele ei rujate se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

– Știi vorba aia că niciodată nu-i poți schimba direcția calului în mijlocul unei ape curgătoare? Ei bine, e fals. Poți. Și noul drum poate fi mult mai avantajos pentru tine. Pari o femeie deșteptă, așa că te sfătuiesc să te comporți ca atare. Alege pe cineva mai ușor de manevrat, cineva cum e Cristopher al meu. E mult mai bine să-ți alegi un bărbat mai în vârstă decât să devii sclava unui bărbat tânăr și atrăgător. Te-aș putea ajuta, ți-aș putea prezenta o droaie de bărbați perfecți chiar în seara asta. Bărbați în vârstă. Minunați. Cu o mână în bancă și un picior în groapă.

Ne-am oprit la intrarea în camera de jocuri. Lacheul în livrea deschise ușa și o voce gravă ajunse la urechile noastre:

– Domnilor, vă rog să vă plasați pariurile.

Urmară clinchetul galbenilor de aur, zgomotul cărților de joc, exclamațiile de triumf și furie, apoi ușa se închise la loc.

– Obișnuiești să joci vreun joc de noroc, Nathalie?

Am clătinat din cap. Erau suficienți jucători înrăiți în familia Arnaud. Văzusem cu ochii mei consecințele, așa că nu eram interesată.

Margaret își închise evantaiul, rămânând o clipă pe gânduri.

– Asta mă surprinde. Probabil că te-am judecat greșit. Îmi cer scuze dacă am făcut-o. Nu contează, draga mea. Dacă n-ai jucat niciodată, atunci ar trebui să încerci. Risc maxim, câștiguri fabuloase. Câștigi ori pierzi totul. Gândește-te la oferta mea.

Cu aceste cuvinte îmi întoarse spatele și se îndepărtă prin mulțime, lăsând în urma ei duhoarea grețoasă a parfumului de gențiană. Am rămas pe loc, privind prostește în gol. Încă îmi mai era greață, mă simțeam de parcă m-ar fi călcat o șaretă cu patru cai. Fusesem luată complet prin surprindere. Mi-am pus o mână la gură și-am inspirat adânc de câteva ori, rugându-mă să nu izbucnesc în plâns.

Cineva s-a apropiat de mine. Am sperat din tot sufletul că nu era Margaret care se întorcea să-mi mai destăinuie câteva detalii picante ale aventurilor ei cu Miguel. Nici de sfaturile ei înțelepte de viață nu aveam chef. Era foarte posibil să uit de etichetă și să mă dezlănțui într-o combinație Kung Fu pe care o învățasem de la Ling-Shen. HA-IAAA! O lovitură cu piciorul fix în plexul solar. Mai mult ca sigur un comportament complet neadecvat în înalta societate, dar care m-ar fi satisfăcut la maxim!

– Bună seara, scumpo.

– James!

M-am întors brusc, nepăsându-mi de straturile de fuste care se înfășurară în jurul meu. Faptul că-i auzeam vocea era echivalentul unei brize răcoroase în atmosfera aceea înăbușitoare. Revitalizant. O alinare de care aveam nevoie cu disperare după conversația cu Margaret. Un tonic binecuvântat! I-am zâmbit cu toată gura, fără să-mi mai pese că nu se cădea.

– Ce cauți aici?

– Chemarea datoriei, scumpo.

– Zău? E și Catherine aici? Trebuie să vorbesc cu ea, să-i spun vreo două. Știi ce mi-a făcut?

Mi-am întins gâtul, încercând să privesc pe deasupra coafurilor savante și a diamantelor, sperând să-mi zăresc mătușa în marea aceea de oameni înfierbântați care vorbeau și râdeau prea tare. Trebuia să fie pe acolo pe undeva. Doar ăsta era elementul ei.

– Unde e?

– Nu te bucuri că mă vezi?

Am oftat din greu.

– Nici nu-ți poți imagina cât de tare.

– Hmmm... ba cred că-mi imaginez. Te-am văzut stând de vorbă cu Margaret.

– Doamna Calhoun?

– Chiar ea. Draga și dulcea mea cumnată. Untul nici nu i se topește în gură.

I-am indicat cu capul locul unde își desfășura acum Margaret forțele. Am urmărit-o în timp ce spunea ceva, gesticulând larg cu mâinile. Bărbații care o înconjurau izbucniră în hohote de râs.

James dădu din cap.

– Săracul Cristopher. Să se însoare el cu vipera aia. Șușotește destul de dulce, dar mușcătura ei e mortală. Ar fi trebuit să i se fi scos colții de la naștere. Din fericire, eu sunt oaia neagră a familiei și nu i-am stârnit interesul. A sărit peste mine și s-a orientat către o pradă mai apetisantă. Cristopher a fost perfect.

Se cutremură din tot corpul, indicându-mi buzunarul secret unde ținea ascuns bidonașul din argint care era în permanență plin cu alcool.

– Vrei un antidot împotriva mușcăturii de șarpe veninos?

Am clătinat din cap.

– Felicitări, atunci. Ești unul dintre puținii supraviețuitori.

Nu mă simțeam așa deloc.

– Poate. Urmărea ea ceva, dar nu știu sigur ce anume. Și mai e ceva ce nu înțeleg... Margaret știe totul despre mine. Cum a aflat că sunt doctor?

James și-a mângâiat gânditor bărbia pentru câteva momente.

– Tanti Marge are metodele ei pentru a afla orice, dar s-ar putea ca în cazul ăsta să fie ceva cu mult mai simplu. S-ar putea să fi pomenit chiar eu de tine în conversațiile pe care le-am avut ca de la cumnat la viperă.

L-am privit șocată.

– Și de ce să fi discutat tocmai despre mine? Ce era atât de interesant de povestit?

– Nu-mi mai aduc aminte foarte bine... aș fi putut spune orice. Poate i-am povestit cum i-ai adus singură pe lume pe gemenii Flores când aveai numai opt ani. I-ai spălat și i-ai înfășat perfect, ca pe niște păpuși, până am ajuns eu.

– *Señora* Flores a dus tot greul. Eu numai am fost atentă ca gemenii să nu cadă pe jos.

– Cum spui tu, scumpo, cum spui tu. Sau poate i-am povestit despre cum s-a înecat Dick cu tabac. Se făcuse albastru la față, ochii îi ieșiseră din orbite și începuse deja să horcăie. Toate muierile țipau cât le ținea gura. Numai tu i-ai sărit în spate și l-ai altoit între omoplați, exact așa cum te învățasem. Dopul de tabac i-a zburat cât colo din gât și s-a lovit de tabloul lui Venus de pe peretele opus. Fleoșc. Chiar deasupra ombilicului. N-a mai reușit nimeni să curețe pata aia. James se plezni peste pulpă, chicotind amuzat. Întotdeauna ai fost pe fază și-ai gândit la rece. Încă de când nu erai decât o gâgâlice care mi se cățăra pe genunchi. Probabil i-am povestit toate lucrurile astea lui Marge... cu toate că nu pot spune cu exactitate când și cum.

– În fine, nu mai contează. Să știi că mi-a oferit o slujbă la clinica ta.

James m-a privit cu un calm remarcabil. Și-a coborât privirea pentru a-și studia vârfurile unghiilor, apoi și-a ridicat din nou ochii la mine.

– Chiar așa? Și tu ce i-ai răspuns?

– Nu contează. Oricum, cred că nu încearcă decât să mă cumpere, probabil nici nu e o ofertă reală. Sau dacă este, ascunde prea multe secrete murdare ca să pot accepta. Nu, mulțumesc.

– Hmmm... nu te grăbi să spui nu. S-ar putea să descoperi că te poți lupta cu șerpii veninoși mai bine decât credeai. Dar să lăsăm asta. Sunt puțin cam indolent din moment ce nu te-am complimentat pentru felul în care arăți în seara asta. Făcu un pas înapoi și mă apucă de mâini, răsucindu-mă puțin pentru a mă studia mai bine. Măi, măi, măi, ia te uită. Arăți ca o pictură.

– O pictură înfățișând ce? Nimic din ce-aș pune pe proprii mei pereți.

– Ei, aici te înșeli. Te înșeli foarte tare. Mereu ai fost o idee cam pe dinafară când vine vorba despre modă. Poate ar trebui să te mai privești încă o dată în oglindă, doctore Arnaud. Să te privești cu mare atenție.

– Nu, mersi.

Mi-am aranjat fustele cu prea mult elan, simțind imediat pe propria-mi piele că legea gravitației chiar exista cu adevărat. Balansul tonelor de material aproape mă dărâmă din picioare.

– Am nevoie de hârtia ta creponată cu lipici, i-am mărturisit roșind. Cum se numea? Bandă adezivă? Cine a făcut rochia asta, habar n-are de ideea de stabilitate și confort. Nici măcar nu mi se potrivește.

– Mie mi se pare că ți se potrivește perfect, mă contrazise James, ochii scânteindu-i amuzați. Și sunt convins că elegantul tău partener e de acord cu mine. E un bărbat pe cinste care nu alege pe oricine să-i stea alături. Apropo de asta, Catherine e foarte impresionată. E pe jumătate nebună de fericire datorită *prăzii* tale, după cum a spus-o extrem de poetic. Și când mă gândesc că aveam impresia că noi, bărbații, suntem vânătorii speciei umane. Se pare că nimic nu e mai departe de adevăr. Acum, femeile au devenit agresorii. Chiar și tu. Aveam speranțe mari de la tine, Nathalie, dar se pare că ești la fel de femeie ca toate celelalte. Dar nu contează, nu contează. Ia spune-mi, unde ți-e *prada*? Specimenul acela atât de atrăgător și scump la vedere... Don Miguel?

– Nu știu, pe undeva prin nebunia asta. Tipul apare și dispare ca o fantomă. Nu prea reușesc să-l țin lângă mine.

– Ahhh... eterna și universala nemulțumire a femeii. Scumpo, nici nu e nevoie să-l ții lângă tine pe Don, atâta timp cât se întoarce mereu acasă. Ăsta-i esențialul. Nu-ți mai face griji pentru nimic.

– Pentru nimic? Dar un înțelegi! S-ar putea să aibă...

Era să spun *probleme*, dar mi-am mușcat limba și m-am oprit la timp.

James m-a privit într-un mod ciudat, dându-mi de înțeles că era la curent cu ceea ce se întâmpla și fără să-l informez eu. Numai că noțiunea lui de *probleme* era cu mult diferită față de a mea.

– Poate te-aș putea ajuta în legătură cu asta. Te-aș putea îndruma pe drumul cel bun, ca să mă exprim așa.

– Cum adică?

James privi în jurul lui.

– Măi, să fie, e îngrozitor de cald aici. Probabil din cauza conversațiilor fierbinți. Toți invitații ăștia pompoși și exprimările lor bombastice. Vrei să dăm o tură prin grădină? Cred că o gură de aer proaspăt ne-ar face bine la amândoi.

– Bine, bine. Și să știi că am înțeles aluzia.

Mi-am ridicat fustele și m-am îndreptat spre ieșire, dar James tuși discret de câteva ori. Am întors capul. Bătea darabana cu degetele mâinii stângi pe brațul lui drept, privindu-mă pe sub sprâncene. Oh, uitasem. Nu se cădea ca o *lady* să se fâțâie printr-o sală de bal pe contul ei, fără o escortă de sex masculin. Mi-am strecurat brațul pe sub al lui, iar el mă bătu liniștitor pe mână.

– Nu mă mai ține atâta în suspans, i-am șoptit. Ce se întâmplă?

– O mică surpriză, murmură.

– Știi cât de mult urăsc surprizele.

– Asta o să-ți placă, ți-o garantez. Mergi mai încet și zâmbește, că doar nu participăm la vreun maraton.

– Pardon.

Stomacul mi se făcu ghem pe măsură ce ne apropiam de ușile duble care dădeau spre grădină. Fustele îmi tot intrau între picioare, încercând parcă să mă oprească din drum. Îmi auzeam bătăile rapide ale inimii în urechi, ca niște tobe însoțind ultimul drum al condamnatului către eșafod. Zumzetul discuțiilor aprinse din jurul meu și acordurile muzicii dispărură ca prin farmec. Aerul nopții era răcoros și proaspăt, dar nu-mi alină fierbințeala ce-mi cuprinsese tot trupul. James mă strânse încurajator de mână, apoi se îndepărtă, lăsându-mă singură pe terasă.

Caprifoiul luxuriant în plină floare se cățărase pe arcadele din lemn, parfumând discret aerul nopții cu o aromă dulceagă ce-mi amintea oarecum de parfumul lui Margaret. Ugh... m-am luptat să-mi mențin greața sub control. Ochii mei au scrutat întunericul. Gardul viu era mai înalt decât mine, la fel de înalt ca bărbatul zvelt care se ascunsese în umbrele lui înșelătoare. Vârful aprins al țigării strălucea în întuneric precum un far salvator pe timp de furtună. I-am zărit sclipirile dinților albi în timp ce-mi zâmbea. Schiță o mișcare bruscă din încheietura mâinii drepte. Am auzit un fâsâit, apoi o bufnitură în momentul în care un cuțit mic de vânătoare se înfipse în pământ chiar lângă vârful pantofului meu. Un milimetru mai aproape și mi s-ar fi înfipt în degetul mare de la picior. Mi-am ridicat din nou privirea la el. Bărbatul își deschise brațele larg, părând că mă invită într-o îmbrățișare grandioasă.

Oh, gestul acela dramatic. L-am recunoscut într-o fracțiune de secundă, la fel cum recunoscusem prostia aia de cuțit de vânătoare și felul în care-și lăsa capul pe spate când râdea în hohote. N-am îndrăznit să pășesc spre el. Mă aflam oare într-un vis? Poate în secunda următoare pământul avea să se despice, iar eu aveam să cad, trezindu-mă în patul meu. Am rămas cu ochii ațintiți asupra lui. Era imposibil și, cu toate astea, totul părea real. Cine altcineva ar fi putut semăna atât de mult cu el?

– Claude?

– Fă-te încoace, iubire. Ce-ai rămas așa înțepenită? Nu mă recunoști? Ce s-a întâmplat, ai văzut o fantomă?

Ha! Cât de adevărat. Îmi doream atât de mult să-mi văd fratele încât probabil începusem să am vedenii. Nimeni nu mă înțelegea mai bine ca el. Și nimeni nu mă cunoștea mai bine ca el, cu bune și cu rele. Numai el mă putea ajuta să-mi fac puțină ordine în învălmășeala de gânduri haotice. Singură n-aveam nici o șansă.

– Ce s-a întâmplat? Pari cam șocată, ca atunci când i-ai sărit bețivului în spate. Mi-ai salvat fundul, asta pot să ți-o spun cu toată sinceritatea. Ai zburat prin aer ca un spiriduș... n-am mai văzut niciodată așa ceva.

Și nici n-o să mai vezi. Numai amintindu-mi și mi se făcea pielea ca de găină. Am făcut doi pași spre el, dar Claude îmi făcu semn cu o mână să mă opresc.

– Nu, nu, stai pe loc. Nu te apropia, doar nu vrei să-mi șifonezi noul costum. Ultima găselniță în materie de modă apărută la *gay Pa-ree*. Sau cel puțin așa susține croitorul.

Își netezi reverele lucioase ale hainei cu o grijă exagerată, apoi pretinse că-și aranja gulerul.

– Suficient, domnule. Gata cu pălăvrăgeala. Nu eram sigură că ești tu, dar acum m-am convins. Cine naiba ar putea fi?

Claude rânji cu toată gura.

– Ce m-a dat de gol? Perciunii?

– Nu.

– Atunci trebuie să fi fost șarmul meu irezistibil. Trebuie să recunoști că am un anumit *savoir faire*. Da, da, probabil așa m-ai recunoscut.

– Presupun că glumești.

– Atunci ce-a fost? Vechiul meu truc cu cuțitul? Destul de interesant, nu-i așa?

– *Interesant* nu e tocmai cuvântul care ar putea descrie faptul că aproape mi-ai amputat degetul mare de la picior. Sfidare ar fi mai potrivit. Riscant. Extrem de riscant.

– Ce nu e riscant în viață? Ridică din umeri și pufăi din trabuc, apoi își ridică privirile către cer și oftă. Bine, bine, mă predau. Cum m-ai recunoscut?

– Ești unic. Nu mai există altul ca tine.

Rânjetul i se lărgi.

– Serios?

– Da, da, foarte serios. Vezi, tu, Claude, hai să-ți explic o chestie. Ești atât de… nesimțit. Un adevărat golan.

L-am privit cu un zâmbet triumfător în timp ce se dezumfla ca un balon. Rânjetul i se ofili vizibil. Așa-i trebuia.

– Suficient de nesimțit încât să pomenești de accidentul acela îngrozitor, am continuat. Știi cât de mult urăsc să vorbesc despre asta. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Ba a fost cel mai bun. Mi-ai salvat viața, mă contrazise fratele meu pe un ton blând.

– Dar am devenit o uci…

– Nu spune asta, mă întrerupse. Nici măcar n-o gândi. Nu-i adevărat, nu ești. N-ai fost niciodată. Ești o eroină. Eroina mea. Pot să devin *tu* când mă fac mare?

– Tu, să crești mare? Ar fi o zi memorabilă. Idiotule, am murmurat.

– Ei, hai, hai. Nu-mi mai vorbi atât de dulceag. Încep să mă emoționez de-a binelea.

– Anencefalicule.

Claude chicoti.

– Ei, da, așa te vreau. Insulte savante pe care le-ai învățat la școala aia fandosită de medicină. Continuă, sunt numai ochi și urechi.

Își aruncă trabucul peste umăr și din trei pași ajunse lângă mine. Mă ridică în brațe și mă învârti ca un bezmetic.

– Nathalie! Măi, măi, măi… uită-te la tine. Uită-te și tu la tine.

– Sunt murdară la gură? Ce e-n neregulă cu mine?

Mi-am controlat cu o mână cocul în jurul căruia se afla o împletitură complicată de bucle prinse cu agrafe cu safire. Totul

părea la locul lui, dar până la urmă, ce știam eu? Mi-am verificat corsetul rochiei, dar și la capitolul acesta stăteam bine. Oare-mi încălțasem pantofii invers?

– Nimic, iubire, absolut nimic. Numai că… la naiba. Arăți ca o… nu știu cum s-o spun altfel, dar… să fiu al naibii! Observă privirea mea furioasă și-mi făcu semn să am răbdare. Bine, bine, gata, am înțeles. Ies la rampă, sau mă duc la culcare. O s-o spun pe șleau… nu-mi vine să cred ce-o să spun, dar o spun. Arăți ca o *lady*… ca o afurisită de *lady*, spuse într-un final pe un ton uimit.

– Și asta-i bine, ori rău?

– Amândouă… nici una nici alta, nici nu mai știu. A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut. Când ne-am văzut ultima oară? La cazinoul ăla nou de pe Riviera…

– Domnule Claude Carlo, am rostit cu o reverență prețioasă.

Claude pocni din degete, apoi mă împunse cu degetul în piept.

– Așa-i, uitasem de porecla mea. Am bănuit eu c-o să-mi aducă noroc și chiar așa a fost. Oricum, suficient de mult noroc încât să fiu în stare să-mi finanțez loviturile următoare. Râse în hohote și mă luă din nou pe sus, strângându-mă și mai tare în brațe. Dumnezeule, cât sunt de fericit să te văd din nou, sor-mea. Al naibii de fericit. Parcă nu ne-am mai văzut de o eternitate. O eternitate, plus încă o zi.

– Cel puțin, Claude, cel puțin… Mi-a fost foarte dor de tine.

– Și mie, îmi răspunse pe un ton aproape melodramatic.

Expresia feței îi deveni extrem de serioasă, aerul glumeț de care era însoțit în permanență dispărând cu desăvârșire. Mă sărută pe obraji, apoi îmi trase cu delicatețe trei castane în creștetul capului. I-am plătit cu aceeași monedă. Rânjetul îi reapăru în timp ce-și masa ostantativ scăfârlia.

– Au! Așa te porți tu cu fratele tău mai mare?

– Mai mare? Ha! Cu cinci minutele amărâte, un amănunt minor. Ia ascultă aici, domnule, chiar dacă ești mai mare, asta nu înseamnă că ești mai înțelept. Eu sunt înțeleapta familiei.

– Întotdeauna ai avut gura mare, îmi spuse cu afecțiune.

În loc să-i răspund, l-am mângâiat pe părul negru ondulat. Părea real. Real și sănătos. Nu-i putrezeau oasele prin vreo închisoare a Uniunii. Era liber și părea prea frumos ca să fie adevărat. Nu știam ce mă uimea mai mult: apariția ca din senin a lui Claude, ori faptul că Maiorul Moore chiar își respectase promisiunea. Nu

mă așteptasem la asta, dar acum nu mai conta. Important era că fratele meu se afla în siguranță... cel puțin pentru moment. Mi-am apropiat obrazul de al lui, străbătută de un val de ușurare. Brațele lui mă înconjurară. Mi-am pus capul pe umărul lui. Ne potriveam perfect, la fel ca întotdeauna, așa cum o făcusem încă din burta mamei. Toți anii aceia petrecuți departe unul de celălalt dispărură ca prin farmec. Parcă nu fusesem separați niciodată. Regăsisem o parte din mine pe care o pierdusem. Am rămas așa un timp îndelungat, legănându-ne ușor pe muzica care se auzea din sala de bal. Acordurile valsului *Valurile Dunării* ne învăluiră complet, anihilând orice alt sunet din jur. Am auzit pașii în ultimul moment, dar nici prin cap nu mi-a trecut să-mi ridic capul de pe umărul lui Claude pentru a vedea cine se apropie de noi.

– Sper că nu întrerup un moment important, spuse Don Miguel pe un ton din care reieșea că oricum nu-i păsa, indiferent de situație. Cuvintele rămaseră suspendate în aer precum primele acorduri ale valsului.

Am încercat să mă extrag din îmbrățișarea aceea care probabil transmitea un mesaj extrem de greșit, dar Claude îmi înfășură un braț în jurul taliei și mă trase lângă el.

– Nicidecum, răspunse fără să-mi dea drumul, nici măcar atunci când i-am băgat un cot în coaste.

– Miguel! Dă-mi voie să ți-l prezint pe fratele meu, Claude Arnaud. Claude, acesta este...

– Don Miguel Cabrillo, mă întrerupse Claude, strângându-mă de șold pentru a mă atenționa să-mi țin gura. Pe față îi apăru un zâmbet pe care-l cunoșteam prea bine: sfidare totală, cu un dram de malițiozitate. Interesant, foarte interesant, murmură în timp ce-i întindea mâna lui Miguel.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile rapid și nu prea cordial, mai mult ca o primă încrucișare a două săbii inamice decât ca o manifestare a bunelor maniere.

– Ne-am mai întâlnit cumva? întrebă Miguel într-un târziu.

– Nu. Îl cunosc pe Edmundo, verișorul tău. Sau mai bine spus, l-am cunoscut înainte de moartea sa complet neașteptată. Mare păcat... imaginează-ți, să fie ucis în felul acela. Acum se simțea bine, cântând cât îl ținea gura la barul Golden Boar, și în momentul următor, bang! Nici măcar nu l-au lăsat să termine ultimul vers. Ucigașii nu prea apreciau un muzician de valoare. Un public foarte aspru, aș spune. O cădere de cortină extrem de inedită. Dar, desigur, dacă vărul Edmundo n-ar fi fost împușcat cu sânge rece, atunci n-ai mai fi moștenit titlul și averea.

Rânjetul lui Claude se lărgi, cu toate că pe fața lui nu apăruse nici o urmă de amuzament. Din contră.

– Așa este, se rezumă să răspundă Miguel, apropiindu-se de mine. Se opri în fața mea, executând o plecăciune formală cu un aer sfidător. Aveam de gând să-ți cer să-mi acorzi favoarea primului dans, dar...

Își mută privirea de la mine la Claude. În ochii lui se așternuse o expresie rece ca gheața. Părea la fel de distant ca atunci când îl văzusem pentru prima oară pe corabie. Bărbatul încântător cu care servisem cina dispăruse cu desăvârșire. Miguel al meu fusese înlocuit cu Don-ul.

– Dar probabil am ajuns puțin cam prea târziu, își termină ideea.

– Nu fii prostuț, i-am răspuns pe un ton iritat, ignorând implicațiile remarcei sale.

Cum îndrăznea? Nu eu aveam reputația unui Don Juan modern, nu beneficiam nici măcar unu la sută din experiența lui vastă în acel domeniu. Don fac-orice-e-necesar.

– Ia stai puțin, interveni Claude. Insinuezi cumva că...

– E-n regulă, l-am întrerupt, punându-i o mână în piept pentru a-l opri. Mă ocup eu de problema asta. N-am nevoie să-mi aperi onoarea. M-am îndepărtat de el și l-am luat de braț pe Miguel. E doar un vals, nu-i așa? Cât poate fi de dureroasă o astfel de experiență? Nici măcar n-avem nevoie de cloroform.

– Depinde, îmi răspunse Miguel în timp ce mă conducea către intrarea în sala de bal.

Atmosfera înăbușitoare mă izbi drept în față: tabac, punci și băuturi alcoolice mult mai tari. Duhoarea specifică nobilimii în plină desfășurare mă sufoca precum o mână criminală ce mă strângea de gât.

Toată lumea părea să ne privească. La ce naiba se uitau? Ce era atât de interesant de văzut? Nu eram decât doi oameni care se reîntorceau în sala de bal după ce luaseră o gură de aer curat. Și ce dacă rochia îmi era cam șifonată? Nu însemna mare lucru, nu-i așa? M-am abținut cu greu să nu-mi aranjez din nou ținuta. Mulțimea se despică precum o cortină pentru a ne face loc să trecem.

Aparent, nimeni nu-și dorea să se afle în calea lui Don Miguel. Ultimul cuplu păși înapoi, bărbatul potrivindu-și mai bine monoclul, femeia făcându-și vânt cu evantaiul. Perechile de dansatori se învârteau pe ringul de dans, etalându-și cu mândrie mătăsurile și diamantele. Parchetul părea o oglindă în lumina zecilor de lămpi cu gaz. Rochiile galbene, mov și roșii precum vinul de Burgundia se înfoiau ca niște boboci de flori în adierea vântului. Valsul se dezlănțuise, iar mișcările de rotație al cuplurilor deveniseră suficient de rapide pentru a provoca un atac de vertigo unei persoane normale la cap.

Am încercat să-i încetinesc înaintarea lui Miguel, dar mai degrabă aș fi avut șanse cu un bolovan la vale.

– Ce-ar fi s-o iei mai încet? i-am sugerat printre dinți. N-a fost ideea mea să mă cocoț pe tocurile astea. Și, oricum, ce-ai vrut să spui mai devreme? Depinde de ce?

Mă conduse pe ringul de dans fără să-mi răspundă. Nu mai irosi nici un moment și mă trase în brațele lui, folosindu-și mâna de pe talia mea pentru a mă ghida în mișcarea de rotație. În ciuda faptului că purta mănuși din piele de căprioară, iar eu eram încotoșmănată în straturi peste straturi de material, îi simțeam căldura palmei pe spate. Aluneca pe deasupra podelei cu aceeași abilitate care-i însoțea orice mișcare, evocând mai degrabă grația unui spadasin decât cea a unui dansator. Îi simțeam mișcarea picioarelor musculoase prin materialul rochiei, corpul lui propulsându-mă cu ușurință în orice direcție dorea. Buzele i se lipiră de urechea mea. Îi simțeam zâmbetul și răsuflarea fierbinte.

– Depinde de cât de bine ne potrivim, îmi șopti.

Unu, doi, trei. Unu, doi, trei… Matematică pură. Mereu se întâmpla așa. *O joacă de copii*, încercam să mă conving singură, fără prea mare succes. Dacă era atât de simplu, atunci de ce mă mișcam cu ușurința și grația unei balene eșuate? *Unu, doi, trei. Întoarcere. Unu, doi, trei…*

– Nathalie.

Valsul era o operațiune la fel de complicată ca sutura unei artere hemoragice. Aveai nevoie de rapiditate și îndemânare, iar eu beneficiam de ambele calități. În mod normal, ar fi trebuit să mă țin ceva mai bine pe picioare. Problema era că stăteam mult mai bine la capitolul suturi decât la dans.

– Uită-te la mine, *niña*.

M-am împiedicat și mi-am sucit glezna, simțind cum o iau în picaj spre spate. Miguel m-a susținut, aproape luându-mă pe sus, direcționându-mă cu trupul lui. Fiind complet lipită de el, i-am simțit bărbăția în zona burții. Obrajii mi-au luat foc.

– Încetează, am șoptit.

Sprâncenele i se arcuiră în semn de întrebare.

– Suntem mult prea aproape, mi-am continuat ideea.

Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

– Nu suficient de aproape.

Își răsfiră degetele pe spatele meu, trăgându-mă și mai aproape. Am încercat să pun o distanță sigură între noi, dar Miguel nu era de acord cu intențiile mele. Am încercat cu mai mult elan. În timpul acelui război subtil, agrafa slăbită cedă complet. Șuvița de păr pe care o susținea se descolăci precum un șarpe la soare, căzându-mi pe lângă obraz. Degetele lui Miguel îmi trasară o linie pe șira spinării, urcându-mi pe umăr și continuând pe curbura gâtului, apoi îmi trecură șuvița rebelă pe după ureche. Femeia care dansa lângă noi tresări vizibil la îndrăzneala lui.

– Miguel, l-am averizat cu voce joasă.

Din nou, buzele i se arcuiră într-un zâmbet aproape insesizabil. Respirația i se îngreunase, la fel ca și a mea. Am pornit din nou într-o mișcare de rotație, trupurile noastre atingându-se de la umeri și până la genunchi, nasturii hainei lui elegante de seară agățându-se în broderia rochiei mele. Miguel se folosi de prilejul acela pentru a se presa mai tare cu șoldurile în mine. O, Doamne, oare simțeam… ? Nu era cu putință. Acum nu mai era vorba doar de conturul anatomic, ci de mult mai mult! Probabil diferența dintre un bărbat mort și unul cât se poate de viu. Cum era posibil să fie atât de excitat? Dansam doar un amărât de vals, nu-i așa? Și cu toate astea, dovada clară mă împungea aproape sfidător în burtă. Valuri de căldură mă străbătură din cap și până în picioare. Maxilarul lui se încordă, ochii întunecându-i-se până deveniră aproape negri. I-am simțit dorința de parcă mi-ar fi mărturisit-o cu voce tare. Probabil era reală, pentru că propria mea dorință o urma îndeaproape asemenea unui ecou. Mă întrebam dacă și el simțea aceeași fierbințeală în abdomen, dacă-l consuma la fel de aprig. Nu avea nici o legătură cu decența în spiritul căreia fusesem crescută și educată. Și nici n-ar fi trebuit. Oricum, nu mai conta. Miguel

părea să-mi ceară tacit consimțământul, în timp ce trupul lui mi-l domina deja pe al meu.

Nu, îmi șopti o voce din interior. *Da*, o contracară alta. *De ce nu?* Șocată, mi-am smuls privirea din a lui și-am ridicat-o către tavan. Rotonda din centru era un amalgam de chihlimbar și sticlă albastră de culoarea cobaltului, presărat cu steluțe argintii. Am simțit că mă înalț către cer în brațele lui, plutind amândoi pe aripile muzicii. Sala de bal dispăru cu desăvârșire. Mirosurile, înghesuiala de pe ringul de dans, zgomotele. Am uitat să-mi mai număr pașii. Am uitat de tot și de toate. Am uitat de logică și decență. Ne aflam în aer, Miguel și cu mine. Plutind în tăcere, cu trupurile unite. Ne aflam sus... mai sus decât luna și stelele. Timpul păru că încetinește, apoi se opri în loc. Inimile ne băteau în contratimp cu fiecare secundă eternă. Apoi, unul dintre noi vorbi. Cred că el, dar nu pot fi foarte sigură.

– *Muchas gracias, niña.*

Am tresărit la sunetul vocii lui.

– Mulțumesc? Pentru ce?

– Pentru asta.

Am revenit brusc la realitate când am auzit aplauzele mâinilor înmănușate și rumoarea conversațiilor, dându-mi seama că valsul se sfârșise. S-a oprit brusc și l-am călcat pe picior. M-a privit fără nici o expresie, ajutându-mă să-mi mențin echilibrul.

– Te simți bine? l-am întrebat îngrijorată.

– Mă simt foarte bine.

Ochii lui cercetară atent zona din jurul nostru, încercând parcă să ghicească dacă ne auzise cineva conversația. Oh, acum înțelegeam. Probabil se temea că s-ar fi putut afla despre boala lui misterioasă.

– Mă refeream la picior, m-am grăbit să adaug. Te-am călcat de câteva ori. Bine, bine, recunosc. De prea multe ori. Îmi cer scuze.

Ochii i-au strălucit într-un mod ciudat.

– Cred că voi avea nevoie de îngrijiri speciale.

– Mi-ai distras atenția.

– Plăcerea mutuală e mult mai mult decât atât. Desigur, numai în cazul în care știi ce faci.

– Și cine altcineva știe mai bine ca tine, nu-i așa? l-am întrebat retoric.

– Poate doar tu.

– Eu? Ce tot vorbești acolo?

– Poate *fratele* tău te-a învățat câte ceva.

– Te referi la Claude?

Jocul ăsta de-a șoarecele și pisica mă obosea, făcând să-mi zvâcnească tâmplele.

– Mai ai și alți... *frați*?

Mă privi încruntat, ba chiar am avut impresia că a mârâit la mine, ca de la animal la animal sălbatic. Alți frați? Despre ce naiba vorbea? Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva Miguel avea un nou atac cu demoni, ca cele la care făcuse referire Lin-Mei. Trebuia să mă port cu luare aminte.

– Nu. Claude e singurul meu frate. Nu-l am decât pe el. Claude și cu mine.

– Claude și cu tine... înțeleg. Scuză-mă. Mulțumesc pentru dans. *El gusto es mio.*

Se înclină, apoi îmi întoarse spatele și se îndepărtă prin mulțime.

– Stai!

Mi-aș fi dorit să arunc cu evantaiul în el, să-i trag una chiar între omoplați. Dar un amalgam de bețe și mătase nu era suficient pentru a-l opri pe Miguel. Aș fi avut nevoie de un harpon cu un lanț gros. Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! Chestia asta trebuia să înceteze. Unde se ducea acum? M-am simțit ca o idioată părăsită la marginea ringului de dans. M-am luat după el, menținând o distanță sigură între noi.

Se mișca rapid și cu agilitate prin mulțime, dar se opri pentru un moment când se întâlni cu secretarul lui, George, care apăruse de niciunde, îmbrăcat în hainele de zi. Arăta ca o vrabie micuță și cenușie printre păuni. George îi întinse o hârtie, pe care Miguel o citi rapid. Schimbară câteva cuvinte, apoi George înclină din cap și părăsi sala de bal.

Miguel își continuă drumul fără să mai privească în direcția angajatului său. L-am urmărit, strecurându-mă printre fanfaroni în mătăsuri și catifele. Brusc, o coti la dreapta, ca și cum ar fi vrut să evite ori să se întâlnească cu cineva. Grăbi pasul, dar fu nevoit să se oprească atunci când Margaret apăru chiar în fața lui. Ea îi spuse ceva, iar el încuviință din cap, atingând-o pe braț în timp ce o depășea. Ce fusese asta? Îmi doream din tot sufletul să aflu și-mi

doream la fel de mult să nu știu nimic. Am auzit un zgomot înfundat și-am privit în jos la evantaiul pe care-l rupsesem în două.

– Nu se mai fac evantaie ca pe vremuri, comentă o tânără de lângă mine.

Am întors capul s-o privesc. Părea că suferă de acnee acută datorită obrajilor fardați cu un roșu țipător. Stratul gros de fard nu-i putea ascunde calitatea execrabilă a pielii. Oare știa cât de ridicol arăta cu machiajul acela strident? I-aș fi putut recomanda câteva ierburi care ar fi ajutat-o. În afară de acest detaliu însă, părea că-i pasă foarte mult de felul cum arăta. Purta una dintre cele mai frumoase rochii pe care le văzusem în seara aceea, o creație lila cu broderie discretă, care-i punea în evidență bustul generos și umerii atrăgători. Moda avea beneficiile ei. *Deghizează și scoate în evidență*, după cum spunea mereu mătușa mea. Da. Femeia din fața mea părea o adevărată maestră în folosirea acelor principii.

– Văd că-mi admiri rochia. E adusă tocmai de la Veneția, să știi. Nu-i adori pe venețieni? Eu am o pasiune secretă și pentru greci.

– Desigur, am consimțit pe un ton absent.

Nu prea înțelegeam la ce se referea și nici nu-mi păsa. Am privit-o cu mai multă atenție. Figura ei mi se părea cunoscută, dar nu-mi puteam aduce aminte unde-o mai văzusem.

– Îmi cer scuze, dar nu cumva ne-am mai întâlnit?

– E posibil.

Își deschise evantaiul lila și-și făcu vânt cu mișcări elegante, plasându-l cu dibăcie o idee mai jos de ochi, în așa fel încât restul feței îi era acum ascunsă. Cine era oare? Nu uitam niciodată numele ori chipul cuiva, dar, dintr-un motiv sau altul, nu-mi puteam aminti unde o mai întâlnisem. Și oricum, nu-mi mai puteam permite să-mi pierd timpul cu altceva. Trebuia să-l ajung din urmă pe Miguel.

– Scuză-mă, i-am spus în timp ce o depășeam, ignorând exclamația ofuscată cu care-mi răspunse.

Am refuzat câteva invitații la dans și un pahar de șampanie în drum spre ieșire. Nimeni nu-mi mai acordase atât de multă atenție înainte. Și nu cred c-ar fi putut exista un moment mai greșit pentru așa ceva. Mă simțeam de parcă încercam să alerg într-o cursă presărată cu obstacole. Și cine naiba inventase moda asta cretină? Nu aveam nici o problemă dacă rămâneam complet nemișcată,

dar eu mă jucam de-a spionul, urmărindu-l pe Miguel. Fustele voluminoase mi se tot agățau de cele ale altor femei, îmi ceream scuze, apoi o luam de la capăt. Din fericire nu s-a vărsat nici un pahar cu băutură datorită înaintării mele poticnite, dar aș fi dat orice pentru fusta mea despicată și comodă. Mi-am ridicat fustele și le-am strâns în față pentru a mă putea strecura mai ușor prin mulțime. Și ce dacă unii rămâneau cu gura căscată la vederea gleznelor mele complet expuse? Nu aveam altă soluție. Mă aflam într-o misiune extrem de importantă și n-aveam timp și nici chef de codul bunelor maniere. N-aveam să-i permit lui Miguel să dispară din nou așa cum făcuse data trecută. Am scrâșnit din dinți și mi-am continuat hotărâtă drumul.

Într-un final, am reușit să ajung la ușă, gâfâind ca după o cursă pe viață și pe moarte. Miguel se afla deja la capătul coridorului slab luminat. Când ajunse în dreptul ultimei uși, păși înăuntru, dispărând din raza mea vizuală. Am privit peste umăr. Nimeni nu-mi acorda nici cea mai mică atenție. Așa că mi-am ridicat rochia cât de mult am putut și-am rupt-o la fugă până am ajuns la un pas de ușa deschisă. M-am lipit de perete, ascultând vocile bărbătești care răzbăteau dinăuntru. Mă pregăteam să arunc o privire, când pe pe peretele opus am observat o oglindă împopoțonată cu o ramă hidoasă în stil Rococo, în care puteam vedea întreaga încăpere.

Doi bărbați mai în vârstă se aflau la o masă, angrenați într-un joc de cărți. Judecând după vestele din brocart și nasturii din argint masiv, probabil făceau parte din categoria bărbaților pe care se oferise să mi-i prezinte Margaret. Unul dintre ei era destul de grăsuț și-și proptise un picior pe un scaun tapisat. Gută, fără îndoială. Și cu toate astea, continua să bea! Un pahar plin cu un lichid arămiu se afla chiar lângă cotul lui. Celălalt era un bărbat mai degrabă sfrijit, perciunii lungi grizonați încadrându-i obrajii cadaverici. *Cu un picior în groapă*, îmi veni în minte cuvintele lui Margaret. Sfrijitul își scoase ceasul din aur masiv dintr-un buzunar al vestei și-i aruncă o privire, apoi îl introduse la loc. Grăsuțul strânse cărțile și le amestecă, apoi le așeză la loc pe masă.

– Mă bucur să te văd, Don Cabrillo.

Miguel stătea lângă masă, drept și cu o atitudine mândră, cu picioarele ușor depărtate ca și cum s-ar fi aflat pe puntea corabiei sale. Căpitanul meu.

– Domnule Hamilton, am înțeles că doriți să mă vedeți.

Grăsuțul făcu un semn către un scaun liber.

– Fă-te comod. Statul în picioare nu grăbește cu nimic ritmul natural al lumii. Și chiar dacă ar face-o, n-am ști cum să folosim timpul câștigat.

Miguel își încrucișă brațele la piept și rămase în picioare, așteptând în tăcere.

– Vezi tu, Don Cabrillo, tocmai am avut o discuție cu domnul Buckner aici de față și amândoi am ajuns la o concluzie extrem de nefericită, continuă grăsuțul. Dar avantajoasă pentru tine, se grăbi să adauge. Mi-e teamă că vom avea nevoie din nou de ajutorul tău. Am primit un raport din partea Generalului Beauregard, din care am aflat că în ciuda faptului că Dixie rezistă, blocada începe să aibă efect asupra Statelor Confederate.

Miguel ridică ușor din umeri.

– Armata Uniunii nu reprezintă un obstacol pentru mine.

Cei doi bărbați mai în vârstă schimbară o privire satisfăcută.

– Confederația are nevoie de bani, declară Buckner cu un zâmbet crispat.

– Când?

– În seara asta.

– E prea din scurt. Miguel clătină din cap. Ce fel de încărcătură?

– Argint din Comstock și aur, răspunse Buckner.

– Scos direct din mină, ori cumpărat?

Buckner se pregăti să răspundă, dar Hamilton îi făcu semn să-și țină gura. Grăsanul arăta ca și cum tocmai i se oferise o lună gratis la un bordel faimos. Zâmbetul lui jovial nu se potrivea deloc cu atmosfera înconjurătoare. Nu-mi inspira nici cea mai mică încredere. Hamilton chicoti îndelung, sporindu-mi neliniștea.

– Nu-mi pot imagina ce importanță ar avea amănuntul ăsta pentru tine, domnule, spuse în cele din urmă. Contează?

– Nu. Doar că e mult mai riscant dacă este vorba despre aur murdar. La fel ca cel de pe USS Columbia. Nimeni nu l-a atins încă. E mult prea mult și e foarte greu să muți aur de colo-colo. La ce valoare se ridică transportul de care discutăm?

– Un milion de dolari, admise Hamilton.

Miguel dădu din cap în semn că a înțeles.

– Atunci vom avea nevoie de un vapor extrem de puternic. Rapid, dar puternic. Și bine înarmat.

Hamilton începu să bată darabana cu degetele pe masă.

– Așa-i, așa-i. Și acum spune-mi, domnule, ne putem baza din nou pe eficiența dumitale?

Miguel îl privi tăcut pentru câteva momente.

– Mâine la miezul nopții. Prețul obișnuit. Și vreau toți banii înainte.

– Jumătate acum, jumătate când termini treaba, contracară Buckner.

– Nu. Totul înainte. N-am neapărată nevoie de afacerea asta. Voi însă…

– Inacceptabil! Venele de la tâmplele lui Buckner se umflară brusc, părând că aveau să explodeze în orice moment. Așa ceva nu s-a mai pomenit! Ce garanție avem că vei duce totul la bun sfârșit dacă-ți plătim totul în avans?

– Garanția cuvântului meu, domnilor, pară Miguel pe un ton din care reieșea că ar fi făcut bine să nu-i pună onoarea la îndoială.

Buckner se ridică de la masă și începu să măsoare camera în lung și-n lat cu o mână înfiptă în șold, arătând ca o stropitoare uriașă. Se opri brusc.

– Știu că transporți arme și bani și pentru Uniune. Cum crezi că ar reacționa Unchiul Sam dacă ar afla despre implicarea companiei Cabrillo Shipping în cauza rebelilor? Să afle că faimosul și respectabilul Don Miguel Cabrillo nu este decât un trădător uns cu bani? Trădarea este pedepsită cu închisoarea, să știi.

Miguel rămase nemișcat.

– Amenințările mă plictisesc de moarte. Și de obicei se întorc împotriva celor care le folosesc. Fiți cu băgare de seamă.

Se întoarse pe călcâie și făcu câțiva pași către ușă.

– Așteaptă o secundă! izbucni Hamilton. Numai așteaptă o nenorocită de secundă. Haideți să nu tragem concluzii pripite. Te rog, Don Cabrillo, nu pleca. Va trebui să-l ierți pe Horrace. E avocat și toți avocații sunt prin natura lor negociatori. Îți acceptăm condițiile, zâmbi fad, în timp ce-și reumplea paharul cu mâini tremurânde. Pot să te servesc cu cel mai fin burbon din Kentucky, Don Cabrillo? E foc și pară. Margaret îl păstrează numai pentru ocazii speciale. Nu există ceva mai bun pe lumea asta.

– Nu, mulțumesc.

– Nu prea știu ce să spun, Hamilton, oftă Buckner. Nu cred că poți avea încredere într-un bărbat care refuză să bea cu noi. Mie, unul, mi se pare extrem de ciudat. Un gest de pură nerecunoștință să refuzi o ofertă atât de generoasă.

– Ei, haideți, haideți. Totul e numai o neînțelegere. Dar acum s-a rezolvat. Până la urmă, suntem cu toții niște gentlemani. Să nu tulburăm din nou apele, de acord?

Hamilton reumplu paharul lui Buckner, apoi încă unul pentru Miguel. Își ridică propriul pahar într-un toast.

– Să pecetluim acordul la care s-a ajuns. Domnilor, să bem în cinstea afacerii noastre.

– În cinstea afacerii, bodogăni Buckner cu o mutră acră.

– *Salud*.

Cei trei bărbați își ciocniră paharele. Miguel îl dădu pe al lui peste cap. M-am cutremurat în timp ce-l priveam, știind că în câteva minute avea să plătească pentru acel gest. Ficatul lui nu avea să fie prea încântat, iar un ficat nefericit avea propriile metode pentru a-și comunica nemulțumirile. Miguel puse paharul pe masă. Fără nici un alt cuvânt, se îndreptă către ieșirea din spate. Ușile franceze se închiseră în urma lui.

Unde pleca acum? În grădină. Oh, nu din nou! Aveam să-l pierd cu siguranță! Mi-am ridicat poalele rochiei și-am rupt-o la fugă cât de tare mă țineau picioarele.

Luna palidă abia dacă se zărea pe cerul întunecat. Imediat ce-am părăsit căldura și lumina sălii de bal, am pășit în întuneric total. Copacii și tufele din jur păreau mai degrabă niște umbre, iar în depărtare se întrezărea conturul vag al serei. Mi-am întins mâinile în față, pășind cu atenție. Întunericul era atât de dens încât părea aproape palpabil. Am avut o senzație de déjà vu. Oare Miguel își alegea special cele mai întunecoase nopți pentru a dispărea, ori era doar o coincidență? Și cum aveam să-l găsesc? Am mers încet pe aleea pietruită, îndepărtându-mă de sunetele petrecerii în plin avânt. Liniștea începea să mă împresoare din toate părțile. Am încercat să văd ceva prin bezna din jurul meu, dar n-am reușit. Mi-am promis că voi începe o alimentație extrem de bogată în morcovi. Zeci și zeci de morcovi. Pipăiam cu mâinile crengi, frunze, câteodată o statuetă. Am dat peste un gard viu și l-am ocolit, încercând să merg mai repede. Mi-am încordat auzul,

încercând să aud ceva: pași, voci, poate cineva care-și vomita mațele, orice. Cum puteam să-l găsesc dacă nu-l puteam auzi ori vedea? Era complet inutil.

Am început să alerg ușor, scrutând împrejurimile. Acolo. În stânga. Auzisem oare un sunet? Am privit peste umăr, cu inima bătându-mi în gât, și m-am izbit cu toată puterea de cineva. Mi s-a tăiat respirația. Am simțit mușchii proeminenți, brațele puternice înfășurându-se în jurul meu.

– Dă-mi drumul! am exclamat pe un ton care nu admitea nici o replică.

Numai că de data asta tehnica intimidării nu funcționa. Persoana care mă ținea strâns în brațe nu părea deranjată câtuși de puțin. Tocmai mă pregăteam să-l calc pe picior cu toată greutatea, ori să-i trag un cap sub bărbie, când i-am simțit mirosul. M-a învăluit la fel ca brațele lui. Ca un răspuns al unei chemări secrete, trupul meu reacționă prompt, amintindu-mi dintr-o dată ceea ce începusem și nu terminasem în dormitorul lui, totul amplificat de valsul plutit spre cer în brațele lui. Amintiri destul de incomode. Aparent și el se gândea la același lucru, pentru că l-am simțit cum încerca să-și controleze tremurul mâinilor.

– *Niña*.

Tonul acela urgent și în același timp blând. Miguel. Căpitanul meu. Căldura și îngrijorarea se răspândiră prin tot trupul meu într-un amestec incompatibil precum uleiul și apa. Părea atât de familiar și cu toate astea diferit. Mai înalt. Mai puternic. Mai misterios. Pericolul pur emana din el ca un farmec personal întunecat și poate o idee straniu. Mă înspăimânta și mă atrăgea în același timp. Bun, și acum că-l găsisem, habar n-aveam ce să fac mai departe. Mi-am înghițit nodul din gât.

– Cum te simți?

– Bine, îmi servi răspunsul standard.

– *Bine*, l-am imitat. Ai spune asta și dacă ți-ai da ultima suflare. Dar nu te poți ascunde de mine la infinit, să știi. Ți-a fost extrem de rău înainte de bal. Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri.

– Ți-a mai dat Lin-Mei vreaun medicament ciudat? Poate ceva închis la culoare și uleios?

– Nu. Păru să ezite pentru un moment, apoi adăugă: Probabil am mâncat ceva care nu mi-a căzut bine. Peștele, ori altceva.

– Nu prea cred. Și eu am mâncat din peștele ăla și n-am nimic, mă simt foarte bine. Am mâncat cam aceleași lucruri.

Cu toate astea, ceva mă deranja… un amănunt în cel mai îndepărtat colțișor al minții mele nu-mi dădea pace. Încercam să-mi amintesc ceva, dar de fiecare dată când eram extrem de aproape, îmi aluneca printre degete ca un pește în apă. Oricum, nu mai conta. Acum aveam de rezolvat alte probleme. Așa că i-am tras un pumn în partea dreaptă a abdomenului. A făcut o grimasă, îndoindu-se din mijloc. Am bătut enervată din picior.

– Vezi? Uită-te la tine. Nu-mi vine să cred c-ai băut porcăria aia. Cu ficatul tău! Ești un idiot. O să-ți vomiți și mațele. Dacă o să arăți ca o lămâie stoarsă, să știi că așa-ți trebuie. *Amarillo* Cabrillo.

Oftă îndelung și mă apucă de braț, trăgându-mă după el către sala de bal. Muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas pe care-l făceam. Mă simțeam ca un evadat care mărșăluia înapoi către închisoare.

– Hei!

Miguel îmi ignoră protestul.

– Nu mă mai întorc acolo. Mi-am înfipt călcâiele în pământ. Avem de discutat. Vorbesc serios, Miguel, nu merg nicăieri până nu lămurim tot ce avem de lămurit. Și avem nevoie de intimitate ca s-o putem face.

– Intimitate.

– Exact.

– Cum dorești.

Continuă să mă tragă după el, părăsind aleea și afundându-ne în grădină. Întunericul deveni tot mai adânc. Probabil avea ochi de pisică pentru că ocolea toate obstacolele din calea noastră fără probleme. Am trecut pe lângă tufișuri de trandafiri, copaci, siluete nemișcate. Am întins mâna să le ating. Reci și tari, probabil statui din marmură.

– Miguel…

Mă strânse de braț, avertizându-mă să rămân tăcută. În fața noastră am deslușit o siluetă pe o bancă. Într-o fracțiune de secundă se separă în două siluete.

– Oh… suspină femeia aranjându-și coafura, în timp ce bărbatul își dădea jos pantalonii.

Am întors capul în partea opusă. Obrajii îmi luară foc. Am trecut prin fața cuplului chiar în momentul în care bărbatul își

împingea șoldurile cu putere în cele ale femeii. Gemură amândoi. Miguel rămase calm și neafectat, ca și cum asista zilnic la astfel de scene. Și poate chiar așa era. Poate participa la orgii și la spectacolele acelea erotice pariziene despre care vorbea toată lumea. Mi s-a făcut rău numai gândindu-mă la asta.

– Incredibil, am murmurat, clătinând din cap.

Miguel mă privi peste umăr.

– Se mai întâmplă.

– Da, fără îndoială, dar banca aceea e atât de îngustă. Fier forjat. Destul de incomod, aș putea spune.

– Cum? Se opri pentru câteva secunde, ca și cum ar fi fost surprins, apoi își continuă drumul, râzând în hohote.

– N-am făcut nici o glumă. Ce-i atât de amuzant?

Bănuind că râde de mine, am încercat să-i mai trag un pumn. Mi-a prins cu ușurință mâna și a dus-o la buze. I-am simțit buzele fierbinți prin materialul mănușii. Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui.

– Ești atât de practică, *niña*, îmi spuse în timp ce ne apropiam de seră.

Minunat! Din câte înțelesesem, grădinile acelea acoperite reprezentau mândria și bucuria lui Margaret. M-am cutremurat numai amintindu-mi de ea.

Construcția era o replică în miniatură a Palatului de Cristal londonez, numai alamă și sticlă mată cât vedeai cu ochii. Îngrijirea zilnică a acestui colos impunea probabil o armată de servitori. Iar înăuntru se afla prețioasa colecție de orhidee a lui Margaret, plante delicate ce necesitau condiții speciale. Printr-o fereastră întredeschisă se auzeau niște sunete destul de interesante care creșteau în intensitate pe măsură ce ne apropiam.

– Oh! Oh! Oh! Oh! Cornelius!

M-am oprit brusc.

– Nu pot să cred… și aici?

– Se pare că e ocupat, comentă Miguel pe un ton amuzat.

– În mod cert, am șoptit, roșind din nou în timp ce ne îndepărtam. Ce-i cu locul ăsta? N-am mai văzut niciodată așa ceva. Toată lumea e… în fine, înțelegi ce vreau să spun. Trebuie să fie de la punci. Poate a fost contaminat cu ceva prafuri suspecte, incitând la… la…

– Nu e vorba despre nici un drog, îmi explică Miguel cu voce joasă, indicându-mi luna nouă.

– A, probabil te referi la vechea teorie a schimbării presiunii barometrice. O prostie. Cine mai crede în așa ceva nu e decât un lunatic.

– Unii oameni simt. Se numește romantism.

– Romantism? Ei, haide, zău așa! Chestia asta nu există decât în nuvelele siropoase de prost gust. Nu credeam că citești așa ceva. Am privit peste umăr. Dar să încetăm cu subiectul ăsta. Nu trebuie să convingi pe nimeni, din moment ce nu mai e nimeni altcineva pe aici.

– Nimeni?

Miguel își fixă privirea în a mea. În ochi i se oglindea ceva ce-am perceput drept pericol și mister. Părea că încerca să-mi comunica ceva, dar nu înțelegeam ce anume. Mi-am dorit, și nu pentru prima oară, să existe un fel de traducere automată a acelor priviri și stări. Eram doctor, nu un afurisit de ghicitor de gânduri. Parcă intuind iritarea mea, îmi întoarse spatele și mă trase către o fântână arteziană, chiar la marginea unui labirint format din garduri vii.

– Aici?

– Da, aici.

Am pătruns în labirint, înghițiți cu lăcomie de umbrele întunecate. Practic nici nu-l mai vedeam, dar eram conștientă de prezența lui. Extrem de conștientă. Îi simțeam căldura trupului imprimată pe trupul meu, la fel cum imaginea lui îmi era întipărită pe retină. Poate din cauza punciului pe care-l consumasem... poate lichidul acela aparent inofensiv juca acum feste simțurilor mele. Sau poate nu. Știam care era adevăratul motiv. M-am tras un pas înapoi.

– Nu cred că-i o idee prea bună.

– Atunci ne întoarcem la sala de bal.

– Nu, nu. Rămânem aici, m-am grăbit să spun, simțind totuși că prin acele cuvinte îmi pecetluiam soarta.

Miguel m-a tras într-un colț slab iluminat de flacăra muribundă a unei lămpi cu gaz. Mi-a dat drumul la braț, încrucișându-și brațele la piept în timp ce mă privea cu o expresie severă. Din nou distant și rece. Don-ul se reîntorsese.

– Așadar, mă spionai. Cât de multe ai auzit?

Părea aproape dezinteresat, ca și cum ar fi știut tot timpul că ascultasem pe la uși. Asta era destul de rău. Chiar foarte rău.

– M-ai văzut?

Miguel încuviință din cap.

– Oglinda. Dacă tu mă poți vedea, înseamnă că te pot vedea și eu.

– Unghiul reflecției... urăsc legile astea precise. Ca să vezi, fizica dă mereu totul peste cap. Și eu care credeam că mă descurc chiar binișor, am spus pe un ton dezamăgit. Până la urmă, nu sunt decât un amator când vine vorba despre activități de genul ăsta. M-au văzut și ceilalți?

– Nu cred... sau cel puțin așa sper.

– Grozav! Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi pun și Confederația în cap, am murmurat.

– Cum adică *și Confederația*? Pe cine altcineva ai mai deranjat?

– Nu contează. Și tu? Tratai cu rebelii. Frumos. Pretinzi să conduci blocada pentru Maior...

Dar n-am mai apucat să-mi termin ideea. Înainte să mai pot scoate un cuvânt, Miguel m-a cuprins brusc de umeri și m-a tras către el. Buzele ni s-au întâlnit într-un sărut pătimaș. Mi-a înghițit cuvintele, logica și luciditatea, devorându-mă, răpindu-mi fiecare moleculă de aer. Mâinile lui mi s-au plimbat pe trup o dată, de două ori, de fiecare dată mai intoxicant și mai sălbatic.

– *Querida*, îmi spuse cu voce tare, eliberându-mi buzele. Apoi îmi șopti la ureche: Doi bărbați. Se apropie.

M-am crispat în brațele lui. Bărbați? Unde? Nu-i auzisem. Ba da... clinchetul unui ceas de buzunar, apoi pași care s-au oprit când ne-au auzit. Dar în loc să plece, la fel cum procedasem și noi de două ori în seara aceea, au rămas pe loc, parcă așteptând să înceapă spectacolul. Am înlemnit.

Miguel îmi spunea cuvinte pasionale în spaniolă, apoi în franceză, trăgându-mă mai aproape până când trupul meu s-a mulat perfect pe al lui. M-a aplecat pe spate, trecându-și mâinile prin părul meu. Toate agrafele, care oricum abia îmi susțineau coafura, cedară una după alta. Părul mi se revărsă pe umeri. Șoldurile lui se împinseră în ale mele în timp ce-mi captura din nou buzele cu o fervoare reînoită. Apoi buzele lui îmi trasară o linie pe obraz până ajunseră la ureche, pe care o mușcă ușor și apoi o linse.

– Trebuie să pară totul real, îmi șopti.

Abia dacă am înțeles cuvintele lui prin ceața erotică ce mi se așternuse pe creier. Senzațiile acelea ciudate îmi străbăteau din nou tot corpul. Mă simțeam atât de intoxicată de la fierbințeala care mă cuprindea în valuri, încât toate băuturile alcoolice din lume mi se păreau o nimica toată. I-am răspuns la sărut cu toată pasiunea care se adunase în mine. Limba mi-a alunecat pe lângă a lui, lăsându-l să mă îndrume așa cum o făcuse mai devreme în timpul valsului, apoi preluând conducerea. M-am lipit de trupul lui, dorindu-mi să-l simt, dorind satisfacerea plăcerii aceleia care-mi transformase toate terminațiile nervoase în jar incandescent. Într-un fel sau altul, mi-am strecurat mâna între trupurile noastre și în haina lui, alunecând de pe piept în jos pe stomac, apoi încă și mai jos.

– *Mi corazón, mi amor.* Iubește-mă... acum... pentru totdeauna, îmi șopti răgușit Miguel.

Mă trase mai adânc în brațele lui, mai adânc în pasiunea lui întunecată, mai adânc în labirint. Rochia mi se agăță în ceva, apoi se sfâșie, zgomotul părând o împușcătură în liniștea nopții. Greierii se opriră șocați din cântat. Liniștea deveni aproape palpabilă. Inima mi-a sărit în gât când am auzit vocile. Și mai aproape. Prea aproape.

– Măi, măi, măi, spuse vocea lui Hamilton. Se pare că Don Cabrillo are sângele chiar mai fierbinte decât s-ar crede. E spaniol, doar știi asta.

– Și francez pe deasupra, adăugă Buckner. Capacul ceasului său se închise de parcă ne cronometrase interludiul. Sânge amestecat.

– Mda... în seara asta vor amesteca altceva, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nici nu-i de mirare că n-a vrut să plece azi pe mare. Avea alte planuri. O întâlnire. Nu-l poți învinui prea tare, Horace. Tânăra e extrem de atrăgătoare, o mânză pe cinste. Una cu picioare lungi, după câte mi-am dat eu seama. Pariez că va fi o cursă istovitoare... pentru amândoi.

Bărbații chicotiră în timp ce se îndepărtau. Pașii li s-au dizolvat în întuneric, în timp ce noi continuam să ne sărutăm. Mai adânc, prelung. Niciodată nu era suficient, fiecare gust deschizând drumul pentru un altul. Fiecare atingere mă făcea să mi-o doresc pe următoarea. Miguel îmi spunea ceva, dar nu eram sigură ce anume. Nu mai auzeam. Singurul lucru pe care-l mai puteam face

era să-l simt. Mi-am strecurat mâna sub materialul moale al vestei și i-am tras cămașa afară din pantaloni, apoi mi-am așezat palma pe pielea abdomenului plat și tare. Degetele mele au coborât până la cureaua pantalonilor, dar s-au împletit cu ale lui când am încercat să pătrund mai departe.

– *Niña,* vocea îi suna de parcă ar fi fost drogat cu cloroform. Stomacul îi tresări sub degetele noastre înlănțuite. Au plecat.

– Și ce dacă?

– Nu, ascultă-mă. Au plecat. Putem... Mărul lui Adam îi tresări spasmodic. Ne putem opri. Acum.

N-am înțeles prea bine la început. Cuvintele lui îmi sunau cu ecou în minte.

– De ce să ne oprim?

– Pentru că așa trebuie.

– Care-i problema? Nu mă dorești?

Un fulger de iritare îi licări în ochi, dar dispăru în secunda următoare. Brațele i s-au relaxat complet în jurul meu. Părea gata să mă împingă cât mai departe de trupul lui.

– Eu nu... împart, îmi spuse pe un ton dintr-o dată rece. Ceilalți...

– Iar începi? Care ceilalți? Nu există nimeni altcineva. N-a existat niciodată. Eu n-am mai... în fine, înțelegi ce vreau să spun.

– Tu, o inocentă? Asta nu e un joc. Nu mă minți, *niña.* Acum nu e momentul să mai pretindem nimic.

– Dar nu pretind! Ah, de ce-mi pierd oare timpul încercând să vorbesc cu tine? Nu mă asculți niciodată. Poate vei asculta de asta.

Am îngenuncheat și l-am sărutat pe stomac, apoi mai jos, tot mai jos. L-am privit. Își dăduse capul pe spate, corpul tremurându-i ca și cum încerca să se opună unei furtuni invizibile interioare, încercând să-și păstreze o frântură de control.

– Nathalie, oprește-te. Acum... te rog.

Mi-am frecat obrazul de coapsa lui, simțind materialul moale al pantalonilor și duritatea mușchilor. Atât de multă putere și tensiune. Era înspăimântător și exaltant în același timp.

– Pentru binele tău, sau pentru al meu?

– *Cristo,* cuvântul îi pluti de pe buze ca un suspin. Pentru binele amândorura, admise în cele din urmă.

Privi în jos la mine, trecându-și mâna prin părul meu. Degetul mare mi-a trasat sprânceana, linia obrazului, buzele.

– Dacă nu te oprești acum, nu știu dacă mă voi mai putea opri eu, *querida*.

– Atunci nu te opri, i-am răspuns simplu. Vreau asta. O vrei și tu. O vrem amândoi. Nu există un motiv mai bun, nu-i așa? Așa trebuie să fie. O știu. O simt. Vrei să te seduc *eu* pe tine de data asta? Nu știu cum, dar pot încerca. Învăț foarte repede.

Miguel se așeză în genunchi, în așa fel încât ne aflam față în față pe iarba moale, ținându-ne de mâini. Buzele aproape ni se atingeau și-i simțeam răsuflarea pe față. I-am numărat fiecare inspirație și expirație, întipărindu-mi-le în minte. Vroiam să-mi amintesc totul, mirosul lui, sunetele din jur, toate senzațiile și emoțiile. Buzele ni s-au atins ușor de data aceasta, pasiunea sălbatică pe care o simțisem înainte transformându-se în tandrețe. Mă învălui petală cu petală, ca pe o floare delicată, până când m-am deschis complet, expusă, tremurând, dornică.

– Arată-mi, i-am șoptit. Arată-mi totul.

– Ești sigură că asta vrei, *querida*?

– Sunt sigură.

În ochii lui se oglindea aceeași dorință care știam că se afla și în ai mei.

– Ești incredibil de frumoasă, Nathalie, își șopti în timp ce-și apropia din nou buzele de ale mele. Dă-mi voie să devin profesorul tău. Mai târziu îmi poți arăta ce-ai învățat, îmi propuse cu ochi strălucitori, încărcați de promisiuni secrete.

Inima mi-a fost cuprinsă de exaltare la vederea acelei expresii. Mă sărută din nou, devorându-mă, iar eu mi-am păstrat ochii deschiși pentru a-l studia. Mă privea și el, bucurându-se la fel de mult de reacțiile mele. Ochii îi deveniseră două fântâni adânci și întunecate, oglindind pasiune pură. Inima mi-a tresărit dureros, o senzație dureroasă și fierbinte încolăcindu-mi-se în stomac cu moliciunea mierii încălzite la soare. Eu îl făceam să simtă în felul acela, pasiunea pe care o emana îmi era adresată numai mie. Nu înțelegeam ce înseamnă asta, dar îmi dădea un sentiment de libertate și putere. Buzele lui îmi provocau senzații ciudate, atrăgându-mă mai aproape de foc… de focul lui. Am gemut înfundat când își afundă limba în gura mea, presând mâinile noastre înlănțuite în zona dintre coapse, acolo unde se concentrau valurile de fierbințeală din corp, zvâcnind aproape dureros.

A gemut și el, împingându-se mai mult în mine. Ce paradox încântător, senzația trupului musculos cu unghiuri tari, față de cea a limbii moi și unduitoare. Pielea îi mirosea exotic a mosc și săpun de santal. Îi puteam gusta excitarea, o aromă delicioasă și la fel de adictivă precum cea a ciocolatei. Plăcere interzisă. Miguel.

Își dezlipi buzele de ale mele, picurând săruturi incandescente pe gât, apoi mai jos pe decolteu.

– Știi oare cât am visat la asta, *querida*? mă întrebă privind în sus la mine. Să te simt… toată, complet. Și tu? Ce simți?

Mi-am trecut degetele prin părul lui moale.

– Simt mai mult decât am simțit vreodată.

Își introduse cu dexteritate mâinile în decolteul rochiei și-mi cuprinse sânii, eliberându-i din strânsoarea corsetului. Îmi atinse ușor sfârcul cu limba, apoi tot mai insistent, trasând cercuri în jurul lui. Am tresărit în răspuns, simțind că mă lichefiam pe dinăuntru. Apoi mă cuprinse cu gura, sugând, lingând, atingând. Am strâns din coapse, lăsându-mă în voia zvâcnetelor fierbinți ce-mi pulsau între picioare. Îmi dezmierdă și celălalt sân, apoi exact când simțeam că nu mai puteam suporta acea tortură delicioasă, îmi dădu drumul și mă întoarse cu spatele la el. Degetele lui îndemânatice îmi desfăcură pe nesimțite rochia, apoi corsetul, împingând faldurile de material pentru a aluneca de pe bustul meu. Un boare de vânt îmi adie pe pielea goală, înfiorându-mă. I-am simțit săruturile fierbinți pe ceafă, apoi în jos pe coloana vertebrală.

– Relaxează-te, Nathalie. *Fait toi plaisir*, îmi șopti pe piele.

Abandonează-te, fă-ți toate poftele, îmi șopti o voce ascunsă. Și de ce nu? Obrajii îmi ardeau, buzele îmi erau întredeschise. Cred că eram o priveliște frumoasă, atrăgătoare. Îmi doream să fiu. Pentru el.

Miguel era extrem de excitat. Îl simțeam prin materialul care încă îmi învăluia partea de jos a corpului. Mă culcă pe spate și-mi ridică șoldurile pentru a mă scăpa dintr-o singură mișcare de rochie și de lenjeria intimă. Am suspinat la senzația mâinilor lui pe pielea goală. A tras adânc aer în piept, închizând ochii pentru o fracțiune de secundă.

Încă complet îmbrăcat, privi în jos la mine. Îmi admiră sânii, stomacul, picioarele, oprindu-se un moment pe zona întunecată dintre ele. Mă atinse peste tot cu privirea încărcată de dorință.

A mea, părea să-mi spună. *Ești numai a mea.* Am închis ochii, nemaiputând îndura eroticitatea momentului.

– Nu închide ochii, Nathalie. Nu te ascunde de mine. Folosește-ți toate simțurile. Spune-mi, ce vezi?

Mi-am deschis ochii și l-am privit.

– Văd că încă mai ai hainele pe tine. Cred că aș putea observa mai multe dacă ți le-ai scoate.

Își lăsă capul pe spate și râse în hohote.

– Cum dorești, *querida.*

L-am ajutat să se dezbrace cu mâini tremurătoare. Trupul lui mi se dezvălui treptat. Oh, cât de frumos... perfect. Și cât de mult îl iubeam. Îi iubeam până și cicatricile misterioase pe care le zăream pe ici pe colo. Am suspinat ușor când și-a întins trupul peste al meu, închizând ochii la senzația pielii pe piele. Mi-am plimbat mâna pe spatele lui, simțind cum îi tresăreau mușchii sub pielea catifelată. Dar ceea ce mă incita cel mai mult era bărbăția tare pe care o simțeam pulsând pe abdomen. Vroiam să-l simt mai mult, tot mai mult. Mi-am desfăcut picioarele, simțindu-i șoldurile în interiorul coapselor mele, apoi m-am tras mai în spate până când pulsul acela fierbinte se afla chiar la centrul dorinței mele. Miguel râse încetișor la nerăbdarea mea.

– Răbdare, *mi amor.* Nu încă.

Mai întâi m-a iubit cu mâinile. M-a atins cu degetele acelea lungi și suple, dezmierdându-mă în timp ce-mi șoptea să privesc totul. Mă simțeam ca un spectator al propriei plăceri. Mi-am ondulat trupul sub al lui, iar el îmi înghiți gemetele în timp ce mă săruta tot mai fierbinte. Tot trupul îmi fusese cuprins de flăcări. Am vrut să-l ating și eu, dar mi-a prins mâinile în ale lui.

– Nu. E mai mult decât pot îndura.

– Te iubesc, Miguel, i-am șoptit.

Îl iubeam. O știam la fel de bine cum știam cum mă cheamă. Și nu aveam de gând s-o ascund. Nu-l cunoșteam mai deloc și cu toate astea îl cunoșteam mai bine ca oricine. Eram meniți să fim împreună, trupurile noastre fuseseră create numai și numai pentru îmbrățișarea aceea lichidă, pentru armonia aceea a simțurilor.

Cuvintele mele părură să-i răpească orice urmă de control de sine de care mai dispunea. Îmi ridică șoldurile și, dintr-o mișcare bruscă, se îngropă complet în mine, gemând prelung. Am simțit o durere pulsândă, înlocuită imediat de un sentiment de împlinire.

A rămas nemișcat câteva momente lungi, privind în jos la mine, precum un animal sălbatic care își revendică teritoriul. Eram a lui. Complet, fără limite și bariere. Apoi a început să se miște încet, retrăgându-se aproape total, numai pentru a se înfige din nou în mine, din ce în ce mai adânc. L-am tras în jos pentru un sărut. Limbile ni se duelară sălbatic.

Se împinse în mine cu mișcări tot mai puternice și mai dese. Am gemut, unduindu-mi șoldurile, dorindu-mi să-l simt mai adânc, mai sălbatic. Mă cutremuram de fiecare dată când se îngropa complet în mine, plăcerea dulce spiralându-mi prin tot trupul. Lacrimi de plăcere mi se prelinseră pe obraji. Mă apropiam de un liman necunoscut, un loc secret unde nu mai ajunsesem niciodată, dar pe care îl intuiam în fiecare celulă.

Miguel gemu răgușit, mâinile încleștându-i-se pe șoldurile mele pentru a se împinge tot mai puternic în mine, ordonând adâncurilor mele să se muleze pe toată lungimea lui.

– Da... ahhh... *ma vie,* mă simți... mai mult, și mai mult...

Se mai îngropă în mine de câteva ori, ritmic, adânc, cu sălbăticie. Am gemut îndelung și m-am încordat în jurul lui, încercând să-l rețin pentru totdeauna acolo în adâncul meu. Și-a dat capul pe spate, scoțând un sunet lung precum un lup care urla către lună. Am simțit propriul răspuns fulgerându-mi prin corp.

– Miguel, am oftat, cuprinsă de tremurul extazului.

O bilă de foc îmi explodă în centrul absolut, propagându-se în valuri de plăcere fierbinte. Sângele îmi deveni incandescent, luând-o la goană precum lava prin artere. M-am arcuit, privindu-l pe Miguel în timp ce corpul i se cutremura convulsiv, pierzându-se în mine cu un geamăt prelung. I-am văzut în ochi explozia incandescentă, triumful, apoi pacea. L-am tras în brațele mele în timp ce tremura și gemea, îngropându-mi mâinile în părul negru și des. S-a prăbușit peste mine, îngropându-și fața în clavicula mea, presându-mi corpul în iarba moale cu greutatea lui.

– Nathalie, șopti cu voce întretăiată. *Mi amor, mi amor... mon amour...*

Am rămas nemișcați și tăcuți un timp îndelungat, cu brațele și picioarele împletite. Inimile ne băteau din greu, una resimțind vibrația celeilalte. În jurul nostru, greierii își reîncepuseră serenada nocturnă. Apa fântânii arteziene sursura cu blândețe. Miguel se rostogoli de pe mine și mă luă în brațe. Mi-am așezat capul pe

pieptul lui. I-am ascultat bătăile inimii. Puternice, ritmate, sigure... ceva pe care te puteai baza. La fel ca și el. Întinse mâna și învârti pe deget o șuviță din părul meu. Am ridicat privirea la el. Avea o expresie mai serioasă decât de obicei, ca și cum ar fi dezbătut mental o problemă extrem de dificilă, una pe care n-o putea rezolva cu ușurință. Ceva părea să-l deranjeze.

– Te simți bine? i-am șoptit.

Degetele îi încremeniră, fără să dea însă drumul șuviței de păr.

– N-ar trebui să te întreb eu asta pe tine?

– Ai putea s-o faci, i-am răspuns pe un ton amuzat.

Mă sărută pe creștetul capului. Poate acesta era felul lui de-a întreba.

– Sunt bine... mai mult decât bine. De fapt, mă simt ușurată.

– Ușurată?

Se răsuci într-o parte pentru a mă putea privi oarecum întrebător.

– Mă temeam de chestia asta. Valsul e atât de dificil, iar eu sunt atât de neîndemânatică, dar asta... asta e mult mai ușor. Și mult mai plăcut decât dansul. Cel puțin nu te-am mai călcat pe picioare.

– Te-am rănit? Te doare? mă întrebă pe un ton ușor îngrijorat.

– Puțin, dar e o durere plăcută. Mă simt încălzită și aurie peste tot, ca și cum aș fi înghițit soarele care mă luminează pe dinăuntru. E minunat. Așa e mereu?

Păru să se gândească pentru un moment, apoi admise:

– Nu, nu așa. Niciodată.

– Atunci e ca și cum ar fi fost prima oară și pentru tine, Miguel, nu-i așa? Asta e... nu știu...

Am decis că e mai bine să-mi țin gura, pentru că am simțit cum îmi dau lacrimile văzând confuzia din ochii lui. Poate totul nu era decât o dilemă pentru el. Nu știa ce să creadă despre toată povestea asta. Navigase în ape tulburi și necercetate. Ha! Don Miguel Cabrillo, cu toată experiența lui! Nu avea hărți ori alte experiențe de acest gen după care să se ghideze. La gândul acesta, m-am simțit dintr-o dată mai bine. Nu crezusem că era posibil, dar era. Mă simțeam fantastic de bine.

– Desigur, ar putea fi din cauza punciului. Toată lumea părea motivată într-un fel sau altul în seara asta. Ai băut și punci?

Mă privi circumspect.

– Nu-ți face griji, nu te cert. Ca doctor, bănuiesc că ar trebui, dar ca... nici nu știu ce-am devenit pentru tine. În fine, nu contează. Orice aș fi, promit să nu te cert. Spune-mi adevărul.

Buzele i se destinseră într-un zâmbet.

– Adevărul? Atunci, nu, n-am băut.

– Ha! Înseamnă că n-ai nici o scuză.

– Nici n-am nevoie de una. Te am pe tine.

– Serios?

Mă privi într-un fel care mă făcu să tremur pe dinăuntru.

– Da, *mi amor*, foarte serios. Cu toate că nu prea știu ce să fac cu tine. Mă surprinzi de fiecare dată.

– Asta-i bine.

Miguel mârâi.

– Nu e bine deloc. E foarte rău. Pentru amândoi.

– Nu sunt de aceeași părere, dar asta nu-i o problemă, i-am răspuns, continuând să ignor faptul că era în mod clar foarte preocupat și îngrijorat de ceva.

Nu aveam să permit pentru nimic în lume ca ceva, oricât de grav, să-mi spulbere starea aceea de mulțumire deplină. Eram intangibilă. Și nu avea rost să mă iau la harță cu un bărbat cel puțin la fel de încăpățânat ca și mine.

– Poți să-mi răspunzi la o întrebare?

Degetele lui îmi dezmierdară obrazul, apoi își lipi fruntea de a mea.

– Dacă pot.

– M-am întrebat mereu... le aud pe fetele lui Caterine vorbind între ele. De cele mai multe ori glumesc, dar câteodată au și discuții serioase. Spre exemplu, Angelique a trebuit să-l ungă pe un tip cu gem din cap și până în picioare, apoi să-l lingă. Bleah... Oricum, aud tot felul de ciudățenii și mă întrebam dacă poți face asta...

I-am șoptit sugestia mea la ureche. A tresărit mirat. Apoi, a zâmbit. Un zâmbet leneș care i-a luminat ochii până când au devenit de un verde auriu ca razele soarelui pe frunzele proaspăt crescute.

– Ah... da, sigur că pot.

Se întinse pe spate, ducându-și mâinile peste cap. I-am privit conturul fiecărui mușchi, simțind din nou o fierbințeală delicioasă între picioare. Mi-am dat seama că tremuram ușor și-mi era foarte

cald. Apoi mă prinse brusc și mă trase deasupra lui. L-am încălecat, menținându-mă chiar deasupra mădularului său deja erect. Apoi mi-a permis să alunec în jos, ajutându-mă cu o ondulare a bazinului.

– Te referi la... asta? mă întrebă exact în clipa în care se afundă complet în mine.

– Cred că... oh...

Capul îmi căzu pe spate, valurile de plăcere săgetându-mă până în creier. Își mai mișcă o dată șoldurile sub mine. Am simțit cum mă încălzesc în adâncuri, devenind tot mai fierbinte. Infernal de fierbinte.

– Cred că da... am murmurat. Sunt suficient de...

– Da. *Perfecto*.

Mă privea printre gene, studiindu-mi reacțiile, mâinile lui învățându-mă cum să mă mișc la rândul meu. Mi-am dat seama din zâmbetul lui minuscul că știa exact ce simțeam la fiecare ondulare a șoldurilor lui. Și știa cum să facă în așa fel încât să simt următoarea mișcare și mai adânc. Introduse o mână între noi, căutând ceva, apoi zâmbi mulțumit când îmi provocă un spasm involuntar. Degetele lui masară cu putere acel punct, în timp ce șoldurile lui creșteau ritmul, îngropându-se în mine tot mai repede, mai sălbatic, mai adânc, până când am simțit că nu mai pot rezista nici o secundă în plus, știind că într-o altă fracțiune de secundă aveam să explodăm amândoi. Eram complet intoxicată, dar nu din cauza punciului. Era ceva cu totul și cu totul diferit, mai puternic decât cocaina, opiumul și romul combinate. Ceva cu mult mai periculos și adictiv. Eram pe jumătate ametită din pricina unui drog extrem de puternic și periculos, pe nume Don Miguel.

– Acum, *mi amor*, îmi șopti.

De data aceasta extazul a sosit agonizant de încet, fiecare undă străbătându-mi trupul în tandem cu pulsul lui Miguel. Am auzit un geamăt prelung, dar nu știu de la cine. De la el? De la mine? Fusese un sunet languros și senzual, dar oricum nu mai conta pentru că mă simțeam ca și cum m-aș fi dizolvat în soare, fiecare os transformându-se în praf auriu. În acea stare de beatitudine totală, am avut o revelație. Nici nu era de mirare că oamenii riscau totul pentru a se iubi în felul acela, pentru a se simți în felul acela. Poate până la urmă judecasem complet greșit și nu era vorba despre nici un fel de nebunie, ci despre acele plăceri misterioase și

intoxicante. Mult mai misterios decât stabilirea diagnosticului de apendicită cronică și tratamentul ei, și cu mult mai incitant. Iar eu mă aflam abia la început de drum. Eram nerăbdătoare să descopăr cât mai multe. Eram fascinată de posibilitățile nebănuite ale propriului trup.

– Mmmm... nu mă mai pot mișca, am șoptit, încercând să mă ridic de pe pieptul lui și nereușind. Poate încerc din nou mai târziu... mult mai târziu.

Unde-mi erau mâinile? Păreau să fi dispărut.

– Nu, *mi amor*. Acum.

Miguel mă rostogoli pe iarba moale, apoi se îmbrăcă cu mișcări grăbite. Se aplecă să mă sărute, încurajându-mă să mă ridic în capul oaselor. Nu puteam... nu încă. Coloana vertebrală părea că mi se topise cu desăvârșire. Am zăcut pur și simplu, în timp ce el mă îmbrăca ca pe o păpușă stricată. Dexteritatea cu care o făcea ar fi trebuit să mă scoată din sărite, dar nu mai eram în stare să mai simt nimic.

– Părul... trebuie să-ți refac coafura, murmură Miguel, extrăgând agrafele una câte una.

Mă sprijini de el și-mi aranjă părul într-un coc simplu, apoi mă sărută pe ceafă. M-am arcuit la senzația buzelor lui fierbinți, gemând înfundat când mă mușcă ușor. Apoi și-a întors brusc capul într-o parte, alert ca un lup care mirosise pericolul. Mi-a pus un deget pe buze, atenționându-mă să nu mai vorbesc. În momentul acela am auzit și eu pașii apăsați ai unui bărbat și foșnetul rochiei unei femei. Cei doi se opriră în dreptul fântânii arteziene. Am zărit rochia lila venețiană. Era tânăra care mă acostase în sala de bal.

– Chestia asta e foarte periculoasă, a spus pe un ton excitat.

Bărbatul s-a desfăcut la pantaloni, apoi i-a ridicat fustele și s-a împins în ea cu un mârâit satisfăcut. Nu s-a mai auzit nici un cuvânt, doar ritmul inconfundabil al actului sexual, presărat cu gemetele de rigoare. Totul părea aproape grotesc. Impersonal. Animalic.

Mă dezgusta, făcându-mă să mă simt murdară și obscenă prin asociație, forțându-mă să-mi reevaluez propriile acțiuni. Ceea ce păruse sublim și auriu cu numai câteva minute mai devreme se transformase într-o manifestare oribilă și scârboasă, pătând ceea ce împărtășisem cu Miguel. Mi s-a făcut rău. Oare așa arătasem și

noi? N-am mai putut îndura. Dar nu puteam pleca fără să ne deconspirăm prezența, așa că mi-am astupat urechile și mi-am ascuns fața în pieptul lui Miguel. Brațele lui mă înconjurară protectiv. Am închis ochii și-am rămas nemișcată pentru ceea ce-a părut o adevărată eternitate.

Într-un târziu, Miguel mă strânse ușor. Mi-am deschis ochii. Cuplul se afla acum pe partea cealaltă a fântânii, cu spatele la noi. Un evantai lila zăcea rupt pe jos, ca și cum ar fi fost călcat în picioare de un elefant turbat. Mi-am ridicat privirea la Miguel.

– S-a terminat, îmi șopti cu o expresie gravă.

S-a auzit scăpărarea unui băț de chibrit, apoi o flacără slabă îi învălui pe cei doi. Mirosul de tabac turcesc mi-a ajuns la nări, înecăcios și amar.

– Ei, bine? întrebă femeia cu voce lascivă. Ce părere ai?

– Satisfăcător, răspunse Maiorul Moore. Extrem de satisfăcător.

Posedat

Întunericul nopții începuse să se disipeze, fără ca ziua să fi început încă, timpul părând că-și îngăduie o mică pauză pentru a se pregăti cum se cuvine pentru grandioasa metamorfoză. Luna palidă încă se mai juca de-a ascunselea printre norii răzleți, aerul devenise destul de rece. Mi-am strâns mai bine șalul din cașmir în jurul meu în timp ce-l urmam pe Miguel în clădirea lungă și joasă unde se aflau trăsurile. Lămpile cu gaz răspândeau o lumină caldă și aurie, parcă anticipând-o pe cea a astrului solar.

– Nu ne-a adresat nimeni nici un cuvânt.

Miguel arcui o sprânceană și ridică nepăsător din umeri.

– Nici măcar n-au îndrăznit să ne arunce o privire. I-ai dresat să te ignore când reapari în sala de bal după o partidă de hârjoneală?

– Nu.

– Oricum, indiferent de motiv, m-a impresionat felul în care navighezi prin mulțime. Cu toată viteza înainte. Plutire lină. Amintește-mi să nu te pierd din ochi în cazul unui incendiu.

Trăsura noastră ne aștepta, gata pregătită. Miguel inspectă rapid roțile, ignorându-mi comentariile.

– De unde au știut să ne pregătească trăsura? Ai trimis pe cineva să ne anunțe sosirea?

Îmi întinse mâna.

– Xiang știe întotdeauna.

Mi-am așezat palma în a lui, ridicându-mi poalele rochiei cu cealaltă mână, și m-am suit în trăsură. Am încercat să-mi strâng rochia pentru a-i face loc lui Miguel. Faldurile de material arătau ca un tort de bezea îndesat într-o cutie mult prea mică.

– Și atunci unde e Xiang? Nu-l văd pe nicăieri.

– Mi-e teamă că nu e vina lui. I-am ordonat să plece, s-a auzit o voce din semi-întuneric.

Maiorul Moore, întruchiparea diavolului. Am înghețat. Spre deosebire de mine, Miguel nu părea surprins de prezența lui. A sărit cu o mișcare agilă în trăsură și-a luat hățurile.

– Nu acum, l-a avertizat pe Moore pe un ton rece ca gheața.

– Acum.

Moore s-a așezat în calea noastră. Mi-a aruncat o privire rece și, pentru un moment, m-am temut că știa totul. Fiecare detaliu pe care-l putea citi în ochii mei. Dar nu, în afară de faptul că părea o idee indispus, nimic din atitudinea lui nu-mi dădea de înțeles că ar fi bănuit ceva.

– Deci, l-ai vindecat pe Don Cabrillo? m-a întrebat pe un ton ușor ironic.

– El spune că da, i-am răspuns, atentă să nu-mi tremure vocea.

– Mă simt bine, interveni Miguel în timp ce potrivea hățurile. Scuză-ne.

Nu știu cum reușea, dar cuvântul acela sunase mai mult ca un ordin decât ca o formulă de politețe. Caii fremătară, dar Moore nu se retrase din calea noastră.

– Afacerile noastre nu o includ pe ea, continuă Miguel cu voce joasă.

– Ah, nu mă deranjează deloc, am comentat ironic. Puteți pretinde că nu sunt aici.

– Ai auzit-o pe Nathalie, rânji Moore. N-o deranjează.

Miguel își mută privirea de la mine la el, fixând-o apoi într-un punct îndepărtat, dincolo de ușile duble. O dungă verticală îi apăru între sprâncene.

– Nu.

– Oh... atât de protectiv, îl ironiză Moore. N-ai învățat nimic până acum?

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că *USS Chesapeake* a trecut în siguranță de rebelii locali. Aurul va ajunge în sfârșit la Washington. Primul nostru succes după luni de eșecuri. Felicitări.

– Nu s-a terminat încă.

– Pentru tine s-a terminat. Caz închis. Acum știm de unde pornea scurgerea de informații. Se pare că de la unul dintre oamenii tăi.

Miguel clătină din cap.

– Imposibil.

– Erai prea implicat în toată situația asta ca să-ți poți da seama. Trădătorul nu era nimeni altcineva decât George.

– George! am exclamat, gândindu-mă la secretarul elegant. Le oferea mereu bomboane copiilor și fusese extrem de politicos cu mine. Probabil glumești, George n-ar face rău nici unei muște.

Moore îmi aruncă o privire disprețuitoare.

– N-am nevoie de părerile tale. Ce știi tu? Ești de o naivitate ucigătoare când vine vorba despre caracterul oamenilor. La fel ca și tatăl tău. Habar n-ai pe ce lume trăiești, așa că ține-ți impresiile pentru tine. Oamenii mei m-au informat că George a plecat din oraș în seara asta, ceea ce pare foarte ciudat. Plus că a furat bani. Mulți bani... de la tine, Don Miguel.

Miguel se încordă vizibil, ca și cum s-ar fi abținut din răsputeri să nu-i sară la beregată.

– Mi-ai controlat conturile, deduse cu voce calmă, netrădând nimic din tensiunea interioară.

– Am fost nevoit. În situația de față, nu pot risca să las nici măcar o piatră nerăsturnată. Nu știi niciodată ce secrete incredibile ascund, ori cât de folositoare se pot dovedi la un moment dat.

– Nu-mi vine să cred că procedezi în felul ăsta cu proprii tăi agenți, am comentat, incapabilă să mă abțin. Ești cu adevărat vrednic de tot disprețul. Nu-ți ajunge mizeria în care te bălăcești?

Nu era un lup, ci o hienă, hrănindu-se cu gunoaie și scursuri. Cum putea oare trăi în felul acela? Adulmecând permanent aerul în căutarea slăbiciunilor cu care își șantaja victimele.

– Mă dezgușți. Singurul sentiment mai puternic decât scârba pe care mi-o provoci este speranța că într-o zi vei primi ceea ce meriți. Nu uita că și alții ar putea afla secretele tale și...

– *Nina*, mă întrerupse Miguel înainte să pot dezvălui faptul că asistasem la scena cu tânăra în rochie lila.

Mă privi fix și clătină din cap, avertizându-mă să-mi țin gura. Apoi zmuci hățurile, ocolindu-l cu abilitate pe Moore. Roțile trăsurii trecură la milimetru de picioarele maiorului. Am întors capul și l-am privit, citind în privirea lui veninoasă că tocmai ne acceptase declarația de război. Splendid! Absolut splendid...

Am rămas tăcuți în timpul drumului scurt până acasă, așezați unul lângă celălalt, atenți să nu ne atingem. Redevenisem doi străini. Nu puteam nici măcar să-l privesc pe Miguel. Când am

ajuns, mi-am ridicat poalele rochiei și-am sărit din trăsură, fără a mai aștepta ajutorul lui.

– Nathalie.

L-am ignorat și-am dat buzna în casă, străbătând aproape în fugă holul de la intrare până am ajuns la dormitor, oprindu-mă doar în intimitatea garderobei. Am trântit ușa după mine și mi-am desfăcut cu greu primele copci ale rochiei. Oricât de tare m-am străduit, n-am reușit să ajung la restul. La naiba! Am deschis ușa fără prea mare tragere de inimă, pășind în dormitor.

Miguel era întins pe pat, cu pantalonii încă pe el, dar cu cămașa desfăcută. Se descălțase și strângea o pernă în brațe, acoperindu-și stomacul într-un mod protectiv. Respirația îi era sacadată, o peliculă fină de transpirație acoperindu-i fruntea. Privirea îi era fixată în tavan.

– Sper că n-ai de gând să-mi spui că te simți bine, i-am spus pe un ton calm. Chiar și un orb ar vedea că nu-i deloc așa. Ai nevoie să vomiți?

I-am luat pulsul. Era bun. Mi-a râs în nas, cu toate că părea cam nervos.

– *Cristo*! Am mai vomitat și înainte fără ajutorul tău calificat, așa că n-am nevoie de asistență. Își linse buza de jos. Mulțumesc, oricum, adăugă ca și cum și-ar fi reamintit de bunele maniere.

I-am întors spatele și mi-am deschis geanta cu medicamente. Am turnat o varietate de tincturi într-un pahar, le-am amestecat, apoi m-am întors la el.

– Ia și bea, i-am întins paharul. Care e cuvântul ăla pe care-l folosești mereu? *Salud!*

Miguel îmi aruncă o privire suspicioasă.

– Ce-i asta?

– Serul adevărului. Dacă-l bei, va trebui să-mi spui mereu adevărul. Pur și simplu nu te vei putea abține, misteriosule domn.

O licărire amuzată îi apăru în ochi.

– Eu? Misterios?

– Fără nici o exagerare.

Râse scurt, dar nu luă paharul din mâna mea.

– Haide, scutește-mă! Vrei să te țin de nas și să ți-l torn pe gât? Câteodată procedez așa cu copiii încăpățânați. Bea, Miguel, ori…

– Ori ce? Își încrucișă brațele la piept, privindu-mă sfidător.

– Nu ți-l mai administrez oral, ci altfel.

– Fără injecții.

– Ți-e frică de ace? Un *hombre* așa de mare și de puternic? Stai liniștit, nu mă gândeam la injecții.

Mă privi încruntat.

– A, nu… acolo nu. Nu cred c-ai îndrăzni…

– Ba să crezi, am dat ușor din cap. Nu e plăcut, dar e foarte eficient. O metodă care transportă medicamentele chiar la locul potrivit, să știi. *Rezultatele contează.* Doar sunt cuvintele tale, nu-i așa? Deviza ta. *Orice e necesar.* Ei bine, eu am o versiune personală. Orice e necesar din punct de vedere medical. Iar tu, domnule, arăți ca și cum ai avea mare nevoie de îngrijiri medicale. Așa că decide-te. Și hai să-ți vând un pont. Dacă ești băiat cuminte și bei tot, n-o să-ți mai reamintesc că te-am avertizat ce vei păți dacă bei alcool.

Miguel oftă și luă paharul, învârtind lichidul în timp ce-l privea de parcă s-ar fi așteptat să sară afară și să-l muște de nas. Începeam să-mi pierd răbdarea.

– Bea, Miguel. N-o să mori. O să te simți mai bine, am adăugat pe un ton ceva mai blând.

– Ce-ai amestecat aici?

– Doar extract de ciulini pentru ficat și lemn-dulce pentru gust.

A dus paharul la buze și-a luat o înghițitură. Apoi alta.

– Și puțin opium pentru stomac, am adăugat.

Mi-a aruncat o privire iritată și mi-a întins paharul.

– Opium! Nu mai beau.

I-am împins mâna înapoi.

– Nu e decât un extract extrem de slab. Nu-ți vei pierde controlul din cauza asta și nici nu vei începe să uiți ce faci. Nu e suficient de concentrat pentru asta. Îți va calma stomacul iritat. Ai încredere în mine, merit măcar atât.

– Bănuiesc că o să stai pe capul meu până beau tot, nu-i așa?

– Poți să pui pariu. Sunt cu ochii pe tine, fără scuipat pe ascuns. Am mai văzut trucul ăsta. Haide, Miguel, te rog. Am ezitat o fracțiune de secundă, apoi mi-am pus mâna peste a lui și i-am împins paharul la gură. Pentru mine. Știi prea bine că-mi pasă de tine.

Mă privi cu atenție pe deasupra paharului.

– Da. Dar nu știu de ce.

Nici eu nu știam, dar n-aveam de gând să i-o spun. Înghiți tot medicamentul cu o strâmbătură, apoi împinse paharul gol în mâna mea.

– Bravo! Mă bucur că n-a trebuit să ți-l dau cu forța. Adică... m-am oprit când își arcui o sprânceană. În fine, o să te simți mai bine și te va ajuta să te odihnești.

– N-am nevoie de ajutor în privința asta.

Se ridică în capul oaselor, punând picioarele pe podea.

– Unde te duci?

Îmi făcu semn să mă întorc. M-am supus, ridicându-mi părul.

– Așa deci? N-ai nevoie de ajutor?

– Nu. Știu un remediu mai bun.

Îmi desfăcu copcile rochiei și materialul alunecă de pe umerii mei. Masca de bravadă pe care mi-o aplicasem se topi într-o clipită. Am prins materialul și l-am ridicat în dreptul pieptului, simțindu-mă imediat o mare proastă. Ce sens mai avea să mă ascund? Era vorba numai despre corpul uman, o adunătură de oase și carne. Iar el nu numai că mă văzuse deja complet dezbrăcată, ci mă și atinsese și gustase în voie. Dar acum era diferit și nu mă simțeam în largul meu așa cum mă simțisem la adăpostul întunericului din grădină. M-am simțit extrem de expusă, stomacul transformându-mi-se într-un ghem de nervi. Eram de-a dreptul ridicolă. O parte din mine își dorea ca Miguel să mă vadă în întregime și în mod deschis, la lumina caldă a lămpii cu gaz. Mi-o doream la fel de mult pe cât îmi doream să-l pot vedea și eu pe el. Acum ori niciodată. Am dat drumul rochiei și-am întins mâna după șireturile corsetului.

– Îmi pare rău... nu sunt obișnuită cu chestia asta, am mărturisit după ce n-am reușit decât să le înod mai tare.

– Dă-mi mie voie, spuse Miguel cu voce blândă.

Din câteva mișcări, îmi lărgi șnururile celor trei rânduri de fuste, care alunecară la podea. Apoi își așeză mâinile de o parte și de alta a coloanei mele vertebrale, îndemnându-mă să stau dreaptă pentru a-mi putea desface corsetul. M-am înfiorat la fosnetul taftalei sub degetele lui pricepute. Pielea îmi era atât de senzitivă încât până și atingerea aerului era prea mult. Miguel slăbi șiretul și aerul îmi năvăli în plămâni. Am respirat cu nesaț, ametind pe loc.

– E mai bine?

– Da.

Am continuat să inspir și să expir adânc. Ce senzație divină! Amețeala fu înlocuită de un sentiment nedefinit. M-am îndepărtat de pat, masând urma tijelor de metal ale corsetului care-mi rămăseseră impregnate de-a lungul coastelor.

Miguel își scoase cămașa și pantalonii.

– Te simți bine? mă întrebă cu voce joasă.

– Da, i-am răspuns fără să-l privesc.

– Nathalie, spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nimic. M-am îndreptat către garderobă. O să-mi iau o cămașă de noapte. Vrei și tu ceva?

– Nu. *Nada.*

Nu puteam să-i sufăr amuzamentul arogant din voce. Când am trecut pe lângă el, întinse mâna și mă prinse de braț. Mă trase în brațele lui în timp ce se ridica în picioare, apoi își aplecă capul pentru a mă săruta pe gât. Apucă funda furoului cu dinții și trase de ea până o desfăcu, apoi îmi împinse bretelele de pe umeri. Materialul ușor alunecă pe pielea mea.

– *Nada* și pentru tine.

– O să înghețe de frig.

– O să-ți țin eu de cald.

Se aplecă spre mine să mă sărute, dar m-am tras înapoi.

– Miguel, nu! Vorbesc serios. I-am pus o palmă în piept. O greșeală imensă pentru că genunchii mi se înmuiară la atingerea pielii lui. Nu putem... ești bolnav.

– Nu chiar atât de bolnav. Poate ar trebui să-mi faci un... examen medical. Amănunțit.

Îmi zâmbi arogant. O șuviță de păr îi căzuse în ochi, dându-i un aer neastâmpărat. L-am privit cu suspiciune.

– Poate chiar ar trebui. Sper că nu încerci să mă seduci pentru a-mi ascunde iarăși ceva. Tincturile și esențele mele sunt bune, dar nu *atât* de bune. Nu-și fac efectul atât de repede.

Se aplecă și mă sărută după ureche.

– Te contrazic, îmi șopti. Mă simt complet restaurat, mai mult ca sigur datorită medicamentului tău. Și oricum, ai promis.

– Ce-am promis?

– Ai spus că ai face orice.

Mi-am mușcat buza de jos. Miguel s-a așezat pe marginea patului, trăgându-mă în brațele lui.

– Spune-mi, *querida*, ce te neliniștește? Pari puțin schimbată.

– Păi, eu... Mi-am ascuns fața în umărul lui. Acolo, în grădină... eram și noi la fel? Știi la ce mă refer.

Miguel păru să reflecteze pentru câteva momente.

– Adică la fel ca maiorul Moore și domnișoara în lila? Din pricina asta ești atât de necăjită?

Am încuviințat din cap, cutremurându-mă.

– Nu vreau să fim la fel ca ei...

– Dar nici nu suntem. N-am putea fi niciodată, nu poate exista o comparație. Ceea ce-ai văzut acolo era... sex. Pur și simplu sex, nimic mai mult. O funcție a organismului care te satisface pe moment, dar nu-ți lasă decât un gust amar. Crede-mă, știu mai bine ca oricine.

Mâna lui alunecă pe părul meu, apoi pe șira spinării, ca și cum ar fi avut nevoie să facă ceva în timp ce găsea cuvintele potrivite. Inspiră adânc, parcă încercând să se hotărască dacă ar trebui să tacă ori nu.

– Noi suntem diferiți, continuă pe un ton cu o octavă mai jos. Orice atingere e diferită. Tot ceea ce facem împreună e diferit. Avem asta. Îmi sărută palma și mi-o puse pe inima lui, apoi și-o așeză pe a lui pe inima mea. Și asta face ca totul să fie complet diferit.

I-am zâmbit cu lacrimi în ochi, gestul lui tandru atingându-mă până în adâncul sufletului.

– Ești... ești sigur?

– Încă te mai îndoiești? Hai în pat și te conving imediat.

Ne-am prăbușit pe salteaua moale. Mi-am trecut mâinile peste trupul lui, dorindu-mi să-i pot atinge fiecare bucățică de piele. I-am conturat mușchii cu degete tremurânde. Cred că-i plăcea, pentru că a gemut îndelung, afundându-și limba cu nesaț în gura mea. I-am dezmierdat cicatricile de pe spate, privind cum în ochi i-a apărut o expresie tristă. Scoase un sunet înfundat, dar nu mă opri. I-am șoptit că aveam să-i sărut toate acele cicatrici, una câte una. Miguel oftă în gura mea și închise ochii.

– Știi cât de mult te doresc? îmi șopti pe buze, cuvintele părând smulse din gâtul lui.

I-am zâmbit.

– Da. O simt.

M-am cățărat pe el, încălecându-l. Mi-am trecut degetele pe pieptul lui, apoi mi-am strecurat mâna pe după ceafa lui și l-am tras la mine pentru un sărut, de data asta explorându-i eu gura cu limba mea. A gemut înfundat. M-am oprit pentru a-l privi.

– Îmi pare rău. Sunt prea îndrăzneață?

Râse amuzat.

– Nu, îmi place când ești îndrăzneață.

Îmi mângâie sânii, frecându-mi sfârcurile între degete. Mi-am mușcat buzele și mi-am împins șoldurile în el, simțindu-i bărbăția chiar la intrarea în mine.

– Te iubesc, i-am șoptit.

Miguel înjură încetișor.

– Nu mă iubi, Nathalie. Te voi face să suferi.

Nu i-am mai răspuns. Nu vroiam să plece, ori să mă respingă. Mi-am mișcat din nou șoldurile. Acolo, unde era tare și imens, pulsând și așteptându-mă. Dorindu-mă așa cum îl doream și eu. A gemut adânc, lin și moale precum catifeaua. Senzual și întunecat precum păcatul însuși.

– Nu mai pot îndura.

– Atunci n-o face, i-am șoptit în păr.

Cu un mârâit, mă ridică și se înfinse cu putere în mine. Ultimul meu gând coerent înainte ca plăcerea să-mi fure mințile și să plutesc la cer printre stele, a fost că mai făcusem asta și înainte. Îl știam dintotdeauna.

Singurul lucru mai puțin previzibil decât un joc de poker este vremea. În ciuda noilor invenții, nu s-a progresat prea mult de la ridicarea degetului umed în vânt. Câteodată există o serie de semne care te avertizează că ceva e pe cale să se întâmple, dar, de cele mai multe ori, te lovește în moalele capului înainte să-ți dai seama ce se întâmplă. *Bum!* Și la fel de repede te afli în mijlocul unei furtuni.

Spre exemplu, seara aceea. Acum mă bucuram de cel mai dulce somn, înfășurată protectiv în brațele lui Miguel, și în secunda următoare aerul rece mă împungea într-o parte precum un cuțit ascuțit. Tremurând, simțeam cum mă legăn de pe o parte pe alta, de fiecare dată mai violent, mișcările bruște alungându-mi treptat somnul dulce.

– Filați școta! răcnea cineva ordinele scurte pentru a fi auzite de membrii echipajului în zarva haotică de pe punte, încercând să acopere mugetul vântului. Acum! Blocați cambuzele!

O, Doamne, Dumnezeule! Navigasem direct într-o furtună. Trebuia să mă țin bine. Mi-am întins mâinile pe bâjbâite și m-am apucat de ceva tare și rotund. *O gleznă*, a realizat creierul meu încă amețit de somn, una care lovea aerul cu sălbăticia copitelor unui cal nărăvaș, aterizând apoi temporar pe saltea.. Saltea? Mintea mea confuză se împotrivi din răsputeri, respingând impulsul percepției senzoriale, informațiile contradictorii izbindu-se cu forța furtunii din jurul meu. Nu avea nici un sens… de ce-aș naviga pe o saltea? Plus că era imposibil. Dar atunci unde mă aflam? Mă legănam de pe o parte pe cealaltă, de fiecare dată fiindu-mi teamă că aveam să plonjez peste margini. Dintr-o dată, mi-am dat seama ce se întâmpla. Nu mă aflam pe corabia lui Miguel, ci în patul lui. Iar furtuna era chiar el. Trebuia să fie. Ce naiba făcea?

Mi-am deschis ochii, încercând să-mi adaptez vederea întunericului. Miguel se afla în picioare în mijlocul patului. Așternuturile erau răsucite precum niște parâme, iar el trăgea cu putere de unul dintre capete. Oare visa? Oamenii puteau să meargă, să vorbească, ba chiar să călărească și să facă tot felul de nebunii în timp ce dormeau. M-am concentrat să-i observ trăsăturile feței. Părea complet treaz. Ochii îi erau măriți, o expresie de groază întipărită în adâncurile lor, gura îi era căscată într-un urlet tăcut. Respirația mi s-a oprit în piept. Nu mai văzusem niciodată o expresie care să-mi inspire mai multă teroare, mai ales pe fața lui. M-am ridicat imediat în genunchi și l-am prins de braț.

– Miguel!

Întoarse capul și mă privi, groaza accentuându-i-se în ochi.

– Nathalie, întoarce-te în cabină! Acum! Fă-o!

– Dar, Miguel…

– Am spus acum, naiba să te ia! îmi strigă isteric, împingându-mă cu o putere supraomenească.

Am căzut pe spate și m-am ridicat, dar am căzut la loc în momentul în care am primit un pumn în plină față. Nu, Miguel nu mă pocnise în mod direct, ci avusesem nenorocul să mă aflu în raza de acțiune a luptei lui imaginare cu furtuna. Splendid! Aveam să mă aleg cu o vânătaie de toată frumusețea. Am lăsat grija pentru

comprese mai târziu, acum nu aveam timp pentru tătăneasă și hamamelis. Miguel avea nevoie de mine.

– Nu! am strigat în timp ce mă ridicam din nou, așezându-mă în spatele lui pentru a apuca așternutul transformat în parâmă. Poate dacă intram în jocul lui… Te voi ajuta! Ai nevoie de ajutorul meu!

– Ajutorul tău… murmură, privind în gol. N-ar trebui… valurile sunt imense. Ar putea s-o arunce peste bord, deliberă cu sine. Protejeaz-o. Protejează corabia.

– Miguel, putem face asta împreună. Haide, Căpitane, salvează corabia.

– *Si*… corabia.

Se întoarse brusc pentru a înfășura parâma imaginară în jurul meu și apoi în jurul lui, legând-o cu un nod solid marinăresc. Dădu din cap a satisfacție, apoi începu să se legene violent de pe un picior pe altul, fixându-și privirea în gol, către ceea ce în mintea lui percepea drept orizontul.

– Nu văd nimic! i-am strigat. E întuneric beznă! Spune-mi, tu ce vezi?

Clătină deznădăjduit din cap.

– Uragan… imediat după ce-au bătut cinci clopote. Catargul e crăpat. Nu mai rezistă mult. Îl auzi cum geme?

Am ascultat scârțâitul patului.

– Da… furtuna e mult prea puternică. Se întâmplă des așa ceva pe ruta asta?

– În fiecare noapte… toată noaptea. Fără somn. Echipajul e obosit… mult prea obosit. Începu să se legene tot mai violent, patul ripostând printr-un scârțâit prelung. *Madre de Dios!* Catargul! S-a rupt!

Se întoarse într-o parte și mă apucă de talie, apoi sări din pat. Am zburat amândoi prin aer, izbindu-ne de podea. Impactul m-a lăsat fără răsuflare. M-am lovit cu capul de piciorul unui scaun. Prea uimită să mai fac altceva, m-am rostogolit cu el înainte și înapoi, cu așternuturile legate în jurul nostru. Legătura se strângea tot mai mult.

– Respiră, îmi murmură la ureche. Ne-am încurcat în alge. Valurile sunt uriașe. Ne vom scufunda…

Miguel s-a rostogolit din nou până când a ajuns deasupra mea. Nu observasem înainte cât de greu era. Mă strivea, unul dintre

coatele lui împungându-mă în stomac. Poate nu mă înecam, dar în mod sigur nu puteam să respir. Am încercat să slăbesc strânsoarea așternutului. Am tras de unul din capete, trecându-l pe după un picior, apoi m-am întins pentru a elibera picioarele lui Miguel. N-am reușit decât să-l strâng mai tare. La următoarea mișcare de rostogolire, materialul se agăță de picioarele mele, întinzându-se brusc pe gambele lui Miguel.

– Rechin! urlă cât îl ținea gura.

Începu să dea cu putere din picioare. O dată. De două ori. Apoi se lansă într-un înot frenetic pe uscat, ceea ce slăbi strânsoarea materialului din jurul trupurilor noastre. Mă privi drept în ochi.

– Nu arăta că ți-e frică. Fii puternică. Îi atacă numai pe cei slabi. Dă din picioare. Continuă să înoți.

Transpirația îi curgea în șiroaie pe față și pe spate, în timp ce credea că înoată. Para atacuri imaginare, protejându-mă. Era atât de oribil să trebuiască să-l privesc... groaza întipărită pe față, mușchii tremurându-i de efort. Din punctul lui de vedere, totul era real, prins într-un coșmar al nebuniei. Trebuia să-l opresc cumva. Faptul că intrasem în jocul lui nu-l ajutase cu nimic. Ba din contră, agravase totul. Trebuia să-l trezesc... nu știam cum, dar știam că dacă nu încercam, ne putea omorî pe amândoi.

– Miguel.

– Înoată, *niña*. Mai repede. Aproape am ajuns.

– Miguel, nu e nici un rechin.

– Nu? Se opri în mijlocul unei mișcări de înot, o expresie de confuzie apărându-i pe față.

– Nu, dragul meu, nici măcar o umbră de rechin. I-am pus o mână pe obraz. Miguel, ascultă-mă. Ești în siguranță. Amândoi suntem în siguranță. Nu e nici un pericol.

– *Díablo!* Siguranță... auzi, ce spune... nici un pericol...

Brusc, se rostogoli pe spate și-și puse un braț peste ochi. Timp de câteva minute, care părură câțiva ani, continuă să respire din greu. Încetul cu încetul, se calmă. Gura i se strâmbă într-un rictus.

– Nathalie?

– Sunt aici. Stai cu mine, Miguel, să nu adormi din nou.

– Cum? Ce... s-a întâmplat?

Brațul îi alunecă de pe ochi, iar acum că masca rece în spatele căreia se ascundea de obicei îi fusese smulsă de pe față, am putut vedea totul. Teamă, confuzie, conștientizare. Apoi furie, probabil

datorită trădării propriei minți. Toate acele sentimente și emoții, de obicei bine ascunse, făcau parte tot din Miguel. O latură a lui pe care n-o mai văzusem niciodată. Inima mi se strânse în piept. M-am așezat lângă el și l-am luat în brațe. Părea că mă vede cu adevărat acum.

– Nathalie? Unde suntem?

– În dormitorul tău. Suntem acasă. Nu pe corabie. Acasă.

– Acasă, repetă după mine.

Tonul trist al vocii lui îmi trimise fiori prin tot corpul. Oftă, parcă relaxându-se o idee. Mă durea tot corpul de la lupta cu el, de la impactul cu podeaua. Apoi, l-am simțit cum se încorda din nou. Părea să vadă ceva în spatele meu. Privirea îi deveni fixă și începu să se zmucească în brațele mele. Un spasm de teroare îi traversă fața.

– În spatele tău! Peretele... nu, e un val! Un val imens! Se prăbușește peste noi! Repede! Inspiră adânc!

Se ridică în capul oaselor, aplecându-se în față ca și cum ar fi ținut piept unei forțe invizibile. Mă izbi cu capul în piept. Am gemut, dar l-am împins la loc pe podea și m-am suit peste el, încercând să-l readuc la realitate. La început, s-a luptat cu mine, dar m-am ținut tare.

– Miguel! Uită-te la mine! Privește-mă în ochi, Miguel! Sunt aici...

Păru să se agațe de vocea mea ca de un colac de salvare. Am continuat să-i vorbesc pe un ton blând, pe măsură ce se zbătea tot mai puțin. Convulsiile îi deveniră tot mai rare, cu pauze tot mai lungi. L-am ridicat în șezut și i-am masat mușchii încordați ai spatelui și ai cefei. Era atât de încordat încât îi puteam simți fiecare fibră musculară. Privirea îi era încă destul de pierdută, ca și cum luciditatea nu reușea să răzbată decât foarte slab prin accesele de nebunie. Dar cu fiecare secundă care trecea, ochii i se limpezeau, până când, într-un final, l-am regăsit pe bărbatul pe care-l cunoșteam. Ochii începură să i se închidă. Probabil era extenuat de la tot zbuciumul acela. Deschise gura să spună ceva, dar încremeni așa. Cuvântul se transformă într-un sforăit. Capul îi căzu într-o parte.

L-am așezat ușor pe podea. Adormise. Buștean. Dar măcar părea din nou relaxat. Nu vroiam să-l deranjez pentru a-l urca în pat. N-aș fi putut oricum, chiar dacă aș fi încercat. Era mult prea

greu pentru mine. Așa că am luat păturile pe care le azvârlise pe jos în timpul luptei cu furtuna imaginară și m-am întins lângă el, acoperindu-ne bine pe amândoi. M-am cuibărit în el. Părea o sticlă imensă cu apă fierbinte. Ar fi trebuit să mă simt destul de confortabil, dar nu mă simțeam deloc așa. Eram mult prea îngrijorată. Demonii care-l bântuiau erau într-adevăr extrem de puternici și periculoși, și mă luaseră complet prin surprindere. L-am privit în timp ce dormea, genele lungi aruncându-i umbre anemice pe obraji. Ar fi trebuit să mă simt obosită, somnoroasă. Dar nu. Nu puteam. Somnul m-a ocolit cu desăvârșire. Ciudat... la fel de ciudat precum Căpitanul meu cu ochi verzi care dormea dus în brațele mele.

Stăteam pe podea, înfășurată în șalul meu de cașmir, privind cum răsăritul umplea încăperea cu o lumină movulie. Miguel încă dormea cu capul în poala mea, dar începuse să se miște tot mai mult, ca și cum somnul îi devenea tot mai ușor. Oricum, părea liniștit și arăta cu mult mai tânăr, acum că trăsăturile îi erau destinse. Deci Lin-Mei avusese dreptate până la urmă. N-o crezusem, n-aș fi bănuit niciodată ce demoni îngrozitori se ascundeau în spatele feței aceleia atrăgătoare și de cele mai multe ori impasibile. Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi putut imagina.

Mai întâlnisem și înainte oameni nebuni. Trăiau în lumea lor, unele oribile, altele cu mult mai bune decât cea reală, dar ceva părea diferit în cazul lui Miguel. El nu trăia în mod permanent în lumea lui străbătută de furtuni și munți de apă. În marea majoritate a timpului, se comporta absolut normal. Ba chiar părea să simtă când aluneca în lumea lui paralelă. Fusese oripilat și înspăimântat de perspectiva aceea. Oare nebunii simțeau când o luau razna? Nu-mi aminteam de așa ceva. Pacienții pe care-i tratasem la sanatoriu nu mai aveau nici un fel de contact cu lumea reală. Nici nu păreau să-și mai amintească de existența ei, ceea ce într-un fel reprezenta o binecuvântare deghizată. Poate că era o binecuvântare și faptul că Miguel vizita lumea lui paralelă numai din când în când. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă într-o zi nu s-ar mai fi putut întoarce înapoi? Ar fi rămas blocat în nebunia lui, la fel ca verișorul Ricardo? Dragul, sărmanul meu Miguel. Speram ca asta

să nu se întâmple niciodată. Mi-o doream din tot sufletul în timp ce-l priveam cum doarme.

Se mișcă din nou și deschise ochii. Spre ușurarea mea, privirea îi părea limpede. Era clar că nici un fel de ceață mentală nu-i mai învăluia creierul. Părea din nou sigur pe el.

– *Buenos dias,* îmi spuse cu voce joasă.

– Bună dimineața. Știi cine sunt?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

– Bineînțeles că știu, *querida.*

– Și știi unde te afli?

Îmi studie atent fața, expresia lui transformându-se în una mirată că se afla acolo în brațele mele. Întoarse capul și-și presă fața în burta mea.

– În rai, răspunse în cele din urmă. Mai mult ca sigur.

– Răspuns corect.

M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte. Își ridică bărbia, atingându-mi buzele cu ale lui. I-am îngăduit un sărut. Unul scurt, mai mult pentru un diagnostic. Hmmm... avea gustul lui obișnuit. Nu mirosea a nimic suspicios. Semne bune. Părea că mă recunoaște, ba chiar reacționa într-un mod suficient de entuziast. Dar de ce avea pupilele atât de mărite? Mi-am întors privirea și-am privit în jos. Miguel făcu o grimasă. Am încercat să-i zâmbesc.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu.

– Ce-i cu mine?

Oare își dăduse seama că-l examinam? Sau se afla pe punctul de a avea încă o criză? Am încercat să-mi controlez teama. *Poartă-te normal. Calm. Încurajează-l.*

Miguel întinse mâna și-mi atinse vânătaia de pe bărbie. Grimasa i se accentuă.

– Cine ți-a făcut asta?

Nu pentru prima oară în viață, mi-am dorit să fiu mai pricepută la minciuni. Dar nu eram. Și nu-mi venea nici un răspuns satisfăcător în minte. Numai adevărul. Am rămas tăcută, privindu-l fix.

– Spune-mi, insistă.

– Păi, de fapt, tu ai făcut-o. Noaptea trecută.

– Eu? Ochii i se măriră. Părea complet șocat.

– M-ai lovit... a fost un accident. În pat. Ai crezut...

– Corabia, mă întrerupse pe un ton rece ca gheața. Își strânse buzele. *Cristo*... erai acolo. Ai văzut și-ai auzit totul.

– Bineînțeles, că doar nu sunt surdă și nici oarbă. Și unde altundeva m-aș fi putut afla, dacă nu în patul tău? Mai ales după munca de lămurire pe care ai dus-o. Nici o ființă umană nu s-ar mai fi putut mișca de acolo. Paralizie totală. Nu că m-aș plânge, pentru că nu mă plâng deloc. Cât îți amintești din ce s-a întâmplat?

– Îmi amintesc, îmi răspunse pe un ton aspru. Mi-aș dori să nu-mi amintesc nimic, dar din păcate îmi amintesc totul cu lux de amănunte.

Părea că-și smulge fiecare cuvânt ca pe un spin dureros. Numai că nu se simțea mai bine după. Ba din contră. Părea că suferă enorm. Și-i era rușine. Oare îl puteam acuza pentru asta? Dacă-ți rupi o mână, ori un picior, cei din jurul tău îți urează însănătoșire grabnică. Dar e cu mult mai greu să recunoști că mintea îți este frântă în două. Nimeni nu vorbește despre asta. Și nimeni n-o poate repara.

Mi-aș fi dorit să putem sări peste discuția aceea, ori să-l pot ajuta cumva. Să fac în așa fel încât să fie mai ușor pentru el. Dar nu puteam. Trebuia să știu ce anume cauza boala lui misterioasă, altfel s-ar fi putut agrava. Ba chiar se putea întâmpla o mare nenorocire în timpul uneia dintre crizele lui de nebunie. Speram numai ca insistența mea să se dovedească folositoare într-un final, indiferent de cât de multă durere ar fi provocat. Metode, rezultate, justificări. Unde mai auzisem asta? Se putea aplica la orice altceva și era valabil și din punct de vedere medical. Speram ca Miguel să mă poată ierta. În timp. Am inspirat adânc.

– Deci auzi și vezi lucruri care nu există. Treci prin aventuri care nu se întâmplă. De când ai început să te lupți cu asta?

Miguel se mulțumi să ridice din umeri, fără să-mi răspundă.

– Când a început totul? Haide, Miguel, trebuie să-mi spui.

– De când am acostat în port ultima oară, admise într-un final.

L-am privit gânditoare.

– La fel și crizele de ficat. Interesant. Din cauza asta e Moore atât de îngrijorat?

Își mută privirea într-o parte, oftând.

– Probabil.

– Nu mă lua pe mine cu *probabil*. Sunt sigură că știi mult prea multe pentru binele maiorului. Așa că-i e frică să nu-l dai cumva în gât cu ceva în timpul unei crize. Tipic pentru el. E îngrijorat numai datorită secretelor lui, nu pentru tine.

– Și tu-ți faci griji pentru mine, afirmă, privindu-mă în mod deschis.

– Normal. Eu m-am născut să-mi fac griji pentru cineva. Asta fac eu cel mai bine. Nu e vreo mare scofală.

– Serios?

Privirea lui Miguel îmi cercetă fața, oprindu-se pe vânătaia de pe bărbie. Ochii i se umplură de regret. Își sărută vârfurile degetelor și le atinse de zona sensibilă. I-am prins mâna, presând-o pe obrazul meu. Ceva nu era în regulă. Palma lui era foarte rece. Mult prea rece în comparație cu restul trupului, care era fierbinte ca un samovar.

– De ce ai mâinile atât de reci?

I-am examinat palmele. Degetele căpătaseră o culoare albăstruie. Am aplicat puțină presiune pe unghii, dar nu-și schimbară culoarea. Circulație capilară proastă. Ceva îi afecta vasele de sânge. I-am luat pulsul.

– Tensiune mărită... deci nu e numai din cauza adrenalinei. Oricum, nu din cauza asta ai circulația proastă și nici datorită nebuniei. Poate până la urmă nici nu este vorba despre nebunie ereditară. Poate e... Mi-am masat fruntea cu un aer gânditor. Delir, am gândit cu voce tare. Da. O condiție temporară... dacă reușesc să descopăr cauza. Mi-am așezat mâinile pe pieptul lui. N-ai febră, ceea ce înseamnă că nu e septicemie. Potența nu ți-a fost afectată câtuși de puțin. Ba din contră.

Miguel arcui o sprânceană.

– Mulțumesc, *niña*, spuse pe un ton grav.

Era purul adevăr, dar nu intenționasem să fiu atât de directă. Ce se întâmpla cu mine când mă aflam în preajma acestui bărbat? Mintea mi-o lua mereu razna și spuneam lucruri pe care de obicei mi-ar fi fost rușine să le gândesc. Era groaznic, splendid și al naibii de jenant. Am roșit și mi-am dres vocea.

– Nu contează. Nu-mi distrage atenția... încerc să mă gândesc. Sângele nu e otrăvit, deci nu e vorba despre o infecție. Doar dacă nu... o, la naiba! Am uitat despre reputația ta. Sper că n-ai sifilis!

Aproape m-am tras înapoi, străbătută de o undă de dezgust. Aproape, dar nu chiar. Mi-am invocat fiecare gram de voință pentru a continua să-l țin în brațe în timp ce simțeam că mi se răcise capul. *Cum am putut fi atât de idioată? Atât de iresponsabilă?* Poate fusese mult prea convingător... sau eram eu mult prea slabă de înger. *Proasto!* Ar fi trebuit să știu mai bine. La naiba, doar eram doctor!

– Dumnezeule, sper că n-ai sifilis...

Deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Arăta magnific, părând insultat și foarte demn, în ciuda faptului că era complet dezbrăcat.

– Nu. Există anumite metode pentru a preveni bolile de genul ăsta.

Și bineînțeles că tu le știi pe toate. Gândul acela mi-a lăsat un gust amar. Eram o ipocrită. Cum puteam să mă bucur de beneficiile experienței lui, în timp ce o detestam în același timp?

– Sigur, sigur, cunosc toate detaliile astea. Sunt doctor, îți amintești? În mod normal, ar fi trebuit să folosim și noi așa ceva. Nu-i nimic. O să fiu mai atentă data viitoare.

Dacă Miguel păruse insultat înainte, acum părea de-a dreptul furios. Se încruntă, privindu-mă dezaprobator.

– Nu faci nimic până nu discuți cu mine mai întâi. Fără leacuri băbești.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu mă refeream la asta. Dar ce sensibil ești... așa faci cu toate iubitele? Credeam că te atrag femeile independente, de genul *sunt emancipată și știu șaptezeci de poziții diferite*. Ca Michelle, spre exemplu, care poate avea singură grijă de ea, fără să te deranjeze pe tine. Fără complicații inutile. Poți pleca oricând. Fluierând.

Miguel mă privi cu un aer mirat, de parcă îl prinsesem făcând ceva interzis. Clătină din cap.

– Adevărat, dar acum e de domeniul trecutului.

– Ar trebui să fii mulțumit că nu sunt genul de femeie plângăcioasă, care se agață de tine.

I-am susținut privirea fără să clipesc. Domnul era încăpățânat și mândru? Foarte bine. Și eu stăteam excelent la capitolele acelea.

– Prea independentă, murmură.

– Nu schimba vorba, acum vorbim despre tine. Deci spui că n-ai luat mercur niciodată. N-ai sifilis. Bine, bine, îmi pare rău că te-am acuzat pe nedrept. Ar trebui să am mai multă încredere în tine.

Cuvintele mele îl mai calmară puțin.

– Prea bine.

– E clar că-mi spui adevărul. Nu poți avea sifilis, pentru că nebunia apare în fazele latente ale bolii. Spre sfârșit. Iar tu nu prezinți restul simptomelor, în special ulcerațiile. Și nasul... Am întins mâna și i-am sucit vârful nasului în dreapta și-n stânga. Văd că e la locul lui. Bun, acum chiar că te cred. Nu-ți cade nici o bucată din corp. Ești un norocos. Singurul simptom care mă îngrijorează este ficatul inflamat. Trebuie să existe o cauză care-mi scapă. Nu prea bei și nu consumi opiu. De droguri injectabile nici nu mai vorbesc. Nu ai urme de ace pe nicăieri și oricum n-ai face asta, din moment ce ți-ai pierde controlul de sine. Iar tu urăști asta mai mult decât orice, nu-i așa?

– Da, îmi răspunse pe un ton neutru.

– Atunci trebuie să fie ceva despre care nu știi. Cineva te droghează sau te otrăvește fără știrea ta. Da!

Asta chiar se potrivea. *Ca o mănușă*, vorba lui James. Mereu se întâmpla așa cu diagnosticul corect. Concluzia la care ajunsesem vibra în mintea mea, parcă trezindu-mă dintr-un somn adânc. Aveam dreptate. O știam, o intuiam cu toată ființa mea. Cu toate astea, nu era o soluție în sine. L-am privit cu o grimasă.

– Cine ar vrea să te otrăvească, Miguel? Și de ce-ar face-o?

– Otravă? *Impossible.*

– Ei, se pare că imposibilul e posibil. O știi la fel de bine ca și mine. Gândește-te la alternative. Vrei să-mi spui că de fapt îți pierzi mințile? Ești pregătit să accepți faptul că înnebunești?

– Nu. Nu părea foarte convins, dar posibilitatea aceea îi adusese o licărire de speranță în ochi. Nu se poate să înnebunesc ca Ricardo. *Cristo.* Dacă ar fi adevărat... Închise ochii și oftă din greu. Și dacă ajungem la concluzia că e într-adevăr vorba despre otravă, atunci cine? Cine ar face asta?

– Mda, asta e întrebarea de un milion de dolari.

– Nu există decât un singur răspuns.

– Zău, și care-i ăla?

Oare își dăduse deja seama ce se întâmplă cu adevărat? Să fie oare atât de perspicace? Eram impresionată.

– De acum încolo, trebuie să-mi gătești.

– A, nu! am exclamat cu groază, amintindu-mi de cele câteva încercări nereușite în sensul ăsta, toate rezultând în chestii carbonizate și complet necomestibile.

– Nu mai pot avea încredere în nimeni altcineva.

– Dar nu poți avea încredere nici în mine la capitolul ăsta. Întreabă-l pe fratele meu. Crede-mă, nu vrei să te atingi de ceva gătit de mine. Mi-am mușcat buzele. Nu dacă ții la viața ta.

– Chiar ești o bucătăreasă atât de rea?

– Mai rea. Dacă otrava nu te omoară până la urmă, mâncarea gătită de mine o va face cu siguranță.

Întinse mâna și mă trase la el. Șalul îmi alunecă de pe umeri. Miguel mă sărută ușor pe buze.

– Atunci se pare că viața mea e în mâinile tale, *doctora*, îmi șopti.

Am oftat exasperată, întinzându-mă lângă el și punându-mi capul pe pieptul lui. Părea gestul cel mai natural din lume.

– Bine atunci. Dar să nu spui că nu te-am prevenit.

– Promit că nu mă voi plânge niciodată.

M-am cuibărit mai bine în brațele lui. Își plimbă degetele pe spatele meu, provocându-mi fiori prin tot corpul. Mă simțeam mai bine. Mult mai bine. Mă simțeam divin de fiecare dată când mă aflam în brațele lui. Uitam de tot și toate.

– Miguel.

– Hmmm?

– Sper că-ți plac ouăle fierte.

Oftă.

– Da.

– Pentru că e singurul lucru pe care știu să-l gătesc. Și mai știu să încălzesc apă. Ba aș putea spune că sunt un adevărat expert la fiert apa.

L-am simțit cum tremură din tot corpul și-am ridicat capul să-l privesc. Râdea în hohote.

– Hei, nu e nimic amuzant. Dacă pot curăța o vezică biliară, asta nu înseamnă că pot scoate din cuptor o plăcintă pufoasă. Talentele mele sunt de altă natură.

– Cum spui tu, *querida*. Cum spui tu, îmi răspunse încă zâmbind.

Imagini din trecut

Jurasem că nu aveam să mai fac asta niciodată. Preferam să valsez cu zece crinoline pe mine și încălțată cu pantofi cu toc. Orice, dar să nu trebuiască să gătesc. Cerealele pe care încercasem să le prepar zăceau arse pe fundul unei cratițe. Și acum, asta. Mi-am coborât privirea la ceea ce se afla în castronul din fața mea. Micul dejun se rezuma la ouă fierte de culoare maro închis, care păreau mai degrabă niște găluște din noroi, mirosind a sulf precum bețele de chibrit arse. Nu mi-aș fi putut imagina că era posibil ca cineva să ardă ouăle fierte, dar eu reușisem performanța asta. Mi-am vânturat mâna pe deasupra lor, încercând să scap de mirosul grețos. N-am reușit. Putoarea persista. În cel mai rău caz, Miguel putea mânca numai pâinea prăjită, dar asta numai dacă reușea să răcâie arsura de pe ambele părți. Cu toate că dacă stăteam să mă gândesc mai bine, poate nici n-ar fi trebuit s-o facă, din moment ce cărbunele era un antidot excelent împotriva otrăvii. Poate ar fi trebuit să ard mai multe felii de pâine. În mod cert, aș fi incinerat toți germenii. La fel și orice fel de otravă.

Oricum, nu mai aveam timp să-mi mai demonstrez talentele culinare. Nu mă puteam ascunde toată ziua în bucătărie. Lin-Mei nu comentase nimic în legătură cu decizia mea neașteptată de a pregăti micul dejun, dar i-am surprins amuzamentul din priviri. Sugestiile ei de bun simț nu mă ajutaseră cu nimic. Nu era vina ei; nici Dumnezeu în persoană nu m-ar fi putut ajuta. Eram complet lipsită de speranță când venea vorba despre arta culinară.

Mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat către camera de zi. Prin ușa deschisă, mi-au ajuns la urechi sunetele tacâmurilor și a lichidelor turnate în pahare. Când m-am apropiat mai mult, am deslușit murmurul vocilor. Una de copil și alta care-mi era extrem de cunoscută.

– Aaa, ia privește ce avem aici. Un zece și-un valet. Dar să știi că valetul tău valorează numai zece puncte. Deci zece plus zece, așa-i? Ia sa vedem, cât înseamnă asta, drăguțo?

Claude? Ce naiba căuta aici? Desigur, în afară de faptul că-și făcuse rost de un mic dejun gratuit. M-am oprit în cadrul ușii și l-am privit cum își încărca farfuria cu *huevos rancheros*, tradiționalele ouă prăjite mexicane. Alicia îl privea cu ochi mari, adoratori.

– Douăzeci. Asta înseamnă douăzeci de puncte.

– Corect! Văd că le ai cu cifrele. Bun, și acum ce faci? Mai riști, sau stai?

– Stau? ghici Alicia, privind la cărțile de joc înșirate lângă farfuria ei.

– Bine așa, foarte bine. Așa se joacă. Douăzeci pentru tine. Dealer-ul trebuie să se oprească la șaisprezece, așa că ai câștigat. O să-ți dau banii puțin mai târziu. Claude întinse mâna după o cafetieră din argint. Puțină cafea, Don Miguel? *Señor* Ricardo? E într-adevăr foarte bună. Nectarul zeilor. Pe legea mea, aș putea bea chestia asta cât e ziua de lungă și probabil n-aș mai avea nevoie de somn. Vă dați seama cât de mult timp aș câștiga? Sigur nu vreți? Haideți, nu fiți timizi.

Miguel clătină din cap cu o expresie impasibilă, dar Ricardo îi întinse cana lui.

– Eu vreau. Îmi place cu lapte și zahăr. Cu mult lapte și zahăr.

Am pășit în cameră. Toți ochii se întoarseră spre mine. Am înghițit în sec în timp ce m-am apropiat de masă și-am lăsat castronul jos. Ouăle fierte se rostogoliră și se pocniră unele de altele precum mingile de crochet. O, Dumnezeule! Oare se pietrificaseră? M-am forțat să mă așez pe un scaun.

– Bună dimineața, am spus cu o voioșie exagerată. Claude, ce surpriză plăcută! Dar ce vânt te aduce pe aici?

– Nici un fel de vânt. Am venit călare pe cal, ca de obicei. Nasul lui Claude se încreți. Ce-s astea? Chiftele deshidratate? Îmi observă șorțul de bucătărie și-și trase o palmă peste frunte. Oh, nu-mi spune.... Doar n-ai... gătit?! Preamăriți numele Domnului și aduceți degrabă bicarbonatul de sodiu!

– Ce maniere, am mormăit.

Claude îmi oferi un rânjet larg.

– N-am maniere. De obicei nu-mi aduc nici un beneficiu, doar mă încurcă. E mult mai ușor fără. Indică *huevos rancheros* cu un deget. Dar astea nu sunt pregătite de tine, nu-i așa?

– Nu.

– Splendid, înseamnă că le pot mânca fără să mă tem pentru viața mea.

Claude urmări cu un zâmbet ironic cum Miguel întinse mâna să ia unul dintre ouăle fierte de mine. Îl lovi de farfurie și apoi începu să-l cojească. A naibii coajă, părea de neclintit. Dar Miguel nu s-a lăsat, chiar dacă aproape a trebuit să sape cu degetele pentru a elibera partea comestibilă. O bună parte din albuș a rămas lipită de coajă, restul bălăngănindu-se precum cauciucul în mâna lui. Gălbenușul avea o culoare nedefinită, un fel de maro-gri închis. Claude chicoti.

– Am auzit spunându-se că ești un bărbat curajos, Don Miguel. Acum însă îmi dau seama că poveștile nici măcar nu se apropie de realitate. Curajul tău este de neegalat dacă îndrăznești să mănânci ceva gătit de Nathalie. Știai că a pus odată pe butuci o ceată de marinari? Un echipaj întreg, pe legea mea! Numai matahale cu pântece de oțel. I-a făcut praf, complet otrăviți. Ce-ai gătit atunci? își întoarse privirea către mine. Tocăniță Mulligan? Am folosit-o mai târziu pe post de smoală pentru întreaga carenă.

– Exagerezi, am pufnit iritată. Ca de obicei.

Am sorbit din cafea, încercând să-mi ascund zâmbetul.

– Așa e, îmi cer scuze. Numai jumătate de carenă. Dar chestia aia era grozavă! Mai ceva ca smoala... apa n-avea nici o șansă. Oricum, nu te lăsa prostit de sora mea. Chiar dacă arată ca un înger, câteodată e de-a dreptul diabolică. Și răutăcioasă ca un copil mic. S-a săturat să vindece păpușile, așa c-a plecat în lumea largă să-și găsească pacienți vii cu care să se joace. Descurcăreață, cu un tupeu fantastic. Dar trebuie să-i recunoaștem meritele. N-a avut nici un deces, nici măcar unul. Și-au revenit cu toții din indigestia acută... mă rog, într-un final.

– Nu m-am jucat niciodată cu păpușile.

– Nu, le-ai mutilat ca să le poți înfășa ce pe mumii. Mai ții minte cea pe care ți-a adus-o tata de la Paris? I-ai ciopârțit tot părul pentru că ai spus că suferă de febră tifoidă, sau ceva de genul ăsta. Apoi ai vopsit-o cu galben. Săraca păpușică, arăta jalnic. Alicia, draga mea, dacă-ți iubești păpușile, nu-i da voie lui Nathalie să se apropie de ele. O să le facă tot felul de lucruri oribile.

Ochii copilului se măriră de groază, buza de jos tremurându-i ușor în timp ce-și muta privirea de la Claude la mine și înapoi. Grozav! Acum probabil își imagina că sunt un asasin de păpuși. Tocmai mă pregăteam să-i spun să nu-l bage în seamă pe fratele meu, când Alicia izbucni în râs.

– Nu mă mai tachina atâta.

Clătină din cap și continuă să-și mănânce micul dejun.

I-am aruncat o privire furioasă fratelui meu, care îmi zâmbi angelic.

– Care-i treaba, scumpo? Cafeaua e prea amară? Poate mai ai nevoie de o linguriță de zahăr.

– Claude, n-ai treabă pe nicăieri? Nici o afacere dubioasă de care trebuie să te ocupi? De preferabil în momentul ăsta.

– Nicidecum, azi mă relaxez. Am tot timpul din lume. Vezi ce norocoasă ești? Don Miguel, te sfătuiesc să scapi rapid de oul ăla. Crede-mă, nu vrei să mușți prea mult din el. Măcar încearcă o bucățică mică mai întâi și în felul ăsta n-o să-ți distrugă stomacul. Chiar și un bărbat îndrăgostit ar trebui să-și ia măsuri de precauție.

Miguel își arcui sprâncenele și mușcă jumătate din ou. Mestecă și mestecă. Și apoi continuă să mestece. După câteva minute, dădu pe gât un pahar cu apă. Claude clătină din cap cu o expresie plină de regret.

– Să nu spui că nu te-am avertizat.

– Ce-ar fi să-ți termini micul dejun și s-o iei din loc? i-am spus în timp ce-mi mai turnam puțină cafea.

– Nimic nu e mai dulce pe lume decât dragostea între frați. Și mie mi-a fost la fel de dor de tine.

Alicia se șterse la gură cu un șervet brodat.

– Am terminat. Pot să mă ridic de la masă, Papa?

– *Si.*

– Mulțumesc. Copila își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. La revedere, Papa, Nathalie. *Tio* Ricardo, ne vedem mai târziu. *Tio* Claude.

Își aranjă scaunul perfect lângă masă, apoi ieși din încăpere demnă precum un adult, nu țopăind așa cum ar fi trebuit s-o facă un copil.

Mi-am întors privirea către Claude.

– *Tio* Claude? De unde și până unde? Acum ești unchiul ei?

Claude ridică din umeri, sorbindu-și cafeaua.

– Păi, cam așa și e, nu? Dacă tu ești… în fine, orice ai fi tu pentru ea, iar eu sunt fratele tău, aproape că devin unchiul ei. O familie mare și fericită. Și oricum sper c-ai observat că mă place. Cel puțin se poartă ca o copilă inocentă. Nu e nimic un rău în asta.

– Nimic rău? O învățai să joace cărți. Blackjack. Te-am auzit.

– Blackjack, ne-blackjack… și care-i problema? E doar matematică. Așa ne-a învățat și Papa pe noi, îți aduci aminte? De fapt, așa am învățat să adunăm, să scădem, să plănuim. E un joc foarte bun pentru memorie. Și n-am auzit pe nimeni altcineva că s-ar fi plâns. De ce-ai face-o tu?

– Pe Miguel nu-l deranjează, interveni Ricardo cu gura pe jumătate plină. Continuă să mestece pentru un moment, apoi înghiți și-și linse degetele mânjite cu gem. Matematica e bună. Și eu învăț la birou. Miguel o să mă ia și azi cu el.

– De fapt, ceea ce înveți tu se numește contabilitate, preciză Miguel pe un ton îngăduitor. Înveți repede și mi-ai fost de mare ajutor. Iar acum, trebuie să mergem, spuse, ștergându-se la gură cu un șervet și ridicându-se de la masă.

Ricardo îi urmă exemplul, dar mișcările îi erau cu mult mai țepene, ca și cum îl durea ceva. Își masă șalele cu o grimasă.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Oh, am căzut… poc. Am făcut buba mare.

L-am crezut pe cuvânt, privindu-l cum șchiopăta către ușă.

– Vrei să-ți dau un medicament?

– Sunt bine, îl copie pe Miguel ca într-o parodie ciudată, apoi ieși din cameră.

Miguel se apropie de mine și mă sărută ușor pe obraz.

– Pe curând, *querida.*

– Ține minte, nu poți avea încredere în nimeni, i-am șoptit la ureche.

– Numai în tine, murmură el, atingându-mi gâtul cu buzele.

Imediat ce Miguel ieși din cameră, Claude își dădu ochii peste cap.

– *Numai în tine.* Atât de european, de intens. Puțin cam prea siropos pentru mine, dar intens. Trebuie să țin minte replica asta. E chiar foarte bună.

– Termină. Nu e o replică… cu el nimic nu e o simplă replică.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu cred că ești cea mai în măsură să-ți dai cu părerea. Îți petreci prea mult timp cu nasul vârât în cărțile tale ca să mai ai tangență cu lumea reală. Nu știi prea multe despre bărbați. Poate știi ce le face rău din punct de vedere medical, dar habar n-ai cum le funcționează mintea. Ai putea să înveți dacă ai asculta-o pe Catherine, dar tu nu asculți niciodată de nimeni. Ești cam așa.

Claude își astupă urechile cu mâinile și făcu o față grotească precum garguii de la Notre Dame, cu ochii bulbucați, gura strâmbă și limba atârnând afară. Arăta oribil. Începea să mă enerveze, dar m-a bușit râsul.

– S-ar putea să ai dreptate. Nu știu.

– Eu știu. Și din câte am auzit, n-aș pune prea mare preț pe tot ce debitează Don Miguel. Tipul e uns cu toate alifiile. Un adevărat vrăjitor și asta dacă pleci urechea numai la un sfert din toate bârfele care circulă pe seama lui. Ai grijă să nu te îmbrobodească și pe tine. Și de unde naiba te-ai ales cu vânătaia aia pe bărbie? Să nu-mi spui că te-ai ciocnit de o ușă, că nu te cred.

– Bine, atunci n-o să-ți spun.

– El ți-a făcut asta?

– Nici măcar nu mă doare. Mă rog, nu prea tare.

Răspuns greșit. Claude mă străfulgeră cu privirea.

– Cum?!

– N-a fost decât un accident.

– Pe toți zeii, asta le întrece pe toate! Cum își permite fanfaronul ăsta să te trateze ca pe un sac de box, după care te giugiulește și-ți șoptește dulcegării dimineața la micul dejun? Într-adevăr, un client cu sânge rece. Stai să vezi ce-i dau eu borșul pe nas. Praf îl fac. Da, da, poți să pui pariu. Claude sări în picioare. Îl omor chiar în clipa asta. Nu-mi pasă că e mare zmeu, nimeni nu te poate trata în felul ăsta fără să nu și-o ia peste bot de la mine. Nimeni!

– Hei, calmează-te. Stai jos. M-am întins peste masă ca să-l prind de braț și l-am forțat să se așeze din nou pe scaun. Vorbesc serios, oricum nu poți să omori pe nimeni.

– Nu mă umili în halul ăsta. Care-i treaba, nu crezi că sunt în stare s-o fac? Crezi că numai tu te descurci în situații din astea? Pot să…

Se întrerupse când văzu expresia de pe fața mea. Sări din nou în picioare și se repezi la mine, îngenunchind la picioarele mele pentru a mă lua în brațe.

– Of, la naiba… iartă-mă, iubire. N-am vrut să spun asta. M-a luat afurisita asta de gură mare pe dinainte. Se trase în spate și deschise gura. Cât putea de mult. Părea un pui uriaș de pasăre în așteptarea hranei. Toarnă-mi ceva pe gât. Un medicament cu gust de găinat. Învață-mă minte să nu-mi mai dau drumul la gură ca un idiot. N-ai vreo tinctură de rahat de porc?

– Nu te-ai lecui nici dacă aș avea, i-am răspuns pe un ton resemnat. Mi-am pus coatele pe masă și mi-am sprijinit capul în mâini. Până una alta, ascultă-mă și înțelege ce-ți spun. Sunt bine, n-am nimic. Chiar a fost un accident nenorocit. Miguel nu mă bate. Mă scoate din minți, dar nu mă bate. Din contră, mă tratează ca și cum… ei bine, ca și cum aș fi foarte specială. Ca pe o adevărată *lady*. Oricum, nu pentru mine îmi fac griji, ci pentru el. Are probleme mari. Și, colac peste pupăză, acum începe și Ricardo. Mă îngrijorează toată povestea asta. Cum să cadă așa pur și simplu?

Claude pufni iritat.

– Are rinichii praf.

L-am privit mirată.

– De unde știi?

– Uite ce e, habar n-am despre ce vorbești, dar pot să-ți garantez că Ricardo n-a căzut deloc. Chiar vrei să știi ce-a pățit? Și-a luat câțiva pumni în rinichi, asta s-a întâmplat. Claude făcu o grimasă. Știu exact ce simte. Te pișii roșu cam o lună… nu-i o priveliște prea frumoasă.

– Dar e îngrozitor! De ce l-ar bate cineva pe Ricardo? E la fel de inofensiv ca un copil.

Claude își masă gânditor bărbia.

– După cum văd eu lucrurile, copiii mari intră în belele la fel de mari. Plus că rolul inocentului e cea mai veche șmecherie dintre toate. Prostește imediat pe toată lumea. Am testat-o și eu pe tine de vreo câteva ori.

– Câteodată-mi vine să te strâng de gât. Zău, Claude, chiar cred c-aș putea s-o fac. Să uit de jurământul lui Hipocrate și să te gătui ca pe un gâscan beteag.

Claude izbucni în râs.

– Ascultă-te și tu un pic. Mai întâi vrei să mă protejezi de mânia marelui Don și două minute mai târziu, vrei să-mi sucești gâtul. Tipic femeiesc. Nu vă hotărâți niciodată în ce direcție s-o luați. Oricum, te iert. Și n-o iau ca pe ceva personal.

Își compuse o expresie inocentă, bătând din gene. Clovnul familiei. Nu mă puteam supăra niciodată pe el.

– De data asta ai scăpat, domnule, dar să știi că nu de tot. Am altă problemă de rezolvat cu tine. Și de data asta ai face bine să-mi spui adevărul.

– Absolut, surioară. Ia zi, care-i treaba? Își trase un scaun și se așeză lângă mine.

– Vreau să discutăm puțin despre aur. Și despre pușcărie.

Claude mă privi mirat, de parcă tocmai mi-ar mai fi crescut încă un cap.

– Ce-ai spus?

– E-n regulă, mie poți să-mi spui. Numai Dumnezeu știe de câte ori a dat greș și *Papa* cu micile lui găinării. Doar știi că a fost și pe la mititica.

– Despre ce naiba tot vorbești acolo?

– Nu te mai juca cu mine, Claude. Știu că te-au prins federalii. Unde te-au trimis, la Rockville? Cât de rău a fost?

– Să mă prindă? Își dădu capul pe spate și râse cu poftă. Pe mine nu m-a prins nimeni niciodată. Oi fi eu un bastard jalnic, dar nu sunt prost. Aterizez mereu în picioare, mai ceva ca o pisică. Doar știi asta, sau măcar ar trebui s-o știi.

– Vrei să-mi spui că n-ai furat tu aurul?

– Aș vrea eu. Nici nu știi de când când visez să pun mâna pe un maldăr de aur. Să mă scald în el… să mă tăvălesc în el.

L-am fixat cu privirea, încercând să-mi dau seama dacă mă mințea. Prea multe secrete și mult prea multe posibilități. Încetul cu încetul, mi-am dat seama de adevăr. Mă crezusem o mare deșteaptă și nu făcusem altceva decât să-mi întind o cursă de una singură. Cât de proastă fusesem.

– Adică tu ai fost bine mersi în toată perioada asta? N-ai pățit nimic?

– Ei, n-aș putea spune că n-am pățit chiar nimic. Am transpirat puțin prin Virginia City. A trebuit să dispar de acolo urgent. Atmosfera devenise puțin cam… agresivă, aș putea spune.

– Maiorul Moore mi-a dat de înțeles că te are la mână cu ceva.

– Moore? La mențiunea numelui maiorului, ochii lui Claude se întunecară. Fir-ar să fie, iubire, în ce belea te-ai mai băgat de data asta? Încă o cascadorie ca aia cu ministrul francez?

– Habar n-ai ce vorbești, am mormăit. N-am încercat decât să te ajut pe tine. Of, Claude. Dac-ai ști ce prostie am făcut… nici măcar nu bănuiești.

– Ba da.

– Ba nu, l-am contrazis cu un suspin. Mi-am șters ochii umezi cu dosul palmei. *Ești o proastă. Încetează!* Nu era momentul să mă comport ca o gâsculiță.

– Cu ce te pot ajuta?

– Așa, pur și simplu? Fără alte întrebări? Nici măcar nu știi în ce te bagi.

– Pe tine te-a interesat atunci când te-ai bagat în rahat până la gât? După câte-mi dau seama, te-ai aruncat cu capul înainte numai pentru că ai crezut că mă ajuți pe mine. E-n regulă, surioară. Acum sunt aici lângă tine.

– Din păcate, nu mai poți face nimic.

– N-aș fi atât de sigur. S-ar putea să fiu mai valoros decât crezi. Știi vorba aia: *Îți trebuie un hoț ca să prinzi un hoț*. Cred că se potrivește și în cazul spionilor.

Am rămas cu gura căscată. Cred că nu m-ar fi șocat mai tare nici dacă ar fi început să dea din mâini și și-ar fi luat zborul.

– Ești spion? La fel ca *Papa*?

Claude oftă, privindu-mă ironic.

– N-am spus asta. Dar sunt un cameleon al naibii de bun. Am văzut multe și știu încă și mai multe, declară cu mândrie, făcându-mi cu ochiul.

Claude avea să pocnească. Dacă mai băga ceva în gură și înghițea, mă așteptam ca din moment în moment să-i plesnească burta chiar în dreptul ombilicului.

Micul dejun se terminase de mult. Trecuse și prânzul, iar cina era aproape pe sfârșite, dar fratele meu continua să bage în el fără oprire de parcă ar fi fost complet gol pe dinăuntru, depozitând mâncarea din călcâie și până în creștetul capului. Ne aflam la umbra unui arbore de eucalipt, pe coama unui deal de unde puteam admira întreaga panoramă a golfului. Rămășițele unui picnic copios erau împrăștiate în jurul nostru. Alicia rupea boabe

de struguri dintr-un ciorchine imens și-l hrănea pe Claude, care zăcea culcat pe o parte ca un cangur borțos. L-am privit cum înfulecă două boabe perfect rotunde, oftând satisfăcut.

– Ah, asta da viață... mâncare bună, prieteni dragi și compania unei domnișoare frumoase. Îi făcu cu ochiul Aliciei, care chicoti. Mai mult de-atât nici nu se poate. Mai avem ceva din puiul ăla delicios?

– Nu. L-ai mâncat pe tot.

Nu mă puteam enerva datorită fratelui meu. Încerca să mă scoată din sărite, dar nu-i dădeam voie. Eram prea plină de soare cald, vin delicios și de prezența lui Miguel, care stătea lângă mine îmbrăcat într-o cămașă albă de in fără mâneci și pantaloni scurți. M-am prefăcut că scotocesc în coșul cu mâncare.

– Hmmm... Se pare că au mai rămas câteva ouă fierte. Vrei unul?

Claude se ridică brusc în șezut.

– Ăăă... nu mersi, cred c-am mâncat destul. Cu toate că aș vrea să încerc chestia asta. Ridică un borcan în care se afla o cremă de un maroniu închis. Ce-i asta? N-a deschis nimeni borcanul.

– E *Tapenado*, îl lămuri Alicia. Numai *Papa* mănâncă din el. E făcut din niște pești plați cu ochii bulbucați.

– Anșoa? am râs.

Alicia încuviință din cap cu o expresie scârbită.

– Și ce altceva mai conține?

Am dezlegat sfoara și am scos materialul ce acoperea borcanul. Mda, avea dreptate. Nu exagerase cu nimic. Zeci de ochi mă priveau fix. Cam straniu și mă îndoiam că aveau gust de pui. Am mirosit cu grijă.

– Capere, ulei și... ce sunt chestiile alea maro?

– Ciuperci, răspunse Miguel în timp ce se căznea să cojească unul dintre ouăle mele fierte.

Am clătinat din cap și mi-am pus mâna peste a lui.

– Nu trebuie să faci asta, i-am spus cu voce joasă. Nici măcar eu nu le pot mânca.

– Îmi plac, mi-a mărturisit pe un ton serios, cu toate că am zărit o umbră de amuzament în ochii lui. Dar nu puteam fi sigură.

– Îți plac?! Fără supărare, Miguel, dar nu pot exista decât două explicații pentru asta. Ori ești nebun de legat, ori probabil ești complet îndrăgostit. Mi-e greu să spun care din două. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, probabil amândouă înseamnă același lucru. Sper numai că nu e contagios. Claude își afundă un deget în *Tapenando* și-l linse. Dădu din cap. Nu e rău. Îmi amintește de nopțile cataloniene și de... cum o chema oare? Helena. I se mai spunea și *Îngerul*.

– Un înger adevărat? întrebă Alicia cu ochi mari și strălucitori. Îmi plac îngerii. Și mama mea e un înger și ne privește chiar acum de sus din Rai. Așa spune Lin-Mei.

Urmă o pauză, timp în care ochii lui Claude se fixară în ai mei. Am așteptat ca Miguel să spună ceva, dar el continua să-și mănânce oul. Până la urmă, Claude își drese vocea.

– Păi, nu era chiar un înger adevărat, scumpo, cu Helena era dumnezeiască. Și talentată, extrem de talentată.

M-am strâmbat la fratele meu.

– Cred că putem supraviețui și fără să auzim restul poveștii.

Dar, ca de obicei, Claude mă ignoră.

– Era nemaipomenită. Toți bărbații credeau asta. Excepțională, chiar. Putea să atingă...

– Claude! l-am avertizat.

– Trei octave. Făcu o pauză, buzele lui formând un cerc perfect rotund, ochii lui adoptând o privire inocentă. Care-i treaba, surioară? Despre ce credeai că vorbesc? Helena era o cântăreață de prim rang. Îi făcea pe toți bărbații să plângă. Hohoteau ca niște țânci, își suflau și creierii în batiste. În fiecare seară. Nu rămânea nici un ochi uscat în tot localul.

– Care local? întrebă Miguel.

– *Running Bull*, răspunse fratele meu, privirea devenindu-i dintr-o dată tăioasă. De ce mă întrebi? Ai fost pe acolo?

Miguel ridică din umeri și mai luă o gură de ou.

– Numele mi se pare familiar. Îi mai aud vorbind din când în când pe oamenii din echipaj.

– Mda, probabil. Ei, Alicia, am hotărât că formăm o echipă, îți amintești? Ești pregătită să culegem murele alea pentru Lin-Mei? Claude își curăță nisipul care i se lipise pe gambe, apoi se ridică în picioare și luă un coșulet de lângă pătură. Cred c-ar trebui să adăugăm ceva în plus aventurii. Ce zici de-o cursă contra cronomentru? Învingătorul câștigă tot. Dublu sau nimic.

– De acord. Alicia îl luă de mână. Hai să mergem, știu eu niște locuri foarte bune. Și nu-l mai așteptăm pe *Tio* Ricardo. Încă se mai joacă cu zmeul lui.

– Zău? E foarte dedicat. Orice bărbat are nevoie de un hobby. Și eu am unul. Îmi place să observ. Poți învăța o grămadă de lucruri utile dacă studiezi oamenii. E o regulă de aur pentru un jucător ca mine. Studiază-ți oponentul. Orice om are slăbiciunea lui, nimeni nu e așa cum vrea să pară. Răbdare și un spirit ascuțit de observație, scumpo. Ăsta-i secretul succesului. Și tatăl tău?

– *Papa*? Alicia îl privi uimită, ca și cum i-ar fi propus să navigheze cu o corabie pe lună. El nu se joacă niciodată. E un bărbat grozav, toată lumea spune asta.

– Mda, așa am auzit și eu. Bine, ajunge cu trăncăneala. E timpul să mergem la cules de mure. Mai ții minte ce cântec te-am învățat? Ăla despre femeia tatuată? Hai să-l cântăm încă o dată.

O porniră ținându-se de mână peste dunele de nisip, cântând și legănând coșulețele.

Cu cât analizam mai mult situația, cu atât deveneam mai confuză. Nu mai eram sigură că-l cunosc cu adevărat pe fratele meu și în mod sigur habar n-aveam despre ce naiba povestea. Claude vorbea mult și repede ca o tornadă care se deplasa cu viteza luminii. Nu puteai să ții pasul cu el indiferent cât de mult ai fi încercat. Mă lăsa tot timpul în ceață, nevoită să mă întreb dacă pot avea încredere în el ori nu. Inima îmi șoptea că da, mintea exact opusul. Era fratele meu geamăn, cealaltă jumătate a mea. Cum aș fi putut să nu mă încred în el?

Înainte de cină, decisesem amândoi ca iresponsabilul meu frate, acum devenit brusc responsabil, să aibă grijă de maior, în timp ce eu mă îngrijeam de Miguel. Sau cel puțin asta fusese justificarea mea. Pentru că în acel moment, Miguel nu părea să aibă nevoie de îngrijirile nici unui doctor. Arăta bine. Mai mult decât bine, de fapt, cu cămașa albă din in descheiată la patru nasturi și scoasă din pantalonii scurți. Părul îi flutura în vânt. Într-o mână ținea un coșuleț, în timp ce culegea mure cu eficiența lui obișnuită. Nici măcar nu se zgâria, ori dacă se agăța în vreun spin din când în când, nu se plângea deloc.

– *Mi amor*, spuse pe un ton blând, arătând înspre tufișurile cu mure și apoi spre coșulețul meu, ca și când ar fi vrut să-mi reamintească ce aveam de făcut.

El era șeful echipei în concursul de adunat mure, așa că mă dusese la niște tufișuri pline de fructe, de existența cărora nu mai știa nimeni, pe undeva prin apropiere de Black Point, câteva dealuri mai departe de locul unde părăsisem resturile picnicului. Chiar și de la distanța aceea, tot aveam o panoramă splendidă a întregului golf. Din vârful dealului puteai cuprinde totul cu o singură privire, de la Golden Gate și până la cheiul Broadway, acolo unde se afla sediul central al companiei Cabrillo Shipping. În fine, mersesem pe jos cam vreo două mile pentru a ajunge la tufișurile acelea de lângă un pârâu, iar eu transpirasem mai ceva ca un pinguin într-o pădure amazoniană.

– La naiba, chiar trebuie să fii atât de competitiv? Lasă-i pe Claude și Alicia să câștige. Nici măcar nu-mi pasă dacă reușesc să culeagă mai multe mure decât noi. Oricum ai cules mai mult decât suficient pentru amândoi. Cât de mult gem poate să facă Lin-Mei?

– Foarte mult.

– Grozav! Nici nu știu de ce m-am băgat în chestia asta. Atât de multă muncă pentru un fruct amărât. Plus că nu-mi plac murele… semințele îmi intră tot timpul între dinți. Am oftat, încercând să-mi oblojesc o zgârietură urâtă de pe antebraț. Îmi era foarte cald și mă simțeam plină de praf din cap până în picioare.

Miguel mă studie tăcut.

– Astea nu sunt mure obișnuite.

Culese una mai mare și-mi făcu semn să deschid gura. Papilele gustative îmi fură invadate de o savoare aparte, gustul dulceag amărui amplificându-se precum un foc de artificii. Sucul încălzit de soare mi se revărsă în gură, o picătură prelingându-se pe buza de jos și apoi pe bărbie.

Miguel întinse mâna și mă șterse cu degetul mare. Felul în care mă privea îmi stârni armatele de fluturi din stomac.

– Știi ce, Miguel? Tocmai mă gândeam la ceva. Am observat că Alicia are o voce foarte frumoasă. Poate ar trebui să ia lecții de muzică. E talentată. Probabil te moștenește, din moment ce și tu cânți la violoncel.

Mă privi cu o figură imobilă, ca și cum n-aș fi spus nimic.

– Ne moștenește pe amândoi. Pe mine și pe mama ei, spuse într-un târziu.

Am așteptat să dezvolte, dar, ca de obicei, n-a făcut-o. N-o făcea niciodată.

– Mama Aliciei. Soția ta. Am auzit că a murit. Îmi pare foarte rău, am adăugat repede.

La naiba, tipul era la fel de comunicativ precum o scoică mumificată. Care era marele secret? Viață. Moarte. Ne atingeau în mod egal pe toți. O conspirație a tăcerii era absolut inutilă. Observasem că nu existau nicăieri în casă fotografii cu mama Aliciei, nici măcar în dormitorul copilei. Sărăcuța fată.

– Nu vorbesc niciodată despre ea.

Nu zău! Subiectul acela era precum o poartă imensă de fier, încuiată și ferecată. Bine, am hotărât s-o las baltă pentru moment. Mi-am promis s-o trag de limbă pe Lin-Mei. Plus că o aveam întotdeauna pe Catherine, care era la curent cu ultimele bârfe. Puteam să pun pariu că se va dovedi o informatoare neprețuită. Într-un fel sau altul, tot aveam să aflu ce vroiam să știu.

Miguel puse coșulețul jos și păși spre mine.

– Sper că ți-a venit mintea la cap în legătură cu întâlnirea de la miezul nopții. Ești prea bolnav pentru asta. Doar n-ai de gând să te duci.

Miguel nu-mi răspunse, ci continuă să se apropie.

– Am terminat pe aici? După părerea mea, am jefuit tot ce se putea din tufișurile astea. Poate ar trebui s-o luăm din loc. Și de ce-am venit tocmai până aici? E mult prea departe.

– Am motivele mele, îmi răspunse, fixându-mi buzele cu privirea.

Mă studia atât de atent încât părea că vede prin mine, la fel ca noua mașinărie pentru radiografii a lui Roentgen. Aproape că nu mai puteam suporta. Gura mi se uscă brusc. N-am mai spus nimic. Chiar dacă aș fi încercat, n-aș fi putut rosti nici măcar un singur cuvânt. Nu puteam decât să-l privesc cum se apropie cu pas sigur, ca o felină pregătindu-se de atac. Ce mai vroia acum? Mâinile lui mă atinseră, buzele lui căutându-le cu înfrigurare pe ale mele. În momentul acela n-am mai avut nici un dubiu în privința intențiilor lui. Mi le demonstra cu lux de amănunte.

– Miguel, am murmurat. Nu…

– Da, îmi șopti be buze, apoi mă trase jos pe iarba moale.

Ne-am rostogolit peste flori sălbatice multicolore și mentă. Nu mai mirosisem niciodată ceva atât de îmbietor. Mi s-a părut că am auzit pe cineva râzând, dar era foarte posibil să fi râs chiar eu. Ceva mă gâdilă. O fierbințeală puternică îmi erupse în pântece.

– Acum? Aici? am șoptit. Dar nu avem pat.

– Nu mai vorbi, *querida*. Nu mai gândi. Poți? Acum joci după regulile mele. Îmi linse buzele. *Zarzamora*, gemu, coborând tot mai jos.

Am tresărit, dar mâinile lui puternice nu-mi permiseră să mă mișc. Am uitat de toate. Mă tortură, gustând, lingând, sugând și împingând, la fel cum făcuse cu gura mea. Eram pierdută într-o lume a senzațiilor pure. Îi simțeam fierbințeala, mușchii brațelor și cei ai pieptului încordându-se și tresărind spasmodic, erecția care mă împungea între picioare. Tot trupul îi era ca de oțel, în contrast complet cu moliciunea buzelor trandafirii, frumusețea ochilor umbriți de genele lungi, părul mătăsos care căpătase nuanțe roșiatice și aurii în soare. Se ridică pe brațe și mă studie cu o privire înfometată. Respiram din greu. Mi-am imaginat că-mi putea vedea zvâcnetul nebun al inimii, goana sângelui înfierbântat pe sub piele.

– Ești perfectă, Nathalie, îmi spuse cu voce joasă, înclinându-și capul pentru a-mi săruta sânii prin materialul rochiei. Am visat dintotdeauna la tine.

Îmi desfăcu rochia și mă dezbrăcă rapid, apoi își scoase și el hainele. Mă culcă din nou pe iarbă, sărutându-mi urmele de pe piele, acolo unde corsetul îmi săpase nemilos în carne. Ochii îi erau pe jumătate închiși, în ei oglindindu-se pasiunea și dorința. Mâna păru să-i tremure o idee atunci când mă atinse acolo unde îl doream cel mai mult.

– Îmi doresc ca momentul ăsta să dureze o veșnicie, îmi șopti înainte să-mi sărute din nou sânii, dezmierdându-i cu buzele lui fierbinți.

Aproape nebună de dorință pentru el, m-am lăsat purtată pe valurile extazului imediat ce mă pătrunse cu degetele. Privi în jos la mine, cu o expresie de uimire întipărită pe față. Am întors capul, rușinată că dorința mea pentru el era atât de puternică, iubirea ce i-o purtam în suflet atât de evidentă. Mă prinse de bărbie și mă forță să-l privesc în ochi.

– Nu te ascunde de mine, *querida*. Mă încântă că poți simți atât de mult. Pentru mine. Ești a mea, Nathalie. Îmi aparții complet.

Imediat ce spuse acele cuvinte, mă pătrunse dintr-o singură mișcare. Îmi șopti să am încredere în el. Să-l iubesc. Indiferent de ce s-ar fi întâmplat în viitor. L-am privit, fascinată de pasiunea care se dezlănțuia mereu între noi. I-am sorbit fiecare gest în timp ce mă poseda total, umplându-mi inima și sufletul cu o căldură dulce, știind că se afla extrem de aproape de propriul extaz. Mă mai pătrunse de câteva ori, puternic, aproape sălbatic, apoi deveni nemișcat, privirea fixându-i-se în a mea.

– *Dios… Mon Dieu*, gemu. Își aplecă capul și-mi atinse buzele cu o tandrețe care mă făcu să mă sufoc. Nathalie… *te amo… je t'aime…* te iubesc.

– Ești al meu, Miguel, i-am șoptit. Pentru totdeauna.

Se rostogoli de pe mine și mă trase la pieptul lui. M-am cuibărit mai bine, mulându-mă pe trupul lui precum o corabie la doc. Perfect. Ușor. O potrivire perfectă. Mi-am pus capul pe pieptul lui, căscând cât mă țineau fălcile. Oboseala mă copleși dintr-o dată, un efect dulce al combinației dintre căldură, Miguel și împlinire senzorială. Pleoapele îmi deveniră grele.

– Să înțeleg că asta se numește siestă în mod oficial? Dacă da, să știi că-mi place. O tradiție minunată. Programează-mă pentru încă una.

– Atât de curând? Poate mai târziu.

Am întors capul să-l privesc, surprinzând un zâmbet satisfăcut, superior, tipic masculin. Dar, dintr-un motiv sau altul, de data asta nu mă mai deranja. Până la urmă, nu aveam nici un motiv să mă plâng. I-am zâmbit, căscând din nou.

– M-ai adus aici. De ce?

Își arcui o sprânceană.

– Oare trebuie să-ți mai demonstrez încă o dată?

Mâna lui îmi alunecă pe spate, apoi peste șold, tot mai jos. Probabil *mai târziu* însemna chiar acum. Mă înfiora gândul că încă îl mai doream. Atât de curând. Fierbințeala îmi năvăli din nou în pântece.

– Nu mă referem la asta. Dumnezeule, doar asta ai în cap? M-am ferit de mâna lui iscusită, încercând să mă concentrez. Locul ăsta e special, nu-i așa?

– Da, admise. Îmi luă o șuviță de păr și-o înfășură pe deget.

– De ce?

Mâna îi rămase nemișcată.

– Mama mă aducea aici… a trecut o eternitate de atunci. Era locul ei magic.

Mi s-a topit inima în timp ce mi-l imaginam pe micuțul Miguelito culegând mure în locul acela: nasul cârn, poate nu mai mare decât un nasture, obrajii bucălați, gropița din bărbie. Probabil și atunci era la fel de serios ca acum. Mereu serios, în legătură cu orice.

– Ai adus-o și pe Alicia aici?

– Nu. Niciodată.

– De ce nu? Doar e sânge din sângele tău, nu-i așa?

Miguel nu-mi răspunse, evitându-mi privirea. Părea că toată culoarea îi fugise din obraji, expresia lui devenind distantă, stoică. Nenaturală. Am simțit cum mă cuprinde iritarea.

– La naiba, Miguel, doar e fiica ta! O ignori cu desăvârșire. Îi oferi o casă frumoasă, haine scumpe, mâncare bună, dar copila are nevoie de mult mai mult de la tine. Are nevoie de dragostea ta. Ar face orice să-ți intre în voie, e disperată după atenția ta.

– Nathalie, murmură, încă evitându-mi privirea.

Rămase tăcut un timp îndelungat, continuând să se joace cu părul meu. Îmi doream să-mi ofere o explicație, un motiv pentru comportamentul acela. În loc de asta, nu i-am auzit decât respirația și sursurul apei de izvor. Sus pe cer, zmeul lui Ricardo plutea jucăuș pe curenții de aer. Părea aproape viu. L-am privit cu încântare, așteptând ca Miguel să spună ceva.

Într-un târziu, când simțeam că-mi pierd răbdarea, l-am auzit murmurând:

– N-ai înțelege nici dacă ți-aș explica.

– Încearcă. Sunt mai matură decât par.

– Nu, mă contră cu voce joasă.

Să-l ia naiba de încăpățânat! Exasperată, mi-am sprijinit bărbia pe pieptul lui. Probabil o idee cam prea tare, pentru că tresări.

– Mă rog, faci cum vrei. Simte-te liber s-o dai cu bâta-n baltă rău de tot. Ești invitatul meu.

Se încruntă puțin, ca și cum se gândea la ceva. Ezită pentru câteva momente, apoi clătină din cap.

– Nu ți-am spus chiar totul.

– Știam eu.

– După ce au murit părinții mei, am fugit de acasă. Am venit aici. În locul ăsta. Nu m-a găsit nimeni timp de două săptămâni.

– Câți ani aveai? Cinci? De aceeași vârstă cu Alicia. Cum ai supraviețuit?

– Cu apă și mure.

M-am gândit la bărbatul care se afla întins pe iarbă lângă mine, acel bărbat misterios și ciudat pe care acum îl iubeam. O altă dilemă de diagnostic. Nu era deloc bărbatul pe care l-aș fi ales. Nici o femeie sănătoasă la cap n-ar fi ales pe cineva atât de sălbatic precum un cal nărăvaș.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai spus despre asta. Știu că nu ți-a fost ușor.

Într-un mod cât se poate de ciudat, m-am simțit mai aproape de el atunci decât după ce făcusem dragoste. L-am luat în brațe. Încă mai exista o speranță pentru el. O speranță pentru amândoi.

– Miguel?

– Da, *querida*.

– Spune-mi ceva.

Se trase puțin în spate pentru a mă privi.

– Dacă pot, răspunse prevăzător.

– Mi-ai șoptit un cuvânt. *Zarza… Zarzamora*. L-am mai văzut și înainte. Era sculptat în cutia de lemn pentru mănuși. Tu ai făcut-o?

Încuviință din cap.

– Așa credeam și eu. M-am întrebat și atunci ce înseamnă. E numele vreunui oraș pe care l-ai vizitat? Vreun loc exotic ca Timbuktu ori Zanzibar? Sau poate e numele unei zeițe? O prințesă amazoniană?

Buzele i se destinseră într-un zâmbet.

– E un cuvânt în limba spaniolă.

– Aha, știam eu! Un oraș în Spania. Unde? Pe lângă Golful Biscay? Sau poate mai spre sud? Castile? Cadiz? Am fost la Cadiz.

– E un cuvânt, nu un loc.

– Ah… M-am apropiat mai mult de el, curiozitatea alungându-mi somnolența. L-am privit în ochi. Atunci spune-mi odată. Ce înseamnă?

Își feri privirea și murmură ceva. Incredibil. Nu credeam că putea vorbi mai încet decât de obicei, dar iată că putea. Mi-am

înclinat capul și l-am privit cu atenție. Roșise? Ei, acum chiar că trebuia să aflu totul. Trebuia să fie ceva romantic, ceva incredibil de romantic. Atât de rușinos de romantic încât nici măcar nu putea rosti cuvântul acela în fața mea. Oh, presimțeam că avea să-mi placă!

– Mură, șopti într-un final.

– Poftim?!

– Înseamnă…

– Am auzit ce înseamnă.

– Îmi amintește de tine.

Eu? O mură?! M-am încruntat dezamăgită. Toate ideile poetice se năruiră zgomotos în mintea mea. M-am abținut din greu să nu-i scot limba. Ce naiba era în neregulă cu acest bărbat? Nu știa și el cuvinte drăguțe precum *trandafir* ori *miere*? Nu-l înțelegeam deloc. M-am uitat pe furiș la tufișurile asimetrice. Spini. Peste tot. Cu asta mă compara el pe mine? Am făcut o grimasă.

Degetul lui mare îmi alunecă pe buze.

– Mai ții minte ce mi-ai spus? *Atât de multă muncă pentru un fruct amărât*. Eu cred exact contrariul. Rezultatele sunt extrem de satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare?

– Spune-mi tu. Nu-i așa?

Admiteam în sinea mea că avea un gust bun. De fapt, mai mult decât bun. Incredibil. Dar tot nu înțelegeam de ce mă asemăna cu așa ceva. Se referea la personalitatea mea, ori la mine ca femeie? M-am încruntat, evaluând posibilitățile. Apoi am tresărit, aducându-mi aminte că-mi șoptise cuvântul acela pe buze după ce-mi făcuse ceva ce nu mi-aș fi imaginat niciodată că aș putea îngădui vreunui bărbat. Doar nu se referea la… chestia aia. Era imposibil!

Miguel chicoti de parcă mi-ar fi auzit gândurile, apoi mă atinse acolo ca și cum ar fi dorit să-mi confirme suspiciunile.

– Acolo? am șoptit, înfiorată.

– Acolo, murmură cu un zâmbet. E nevoie de o atingere foarte delicată. La fel ca atunci când culegi murele.

– Văd că ești foarte experimentat. Și foarte rău.

– *Si*. Iar tu ești o elevă foarte bună. Înveți foarte repede.

– Cât de repede? M-am cățărat pe trupul lui, prinzându-l de brațe. Ah! În sfârșit. Îl dominam și eu măcar o dată. Am rânjit la el, imobilizându-l.

Mi-a zâmbit. M-a sărutat o dată, de două ori, apoi s-a răsucit. M-a aruncat de pe el, ajungând deasupra mea.

– Mereu am fost bună la anatomie, i-am spus gâfâind. Cea mai bună. Îmi place să aflu cum funcționează lucrurile. Cum le pot influența.

– Sunt un norocos, îmi spuse, vârându-mi un genunchi între picioare.

– Amândoi suntem norocoși.

Mister în întuneric

Era aproape miezul nopții. Ziua fusese înghițită rapid de întuneric. Odată cu ea, dispăruse și Miguel. Din nou! Probabil data viitoare ar trebui să-l leg de pat. Mă gândeam în mod serios la asta în timp ce m-am împiedicat de un bolovan în grădină. Era îngrozitor de întuneric, nu vedeam absolut nimic. Morcovi. Trebuia să mă apuc de rontăit tone de morcovi, poate așa mai aveam vreo șansă. Din când în când, în fața mea zăream o siluetă întunecată care dispărea apoi în neant. Mai degrabă aș fi încercat să urmăresc o fantomă.

– Mișcă-te mai repede, îl pierdem, am murmurat, trăgându-l pe fratele meu după mine.

Claude se opri.

– O să mor. De ce nu mă împușți ca să mă scutești de calvarul ăsta? Promit să-ți las cărțile mele de joc norocoase, iubire. Alea măsluite. De câte ori vei juca Black Jack, o să te apuce nostalgia și-o să regreți că te-ai purtat atât de urât cu dragul tău frate. O să-ți faci procese de conștiință că m-ai târât afară din hotelul Zeus, unde-mi era cald și bine.

– Unde te jucai cu…

– Zeița Persefona, mă completă el printre gemete.

– Halal Zeiță Persefona! Cam coaptă pentru o zeitate a tinereții. Cât are? Treizeci și cinci de ani? Cel puțin! Și, la urma urmelor, ce naiba căutai tu în cosmelia aia? Catherine spune că e un loc viciat unde te poți afunda în păcate inimaginabile. De toate pentru toți. Se vorbește despre animale, biciuiri și legat cu frânghii, perversiuni de tot felul. Te poți îmbolnăvi de cine știe ce într-un loc ca ăla. Plus că mi-ai promis că nu te mai bagi în jocuri de noroc.

– Dar nu jucam nimic. Urmăream o pistă. Orice bărbat are o slăbiciune și maiorul o are și el pe-a lui, îmi explică Claude. Domnița în lila. Am văzut-o acolo, împreună cu celelalte nimfe. E ciudată, îți spun eu. Ceva e foarte în neregulă cu ea.

– Ce anume?

– Nu știu, felul în care… ahhh. Claude gemu din toți rărunchii și se aplecă în față, ținându-se de burtă. Gata. Asta e. Mi-am primit biletul către rai. Și de data asta, nu cred că mă mai întorc. Am plecat.

– Nu fii ridicol. N-a murit nimeni până acum de la prea multă mâncare. Mă mir că încă n-ai diaree. Așa faci mereu, mănânci ca un elefant înfometat și regreți mai târziu. Am un preparat din mentă care o să te ajute.

– Pe legea mea, nu și de data asta. Acum e diferit față de alte dăți. Nu cred că…

Se opri brusc, sprijinindu-se de un copac. O peliculă de transpirație îi acoperi fruntea, ochii îi ieșiră din orbite. Apoi vomă violent.

– Claude!

L-am susținut, ținându-l de frunte în timp ce dădea totul afară din el. Când termină, se îndreptă clătinându-se către o fântână publică. În mod ciudat, rămase tăcut în timp ce se spăla cu apă pe față. Pupilele îi erau atât de dilatate încât din iris nu mai rămăsese decât un contur verzui. L-am palpat cu blândețe în partea dreaptă a abdomenului. Îmi împinse mâna la o parte.

– Încetează! E gol, n-a mai rămas nimic. De data asta, chiar am încurcat-o. Nu m-aș supăra dacă n-aș mai trece niciodată prin așa ceva. Încetează. Hei, oprește-te! Întotdeauna îți bruschezi pacienții?

– Nu te bruschez deloc. Se numește palpare.

– Numai când o fac doctorii. Dacă ar face-o altcineva, s-ar numi asalt. E criminal, asta e.

– Interesant. Ai ficatul mărit.

– Nu m-a mai acuzat nimeni de așa ceva înainte. Gură mare, sigur. Bărbăție… ei, la naiba, nu mai contează. Doar n-o să încep să vorbesc despre asta cu propria mea soră. Claude își trecu o mână tremurândă prin părul ciufulit. Spune-mi, doctore, fii sinceră. O să mor?

– Ai ficatul foarte mărit… la fel ca Miguel. Hmmm. Pulsul e bun.

– Deci, care-i treaba?

– O să supraviețuiești, am mormăit.

Indiferent cât fusese de neplăcut, faptul că vomase fusese un lucru foarte bun. Mi-am strecurat mâna într-un buzunar secret al fustei pentru a scoate o mică trusă medicală. Am deschis-o, lumina anemică a lunii strălucind pe metalul bisturiului.

– A, nu! Să nu-mi faci una ca asta. Soră, ne-soră, nu-ți permit să mă tai pe nicăieri.

– Taci din gură măcar o dată în viață. Am scos un flacon mic, din care am ales două pilule cu cărbune. Deschide-ți gura aia mare. Ascultă, domnule, să știi că ai fost otrăvit. La fel ca și Miguel. Așa că trebuie să-ți amintești cu exactitate ce-ai mâncat pe ziua de azi.

– Să-nțepenesc dacă-mi mai aduc aminte. Ar trebui să fiu nebun de legat ca să țin minte toate detaliile astea. Întreabă-mă altceva. Spre exemplu, despre jocul de cărți de aseară. Am avut o mână splendidă, numai ași și regi, la fel ca întotdeauna. Nu mi-a ținut nimeni piept. Praf i-am făcut, le-am luat toate paralele. Serios, a fost o feerie. O dulce feerie. Înghiți pilulele cu puțină apă și se strâmbă. Pe de altă parte, chestia asta n-a fost prea dulce. Are același gust ca mâncarea pe care-o gătești. Ce naiba te-au învățat ăia la Paris? Medicină, sau tortură?

Îmi era ușor să mă prefac că nu-l auzeam. Aveam experiență. I-am mai dat încă două pastile și i-am făcut semn să le înghită. Apoi l-am pus să deschidă gura ca să mă asigur că nu le pitise sub limbă.

– Perfect, acum gândește-te bine. Ai mâncat ceva special? Ceva diferit?

– În afară de prostia asta pe care mi-ai dat-o? De obicei nu mănânc combustibil. Nu sunt o sobă, să știi. Bine, bine, o să fiu serios, se grăbi să spună când văzu că mă încrunt la el. Am mâncat ouă, pui, pâine. Chestiile alea micuțe… cum se numeau? *Tortas*? Ah, alea au fost divine. Minunate. Am mâncat la fel ca și tine. În afară de…

– *Tapenando*, mi-a picat fisa.

– Avea o grămadă de ciuperci, mai ții minte? Eu sunt alergic la ciuperci. Asta e! Asta trebuie să fie, pentru că n-am mâncat trufe și tot ce mai era pe acolo. Eu n-am treabă cu *fungi*. Asta e mâncarea preferată a lui Miguel. Toată lumea știe că are o slăbiciune pentru ciuperci. Ce altă metodă mai bună de otrăvire decât ciupercile? Drăguța de *Amanita*. Nu crește pe undeva pe aici? Se mai

numește și *cursa morții*. Plus că seamănă cu marea majoritate a ciupercilor comestibile. Poate a fost doar un accident… de fiecare dată.

– De fiecare dată? Nu prea cred, frățioare. Poate o dată, de două ori, dar nu așa una după alta. Asta se numește premeditare. Crimă cu premeditare.

Claude își trase o palmă peste frunte.

– Acum că tot ai zis-o, povestea asta începe să capete un contur. Și ce sunt eu, victimă colaterală? Mă simt complet marginalizat. Adică cineva vrea să-l prăjească pe marele Don și când colo îl pârlește doar pe amărâtul de măscărici? O jignire extrem de gravă…

– Ascultă, Claude, de ce nu te duci tu acasă până-ți mai revii?

– Nu pot. Fratele meu se întinse ca o pisică leneșă și căscă. Avem un caz de rezolvat, mai ții minte? Marele Don a dispărut în ceață.

– Nu chiar. Știu încotro se îndreaptă. Spre sediul *Cabrillo Shipping*. Mă duc după el.

Claude se frecă la ochi.

– Dar ai nevoie de ajutor.

– Ce am nevoie e să nu trebuiască să-mi mai fac griji și pentru tine. N-o să-mi fii de prea mare ajutor dacă leșini lângă mine. Du-te acasă și odihnește-te. O să ne ocupăm și de maior când te simți mai bine. Nu-ți face griji pentru mine, mă descurc eu cumva.

Am încercat să scrutez întunericul din jurul meu, încrucișându-mi degetele pentru noroc. Speram din tot sufletul să am dreptate.

Briza sărată se înteți când am ajuns în apropierea golfului. Ceața părea un fel de perdea zdrențuită cu care luna se tot juca de-a ascunselea. Totul părea sumbru în jur. Întunecat și rece. San Francisco se asemăna cu o damă capricioasă: fierbinte ori rece într-un interval de numai câteva ore, în funcție de ceața care invada uscatul dinspre ocean. Iar acum era rece ca gheața, frigul înțepându-mi pielea prin hainele nu tocmai groase.

M-am oprit tremurând din toate încheieturile în fața clădirii care aparținea companiei *Cabrillo Shipping*, lipindu-mă de zid și încercând să văd ceva prin geamul murdar. Miguel aștepta în biroul lui. Îi puteam zări silueta înaltă, complet înveșmântată în

negru. Iar eu îl așteptam pe el. Afară. Singură. Oh, de ce nu încerca măcar să aibă încredere în mine? M-ar fi scutit de jocul ăsta de-a spionul care nu era deloc ușor. Îmi era suficient de greu să am grijă de el, nu mai aveam nevoie de aventuri în plus.

Ne certam mereu pe tema asta. Asta în cazul în care atunci când o singură persoană vorbește, în timp ce cealaltă rămâne mută și nemișcată precum o statuie, se poate numi ceartă. Îi interzisesem să plece la întâlnirea din seara aceea și păruse că era de acord. Sau cel puțin asta înțelesesem din tăcerea care-l înconjura precum un zid de piatră.

Părea că se simte mai bine. Culoarea îi revenise în obraji, plus că nu mai vomase în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu observasem alte efecte secundare ale otrăvii. Mâncase numai nenorocirile alea de ouă fierte și pâinea arsă fără să se plângă. Stătea nemișcat în mijlocul biroului, fără să se mute de pe un picior pe altul, ori să se foiască așa cum ar face oricine. Sincer, începeam să mă plictisesc. Am întors capul să privesc de-a lungul cheiului pustiu. Corabia lui era o adevărată frumusețe, elegantă și rafinată. Doi marinari făceau de pază pe punte, restul echipajului probabil odihnindu-se sub punte. Carena nu era afundată prea mult în apă, semn că bunurile nu fuseseră încărcate încă. Nu vedeam pe nicăieri aurul furat și nu știam dacă ar trebui să mă simt ușurată ori dezamăgită.

Mi-am frecat brațele, încercând să le încălzesc, sprijinindu-mă de perete. Brusc, o mână înmănușată îmi acoperi gura, împiedicându-mă să țip, aproape sufocându-mă. Un braț ca de oțel se înfășură în jurul meu și mă trase înăuntru prin fereastră. M-am prăvălit ca un bolovan, zgâriind peretele cu botinele și aterizând pe un piept solid. Aș fi recunoscut mușchii aceia sculptați ca de mâna unui artist oriunde și oricând. Miguel. Numai că de data aceasta părea rece și dur. Fără gesturi inutile de tandrețe. Era complet retras. Nemilos. Un străin periculos.

Mă eliberă într-un mod cam brusc și închise fereastra. Ferm, dar fără să facă nici un zgomot. Numai ochii îi trădau iritarea. Traversă camera cu pas grăbit și încuie ușa, apoi se întoarse pe călcâie și se opri în fața mea. Oh… nu era doar iritat. Furios. În mod sigur extrem de furios. De data asta mi se cam înfundase. Am pășit înapoi, lovindu-mă de biroul masiv din lemn de stejar.

– *Doctora* Arnaud, spuse pe un ton aspru. Semn rău. Fără dulcegării precum *querida* ori *niña*. Își încrucișă brațele la piept. Ascult.

– Ce asculți? Mi-am smuls căciula neagră de pe cap. Părul mi se revărsă pe umeri ca un râu ieșit din matcă.

Mă studie atent, de la părul vraiște, la fusta despicată și până la gleznele dezgolite. O cută îi apăru între sprâncene. Dezaprobarea lui tacită îmi puse capac.

– Care-i problema? Acum o să-mi critici hainele? E ultima noutate de la Harper's Bazaar. Ultimul răgnet pentru urmărirea iubitului dispărut în miez de noapte. Am învârtit cu nonșalanță căciula de marinar pe un deget. Orice *lady* ar trebui să-și procure o chestie din asta. Norocul meu că aveam deja una. Se pare că trebuie să alerg mereu prin noapte. Urmăresc un bărbat bolnav, care ar trebui să fie în pat la ora asta, nu să se furișeze afară din casă ca un fel de *bandito* de la miezul nopții.

Bun, sunam mult mai calmă decât mă simțeam. Miguel clătină din cap.

– De ce mă urmărești?

– Păi, dacă n-ai înțeles încă…

– Ce cauți aici? Întinse mâna, indicându-mi portul. E miezul nopții. Docurile…

– Aș putea să te întreb același lucru.

– O femeie. Singură la ora asta. Nu trebuia să vii aici. Se putea întâmpla orice.

– Nu s-a întâmplat nimic. Ăsta e cartierul în care am crescut. Știu tot ce mișcă pe aici. Chiar mai bine decât părțile componente ale creierului. Encefal, cerebel, emisfe…

– Încetează. Asta nu e o glumă.

– Dar nu glumesc deloc, Miguel. Știu să-mi port de grijă și singură.

– Serios? Ia mai gândește-te.

Din doi pași se afla lângă mine, prinzându-mă de brațe. Tare. Aproape brutal. Mă scutură de câteva ori, apoi mă sui pe birou și-și vârî genunchiul între picioarele mele, imobilizându-mă complet.

– Aș putea fi oricine. Te-am prins, te-am imobilizat, ți-aș putea face orice aș dori.

Mâna îi alunecă sub fusta mea, urcând spre interiorul coapselor. Într-un mod cât se poate de ciudat, frica mi se transformă în fierbințeală.

– Oricine ți-ar putea face asta. Și asta…

Mâna lui mă atinse între picioare, acolo unde îl doream cel mai mult. De data asta, am scăpat un suspin, dar nu datorită șocului.

– Oricine, *niña*.

– Nu… nu oricine. Doar tu, i-am răspuns, mulându-mă pe atingerea lui.

Trupul meu învăța, menținând ritmul cu al lui. Mâinile lui mă dezmierdau cu mișcări lenețe, revizitând locuri vechi, explorând mai departe, descoperind noi puncte ale plăcerii. *Acolo. Oh, și acolo.* Mă dizolvam. Întreaga cameră se dizolva în jurul nostru, nu mai exista nimic altceva în afară de el și de nevoia teribilă care ne unea.

De unde venea toată dorința aceea aproape obsedantă? Nu înțelegeam de unde-și extrăgea forța cu care ne răpea mințile. A mea, a lui… nu mai conta nimic altceva pentru că mă lăsam în voia cetei fierbinți și roșiatice. Deveneam parte din el, la fel cum el devenea parte din mine. Mi-am strecurat mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape pentru a-i gusta buzele. L-am explorat la fel cum mă explora și el pe mine. Când mă pătrunse, abandonul meu îl egală pe al lui. O dată, de două ori, mușchii mi se tensionară spasmodic în jurul lui. I-am privit ochii aceia frumoși care mă priveau aproape neîncrezători. De trei ori, de patru ori, încă o dată și încă o dată, tot mai puternic, mai adânc. Ochii i se închețoșară pe măsură ce se pierdea în mine și eu în el. Apoi ne-am prăbușit, înfășurați unul în altul, fără suflare. Totul fusese rapid, aproape sălbatic, lacom, de necontrolat. Minunat. Un miracol pe care încă nu-l înțelegeam. Un miracol în care mă scăldam ca în primele raze ale soarelui dimineții.

– *Cristo*. Te simți bine? Te-am…

Îmi mângâie părul de pe față, apoi îmi dezmierdă pielea iritată de barba care-i crescuse peste zi. Am tresărit. Mă privi dezolat.

– Te-am rănit? Îmi pare… Regreta atât de mult încât nu-și termină ideea. Părea de-a dreptul rușinat. Îmi pare rău.

– Pentru ce? Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze. Eu nu regret nici măcar o singură secundă. A fost… mmm… M-am întins cu mișcări lenețe.

– Nu ești supărată pe mine?

– Sigur că nu. De ce-aș fi?

– Pentru că am fost furios. Brutal. Neglijent.

Un sâmbure de spaimă îmi încolți în stomac.

– Oh, iar am uitat să ne protejăm. La naiba, trebuie să fim mai atenți.

Miguel încuviință din cap cu un aer resemnat.

– Da, așa e. Mult mai atenți. Îmi furi mințile, *querida*.

– Serios? Îmi place cum sună asta.

Cu toată lipsa mea de experiență, poate chiar îi ofeream ceva nou. Poate reușeam să trec de zidul pe care-l ridica între Miguel cel adevărat și lumea în care trăia. I-am zâmbit, dar el nu-mi răspunse. Nu conta, eram suficient de optimistă pentru amândoi. Am ignorat felul în care ochii i se întunecară din nou.

– Data viitoare poate ar trebui să…

Cineva apăsă clanța ușii. Miguel îmi făcu semn să mă ascund în spatele canapelei.

– Cine e?

– Don Miguel, vă rog. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. E foarte urgent, se auzi o voce, disperarea punctând fiecare cuvânt în parte.

Am schimbat o privire. Ultimul om pe care ne așteptam să-l auzim. Un om urmărit de lege. George.

Când Miguel deschise ușa și George intră, aduse cu el umezeala rece a mării și miros de zahăr ars cu mentă. Cum să-l mai poți suspecta că ar fi vinovat de ceva? Imposibil. Răufăcătorii nu miros a bomboane. Tipii răi duhnesc a băutură, tabac și transpirație. Dar bomboane? Nu. Chiar nu puteam crede așa ceva. Și, judecând după poziția relaxată pe care o adoptă Miguel, nici el nu credea.

– Bună, George.

Asistentul minion arăta ca și cum nu i-ar fi mers prea bine. Pălăria îi era o idee turtită și plină de praf, iar hainele care de obicei arătau impecabil de curate erau boțite ca și cum ar fi dormit în ele. George își scoase pălăria și se mută de pe un picior pe altul, ca și cum nu știa de unde să înceapă. Îngrijorarea îi săpase riduri adânci pe frunte și în jurul gurii.

– Mulțumesc că m-ați primit, domnule. A trebuit să pândesc momentul cel mai potrivit pentru a îndrăzni să mă strecor până aici. Poliția e peste tot. Mi-a fost teamă că nu voi putea ajunge în timp util.

– De ce?

George deschise gura, dar nu reuși să mai scoată nici un cuvânt. Mărul lui Adam i se mișcă violent pe deasupra gulerului cămășii. Scoase o batistă din buzunar cu care își șterse fruntea asudată, apoi se tamponă pe ceafă.

– Din cauza banilor, domnule.

– Lipsesc foarte mulți bani, George. Banii mei. Ce știi despre asta?

– Doar că au dispărut și asta nu de ieri de azi. Dar nu știu unde sunt. I-am căutat, dar n-am găsit nimic, nici o urmă. Vă jur, domnule.

Miguel își încrucișă brațele la piept cu o expresie gravă.

– Și atunci de ce-ai fugit?

– Pentru că cineva mi-a înscenat totul. Poliția nu mă crede și m-am temut că nici dumneavoastră nu mă veți crede. Mai ales în cazul în care ați fi aflat despre trecutul meu.

– Te referi la faptul că ai cazier? Da, ai delapidat ceva fonduri de la Banca Lloyd și apoi ai fugit în Australia. Acolo ne-am și cunoscut. Queensland, îți mai amintești?

N-aș fi crezut că e posibil, dar umerii lui George se prăbușiră și mai tare. Părea un om învins de soartă și resemnat.

– Atunci… atunci înseamnă că știați deja.

– Sigur că știam. Știu totul despre angajații mei. Trecutul, prezentul. Spre exemplu, știu că fiul tău, Gerald, face parte dintr-o bandă care se numește Rațele din Sydney. Și mai știu că datorează foarte mulți bani partenerilor lui de jocuri de noroc. Asta ai făcut cu banii mei? I-ai acoperit datoriile?

– Nu, domnule, n-am făcut asta. N-aș fi putut. Am lucrat pentru dumneavoastră încă de când ați început să vă ocupați de companie. Înainte să deveniți Don. V-ați transformat într-un bărbat pe cinste sub ochii mei. V-am oferit doisprezece ani din viața mea, timp în care am muncit din greu și în mod cinstit. Asta ar trebui să conteze măcar puțin. N-am făcut decât o greșeală în viața mea și asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. De atunci am devenit un om corect, am încercat să echilibrez cumva balanța. Mi-am spălat păcatul acela vechi, nu-i așa, domnule? George își linse buzele arse, așteptând un răspuns.

Expresia gravă de pe fața lui Miguel rămase neschimbată.

– Ai douăzeci și patru de ore, George. Nici un minut mai mult. Returnează banii până atunci, ori mă voi vedea silit să vin după tine. De probabilitatea asta ar trebui să te temi, nu de poliție.

– Dar eu n-am…

– Ai înțeles?

George tresări.

– Da, domnule, am înțeles. Se întoarse și ieși, cu expresia unui om condamnat.

Imediat ce ușa se închise în urma lui, m-am dat jos de pe birou.

– Ai fost extrem de drăguț.

Miguel mă privi cu ochi neutri.

– Drăguț?

– Desigur. L-ai fi putut turna la poliție, ori l-ai fi putut pune pe Moore pe urmele lui. Dar n-ai făcut-o. L-ai lăsat să plece. Chiar crezi în nevinovăția lui. Ești un om bun, Miguel.

Oftă.

– Câteodată uit cât ești de tânără și de naivă. N-ai înțeles nimic. N-am deloc încredere în el, e foarte posibil să-mi fi furat banii. L-am lăsat să plece pentru că vreau să văd ce face mai departe. Xiang îl urmărește chiar acum.

– Eu pot să-ți spun de pe-acum că George spune adevărul.

– Chiar așa?

– Știu asta cu siguranță, am afirmat pe un ton hotărât. M-am apropiat de el și l-am împuns cu degetul în piept. Poți să-ți pariezi și ultimul dolar pe asta. Ultima cămașă. E adevărul absolut.

– Și de unde știi tu asta? Ai dovezi clare, ori te bazezi doar pe intuiția feminină?

I-am ignorat tonul ironic.

– Nicidecum. Mă bazez pe intuiția mea de doctor care nu m-a înșelat niciodată. Asta e ceea ce fac eu toată ziua. Studiez oamenii. Știu când cineva exagerează, când se preface, ori când încearcă să-și mascheze simptomele. O știu cu siguranță, George nu minte. S-ar fi evaporat imediat dacă ți-ar fi furat banii, nu crezi? Ce rost ar fi avut să rămână? S-ar fi îmbarcat pe o corabie spre Brazilia, ori Cuba. Poate chiar spre Europa. Oriunde. De ce să-și riște gâtul pentru a sta de vorbă cu tine? Ar fi o adevărată nebunie, o prostie.

– Ori o lucrătură foarte inteligentă.

Miguel se apropie de birou și deschise un sertar. Scoase un pistol Colt, îl controlă pentru a vedea dacă e încărcat, apoi îl armă cu aceeași eficiență letală care-l învăluia precum o aură.

– Pentru ce ai nevoie de un pistol?

Își arcui o sprânceană. *Pentru ce crezi?* părea că mă întreabă, dar expresia feței îi rămase neutră.

– Hai să mergem, îmi spuse cu voce tare. A sosit timpul.

– Cum adică *hai să mergem*? Vrei să spui că de data asta mă inviți și pe mine?

Oftă exasperat.

– Nu, *niña*. O invitație e numai pentru un dans, o cină, o petrecere. Ceea ce urmează să facem n-are nici o legătură cu așa ceva.

L-am urmat până la ușă. O deschise și-mi făcu semn să ies prima. Am pășit în holul întunecat.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai rămâne aici dacă ți-aș spune s-o faci?

– Nu fii ridicol. Bineînțeles că nu.

– *Exacto.* Nu mă asculți niciodată, spuse pe un ton iritat. Pentru propria ta protecție, sunt nevoit să te iau cu mine.

Aha… Cu alte cuvinte, mă lua în custodie. Bine. Puteam să-i îngădui să creadă asta. Era liber să creadă orice. Dar ce se întâmpla dacă, la un moment dat, ajungeam să-l protejez eu pe el? Bănuiesc că la asta nu se gândise deloc.

Umbrele se alungiseră de-a lungul docurilor în așa fel încât cerul, corăbiile și clădirile deveniseră siluete întunecate ce se contopeau cu golful înghițit de întuneric. Nu se zărea nici țipenie de om, pustietatea aceea stranie înfiorându-mă într-un mod extrem de neplăcut. Părea că Dumnezeu în persoană întinsese mâna spre Pământ, răpind la el orice formă de viață, indiferent din ce categorie făcea parte. Refluxul era în toi, așa că în aer plutea mirosul distinct al peștilor morți și al gunoiului de la fundul apei. Cu toate astea, liniștea mormântală mă deranja mult mai tare. Singurele zgomote proveneau de la șobolanii care se cățărau pe docuri și de la apa care clipocea în jurul pilonilor. Din când în când, se mai auzeau icnetele marinarilor în timp ce încărcau corabia cu lăzile grele din lemn. Îi priveam în liniște, ascunși după niște saci cu cărbuni.

– Probabil am înnebunit complet, murmură Miguel. N-ai ce căuta aici.

I-am pus un deget pe buze.

– Atunci trimite-mă înapoi.

Clătină din cap.

– Te-ai duce înapoi?

– Probabil glumești. Și să pierd toată aventura asta?

– Șșșșș... vine cineva.

Am auzit sunetul unui capac de ceas de buzunar, apoi am zărit siluetele a doi oameni: unul înalt și foarte slab, celălalt scund și îndesat. Pe măsură ce se apropiau, siluetele ieșiră din ceața densă, materializându-se în Hamilton și Buckner. Una dintre gleznele lui Hamilton era pansată și am observat că se sprijinea cu toată greutatea de un baston. Durerea provocată de gută nu reușise să-i șteargă expresia de mulțumire de sine care i se oglindea pe chip. Buckner își strecură ceasul cu lanț înapoi în buzunarul de la piept. Probabil își calculaseră foarte atent ora la care să ajungă în port. La câțiva metri în spatele lor se aflau patru bărbați masivi care le asigurau securitatea. Cefele le erau mai masive decât capetele, brațele lor păreau niște trunchiuri de copaci, degetele niște caltaboși. Splendid! Exact genul meu de bărbați.

Miguel mă împinse cu blândețe, ascunzându-mă mai bine după sacii cu cărbuni. Umbrele înșelătoare mă împresurară din toate părțile. Miguel ieși din ascunzătoare, pășind până în mijlocul docului. Postura îi era relaxată și în același timp mândră, cu brațele pe lângă corp, pregătit pentru orice.

– Domnilor, salută cu voce joasă.

– Don Cabrillo, răspunse Hamilton cu un zâmbet larg, întinzându-i mâna.

Miguel nu i-o strânse, înclinând numai ușor din cap, ochii rămânându-i fixați pe cele patru matahale. Mâna lui Hamilton rămase atârnată precum o pisică grasă de mare aruncată în aer.

– Plata mea?

Buckner pocni din degete. Una dintre matahale păși în față, întinzându-i lui Miguel un sac marinăresc din pânză. Miguel îl luă, cântărindu-l într-o mână.

– Unde e restul?

– Banii sunt acolo, toată suma asupra căreia ne-am înțeles. Numai că nu în aur, Don Cabrillo.

– Și atunci în ce?

– În dolari. N-am crezut că...

– Că mă va deranja? îl întrerupse Miguel. Sau n-ați crezut că voi observa? Vă asigur că nu sunt un prost. Aruncă sacul pe jos. N-am ce face cu ei. Dolari din hârtie? Nu valorează nimic. Prețul tocmai s-a dublat.

– Asta e inadmisibil! fumegă Buckner, încleștându-și pumnii atât de tare încât i se albiră încheieturile. Tropăi nerăbdător din picioare. Inadmisibil și complet sub statutul unui gentleman. Ne-ai dat cuvântul, domnule. Cuvântul unui gentleman ar trebui să valoreze mai mult decât atât!

– Iar eu am avut cuvântul vostru, dar se pare că v-ați răzgândit. În acest caz, am același drept. Nu mai avem nici o înțelegere, replică Miguel pe un ton rece ca valurile întunecate ale oceanului.

Le întoarse spatele și se îndepărtă de ei. Când ajunse în dreptul meu, mâna i se mișcă aproape imperceptibil, invitându-mă să-l urmez. Bun, am înțeles. M-am strecurat pe după saci, lipindu-mă cu spatele de zidul unei clădiri.

– Așteaptă! strigă Buckner.

Miguel mai păși de câteva ori înainte de a se opri. Privi peste umăr.

– Don Miguel, așteaptă un moment, insistă Hamilton. Nu mai fii atât de impulsiv. Te grăbești ca un afurisit de yankeu.

– N-am nevoie de prea mult timp pentru a lua decizia potrivită, îi răspunse Miguel.

– Așa e, ai dreptate, admise Buckner. Dar asta numai pentru că tu ești cel care ia decizia, pe când la noi nu se pune astfel problema. Nu e decizia noastră. Trebuie să discutăm cu...

– Horace! Mai taci din gură, îl întrerupse Hamilton la timp, ridicându-și gulerul hainei cu mâinile umflate ca două gogoși. Într-un mod complet neadecvat, fața încă îi strălucea de satisfacție.

– Înțeleg. Aveți un șef. Atunci toată povestea asta nu e decât o mare greșeală. Nu tratez niciodată prin intermediari, spuse calm Miguel. Duceți-mă la el.

Buckner emise o hârâială din gât ca o broască agitată. Cele patru matahale avansară încet și amenințător, dar Hamilton ridică mâna, oprindu-i. Bărbații înghețară pe loc, aproape înconjurându-l pe Miguel, care nu părea deloc afectat de desfășurarea de forțe. Părea de-a dreptul plictisit de toate manevrele acelea.

– Probabil glumești, ridică din umeri Hamilton. Ne ceri imposibilul. Mai degrabă ne-ai cere luna de pe cer. Nimeni nu ajunge la șeful nostru. Nimeni.

Liniștea se așternu din nou peste docuri, curmată când și când de sunetul lăzilor încărcate de marinari. Undeva în depărtare, o geamandură scârțâi prelung, parcă dorind să le reamintească muritorilor că fluxul nu aștepta niciodată după nimeni. Vântul se înteți, înfășurând ceața în jurul siluetelor nemișcate de pe doc.

Miguel îl studie pe Hamilton cu o privire complet lipsită de interes. Buckner devenea din ce în ce mai agitat. Ridică indiferent din umeri.

– Prea bine. Corabia nu e încărcată decât pe jumătate. Nu va dura mult s-o descărcăm. Se întoarse cu fața la corabie și ridică o mână.

Într-o fracțiune de secundă, marinarii rămaseră nemișcați. Cei care se aflau pe doc eliberară neglijent o ladă imensă care se izbi de pământ cu un geamăt înfundat. O altă ladă ateriză lângă ea. Apoi alta.

– Nu! Nu! Opriți-vă!

Buckner alergă spre ei, dând din mâini ca o găină din aripi. Apucă una dintre lăzi și se opinti s-o ridice, dar nu reuși nici măcar s-o clintească din loc. Făcu un semn către cele patru matahale.

Hamilton se sprijini în baston și urmări agitația inutilă a partenerului său, zâmbetul satisfăcut încă plutindu-i pe buze.

– Pe legea mea, Don Miguel, spuse în timp ce alte câteva lăzi fură descărcate. Chiar îți meriți reputația. Negociezi la sânge. Iar noi ne aflăm într-un impas al naibii de mare, cu jumătate de marfă încă pe docuri. Ne-ai prins cu pantalonii în vine. Așa că probabil va trebui să-ți satisfacem toate dorințele.

– Bun.

Miguel ridică din nou mâna și din nou marinarii se opriră.

– Cu o mică excepție. Una pe care tu, ca un gentleman desăvârșit, o poți înțelege în mod sigur. Nu putem părăsi o încărcătură atât de prețioasă fără nici un fel de supraveghere. Se poate întâmpla orice. Așa că propun să stai de pază. Buckner va rămâne aici cu tine, în timp ce eu voi obține aprobarea șefului nostru. Dacă se întâmplă ceva neplăcut, vei putea rezolva orice cu partenerul meu. Nu-i așa, Horace?

Buckner aproape scrâșni din dinți de furie, dar reuși să dea din cap în semn de aprobare.

– Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere satisfăcătoare cu șeful nostru. E un bărbat rezonabil. Chiar extrem de rezonabil. Hamilton făcu un semn către cei patru bărbați. Sper că nu te deranjează dacă doi dintre băieți rămân aici cu Buckner, nu? Câteodată Horace se simte o idee cam singur pe lume.

Miguel rămase tăcut și nemișcat, la fel ca întunericul ce ne înconjura. Reflectă pentru un moment, apoi înclină imperceptibil din cap.

– Puteți face ce vreți, spuse într-un final, făcând un gest către corabie. Domnilor, pe aici.

Nu așa își dorise să se rezolve acel incident. Îmi puteam da seama după felul rigid în care își ținea umerii în timp ce conducea micul grup către corabie. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Nu putea. Buckner și-ar fi dat seama că se mai afla și altcineva acolo, privind, știind totul. Unde era Xiang? Inima îmi bătea nebunește în timp ce scrutam întunericul, încercând să-l zăresc pe tăcutul gigant. Nu-l vedeam pe nicăieri. Probabil îl urmărea pe George, care dintr-o dată nu mai părea atât de important. Ce pierdere uriașă de timp! Aveam ocazia să descoperim adevărata minte din spatele acelui plan mârșav. În ciuda lipsei mele de experiență, știam că nu avea să ni se mai ofere o altă șansă. Trebuia să-l urmărim pe Hamilton. Și cum Xiang nu era disponibil, totul rămânea la latitudinea mea.

Eu? Eram doar un amărât de doctor, nu un spion! O femeie, pentru numele lui Dumnezeu! Stomacul mi se strânse la fel ca prima oară când cususem rana cuiva. *Nu te mai gândi. Doar fă ce trebuie.*

Trăsura lui Hamilton era ușor de identificat în pustietatea portului. Strecurându-mă pe lângă clădiri și lăzi de tot felul, am alergat în direcția ei, mulțumind cerului pentru fusta mea despicată și bocancii care nu-mi alunecau pe noroi și ulei. M-am ascuns în spatele unor colaci imenși de parâme, furișându-mă până în spatele trăsurii. Caii erau legați, vizitiul moțăia cuibărit în haina groasă, cu gulerul ridicat. Într-o mână ținea o butelcă plată din metal, cu dopul scos. Nu mai era nimeni prin jur.

M-am urcat rapid în lada pentru bagaje, închizând trapa chiar în momentul în care se auziră pași. Pielea moale se mulă în jurul

trupului meu. Ochii începură să-mi lăcrimeze datorită prafului, nasul gâdilându-mă neplăcut, anunțând un strănut iminent. Dar eram hotărâtă să-l înăbuș din față, chiar dacă trebuia să-mi frec nasul până când îmi dispărea cu totul. Am împins un ham vechi care mă înghiontea în rinichi, apoi mi-am întins picioarele, găsindu-mi o poziție mai bună. Am tras cu ochiul prin deschizătura trapei, având grijă să nu scot nici un sunet.

Miguel se afla deja pe punte, drept ca un far, scrutând întunericul. Întoarse capul înspre ocean, ca și când ar fi apreciat apropierea fluxului, apoi cercetă corăbiile ancorate în port. Când privirea îi ajunse la trăsura lui Hamilton, mâinile i se încleștară pe balustradă. Trupul i se tensionă, ca și cum m-ar fi zărit în ascunzătoarea mea, dar nu apucă să facă vreun gest pentru că matelotul se apropie de el.

– *Capitán?*

– *Si.*

Miguel se întoarse cu fața la el. Indică ceva cu mâna către provă.

Aș fi vrut să-l strig, să-i pot face cu mâna, să-i trimit cumva un mesaj să nu-și facă griji. Totul avea să fie în regulă, nu aveam să pățesc nimic. Dar nu puteam. Și probabil nici nu mai conta. Oricum nu-și făcea griji pentru mine. Își lua îndatoririle foarte în serios. Până la urmă, era un Don.

– O întorsătură nu tocmai favorabilă, domnule, am auzit voci.

– Ba deloc, răspunse Hamilton. Nu-ți împărtășesc pesimismul.

Trăsura se zgâlțâi din toate încheieturile când Hamilton urcă în ea. Caii fornăiră. Roțile se puseră în mișcare, trăsura înaintând pe cheiul Broadway și îndreptându-se către Market Street.

În ciuda faptului că-l aștepta o întâlnire extrem de importantă, Hamilton nu părea să se grăbească deloc. Am înaintat în zig-zag de-a lungul Coastei Barbary, oprindu-ne de nenumărate ori. Chiar trebuia să viziteze fiecare bar ce ne ieșea în cale? Oare aveam să mai ajungem la destinația finală? Îmi pierdeam răbdarea. Picioarele îmi amorțiseră deja. Începeam să mă îngrijorez de-adevăratelea când am simțit în sfârșit ritmul galopului de cursă lungă.

Treptat, aerul a început să devină mai proaspăt și mai curat. Părăseam zona canalelor în favoarea străzilor curate. Un alt gen de cartier. Probabil ne aflam în partea de sud, acolo unde locuiau oamenii bogați.

Cu cât o casă e mai mare, cu atât ai mai multe variante pentru a te strecura înăuntru. *Papa* obișnuia să-mi spună mereu asta și, spre satisfacția mea, părea să fie adevărat. Turnurile gotice ale conacului Calhoun dispuneau de sute de ferestre numai bune pentru misiunea mea. Am zărit una protejată de niște tufișuri de trandafiri. Am rupt-o la fugă pe pajiștea perfectă din fața casei. Am ridicat fereastra ce fusese lăsată întredeschisă, probabil pentru o aerisire mai eficientă și, folosindu-mă de picioarele mele lungi, m-am cățărat înăuntru.

Ha! Ca să vezi! *Papa* avusese dreptate, dar nu mă avertizase despre cât era de macabru să pătrunzi într-o casă pustie. Pereții păreau să suspine, iar parchetul scârțâia sub pașii mei. Din când în când, ramurile copacilor îmi băteau în ferestre, parcă pentru a mă atenționa că nu mai aveam nici o speranță să devin o adevărată *lady*. Transpirația îmi aluneca pe ceafă și apoi în jos pe coloana vertebrală.

– Ce impertinent, câtă lipsă de considerație, spuse vocea unei femei pe un ton la fel de mătăsos precum o noapte de vară din sud.

O ușă era întredeschisă, lumina lumânărilor revărsându-se în holul întunecat. În aer plutea mirosul unei cine târzii, amestecat cu parfumul dulce al caprifoiului. Suficient de dulce încât să-ți verși toate mațele. Margaret LaRue Calhoun râse languros, ca și cum ar fi fost extrem de satisfăcută.

Am auzit murmurul vocii unui bărbat cu un timbru jos și plăcut. Mi-am încordat auzul, concentrându-mă. Vocea aceea… îmi părea mult prea cunoscută. Îngrozitor de cunoscută. Nu. Nu putea fi el. Îngrijorarea mă cuprinse în timp ce am tras cu ochiul prin ușa întredeschisă.

– Oh, iartă-mă, dragul meu. Nu mă refeream la tine, desigur. Tu ești întotdeauna binevenit. Zi și noapte. Mai ales noaptea. Numai că trebuie să fim foarte atenți. Christopher nu poate afla despre asta. Nimeni nu are voie să afle. N-ar fi prea înțelept, nu crezi?

Margaret se afla în fața unui șemineu. Focul o făcea să pară mai tânără și mai subțire, strălucind pe ici pe colo din spatele rochiei desfăcute. Părul îi era lăsat liber pe umeri. Se întoarse către bărbatul din dreapta ei, cu spatele la mine.

– Știu că este neplăcut, dar deocamdată trebuie să îndurăm.

Bărbatul înalt și zvelt se apropie de ea. Nu-i puteam vedea fața, dar lumina focului îi scotea în evidență șuvițele mai deschise la culoare din părul castaniu. O cunoșteam pe fiecare în parte. Admirasem și adorasem culorile acelea noapte de noapte în patul nostru în timp ce-l țineam în brațe, apoi îl vegheasem ore întregi în timp ce dormea. Iar acum îl priveam în timp ce-i încheia rochia lui Margaret cu aceeași dexteritate cu care mi-o desfăcuse pe a mea. Ochii mi s-au fixat pe acele mâini pricepute și rapide care nu puteau aparține decât unui Cabrillo. Într-adevăr, extrem de priceput. Mă păcălise. Mă trădase în cel mai mârșav mod. Brusc, mi s-a făcut rău. Probabil că eram prea tânără și prea naivă, exact așa cum îmi spusese. Tânără, naivă și o mare proastă. O pradă ușoară. Oh, cât de mult se distrase pe seama mea.

Se reîntoarse lângă masă și băgă în gură o tartină mică și delicată, apoi încă una. Margaret își țuguie buzele.

– Câteodată am impresia că ești mai interesat de mâncare decât de mine. Chiar trebuie să faci asta? Să mănânci și mâncarea din farfuria mea? E jignitor, plus că nu e igienic. Avem alte lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Mâna îi alunecă între picioarele lui, masându-l cu un aer cunoscător. Lucruri cu mult mai importante, murmură languros.

– Desigur, *querida*.

Durerea surdă mă izbi direct în stomac ca un fulger care îmi străbătu tot corpul, despicându-mi inima în două și lăsând în urmă o gaură neagră și arsă. Nu-mi venea să cred. Nu voiam să cred. Îmi venea să-l rănesc cumva, să-i rănesc pe amândoi la fel cum mă răniseră și ei pe mine. În același timp, îmi doream să pot fugi departe și să nu-l mai văd niciodată. Acele impulsuri paradoxale mă sfâșiau în două, așa că am rămas pe loc, neștiind ce-ar fi trebuit să fac mai departe. Nu mai puteam face nimic altceva decât să-i privesc ca trăznită. O dezmierdare, un murmur, un suspin. Puteam vedea strălucirea de pe fața lui Margaret, în timp ce el se afla tot cu spatele la mine, ocupat să o sărute pe gât, buzele lui alunecând apoi în jos către decolteu.

Apoi, dintr-o dată, Margaret se îndreptă spre ușă. Avea să mă descopere! Trebuia să dispar de acolo. Cât mai repede, înainte de a mă umili și mai tare. Chiar dacă nu reușisem să asist la întâlnirea dintre Hamilton și Calhoun, văzusem și auzisem mai mult

decât suficient. Nu mai suportam să mai rămân în locul acela nici măcar un minut în plus.

M-am strecurat din nou afară și am fugit cât mă țineau picioarele, furia dându-mi aripi. Nu-mi mai păsa de nimeni și de nimic. Locul în care avusesem odată o inimă era acum doar o zonă amorțită. Aerul nopții era rece, dar nu mă ajuta deloc. Nici dacă m-aș fi tratat cu o pungă întreagă de degetărită n-aș fi reușit să-mi revin. Nu credeam că-mi voi mai reveni vreodată.

Confesiuni

– Nu cred că e o idee prea bună, am spus cam fără convingere, simțindu-mă în sfârșit în siguranță.

Încă tremuram pe dinăuntru, dar mă simțeam ceva mai bine în timp ce ne deplasam de-a lungul Coastei Barbary. Catherine era cu mine, grijulie ca o mamă care-și conduce odrasla pentru prima oară la școală. Întoarse capul și-i aruncă o privire plină de dispreț unui bărbat care intenționa să se apropie de noi.

– Să nu cumva să îndrăznești, îi spuse pe un ton care ar fi putut îngheța apele termale. Am devorat deștepți ca tine la micul dejun, după care le-am aruncat oasele la gunoi.

Impresionant. Trebuia să reținreplica aceea. O puteam folosi la prima întâlnire cu Don *Juan* Miguel. Numai că trebuia să-mi exersez timbrul vocii. Îmi doream să fiu puternică și dură ca mătușa mea, dar nu era decât un vis care nu avea să se împlinească niciodată. Nu mă puteam compara cu ea.

– Chiar nu era nevoie să vii cu mine, Catherine.

– Prostii, păpușa mea. Tratamentul meu facial poate să aștepte. Știi că aș face absolut orice pentru tine. Îmi pare foarte rău că Don Cabrillo s-a dovedit a fi o mare dezamăgire. Îl credeam un bărbat statornic, pe care te poți bizui oricând, un adevărat gentleman, întotdeauna extrem de politicos și manierat. N-aș fi crezut niciodată că nu e decât un șobolan împuțit. Mi-aș dori să-i pot spune în față ce impresia am acum despre el.

Am crezut că era pe cale să spună ceva extrem de vulgar, dar se abținu într-un mod admirabil. Micul ei discurs nu mă făcea să mă simt cu nimic mai bine.

– Ei, lasă că n-o să mor din asta. Sunt tânără, sănătoasă, am o carieră pe care o iubesc din tot sufletul. Te am pe tine, pe James, pe Claude. O grămadă de binecuvântări pentru care trebuie să-i mulțumesc Cerului. Și chiar sunt bine, să știi. Sunt foarte bine.

– Bine? Poți să te minți pe tine dacă vrei, dar pe mine nu mă poți minți. Ai inima frântă în două. Și nu vrei să vorbești despre asta, la fel ca mama ta. Ar fi preferat mai degrabă să moară decât să împărtășească durerea din sufletul ei cu cineva. Demnă până la capăt. Eu mă prăbușesc dând din mâini și din picioare, țipând cât mă ține gura. Și poți pune pariu că-i iau după mine și pe cei care m-au rănit. De ce nu faci și tu la fel? Ce-i în neregulă cu tine? Poate Don Miguel nici măcar n-a însemnat atât de mult pentru tine pe cât îmi imaginam.

Am înghițit cu greutate, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Galbenul cald al lămpilor cu gaz deveni o aură nedefinită. Mi-am șters ochii cu dosul palmei.

– El este... a fost... Nu e asta, numai că totul s-a întâmplat mult prea repede. Totul. Felul în care ne-am întâlnit, cum am avut grijă de el... sau măcar cum am încercat să am grijă de el. Noi doi împreună... mi-a tăiat respirația și nu m-am mai putut controla. Adevărul este că nu mi-a promis nimic niciodată. Ce știu eu despre viață? Nu m-am mai...

– Îndrăgostit de cineva înainte?

Am simțit cum mă prăbușesc din nou în mine. Durerea aceea insuportabilă îmi străpunse din nou inima. Cum era posibil să mai simt ceva când nici măcar nu mai aveam una? Nu avea nici un sens. Nimic din toatea astea nu mai avea nici un sens. Am clătinat furioasă din cap.

Catherine mă luă pe după umeri în timp ce dădeam colțul străzii, intrând pe Post Street. Am trecut pe lângă localurile cu prostituate, ale căror firme colorate țipător proclamau: *Știm cu să tratăm un bărbat adevărat.* Mătușa mea clătină din cap la vederea fetelor pe jumătate dezbrăcate care stăteau în poziții languroase în vitrine.

– Ai putea ajuta fetele astea dacă ai redeschide infirmeria. Lucrurile s-au înrăutățit după ce James a închis-o. Ai avea multă treabă, să știi, plus că ai face un bine.

Am privit-o surprinsă.

– Parcă nu-ți doreai să fiu doctor. Credeam că nu vrei decât să-mi găsești un bărbat bun care să aibă grijă de mine așa cum se cuvine.

– N-am spus asta niciodată, păpușa mea. Catherine oftă. Nu vreau decât să fii fericită. Mereu mi-am dorit să ai un drum lin și

plăcut în viață. Dar tu ți-ai ales cel mai dificil drum dintre toate. Uite unde ai ajuns, uite cum suferi. Nu cred că am să-ți pot înțelege alegerile vreodată, dar să nu îndrăznești să crezi că nu sunt mândră de tine. Pentru că sunt foarte mândră și-ți admir încăpățânarea.

Mă strânse în brațe, ca și cum ar fi încercat să-mi transmită o parte din puterea ei interioară. Am realizat atunci adevărata magnitudine a dragostei necondiționate pe care mi-o purta. Din punctul lui Catherine de vedere, eram o ciudată. Probabil la fel de ciudată precum o carte de medicină în limba arabă, dar asta nu conta pentru ea. Mă iubea la fel de mult și nu-mi dorea decât binele.

– Nu-ți mai face griji în legătură cu Don Miguel, îmi spuse pe un ton încurajator. Timpul le rezolvă pe toate. Și noi putem pune umărul să ajutăm puțin lucrurile, chiar dacă asta nu însemnă decât o porție bună de răzbunare. O porție dulce și zemoasă. Nu-l lăsăm să scape așa de ușor. Din punctul meu de vedere, un bici pentru cai ar fi tocmai potrivit. Sau poate îl putem îngropa până la gât în nisip. Lăsăm furnicile să ne facă treaba, alea veninoase care înțeapă de-ți vine să te sui pe pereți. Da, asta chiar ar fi o idee bună. Ha! Auzi, iubitul lui Margaret LaRue Calhoun! Nu cred să existe o pedeapsă mai potrivită decât asta. Ar trebui să se îmbrace într-o armură din metal înainte să se bage în pat cu una ca ea.

Continuă să descrie tot felul de pedepse pe care i le puteam aplica lui Miguel, una mai grozavă decât alta. Îmi era foarte clar că lui Catherine nu-i lipsea deloc imaginația. Plus că era la fel de însetată după sângele lui ca și mine. Trebuia să admit că mă simțeam ceva mai bine. Nu există o gardă de corp mai zeloasă decât o mătușă furioasă, iar eu aveam una care mărșăluia cu pas hotărât în direcția hotelului Zeus.

Luminile erau aprinse și muzica pianului se revărsa pe stradă ori de câte ori se deschidea ușa.

– Ce caută Claude aici? am întrebat.

Catherine nu-mi răspunse. Bărbații. Atât de iritanți. Nu ascultau niciodată și niciodată nu se aflau în locul potrivit.

– Fir-ar să fie, mai devreme și-a vomitat și creierii în Portsmouth Square. Ar trebui să fie în pat.

– Poate că acolo și e, chicoti mătușa mea, ridicându-și poalele rochiei pentru a păși peste o movilă de balegă de cal.

– Catherine!

Am simțit cum roșesc. Chiar nu vroiam să mi-l imaginez pe Claude în timp ce... Oh, nici nu mă puteam gândi la asta!

– Nu e decât o realitate și unele sunt mai plăcute decât altele. Mătușa mea deschise ușa și intră cu forța unui vapor cu aburi, lăsând în urmă o dâră de parfum bun. Probabil fătuca aia căreia i se spune Persefona îl vindecă cu propriul ei medicament, cu toate că nu sunt de acord să mai viziteze locul ăsta. Dacă o face prea des, e foarte posibil să ajungă într-un sanatoriu adevărat. Unde naiba-i băiatul ăla?

În momentul în care ne-am făcut apariția, muzica se opri brusc, cu o notă falsă la final. Sunetul acela discordant stărui în aerul încărcat cu parfum ieftin. Liniștea deveni aproape palpabilă. Toată lumea îngheță.

Catherine străbătu încăperea cu mâinile în șolduri, analizând-o cu o privire de profesionist, arcuind o sprânceană la vederea rochiilor demodate. Mă rog, picturile de pe pereți nu erau prea rele, cu toate că mă îndoiam ca pozițiile acelea să fie posibile din punct de vedere strict anatomic.

Cineva tuși într-un colț, sunetul acela părând un catalizator care destrămă vraja. Lumea începu să se miște din nou, fiecare rezumându-și activitățile de dinainte de sosirea noastră, fie că erau legale ori nu. O ospătăriță cărând o tavă încărcată cu băuturi alcoolice trecu pe lângă noi. Pianistul începu din nou să cânte, acompaniat de câteva voci răgușite.

– Ar trebui să acordeze pianul ăla, declară mătușa mea. Până și pisicile de pe aleea din dos le-ar putea spune asta.

I-am făcut semn cu cotul.

– Vorbește mai încet. Câteodată parcă ești Claude.

– La fel de bună ca el, vrei să spui. Băiatul ăla e pe sufletul meu. Nu se sfiește să meargă până în pânzele albe atunci când își dorește ceva. Uite-te și tu la clientela de aici. Habar n-au de etichetă. O vezi pe fata aceea care se scobește în nas în dosul evantaiului? Cine ar mai putea s-o considere atractivă odată ce o vede făcând așa ceva. Și fata în lila...

– Cum? Unde? Iubita maiorului e aici?

Am căutat-o din priviri, dar n-am zărit-o în mulțimea de prostituate. În fața mea, o femeie îi aranja costumul de împărat roman unui bărbat cu o burtă imensă, apoi îi puse o togă pe umeri.

Mulțumit, burtosul se îndreptă către bar. Și atunci am văzut-o. Fata în lila era așezată pe o canapea, sorbind dintr-un pahar cu lichior și făcându-și vânt cu evantaiul. Părea plictisită, dar expresia din ochii ei îmi atrase atenția. Părea că știe un secret delicios pe care nu-l mai știa nimeni altcineva. Fața ei mi se părea atât de cunoscută. Și zâmbetul acela sarcastic. Îl știam de undeva. Îmi evoca un loc întunecat. Rece și umed. Nu-mi puteam aminti unde o mai văzusem și asta începea să mă irite tot mai tare.

– Spune-mi, Catherine, cine e? O cunoști?

– Nu. E doar o prostituată.

Mintea îmi lucra cu febrilitate în timp ce ascultam răspunsul mătușii mele. Oare o mai văzusem la Paris? Pe corabie, în timpul călătoriei spre casă? Nu. Îmi aminteam diferite fizionomii, comparând, catalogând. Gura aceea mereu ascunsă în spatele evantaiului. Cunoșteam felul acela disprețuitor de-a zâmbi atât de bine, nu-l văzusem pentru prima oară la balul de la conacul Calhoun. Nu, categoric nu, îl mai văzusem și înainte. Îmi aducea aminte de… închisoare? Închisoarea mea. Noaptea în care fusesem răpită din spatele casei lui Catherine. Da, asta era. Fata aceea îmi amintea de sergentul Hollinger. Oare era vreo rudă de-a lui? Poate chiar sora lui? La gândul acela, am simțit milă pentru ea. Să-l ai pe idiotul acela drept frate? Eu măcar îl aveam pe Claude.

– N-am prea văzut-o înainte, continuă Catherine. Dar, bineînțeles, fetele ca ea vin și pleacă. În fine, dacă o poți numi așa.

– Cum? Ultimele cuvinte ale mătușii mele mă treziră din reverie. Ce vrei să spui?

– Detalii, Nathalie. Detaliile sunt totul. Irosite în van pe o adunătură ca asta. Privește atent felul în care stă.

– Nu-și arată gleznele. Îmi plac pantofii ei. Am observat aproape cu invidie că nu erau plini de noroi ca ghetele mele.

– Nu mă refeream la încălțăminte, pentru numele lui Dumnezeu. Folosește-ți spiritul de observație. Picioarele sunt depărtate. Un indiciu extrem de elocvent. Fiecare fată în parte învață de mică să-și țină gleznele încrucișate. Chiar și o prostituată își amintește lecția asta. Mă rog, până când învață să facă exact opusul.

Cu toate că auzisem fiecare cuvânt rostit de mătușa mea, înțelesul lor tot nu-mi era prea clar.

– Vrei să spui că ea e… un el?

– Aha, văd că te-ai prins. Exact asta vreau să spun. La fel ca Elvira, numai că ea așa s-a născut. Un fel de amestec ciudat. Prea multe dintr-o parte și nu suficient de multe din cealaltă. Sau cel puțin așa se vorbește. Înțelegi unde bat? Ar trebui. Doar n-ai terminat școala aia fițoasă de medicină degeaba, nu?

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată.

– Adică fata aia nu e sora lui Hollinger, ci chiar sergentul Hollinger în persoană?

– N-aș putea face diferența între Hollinger și Adam, dar zici că e sergent? Cathernie îmi trase un ghiont însoțit de o cascadă de chicoteli. Sergent? Fugi de-aici! Vrei să spui din armată? Probabil rochia aia e un alt fel de uniformă. Încorsetarea regulamentului. Mătușa mea își lăsă capul pe spate și râse cât o ținea gura.

I-am aruncat din nou o privire curioasă sergentului Gregory Hollinger. Da, acum vedeam totul altfel. Stratul gros de machiaj ascundea barba, nu cicatrici datorate acneii. Și umerii aceia mult mai lați ca cei ai unei femei. Mă păcălise. Mă privi fix pe deasupra evantaiului. Apoi îmi făcu cu ochiul.

– Dar asta înseamnă că maiorul… N-am terminat propoziția, simțindu-mă din nou mai mult decât confuză. Atitudinea aceea disprețuitoare și ironică. Rece, dur, masculin. Nu… nu pot să cred! Maiorul Moore? Un… un pervers sexual? Dar nu pare deloc.

– Sigur că nu pare, dragă Nathalie. Suntem diferiți cu toții, nu avem ștampile ca biscuiții scumpi. Fiecare dintre noi e unic în felul său. Catherine mă apucă de braț. Ah, uite-i pe Claude și Persefona. În sfârșit. Haide odată, ce-ai înțepenit acolo ca un stejar?

L-am zărit pe Claude în celălalt colț al camerei. Părea cam verde la față și era acompaniat de o prostituată minionă îmbrăcată într-o rochie albă grecească. O diademă din argint îi împodobea părul, iar ochii ei migdalați păreau mult prea înțelepți și triști pentru o zeiță a tinereții. Probabil își petrecuse prea mult timp în lumea din străfunduri. Pielea ei avea culoarea unui pergament vechi, subțire și cu o tentă gălbuie. Nu părea să se simtă prea bine. Ba dimpotrivă.

Claude ne făcu exuberant cu mâna, de parcă ne-am fi aflat de cealaltă parte a continentului.

– Hei, ia uite pe cine avem aici. Surioară, Cathernie, ne salută.

– N-ar trebui să fii aici, i-am spus pe un ton aprig.

– Da, da, și mie îmi pare tare bine să te văd. O reuniune de familie. Ce zici de asta? Ce vânt vă aduce pe aici? Claude mă sărută pe ambii obraji, șoptindu-mi la ureche: E și maiorul aici.

Am încremenit.

– Ai răbdare, murmură Claude. O luă de mână pe Persefona. Bănuiesc că o cunoașteți pe această doamnă încântătoare.

M-am foit de pe un picior pe altul, murmurând un salut. Ce naiba făcea Claude? Îmi irosea timpul, asta făcea. Trebuia să-l găsesc pe maior. Corabia avea să ridice ancora în orice moment și aveam să ratez o șansă unică. Nu aveam timp pentru socializare și nici nu-mi făceam prea multe griji în privința asta. Dacă nu puteai fi nepoliticos într-un bordel, atunci unde? Bine, poate eram puțin cam ipocrită. De fapt, puțin mai mult. Speram numai ca mătușa mea să nu-mi ghicească gândurile. I-am aruncat o privire fugară.

Dar Catherine era procupată s-o studieze pe femeia care îl acompania pe Claude.

– Bună, Mae. Ce mai faci?

– La fel ca întotdeauna, așa după cum bine vezi. Falsa zeiță încercă să-și tragă mâna din cea a lui Claude, dar el nu-i îngădui. Îl privi încruntată și se strâmbă la el.

Am făcut un semn discret înspre sergentul Hollinger.

– Ce-mi poți spune despre el, Mae?

– El? Sprâncenele i se arcuiră. Nu e pe statul de plată al Elvirei, asta pot să-ți spun. Mai trece pe aici din când în când. Are și ceva clientelă. Probabil e un informator împuțit. Mereu notează ceea ce-i spui.

Informator? Da, probabil locul acela era o comoară pentru colectarea de informații. Nu numai corpul uman era expus, ci și slăbiciunile fiecărui om în parte. Păcatele nopții puteau fi ușor transformate în șantaj. Exact așa cum mă șantajaseră pe mine să le fac treaba lor murdară. O afacere murdară din toate punctele de vedere.

– Pe Elvira n-o deranjează chestia asta?

– De ce s-o deranjeze? I se oferă și ei o parte din pradă. Fiecăreia dintre noi i se oferă dacă aflăm ceva interesant. Bani murdari, să știi. Îți cam pătează mâinile.

– Nu trebuie să rămâi aici. Știi că ești binevenită oricând înapoi, îi spuse Catherine cu un zâmbet firav.

Mae clătină din cap, părând dintr-o dată mai tristă.

– Locul tău are reguli. Fără opium și morfiromani. Asta sunt eu.

– Nu e neapărată nevoie să fii așa, draga mea. Nu-i așa, Nathalie?

– Așa e, te pot ajuta să te lași. Dar asta nu depinde decât de tine.

Mae mă privi fix, ostilitatea și speranța amestecate în ochii ei migdalați. O scânteie care o făcea să pară mai puțin consumată și sfârșită. Aproape că părea să-și revină la viață.

– Nu prea cred…

– Atunci nici n-ai să reușești vreodată, am întrerupt-o. Numai tu poți decide dacă și când. Dă-mi de știre dacă te hotărăști. Te ajut dacă-mi dai voie.

– Ești la fel ca frati-tu. Niciodată nu accepți un refuz, murmură Mae. De data asta reuși să-și smulgă mâna din cea a lui Claude.

Claude clătină din cap.

– Ei, nici chiar așa. Nu ca Nathalie. Nu poți merge atât de departe.

– Dar cât de departe ai merge tu? Ești bolnav, îți amintești? Ori ți-ai vomitat și rămășița aia de creier? i-am răspuns cu ciudă.

Zău că nu-mi doream să mă implic în munca lui voluntară. Era foarte greu și complicat ca cineva să renunțe la opium. Mai ales dacă persoana afectată era îndărătnică. Mai văzusem și înainte fete tinere și frumoase căzând pradă nopții aceleia fără de sfârșit care se prelungea de la o lulea la alta. Mae era la fel. Oare putea să străbată lungul și anevoiosul drum înapoi? În ce tâmpenie mă băga Claude? Prostul ăsta sentimental. Avea gura cam mare, dar era moale ca maiaua pe dinăuntru, la fel ca mine. Irosise o avere cu Mae. Și acum mai găsise încă ceva. Își dorea s-o ajute să devină din nou o persoană normală. În fine, ar fi putut deveni unul dintre primii mei pacienți la infirmerie, dar Claude trebuia să pună umărul zdravăn dacă tot mă băga în asta.

– Ia stai puțin, mă trase Claude deoparte. Ce cauți *tu* aici? Credeam că-l urmărești pe Don Miguel. A, nu-mi spune! Își puse mâna streașină la ochi, prefăcându-se că-l caută prin salon. L-ai urmărit până aici? În gaura asta păcătoasă? La naiba, nu l-aș fi crezut în stare să mai pompeze pe undeva după expediția voastră de cules mure. Ați lipsit ceva timp. Atât de mult că…

– Foarte amuzant, l-am întrerupt, nedorind să-mi aduc aminte de acea zi. Trebuia să uit foarte multe lucruri. Așa că i-am tras un pumn în stomac fratelui meu. Tare. Cât de tare am putut.

– Au! Claude râse amuzat. Dai cu pumnul ca o fată. Văzându-mă că-mi iau avânt, mă prinse de mâini. Nu, nu, gata, m-ai convins. Nu e nevoie să-mi mai dovedești încă o dată. Am înțeles mesajul. Mă privi cu mai multă atenție, încruntându-se. S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Spune-mi.

– Lasă asta. Trebuie neapărat să vorbesc cu maiorul. Trebuie să-i spun. E Calhoun. El a furat aurul și-l transportă în noaptea asta.

Claude mă privi cu ochii mijiți, ca și cum ar fi urmărit traseul unei muște pe perete.

– Christopher Calhoun? Are o grămadă de bani, plus că e un bogat destul de respectat. Se scaldă în bani. De ce-ar avea nevoie de mai mult, mai ales când își riscă reputația?

– Habar n-am, probabil a luat-o razna și vrea mai mult. Ce știu eu? Știu numai că i-am urmărit pe Confederați până la conacul lui. S-au întâlnit cu el, așa că el e omul pe care-l căutăm.

– Și spui că transportă aurul în noaptea asta? Cu cine? Am o problemă cu jumătățile de informații. Mie-mi spui totul ori nimic, surioară.

– Păi... Nu puteam să continui. Era mult prea greu s-o admit. Miguel al meu, care de fapt nu era al meu deloc, trădând Uniunea. Trădându-mă pe mine. Un dublu trădător.

Claude își încrucișă brațele la piept și bătu nerăbdător din picior.

– Aștept.

– Don Cabrillo, i-am mărturisit într-un final, incapabilă să-i întâlnesc privirea.

– Aha. Interesant. Foarte interesant. Fratele meu își masă bărbia. În fine, poate Don-ul tău...

– Nu e Don-ul meu.

– Cum adică? mă întrebă Claude pe un ton cam acid. Fir-ar să fie, te-a bătut din nou? Pentru că dacă a îndrăznit, pe legea mea că-i rup oasele.

Nu, i-am răspuns în gând. Rana pe care mi-o cauzase era mult mai gravă. Îmi distrusese un loc care nu putea fi bandajat ori tratat, dar îmi era prea rușine să-i pot explica fratelui meu. Am clătinat numai din cap.

Claude fluieră prelung.

– Atunci care-i problema? V-ați certat? Chiar acum când ne aflăm în mijlocul unei crize majore? Splendid! Tipic femeiesc. Lași sentimentele să te influențeze când trebuie să faci o treabă serioasă. Zău, surioară, aveam o părere mult mai bună despre tine. Nu-ți mai face probleme, o să-ți trimită niște trandafiri, un poem prost, poate-ți cântă și o serenadă la balcon ca un coiot în călduri care urlă la lună. Chestii romantice. După care vă împăcați și totul e roz din nou. Crede-mă. Prostiile astea funcționează cu orice femeie. Garantat.

– Ia mai taci! Ai spus că suntem *în mijlocul unei crize majore*? Ce fel de criză și ce legătură ai tu cu asta? Credeam că nu ești decât un măscărici. Hai, spune-mi tot.

Dar fratele meu mă ignora, făcându-și deja planuri cu voce tare.

– Ha! Ca să vezi ce coincidență. Don-ul, Calhoun... Bineînțeles, trebuie să ținem seama de detalii. Oftă, apoi îmi oferi un zâmbet strălucitor. Da, ăsta-i biletul nostru câștigător. Nu va fi ușor, o admit, dar asta înseamnă că profitul va fi cu atât mai mare. Împărțim frățește. Ce zici? Își frecă mâinile a satisfacție. Hai la muncă!

– Ăsta nu e un joc.

– Totul e un joc, scumpo. N-ai învățat asta până acum? Și e mult mai bine să te afli de partea învingătorului. Mult mai bine.

Zâmbetul îi deveni aproape periculos.

Dimineața se apropia cu pași rapizi. Cerul se lumina în partea de est, colorând norii într-un roșu aprins, dar soarele încă nu-și făcuse apariția. Umbrele prelungi încă se întindeau de la clădiri și până la docuri, pescarii pregătindu-și ustensilele în întuneric. În aerul răcoros se auzeau strigătele pescărușilor cerșind ceva de mâncare, cuvintele și înjurăturile amestecându-se într-un amalgam poliglot, de la chineză la italiană, până la germană și engleză.

Pe corabia lui Miguel limba predominantă era spaniola, curgând la fel de rapid precum un râu vijelios la vale. Pierduseră primul flux, dar al doilea se apropia cu pași rapizi. Îmi puteam da seama după cum se schimba culoarea apei pe măsură ce devenea tot mai adâncă. Valurile se spărgeau furioase de docuri. În curând.

Fluxul avea să se năpustească în port în mai puțin de o jumătate de oră. Probabil Miguel era nerăbdător deja, dar nu-și trăda emoțiile prin mișcări inutile așa cum făcea Buckner, care se plimba de colo-colo pe punte. Miguel rămăsese nemișcat la pupă, o mână odihnindu-i-se pe balustrada din lemn lăcuit. Nu mai era nimic de făcut acum, doar să aștepte. Puntea era goală, lăzile probabil deja stivuite în cală. Toți oamenii se aflau la posturile lor. Pânza mare era deja ridicată. Totul era pregătit pentru plecare.

Timpul ni se scurgea printre degete. Trăsura lui Hamilton tocmai ajunsese în port, iar bărbatul plinuț se deplasa anevoie către corabie, urmat de cineva care nu semăna cu Calhoun. Probabil asistentul lui, înfășurat până la ochi într-o mantie neagră. Asta nu mă surprindea, din moment ce era mult prea devreme și prea răcoare pentru ca un personaj atât de important să-și facă apariția în port. Trimisese pe altcineva să-i rezolve treburile murdare.

Toată lumea era la posturi și din punctul nostru de vedere. Toată lumea în afară de soldații Uniunii. Unde naiba era maiorul și oamenii pe care promisese să-i aducă? Am privit în direcția ascunzătorii fratelui meu. Își uni degetul arătător cu cel mare pentru a forma un zero și ridică din umeri. Apoi îmi indică ceva în spatele meu. Am întors capul.

Un soldat. Unul singur. Atât. Asta era marea cavalerie promisă de către maior? Dacă n-aș fi fost atât de nervoasă, probabil aș fi izbucnit în râs. În locul cavaleriei ne trimiseseră un măscărici. Părea un mamifer marin la pensie cu burta aceea imensă și mustața lungă, răsucită la vârfuri. Complet inofensiv. Purta o uniformă albastră jerpelită, dar nasturii din alamă păreau proaspăt lustruiți. Spada i se lovea de bocanci la fiecare pas.

– Don'șoară? mi se adresă cu voce întrebătoare.

– Dumneata ești de la căpitănia protului? Slavă Cerului că în sfârșit ești aici. Trebuie să oprești *The Silhouette*, corabia lui Don Miguel, să ridice ancora. E încărcată cu aurul furat de la Uniune.

Foca își duse mâinile la spate și se legănă pe călcâie.

– Serios?

– Da, foarte serios.

Tipul ăsta era prost sau care era problema lui? Era beat? Ori pur și simplu nu-i păsa? Iritarea crescu în mine precum valurile fluxului.

– Hai, du-te și fă-ți datoria. Nu ți-a comunicat maiorul Moore cât este de important?

– Maiorul Moore? Ăăă… vino cu mine. Mă luă de cot și mă trase după el.

Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui și m-am dat doi pași înapoi.

– Nu prea cred. Eu rămân aici.

– O *lady* n-are ce căuta pe docuri.

– Nu sunt o *lady*. Sunt doctor. Și stau foarte bine aici.

– Femeile… Doamne, cât îmi sunt de dragi. La fel e și femeia mea. Când îi intră ceva în cap, te-ai ars. Și o coace, domnule, o coace la foc mic până se isterizează complet. Te rog, domnișoară, fii înțelegătoare. Hai cu mine… discutăm cu oamenii, apoi îți ofer un ceai cald la mine în birou. N-ai ce căuta în umezeala asta. Și fără isterii, bine?

L-am străfulgerat cu privirea. Cum îndrăznea? Ne confruntam cu o problemă reală, nu cu aberații de duduie isterică.

– Nu merg nicăieri, am declarat, făcând încă un pas în spate.

– Te rog, nu-mi face probleme. Vino cu mine, insistă cu același ton pe care l-aș folosi eu cu un pacient surd ori ușor sărit de pe fix.

Se părea că nu aveam încotro, trebuia să merg cu el. Dacă făceam scandal, riscam să atragem atenția. Și era clar că tipul nu avea de gând să-și facă meseria. Probabil trebuia s-o fac eu în locul lui. Îi promisesem maiorului să stau de pază până când ajungeau soldații în port. Așa că l-am urmat pe burtos. Groaza mi se accentua cu fiecare pas pe care-l făceam în direcția docurilor. Eram complet expusă. Le simțeam privirile ațintite asupra mea. Echipajul, Confederații, Don Miguel. Nu părea prea fericit să mă vadă. Ba din contră, dacă era să judec după felul în care i se tensionă maxilarul în timp ce ne urcam la bord. Puntea se legăna ușor sub picioarele mele, dar nu într-un mod plăcut. Era ultimul loc din lume unde mi-aș fi dorit să mă aflu. Pe corabia lui. *A lui*. Nu vroiam să fiu nevoită să-l mai privesc.

– Bună dimineața, domnilor, spuse burtosul. Iertați-mi îndrăzneala, dar am găsit-o pe această… domnișoară încântătoare ascunsă după niște lăzi. Vă aduce niște acuzații foarte grave.

– Nici un fel de acuzații, am intervenit. E purul adevăr. Și acum nu mai sta ca un molâu, fă ceva. Arestează-i.

– Ceva în legătură cu aur furat, continuă burtosul ca și cum nici nu m-ar fi auzit. Știți ceva despre asta?

– Habar n-am despre ce vorbiți, răspunse Buckner, privindu-și ceasul.

– Nici eu, îl completă Hamilton, în vreme ce reprezentantul lui Calhoun rămase cu spatele la noi.

Nici Miguel nu răspunse. Dar părea și mai retras decât de obicei. Își strânse mâinile în pumni, apoi le relaxă. În ochi i se așternuse din nou expresia aceea rece și opacă. Era clar că nu eram binevenită.

Apoi, unul câte unul, bărbații începură să râdă. Chiar și burtosul. Nu înțelegeam ce era atât de amuzant.

– Imaginați-vă, spuse burtosul pe un ton ironic. Numai imaginați-vă că aș ridica măcar un deget pentru a opri această tranzacție. Ar fi ca și cum mi-aș face singur o gaură în buzunar ca să pierd bani în dreapta și-n stânga.

Excelent! O dădusem din nou în bară. Avusesem încredere în cine nu trebuia. Omul căpităniei făcea parte din conspirație. Probabil Cabrillo Shipping îl mituise din prima, așa că nu mai lucra pentru guvern, ci pentru buzunarul lui propriu. De data asta chiar dădusem de belea. Genul acela de belea care te face să-ți dorești să nu fie decât un vis urât din care să te poți trezi în orice moment. Stomacul mi se făcu ghem. Speram numai ca fratele meu să-și folosească puțina minte care-i mai rămăsese pentru a rămâne în ascunzătoarea lui. Sau să născocească o cale de scăpare și asta cât mai repede.

Nu mă atinsese nimeni încă. Nu mă închiseseră într-o pivniță și nici nu-mi legaseră mâinile, dar era clar că eram prizoniera lor. Mă priveau cu dispreț și iritare, rânjind ca o haită de hiene. Miguel era singurul care rămăsese extrem de serios. Părea mai mult o fantomă în hainele lui negre, arătând exact ca atunci când îl cunoscusem: sever, auster, retras. Numai că acum mi se părea cu atât mai străin cu cât nu-l mai înțelegeam deloc. Poate nici nu-l cunoscusem vreodată cu adevărat. Poate acel Miguel pe care-l știam nici nu exista.

Privirea lui rece mă studia cu atenție precum lumina puternică a unui far care scoate la iveală fiecare defect, de la bocancii plini de noroi, la hainele șifonate și până la fața mânjită cu praf. Eram

ciufulită și obosită. Mă măsură de sus până jos cu detașarea cuiva căruia nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce avea să mi se întâmple. Detașarea aceea era mult mai groaznică decât furia din noaptea precedentă. Măcar atunci Miguel îmi demonstrase că-i păsa și încă într-un mod extrem de pasional. Acum nu-i mai păsa. Asta era dureros de clar.

– Cel mai bine ar fi să-i dăm drumul, spuse pe un ton neutru. N-o va crede nimeni. Nu e decât o nebună care crede că poate face munca unui bărbat.

– Adevărat. Mi-a spus că e doctor, comentă burtosul clătinând din cap. Auzi, o femeie doctor! Ce mai urmează? Vă spun eu că ideile astea le intră în cap și o iau razna.

– Nu face decât să-mi stea în drum dacă rămâne aici, continuă Miguel, întorcându-se cu spatele la mine. Gata, fusesem deja eradicată din viața lui.

Nu crezusem că mă mai putea răni ceva, dar mă înșelasem amarnic. Durerea surdă din inimă crescu în valuri și se amplifică.

– Si acum, domnilor, aștept să-mi dați banii, se întoarse Miguel către Hamilton și Buckner.

– Aș fi extrem de fericit s-o pot face, dar șeful nostru a refuzat. Înțelegerea rămâne așa cum e, replică Hamilton, lovind cu bastonul în lemnul punții pentru a-și puncta cuvintele.

– Vă înșelați, spuse Miguel cu voce joasă. Probabil uitați că am tot aurul vostru. Nu mă puteți forța în nici un fel.

– Ba putem. Chiar foarte ușor. Hamilton le făcu un semn celor două matahale de lângă el. Puneți mâna pe ea.

Pe mine? *Fugi!* îmi strigă o voce interioară. Dar era deja prea târziu. Cei doi mă imobilizară imediat. Am încercat să mă eliberez din mâinile lor, dar nu aveam nici o șansă de reușită.

– Ia uitați-vă la ea, comentă amuzat Hamilton. O adevărată mânză nărăvașă.

– Prea nărăvașă pentru gustul meu. Cu asta vreți să mă șantajați? Miguel mă privi cu dispreț de parcă eram o marfă cu defect. Probabil glumiți. Faceți ce vreți cu ea.

– Măi, măi, măi, chicoti Hamilton. Mă surprinzi, Don Miguel. Credeam că domnișoara Arnaud înseamnă ceva pentru tine. În noaptea balului v-am surprins în grădină. Trebuie să spun că păreați foarte pasionali.

Miguel ridică din umeri.

– O distracție de-o noapte. Nu înseamnă nimic pentru mine. Nu-mi pasă de ea.

Tonul acela brutal. Cuvintele mi se înfigeau în inimă precum o armată de pumnale înroșite în foc. M-am prăbușit de parcă tocmai primisem un pumn în plexul solar.

Hamilton chicoti din nou.

– Probabil te-am subapreciat, Don Miguel. Se pare că ești cu mult mai crud decât se zvonește.

Reprezentantul lui Calhoun se întoarse încet cu fața la noi. Nu-i puteam vedea trăsăturile datorită glugii trase pe ochi. Nu-mi dădeam seama cine era. Se apropie de mine cu pași lenți, ca și cum nu era obișnuit cu mișcarea continuă a punții sub picioare. Când ajunse lângă mine, îmi puse mâna sub bărbie și-mi ridică capul. M-am ferit, surprinsă la atingerea aceea aproape delicată. Mâini extrem de îngrijite pentru un bărbat. Probabil nu muncise nici măcar o zi în viața lui. Cine era?

Din senin, mă plezni cu dosul palmei peste obraz. Tare. Cu sete. A doua lovitură îmi smuci capul într-o parte. Mi-am mușcat partea interioară a obrazului, simțind în gură gustul metalic al sângelui. Am scuipat pe punte. O picătură de sânge îi ateriză pe pantof, dar el nici măcar nu tresări.

Obrazul mă înțepa. Mi-am îndreptat capul pentru a-l privi din nou. Gluga îi căzuse pe de cap, probabil datorită forței loviturilor, descoperind... Cum?! Am privit șocată fața aceea: ochi căprui migdalați, buze atrăgătoare, pictate cu roșu, care acum schițau un zâmbet disprețuitor. Probabil înnebunisem. Cum era posibil ca mâinile acelea delicate să lovească cu atâta forță și ură?

– Pe toți zeii, spuse Margaret LaRue Calhoun, vocea torcându-i ca cea a unei pisici. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai văzut atâta agitație pentru nimic. Poate doar atunci când sora mea și-a pierdut amorezul în favoarea unei pipițe din districtul Saint Ambrose. Degetele ei îmi atinseră obrazul. Atât de tânără și de frumușică. Și incredibil de proastă. Trebuie să-ți spun, draga mea, că m-ai dezamăgit profund. Nu ești decât un copil cu minte de găină. Nici nu-mi vine să cred că i-ai atras atenția unui bărbat ca Don Miguel. Mă măsură din cap până în picioare. Atât de necioplită și neglijentă. Fără nici un pic de rafinament. Nu stăpânești deloc arta feminității.

Am privit de la Margaret la Miguel. În seara balului simțisem că exista o legătură între ei doi, sperând că era de domeniul trecutului. Dar nu era. Mi-am amintit cu amărăciune cum îi văzusem la conacul Calhoun. Tot ceea ce-mi spusese Margaret pângărea amintirile mele cu Miguel. Am resimțit fiecare cuvânt ca o lovitură în plexul solar. Mă durea fiecare în parte. Mă durea faptul că și el le auzea și nu reacționa în nici un fel. Nu spunea nimic. Părea că e de acord cu părerile iubitei lui.

Asta chiar m-a înfuriat. Rău. Mi-am ignorat feluritele dureri și-am rânjit la Margaret.

– Ha! Poate nu sunt decât o fată necioplită, dar să nu crezi că nu-mi dau seama cât ești de geloasă. Trebuie să fie dificil când o altă femeie apare în peisaj. Una mult mai tânără decât tine. Probabil te-a ros pe dinăuntru să știi că mai are încă o *querida*.

Poftim. Lovitura mea de grație. Am privit-o pe Margaret drept în ochi, așteptând efectul. Își arcui sprânceana perfectă și-mi zâmbi cu o licărire ciudată în ochi.

– *Querida*. Fascinant. Își înclină capul, privindu-mă cu atenție ca și cum mintea ei întorcea o idee pe toate părțile. Ah... deci ne-ai văzut împreună. Aseară, nu-i așa?

Ochii mi se umplură de lacrimi. La naiba! Mi-am ținut respirația, clipind des în speranța că nu le putea observa. Dar Margaret văzuse deja, satisfacția oglindindu-i-se pe față de parcă tocmai mâncase ceva delicios.

– Oh, ce amuzant. Ne-ai spionat, draga mea? Îmi pare rău că ai văzut ceva mai mult decât te așteptai. Inima ta micuță e sfâșiată în două? Poate de data asta înveți ceva de la mine. Spre exemplu, cum se poartă o femeie adevărată cu un bărbat ca Don Miguel. E prea mult pentru tine. Până la urmă, ai văzut că s-a întors la mine. Mereu se întoarce.

Mai rapid ca o felină, Margaret mă zgârie pe gât cu unghiile ei perfecte. Am simțit șiroaiele de sânge cald alunecându-mi pe piele. Pași înapoi, respirând sacadat, părând aproape exaltată. Îi plăcuse la nebunie. Se întoarse către Miguel arătându-i unghiile pătate cu sângele meu.

– Așadar, nu-ți pasă ce facem cu ea, dragule? Foarte bine, asta ne ușurează munca. Demonstrează-mi. Pocnește-o.

Miguel avea s-o facă. O știam. Nu era o mașinărie, ci un bărbat extrem de pasional care încerca să-și ascundă latura aceea a

personalității lui. Pe de altă parte, era un bărbat care ar fi făcut orice pentru cauza în care credea și pentru femeia iubită. Și femeia aceea nu eram eu. Stomacul mi se strânse în timp ce-i priveam fața aceea frumoasă și lipsită de orice expresie. Părea ca sculptat în marmură. Nimeni și nimic nu putea să-l schimbe. Nici măcar lacrimile mele nu aveau să-l înduplece și oricum nu aveam de gând să-i ofer o astfel de satisfacție. Greața mă invadă în valuri, ca și cum sufeream de *mal de mer*. I-am privit mâinile elegante, amintindu-mi cu câtă delicatețe tăiau fructele în timpul micului dejun. Încă le mai simțeam pe trupul meu. Și acum mâinile acelea aveau să mă rănească. La ordinul lui Margaret.

– Fă-o, șuieră Margaret.

Miguel își încrucișă brațele la piept.

– Nu.

– Nu?! vocea ei crescu în intensitate precum începutul unei furtuni.

– Nu, repetă Miguel, apropiindu-se de mine. Le făcu semn celor doi bărbați care mă țineau să-mi dea drumul. E doar o pierdere de timp. Plus că ar fi păcat. E mult mai valoroasă întreagă. Catherine nu ne va plăti un preț bun pe ea.

– Mda, posibil, acceptă Margaret. Își masă bărbia, părând că se gândește la alternative. Setea de răzbunare contra setea după bani. O alegere dificilă. Bine, hotărî într-un final. Sunt de acord. Banii câștigau întotdeauna.

– Ați înnebunit? Mătușa mea nu tratează cu șantajiști și bandiți. Au venit odată unii să-i ceară bani pentru protecție. I-a bătut cu făcălețul în cap și i-a alergat până în port. Până și acum fug de ea când o văd pe stradă. Mi-am masat brațele pentru a-mi pune sângele în mișcare. Faceți o mare greșeală dacă aveți impresia că o să vă dea măcar un cent.

Miguel mă privi cu răceală.

– Te înșeli. Te iubește și-ar face orice pentru tine.

Fără alt cuvânt, scoase din buzunarul hainei un fluier subțire. Îl duse la gură și fluieră scurt de trei ori.

Matelotul își puse mâinile pâlnie la gură și strigă:

– Ridicăm ancora!

Ca prin minune, puntea prinse viață. Doi marinari începură să învârtă o manivelă, ridicând ancora. Alții ridicară pânzele, frânghiile vibrând și scripeții scârțâind. Parâmele fură adunate în colaci ordonați și depozitate pe punte. Corabia se legănă, ridicându-se tot mai sus pe fiecare val, ca un cal nerăbdător s-o pornească la drum.

De sub punte se auzi sunetul unui clopot și motorul cu aburi porni. Corabia se depărtă de la chei, în timp ce burtosul de la căpitănie ne făcea cu mâna de pe mal.

– Așteptați! strigă Buckner. Trebuie să cobor!

O rupse la fugă către balustradă, nesinchisindu-se de marinarii care izbucniră în râs.

– Prea târziu, îi rânji unul dintre ei în nas.

– Dar... dar... bolborosi Buckner, oprindu-se când dădu cu ochii de Miguel.

– Te-ai suit pe corabia mea, îi spuse el pe un ton înghețat. A fost ideea ta, nu a mea. Nu mai pot rămâne în port cu încărcătura din cală. Când ajungem la destinație, îmi voi lua plata în aur. Până la urmă, știu cu exactitate unde se află. Domnilor, vă rog să mă scuzați.

Fără să le mai aștepte răspunsul, Căpitanul se îndreptă către postul de comandă.

M-am strecurat către babord în timp ce Confederații se certau între ei. Era clar că nici unul dintre ei nu-și dorea să călătorească împreună cu aurul, plus că nu se dădeau în vânt după arta navigației. Buckner încerca să-l mituiască pe unul dintre marinari. Poate era o problemă cu comunicare datorită limbii, ori poate la mijloc era loialitatea, dar marinarul părea să-l refuze. Margaret coborî sub punte, probabil pentru a se face confortabilă în cabina Căpitanului. Putea să-l păstreze pe Miguel. Formau o pereche foarte potrivită.

Am reușit să ajung la scripetele pe care-l folosiseră să ridice lăzile cu aur pe punte și-am dezlegat frânghia. Nu ne îndepărtasem prea mult de țărm, poate vreo câteva zeci de metri. Dacă mă atârnam de frânghia scripetelui și-mi luam avânt, puteam să sar în apă așa cum făceam când eram copii. Bine, admit, poate nu prea mai aveam antrenament, dar mă aflam într-o situație disperată. Trebuia să cobor cumva de pe corabie. Am apucat frânghia și m-am dat câțiva pași înapoi, pregătindu-mă să sar.

– Nici să nu te gândești, spuse Miguel din spatele meu.

Aproape am sărit în sus. Ce naiba căuta aici? De ce nu se afla la cârmă ca orice Căpitan bun? M-am întors încet cu fața la el.

– La ce să nu mă gândesc? Mi-am ridicat sfidătoare bărbia. Mă gândesc la ce vreau.

Clătină din cap și-mi luă frânghia din mâini, legând-o la locul ei.

– Am văzut. Și cât de bine îți merge acum din cauza asta? La naiba, nu-mi faci decât probleme. Probleme mari.

– Exact, așa că poți să pleci. Nu te mai deranja. De ce-ai face-o? Doar ai spus că nu-ți pasă ce se întâmplă cu mine. Perfect. Nu mă poți ține aici. Jur că o să găsesc o cale să sar de pe barca asta nenorocită. Știi prea bine că sunt în stare. O să mă arunc peste bord cu prima ocazie. N-o să încasezi nici o răscumpărare pe mine și nici n-o să mă vinzi ca sclavă. N-o să-ți dau voie.

– Sclavă? *Madre de Dios*, murmură. Un mușchi îi tresări de-a lungul maxilarului. Mă apucă de un braț. Nu mă mai tenta. Vino.

M-am împotrivit.

– Nu vin nicăieri cu tine!

Pași mai aproape de mine, privindu-mă de sus. Expresia feței îi devenise mai întunecată decât orizontul unde se zărea un început de furtună.

Mergi de bunăvoie, sau te iau pe sus. Simplu sau complicat. Care dintre ele?

L-am privit șocată.

– Doar nu vorbești serios.

– Încearcă-mă. Mă apucă de ambele brațe și începu să mă ridice de la pământ.

– Bine, bine, am cedat. Prefer să merg pe propriile-mi picioare.

Mă lăsă jos, dar nu-mi dădu drumul decât la un singur braț. Mă privi pentru o clipă, apoi o porni în direcția timoneriei, trâgându-mă după el de parcă eram un vagon de tren stricat.

Nu părăsisem portul de prea mult timp, dar țărmul părea deja o amintire îndepărtată. Mă reîntorsesem acolo unde vântul mângâia apa, acolo unde aparțineam cu adevărat. Puteam simți mirosul sărat al aerului. Vântul bătea cu putere, făcând frânghiile și pânzele să vibreze. Corabia gemea cu fiecare val tot mai mare peste care trecea. La început am înaintat destul de încet, apoi tot mai repede până când nu mai puteam vedea decât ca prin ceață spuma pe care o lăsam în urmă. Pescărușii se roteau deasupra noastră, țipetele lor pierzându-se în vânt. Am zărit câteva foci

zăcând la soare ca niște cârnați grași pe stânci. Ceața se ridicase suficient de mult încât să putem vedea tot golful până la Oakland și Point Bonita. Pescarii de noapte se întorceau obosiți, dar fericiți acasă cu prețioasa captură. Pânzele triunghiulare ale bărcilor lor denumite *feluccas* punctau golful ca niște aripi uriașe de fluturi strălucind pe suprafața albastră a oceanului.

În mod ciudat, mă simțeam aproape euforică. Oare datorită faptului că mă aflam din nou pe apă? Datorită pericolului în care mă aflam? Deasupra mea, pânzele se umflau precum niște burți gigantice de femei însărcinate în nouă luni. Apa foșnea sub noi, carena despicând-o ca pe sticla lichidă. Prindeam tot mai multă viteză pe măsură ce depășeam Black Point Cove. Acum puteam vedea casa lui Miguel. O siluetă întunecată se afla în fața ei, înălțând un zmeu în aer. Doamne, dar mi se părea atât de cunoscut! Îngrozitor de cunoscut… Nu, era imposibil!

– Nu poți fi și acolo, din moment ce ești aici, am murmurat, frecându-mă la ochi.

Vedeam dublu? Am privit cu uimire în spatele meu. Miguel se afla la cârmă, exact acolo unde trebuia să fie. Așadar, nu putea fi el bărbatul pe care-l vedeam pe țărmul stâncos. Doar cineva care semăna cu el. Probabil era Ricardo. De fapt, sigur era el. Cine altcineva era suficient de nebun încât să înalțe în zmeu la orele acelea ale dimineții? Măcar avea vânt bun. Zmeul se afla deja în înaltul cerului, părând o pasăre violet în contrast cu norii albi. Probabil se vedea de la mile întregi depărtare. Mi-am menținut privirea pe el în timp ce o viram către vest. Deveni tot mai mic pe măsură ce ne îndepărtam, trecând pe lângă Insula Alcatraz și apropiindu-ne de Golden Gate.

Vântul se înteți, smucind cu furie pânzele și ridicând munți de apă perfect conturați cu spumă albă strălucitoare în calea noastră. Stropii mari zburau pe deasupra, deși ca o ploaie torențială de vară. Corabia gemea și se cățăra anevoie pe munții de apă, apoi cădea în gol, ridicându-mi stomacul în gât. Nu-mi venea să cred, dar eram fericită.

Miguel conducea corabia cu pricepere, în așa fel încât să întâmpine valurile frontal. Vântul i se strecura în păr, făcând ca fiecare șuviță în parte să pară că dansează un dans zbuciumat și sălbatic. Haina îi flutura în jurul trupului. Și de ce naiba îl priveam? Ce-mi păsa mie? Eram complet nebună, asta era singura

explicație. În loc să plănuiesc zeci de planuri pentru a evada, stăteam ca o idioată ascultătoare acolo unde mă lăsase și-l admiram cât era de impozant la cârmă. Nu prea simțeam vântul din poziția în care mă aflam, așezată pe o bancă joasă. Razele soarelui mă mângâiau pe spate, dar căldura lor nu mă atingea. Mă simțeam rece până în adâncul sufletului. Rece și proastă.

– Ca să vezi, am spus cu dezgust. Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un tip avar, dar trebuie să recunosc că în adunătura asta de hiene ești cireașa de pe tort. Uită-te la tine, poți spune că stai pe un munte de aur. Și pentru ce naiba îți mai trebuie bani? Ai aurul lui Calhoun și, ca bonus, pe nevastă-sa. Mai vrei și altceva? Probabil conacul lui, ca să fie tacâmul complet. Te-ai plictisit de căsuța ta drăguță?

Rămase tăcut pentru o vreme, apoi spuse:

– Zece minute.

– Poftim?

Privi către tribord și ajustă puțin cursul de navigare. Corabia se aplecă puțin pe o parte, vântul smucind cu furie pânzele.

– Tocmai ai stabilit un nou record.

– Pentru ce?

– Pentru cât ai reușit să taci. Făcu o pauză pentru a privi la compas. Și dacă tot punem lucrurile la punct, nevasta lui Calhoun nu-mi aparține și nu mi-a aparținut niciodată.

Stupefiată, i-am cercetat atent expresia impasibilă. Era una să se furișeze pe la spatele meu pentru a mă trăda și cu totul altceva să mă mintă în față cu atâta nerușinare. Ce tupeu! Cine naiba se credea?

– Aha, am înțeles. Aveți o relație modernă. Tu faci ce vrei, Margaret la fel, vă întâlniți numai din când în când să vă consumați pasiunea arzătoare. Doi oameni cu vederi largi. Bănuiesc că trădarea e-n regulă din moment ce nu aparțineți nimănui, nu-i așa? Bravo! Îți ofer aplauzele mele la scenă deschisă.

Maxilarul îi zvâcni nervos.

– Margaret te-a mințit.

– Te rog, scutește-mă. V-am văzut împreună noaptea trecută.

– Dar e imposibil, nu-ți dai seama? Noaptea trecută eram cu tine în biroul meu. Ai uitat deja, *niña*?

Am roșit, privirea coborându-mi la vârfurile ghetelor.

– Nu, n-am uitat nimic. Mi-aș dori să pot uita, dar nu pot. Și nu-mi mai spune așa. Fără dulcegării în spaniola ta idioată. Acum știu că nu înseamnă nimic pentru tine.

Ne-am privit în ochi un timp îndelungat. Nu mi-a fost ușor, dar am reușit să-i susțin privirea. Murmură ceva în spaniolă. N-am înțeles ce.

– Noaptea trecută m-am aflat pe corabie. Cu Buckner. Doar m-ai văzut înainte să te ascunzi în trăsură. Am rămas aici tot timpul. Îi poți întreba pe oamenii mei.

– Pe oamenii tăi? Ha! Știu cât de bine i-ai dresat. Nu-ți ies din cuvânt, ar spune și-ar face orice pentru tine. Nu trebuie să întreb pe nimeni, te-am văzut cu ochii mei în brațele lui Margaret. Destul de îndrăzneț, după părerea mea, să vă giugiuliți în timp ce soțul ei se afla în aceeași casă.

Mă scrută cu privirea.

– Ești sigură? L-ai văzut pe Calhoun la conac?

– Ei, nu chiar, dar Hamilton s-a întâlnit cu el. N-am asistat la întâlnire, dar așa bănuiesc.

– Ah.

– Ce vrea să însemne asta?

Miguel oftă și clătină din cap.

– Dacă nu l-ai văzut, înseamnă că nu era acolo. Nu e niciodată acasă joi seara.

– Și atunci unde era?

– La *Golden Catherine*. Joia e noaptea lui cu Michelle. Întreab-o pe mătușa ta, ai să vezi că am dreptate.

– Aha. M-am încruntat, simțindu-mă tot mai confuză. Dacă era atât de sigur că mătușa mea îmi putea confirma totul, atunci trebuie să fi fost adevărat. Și atunci cu cine s-a întâlnit Hamilton dacă nu cu Calhoun? Cine e șeful cel mare? Margaret LaRue? Margaret a ta?

– Mi-e teamă că da, îmi răspunse Miguel cu o mină preocupată.

– Atunci înseamnă că amanta ta te-a trădat. Chiar nu știai, ori doar ți-ai jucat rolul de ochii Confederaților? Îi înșeli și pe ei?

– N-am știut nimic până acum.

– Așadar, pretinzi că totul nu e decât o surpriză de proporții pentru tine, datorită faptului că noaptea trecută te-ai aflat tot timpul pe corabie. N-ai pus piciorul în conacul ăla. Și atunci eu pe

cine naiba am văzut? Pe cineva care seamănă cu tine? Să nu-mi spui că ai un frate geamăn pe undeva. Sau un... văr?

Imaginea lui Ricardo îmi apăru înaintea ochilor. Semănau întrucâtva, dar nu cine știe ce. Cu toate astea, din spate ori de la distanță puteau fi confundați unul cu celălalt. Eu abia ce-o făcusem puțin mai devreme. Oare la fel se întâmplase și la conac?

– Crezi că e posibil să fi fost Ricardo?

– O ipoteză complet ridicolă! Ricardo e curat ca un copil. Nu are nevoi de bărbat.

– Nu știi asta. Claude mi-a spus odată că cel mai bun act din lume e cel al inocenței. Poate Ricardo doar se preface. Poate e mai deștept decât îți imaginezi.

– Nu. Ricardo n-ar fi capabil de o asemenea înșelăciune.

– Nu crezi că e suficient de bărbat încât să-ți fure amanta? Nu-ți lăsa mândria de mare *hombre* să-ți afecteze judecata.

– La naiba, de câte ori să-ți spun că nu e amanta mea?! izbucni Miguel pe un ton exasperat.

L-am privit fix, simțindu-mă mizerabil. Vroiam să știu adevărul, dar în același timp îmi doream să mă mintă dacă asta mă făcea să mă simt mai bine. În felul acesta puteam pretinde că în momentul în care ne întâlnisem eram amândoi curați și puri, novici în ale dragostei. Îmi doream să-mi toarne niște baliverne de genul acela, chiar dacă știam că nu erau decât minciuni.

Miguel rămase tăcut un timp îndelungat. Privea în gol peste crestele valurilor spumoase, ca și cum ar fi privit direct în trecut; un trecut extrem de neclar. Nu credeam că-mi va da nici o explicație, dar într-un târziu oftă din greu și admise:

– Am fost iubiți. O singură dată. S-a întâmplat cu mult timp în urmă... eram foarte tânăr. N-a fost decât o greșeală.

– Asta sunt și eu? O altă greșeală?

– Nu, răspunse fără să stea pe gânduri, mutându-și privirea la mine. Ochii îi deveniseră întunecați, aproape negri. E o nebunie. Extrem de riscant. Cel mai nesăbuit lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar o greșeală? Nu, *niña*. E cea mai mare binecuvântare a vieții mele. Cum poate fi asta o greșeală?

Părea atât de sincer, de sigur pe el și, da, chiar puțin speriat. Pentru prima oară de când îl cunoșteam, îmi vorbise din inimă, cuvintele revărsându-i-se ca un torent, fără autocontrolul acela care-l caracteriza. Inima mi-a tresărit, apoi s-a oprit complet. Era

mult prea minunat ca să pot crede că era adevărat. Cu zece ore în urmă, aș fi crezut orice cuvânt mi-ar fi spus. Dar acum nu mai eram atât de sigură. Cum îl puteam crede?

Probabil mi-a simțit neîncrederea pentru că și-a mutat privirile către orizont, devenind din nou rece și inabordabil.

– Ai spus că nu însemn nimic pentru tine. Chiar mai puțin decât nimic.

– Am mințit. Trebuia să-i fac să mă creadă.

– Nu știu dacă ei te-au crezut, dar pe mine m-ai convins.

– Problema e că n-am convins-o pe Margaret. Dacă m-ai fi ascultat și-ai fi rămas acolo unde te-am lăsat noaptea trecută, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Te-ai fi aflat în siguranță acum. Am spus toate lucrurile alea groaznice numai pentru a te proteja. Nici acum nu mă crezi?

– Nu.

– *Cristo!*

Își strecură mâna în buzunarul interior al hainei și scoase ceva de culoare gri. Mi-o aruncă. O mănușă de femeie pătată cu sânge și sare, ruptă pe la cusături, complet distrusă. Am rămas cu ochii la ea de parcă n-aș mai fi văzut-o niciodată. Dar o cunoșteam. Îmi aparținuse chiar mie. O pierdusem după furtuna din timpul călătoriei spre San Francisco. Îmi îngrijise mâna atunci, păstrând mănușa. În secret. Încă mai păstra căldura corpului lui, de parcă ar fi păstrat-o lângă inimă un timp îndelungat.

Mi-am ridicat privirea la el.

– De ce?

– De ce crezi? mă întrebă cu voce joasă.

Ne-am privit și de data asta se deschise în fața mea, îngăduindu-mi să-l văd cu adevărat. Până în adâncul sufletului. Toate zidurile pe care le ridicase în jurul lui se prăbușiră, ochii lui privindu-mă în mod deschis, adevărul pur oglindit în ei ca într-o fântână cu apă limpede. Nu mințea. Nu mă mințise niciodată.

O nebunie. Extrem de riscant, îmi spusese. Da, relația noastră era de-a dreptul ilogică. Periculoasă. Probabil eram nebună dacă începeam să am din nou încredere în el, dar îl credeam.

– Acum mă crezi? mă întrebă din nou. Și de data asta nu-mi vorbea Don Miguel, ci bărbatul pe care-l iubeam.

– Da, i-am răspuns fără să mai stau pe gânduri.

Am dus mănușa la inimă, așa cum o păstrase el în tot acel timp. Cum puteai defini un moment magic dacă nu așa? Cuvintele lui mă vrăjiseră. Mă furnica tot corpul. Ultima urmă de îndoială dispăru ca prin farmec, inima devenindu-mi ușoară. Am întins mâna, dorindu-mi cu disperare să-l ating.

– Nu face asta, mă opri. Și nu mă mai privi așa. Respirația i se acceleră de parcă tocmai s-ar fi oprit din alergat.

– Așa cum?

– Ca și cum ești pe cale să mă săruți. *Diablo!* Degetele i se încleștară pe cârmă. De fiecare dată când mă privești așa, ceva moare în mine. Așa că încetează înainte să uit unde suntem.

Privirea mi-a coborât la banca pe care stăteam. Era destul de ascunsă, protejată de vânt, capitonată cu perne moi. Gura mi s-a uscat. Mi-am lins buzele. Miguel mârîi ușor când realiză la ce mă gândesc.

– Da, chiar acolo… mi-am imaginat asta de sute de ori, în o sută de locuri diferite, chiar aici pe corabie.

Am roșit, dorindu-mi să-l pot atinge.

– De când?

Un zâmbet slab îi destinse buzele.

– Încă de când te-am văzut prima oară la Capul Horn. Chiar și atunci mi-ai nesocotit ordinele.

Emoțiile mă copleșiră. Încântare, dorință, teamă, fericire pură.

– Faci des pasiuni pentru pasagerii de sex feminin?

– Nu. Niciodată. Dar pe tine te-am dorit de atunci… la fel cum te doresc acum. Numai că acum e diferit… e cu mult mai mult decât o simplă atracție.

– Adică? *Dragoste*, m-am gândit. *Vrea să-mi declare dragostea lui.*

Miguel mă privi cu gravitate.

– La fel de diferit precum apa și vinul. Dar trebuie să fim foarte atenți. Dacă continui să mă privești așa, își vor da seama. Și dacă-și dau seama, atunci ne au la mână cu ceva. Ești încă în pericol. Amândoi suntem până în momentul în care terminăm cu afacerea asta.

Mi-am coborât privirea la mâini.

– O să-mi dau toată silința. Nu sunt o mincinoasă prea bună, nu pot pretinde că nu te iubesc. Pentru că nu e adevărat. Te iubesc. Îmi pare rău.

Miguel mă învălui într-o privire care mă dezmierdă din cap până în picioare.

– Mie nu. Părul îi căpătase nuanțe roșcate aurii de la lumina apusului. Părea dintr-o dată mai înalt, mai puternic, mai sigur pe el. În ochi îi licărea o scânteie de triumf. Nu-mi pare rău, îmi șopti. Niciodată în viața mea. Viața ta. Viața noastră împreună.

La început n-am înțeles sensul cuvintelor lui. Apoi, încet, încet mi-am dat seama.

– Viața noastră? Mă ceri cumva de soție?

Îmi făcu cu ochiul.

– Isteață. Asta-mi place cel mai mult la tine. Și acum spune da, *querida*. Să știi că nu accept un refuz.

– La fel ca întotdeauna, am murmurat.

Își arcui sprâncenele, așteptând.

– Așadar?

Fericirea îmi erupse în stomac. Se umflă ca o bulă fierbinte de săpun și apoi explodă, lăsând în urmă un sentiment euforic.

Am deschis gura să-i răspund, dar Domingo, matelotul, mi-o luă înainte:

– *Capitán!* Treizeci de grade la babord!

Foc pe mare

Imediat ce un alt marinar preluă cârma, Miguel al meu redeveni *Capitán*. Stătea la babord, spionând întinderea oceanului prin ochean. Tocmai trecusem de golful protejat al măreței Golden Gate. Pacificul se zbuciuma sub noi, cu munte după munte de apă întunecată. Prora se ridica și cobora, picioarele părăsindu-mi câteodată complet puntea. Mă țineam cu o mână de balustradă. Îmi plăcea la nebunie: cursa nebună, valurile imense măturând puntea, vântul fluturându-mi aprig hainele de parcă ar fi vrut să mi le smulgă. Puteam vedea Insulele Farallon în fața mea și la pupa pânza roșie a unei felluca, puțin mai departe decât de obicei, dar probabil gata să tragă la bord o captură serioasă de scrumbii.

Ocheanul lui Miguel se mută înspre est, acolo unde mai devreme matelotul zărise ceva. Ceața învăluia coasta, făcând ca țărmul să fie complet invizibil. Aburul plutea pe deasupra apei, formând un perete alb transparent prin care se zărea când și când o siluetă întunecată și joasă. Mi-am mijit ochii, încercând să urmăresc spuma pe care o împrăștia în jur de fiecare dată când dispărea pe după valuri.

– Ce-i aia? O balenă?

– Navă, îmi răspunse Miguel pe un ton grav.

Navă? Ce fel de ambarcațiune era asta? Nu avea pânze, catarg, nici măcar carenă. Părea o glumă, un fel de cutie joasă. Problema era că în loc de babord și tribord avea tunuri negre ale căror țevi se îndreptau amenințătoare către noi. La viteza cu care înaintau, era clar că nu ieșiseră la o plimbare pentru a admira frumusețile naturii. Intențiile lor păreau departe de a fi bune, poate mai degrabă extrem de primejdioase pentru sănătatea noastră.

– Ce naiba e chestia asta?

– Navă de război din fier. E o nouă invenție.

Miguel fluieră de două ori scurt și o dată lung. Marinarii își părăsiră posturile și alergară la tunuri. Unii dintre ei le scoaseră

rapid husele, în timp ce alții presărau nisip la baza lor și cărau găleți cu apă pentru a preveni eventualele incendii.

Miguel se întoarse către matelot.

– Cu toată viteza înainte. Hai să i-o luăm înainte. Clopotele începură să bată furios.

Miguel îmi zâmbi aproape imperceptibil.

– E doar o măsură de precauție. Nu-ți face griji.

Aveam încredere în el, dar nu-i împărtășeam optimismul. Cala era încărcată până la refuz, plus că aveam dușmani la bord. Șansele noastre erau minime. Echipajul era deja pe poziții. Nava de război se apropia tot mai tare. Îi puteam distinge culorile steagului: roșu cu un X imens albastru. O navă Confederată.

Margaret își făcu apariția pe punte de parcă s-ar fi aflat la un bal de caritate.

– E de-a noastră, declară triumfătoare. Întoarce corabia și aruncă ancora, ordonă ca și cum i s-ar fi adresat unui majordom.

– Treci sub punte, ripostă Miguel. E prea periculos să te afli aici. Făcu un semn către unul dintre marinari. Esteban. *La señora.*

– *Con permiso, señora.* Cu o plecăciune stângace, Esteban o apucă de cot.

O mare greșeală. Bunele maniere nu-și aveau rostul aici, cu atât mai mult înaintea unei bătălii pe mare. Bineînțeles, Margaret se revoltă. Două lovituri în fluierul piciorului, plus o ciupitură de antebraț și Esteban se aplecă să-și maseze zonele dureroase, înjurând în surdină.

– Rămân, spuse Margaret pe un ton calm, aranjându-și părul. Nu ne sunt dușmani. Au venit să ne escorteze.

Se auzi un șuierat scurt, apoi ceva explodă în apă chiar lângă prova noastră.

– Cum zici tu, dar nu cred că ne-au trimis un tort de bun venit, i-am spus. Mie mi s-a părut o explozie în toată regula.

– Vorbește cu ei, ceru Margaret pe un ton cam ascuțit.

Miguel îi aruncă o privire glacială.

– Am altceva mai bun de făcut. Vorbește-le tu. Făcu un semn către Esteban. Ocupă-te de asta.

– *Si, Capitán.*

Corabia își menținu viteza în timp ce marinarul aprinse o lampă cu gaz pentru a putea transmite mesajul lui Margaret în codul Morse. Între cele două ambarcațiuni avu loc un schimb de

lumini pălpâitoare, un limbaj necunoscut ca cel al unor licurici oarecum surmenați.

– Predați-vă, murmură Esteban când luminile se stinseră.

– Nu, asta nu poate fi adevărat. Probabil le-ai interpretat greșit răspunsul. Fă-o din nou. Spune-le că avem aurul, spuse Margaret pe un ton iritat.

Îmi venea s-o dau cu capul de balustradă. Era în lumea ei imaginară, unde perfecțiunea însemna rapiditatea cu care i se îndeplineau ordinele.

– Le-a spus asta deja, am comentat. Și știi ceva? Se pare că-i doare-n cot de aurul vostru. Nu ne-au oferit o escortă și nici nu par foarte prietenoși. Tunul ăla mare e îndreptat în direcția noastră.

– Dar nu e posibil, se plânse Margaret, părând că se referă la o încălcare gravă a etichetei.

– Bine, dar tunurile alea mi se par suficient de convingătoare.

– Prova-n vânt! strigă Miguel, făcându-mi un semn discret să mă țin bine.

Ghiul se roti brusc. Catargul trosni și pânzele se pleoștiră, apoi vântul le umflă din nou. Corabia gemu din toate încheieturile pe măsură ce se rotea, în timp ce nava de război trase în direcția noastră. Obuzul explodă în apă, exact acolo unde ne aflasem cu câteva secunde mai devreme. Miguel fluieră.

– Foc! strigă secundul.

Am resimțit bubuitul tunului în plexul solar. Corabia vibră violent, obuzul șuierând prin aer în direcția navei de război. O lovi în plin, dar armura din fier respinse atacul ca și când obuzul ar fi fost o simplă boabă de mazăre.

– *Madre de Dios*, murmură Esteban cu ochii măriți de groază.

Apa oceanului aluneca tot mai repede pe sub noi, nava de război părând tot mai mică pe măsură ce ne îndepărtam. Apoi am auzit un sunet ciudat, un fel de zornăit puternic. Unul dintre marinari strigă ceva.

– Unde e Margaret? am întrebat.

Esteban înjură înfundat.

– Drăcoaica aia a aruncat ancora.

L-am urmărit pe matelot în timp ce se lupta cu cârma. Ancora se agățase probabil într-un bolovan pe care îl târa acum după noi, încetinindu-ne considerabil. Am întors capul. Nava de război se

apropia tot mai mult. Mai aproape. Tot mai aproape. Dumnezeule, puteam distinge fețele marinarilor, auzeam ordinele ofițerilor. Atunci am zărit bompresul ciudat care semăna mai mult cu un harpon și faptul că se îndrepta cu viteză către noi.

– Tăiați ancora! strigă Miguel, dar era deja prea târziu.

Nu mai puteam fugi. Era clar că aveau să ne acroșeze. Nu puteam face nimic, doar să ne rugăm și să ne ținem bine. Gurile căscate ale tunurilor navei de război păreau că ne privesc fix precum ochii unui căpcăun. Dar nu traseră în noi, căci bompresul-harpon ne izbi în plin. *The Shilouette* se cutremură înfiorător. Lemnul se despică de sus până jos cu un trosnet lugubru ca un geamăt prelung al corabiei condamnate la moarte. Apa năvăli în interiorul carenei. Am traversat puntea ce se înclina cu rapiditate, urcând scările până la postul de comandă, acolo unde se afla Miguel. Rămase tăcut, dar din expresia feței lui am înțeles totul. Eram condamnați. Durerea din ochii lui o egala pe cea din inima mea. Corabia era pierdută, nu mai exista posibilitatea să navigheze până în port pentru a fi reparată. Matelotul coborî steagul companiei Cabrillo Shipping de pe catarg, înlocuindu-l cu altul complet alb. Nu mai era nimic altceva de făcut. Apa umplea interiorul corabiei, prora ridicându-se tot mai mult către cer ca într-un ultim salut. În câteva minute aveam să ne scufundăm.

– *Ahoy, The Silouette*! strigă căpitanul navei de război.

– *Ahoy*! răspunse Miguel, făcându-și mâinile pâlnie la gură. Trebuie să-i salvați pe oamenii mei!

– De acord! Și aurul?!

Miguel zâmbi într-un fel care-mi îngheță sângele în vine. Rece, chiar mai rece decât apa oceanului care începuse deja să inunde puntea.

– Veniți să-l luați!

Bărcile de salvare fură coborâte în timp record. Modul tăcut în care lucra echipajul dovedea disciplina strictă cu care fuseseră obișnuiți. Nimeni nu intră în panică în afară de Confederați. Buckner aproape răsturnă barca de salvare, secundul fiind nevoit să-l liniștească cu un pumn în nas. Hamilton se calmă instant. Margaret nu.

– Du-te, *niña*, mă împinse Miguel către scară.

– Nu plec nicăieri fără tine.

Expresia din ochi i se îmblânzi în timp ce mă studia, vântul răvășindu-i părul în jurul feței. Părea că vrea să-mi memoreze trăsăturile de parcă nu credea că ne vom mai vedea vreodată. Gândul acela mă înspăimânta. L-am prins de reverele hainei, sufocată de un suspin.

– Încăpățânată până la capăt, îmi spuse cu un zâmbet slab. Ești fiică de marinar, știi legile nescrise ale mării. Căpitanul rămâne întotdeauna ultimul.

– Și soția lui poate rămâne lângă el. Legile nescrise ale mării.

– Soție? Dar nu mi-ai dat nici un răspuns.

– Nici nu era nevoie, știai răspunsul, i-am răspuns cu voce sugrumată.

Frunțile ni s-au atins, degetele lui trasându-mi conturul buzelor. Mâinile lui mi se strecurară în păr și mă trase la el pentru un sărut mai dulce decât sosirea primăverii.

– Am un caiac. Te voi urma, îmi șopti la ureche.

– Promiți? l-am întrebat, știind prea bine că orice mi-ar fi promis nu era adevărat.

Era imposibil. Nici o barcă nu putea pluti prea mult pe furtună. Valurile erau mult prea mari și puternice, apa mult prea rece. Avea să se răstoarne, apoi hipotermia îl va ucide. Mi-am îngropat fața în pieptul lui.

– Pleacă acum, *querida*. Te rog. Fă-o pentru mine și... Mâna îi coborî pentru a se așeza pe pântecele meu.

L-am privit cu surprindere. Da, era foarte posibil. Și atât de îngrozitor. M-am forțat să mă îndepărtez de el. Un pas. Doi. Cum îl puteam părăsi? El era prezentul, viitorul meu. El era totul. Cui îi mai păsa de viitor dacă nu-l aveam lângă mine? M-am oprit pe loc, apoi m-am întors și m-am aruncat în brațele lui. Aproape l-am doborât din picioare. Ne-am sărutat cu sălbăticie, mărturisindu-ne toate sentimentele, sufletele noastre contopindu-se ca pentru ultima oară.

– *Capitán*, spuse Domingo din spatele nostru.

– E timpul, *mi amor*, îmi șopti Miguel pe buze.

– Nu. Nu pot.

– Trebuie.

Când mă îndepărtă de el, am simțit ca și cum m-ar fi sfâșiat în două. M-am împleticit în timp ce Domingo mă trăgea după el. Inima îmi era grea, puterea mă părăsea cu fiecare pas care mă

separa de Miguel. Am auzit un sunet ciudat și m-am întors. Un cerc de foc înconjura tunul cu care trăsesem împotriva navei de război, o cascadă de scântei revărsându-se peste săculeții cu praf de pușcă. Miguel probabil văzuse și el pentru că deja alerga într-acolo, înșfăcând din mers o găleată cu apă. Dacă exploda, eram pierduți.

Am văzut o flamă, apoi am simțit duhoarea inconfundabilă a sulfului. Dintr-o dată, lumea s-a transformat într-un infern roșu. Explozia m-a asurzit, suflul fierbinte aruncându-mă înapoi. Cerul serii s-a luminat de parcă ne-am fi aflat în mijlocul zilei. Bucăți de lemn și fier au zburat în toate direcțiile. Odată cu ele, corpul lui Miguel a fost aruncat în aer, apoi a dispărut peste bord.

– Nu!

Trebuia să-l găsesc. Am încălecat balustrada și-am sărit în apă. Era atât de rece încât mi s-a tăiat respirația. M-am forțat să dau din mâini și picioare. Fusta lungă și hainele groase păreau o armură de fier care mă trăgea la fund. Trebuia să mă lupt din răsputeri pentru a rămâne la suprafața apei.

– Miguel!

Am privit în jur prin ploaia de rămășițe arzânde. Nici un răspuns. Nu! Era atât de nedrept să-l pierd tocmai acum! Am zărit o grămadă de lăzi plutind la câțiva metri de mine. Oare aterizaseră peste el? Un val uriaș se prăbuși peste mine, rostogolindu-mă ca pe o păpușă de cârpă, trăgându-mă în adâncul întunecat și rece. Am dat din picioare cu disperare, reușind să ajung din nou la suprafață. Am inhalat aerul cu nesaț, înecându-mă și tușind spasmodic. L-am strigat din nou. Și din nou.

– Nathalie...

Am înotat în direcția vocii. Părea slăbit, dar furios. Într-un final, l-am zărit. Se agățase de ceva lung și curbat care părea răsturnat. Bucuria imensă din piept mi-a dat puterea să înot mai repede. Nu-mi mai simțeam mâinile și picioarele. Nu puteam rezista prea mult timp înainte să fim afectați de hipotermie. Trebuia să ieșim din apa aceea rece ca gheața. Și încă rapid. Era foarte palid când am ajuns la el, dar privirea lui mă străfulgeră.

– *Cristo*! Am sperat să fie doar o festă de-a imaginației mele, dar chiar ești aici. Tușși violent. Ești nebună?

– Cu acte în regulă. Lasă asta, mă poți certa mai târziu. Ce-i asta? Caiacul tău? Hai să ne suim în el.

Brațele îmi erau complet înghețate, dar am reușit să întoarcem caiacul.

– Tu prima, îmi făcu semn Miguel.

– Nu. Tu.

Miguel tuși din nou, rezemându-și capul de marginea caiacului.

– Nu te mai încăpățâna aiurea, am insistat. Ești rănit. O să ne suim amândoi.

– Nu e loc... numai o persoană.

Brusc, mă cuprinse cu brațul pe după talie și mă ridică în caiac. Nu m-am mai împotrivit. Îl cunoșteam prea bine. Plus că avea dreptate, înăuntru nu era loc decât pentru o singură persoană. Dar mai exista o alternativă. L-am apucat de haină și l-am tras pe botul caiacului.

– Tu stai acolo și eu vâslesc. Am apucat vâslele. Încotro, *Capitán*?

Miguel îmi indică un loc în dreapta infernului arzând care fusese odată *The Silhouette*.

– Est.

– Nu spre nava de război?

Clătină din cap, tușind. Am început să vâslesc. Caiacul era scufundat cu mult peste măsură datorită greutății noastre, așa că înaintam destul de greu. Până la urmă, am reușit să ieșim din fumul gri și înecăcios. În urma noastră, prova în flăcări a corabiei se afla aproape la verticală, muniția explodând și trimițând valuri de artificii către cer.

– Trebuie să iei valurile frontal, mă instructă Miguel.

Desigur, știam asta. În felul ăsta puteam încerca să nu ne răsturnăm. Am îndreptat vârful caiacului spre un val imens care se apropia de noi. Ne-a ridicat în aer până am ajuns pe creasta lui, apoi ne-am prăbușit în neant. Am resimțit șocul, dar important era că pluteam. Apoi am auzit o voce slabă.

– Ajutor!

Am privit peste umăr. Ceva mai încolo, o siluetă grăsuță ne făcea semne disperate. Hamilton.

– Nu-l putem ajuta, spuse Miguel cu voce istovită.

– Știu.

Eram foarte norocoși dacă reușeam să plutim suficient de mult timp încât să putem fi salvați de vreo corabie care se întâmpla să fie prin preajmă. Șansele erau destul de slabe chiar și în ceea ce privea supraviețuirea noastră. Dacă încărcam caiacul și cu greutatea lui Hamilton am fi fost pierduți. Cu toate că o știam prea bine, nu mă simțeam prea în largul meu să părăsesc un om care avea nevoie de ajutor.

Apoi am văzut ceva ce mi-a restabilit încrederea că ne aflam la un pas de reușită. Prin ceață deslușeam un punct roșu care devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia de noi. Am distins pânza curbată a unei *felucca*. Pescarii!

– Ajutor! am strigat, vâslind cât de repede puteam.

– Nathalie, spuse Miguel, privind peste umăr. Vocea îi suna ciudat. Vâslește mai repede.

– Încerc. De ce?

– Nu mai pune întrebări, doar fă-o!

Începu să vâslească și el din mâini. În spatele nostru se auzi un strigăt înfundat. Apoi liniște. Miguel gemu.

– *Diablo!* Nu te uita!

Bineînțeles că m-am uitat. Acolo unde se aflase Hamilton înainte acum nu mai era decât o viermuială de bule roșiatice, ca și cum apa oceanului dădea în clocot. Nu putea exista decât o singură explicație pentru asta. Coșmarul fiecărui marinar în parte. Ceea ce-i tulbura somnul lui Miguel. Cel mai de temut prădător. Un rechin.

– Mai repede! strigă Miguel.

Nu trebuia să-mi spună de două ori. Îl ajutasem nu o dată pe James să îngrijească supraviețuitorii unor astfel de atacuri, mulți dintre ei dându-și sufletul în mâinile noastre. Nu fusesem decât un copil, dar nu uitasem niciodată. Nici n-ai cum să uiți așa ceva. Și nu intenționam să o sfârșesc în felul acela. Mai bine mă înecam.

Am privit din nou peste umăr. O spinare arcuită ne urmărea, lăsând în urmă o dâră clocotitoare. Aș fi crezut că Hamilton ar putea satisface o sleahtă întreagă de rechini, dar probabil nu fusese decât o gustare. Acum ne vroia pe noi.

Am vâslit tot mai repede. *Felucca* era chiar în fața noastră, suficient de aproape pentru a putea vedea strălucirea burților argintii ale scrumbiilor în soare. Pescarii se aplecară peste marginea bărcii, pregătindu-și harpoanele.

– Repede, repede!

Prinseră caiacul și-l traseră aproape.

– Grăbește-te, surioară, am auzit o voce cunoscută.

– Claude?

Nu mi-a răspuns, doar m-a prins de sub umeri și m-a tras în barcă, ajutat de Miguel, care m-a împins de picioare. O secundă mai târziu, m-am prăbușit pe punte.

– Nu! am protestat. Salvați-l pe Miguel! E rănit, are… N-am apucat să termin.

Ceva a lovit caiacul, izbitura resimțindu-se și sub picioarele noastre. M-am ridicat și am privit în jos. Miguel încălecase pe caiac, picioarele încă atârnându-i în apă. O fracțiune de secundă mai târziu, ceva l-a tras în adâncuri. Apa deveni roșie. Unul dintre pescari reuși să-l prindă de un braț. Încerca să-l tragă în barcă, dar rechinul era mai puternic. Miguel se zbătea, prins între viață la suprafața apei și moarte sigură în adâncul ei.

Am pus mâna pe un harpon și l-am împuns pe monstrul care se încăpățâna să transforme iubirea vieții mele într-o cină frugală. L-am mai împuns o dată. Și încă o dată. Trei lovituri puternice. Pescarii traseră cu toată puterea. Am auzit cum ceva se sfâșia și Miguel țipă. Se prăbușiră cu toții claie peste grămadă pe punte. Gura căscată a rechinului se afla chiar la supafața apei. L-am mai pocnit o dată, în timp ce Claude aruncă încărcătura de scrumbii peste bord. Rechinul m-a privit fix în ochi pentru o secundă, apoi s-a întors și-a dispărut în adâncuri. Am căzut în genunchi, respirând din greu.

Claude îmi aruncă o pătură pe umeri, apoi mă sărută solem pe frunte. Rămase tăcut un timp îndelungat. Fără glumele lui obișnuite. Nici măcar una. O dovadă clară că aproape își ieșise din minți de îngrijorare. Am încercat să-mi recapăt suflul, tremurând de frig și datorită adrenalinei.

– Unde e Miguel?

– E bine, nu-ți face griji.

– Ce naiba vrei să spui? l-am repezit. Du-mă la el.

– Bine, bine, cum spui tu, scumpo. Cum spui tu. Dar poate că înainte de asta ar trebui să te aranjezi puțin. Doar nu vrei să-l sperii de moarte.

– Nu e nimic în neregulă cu mine, am răspuns bosumflată în timp ce-l urmam pe fratele meu către pupa.

Acum că-mi simțeam din nou mâinile, am realizat că palmele îmi erau zgâriate și pline de bășici de la vâsle. Mi-am reținut o grimasă. Alifie de mușețel, un pansament adecvat, plus niște scoarță de salcie pentru durere și mâine aveam să fiu ca nouă. Asta mai putea aștepta.

M-am aplecat ca să pot trece pe sub ghiu. Miguel era întins pe punte, acoperit cu o pătură. Un sac cu nisip îi fusese vârât sub cap pe post de pătură. Era foarte palid, dar avea ochii deschiși și părea lucid. Ridică o mână și o întinse spre mine. I-am luat-o cu ambele mâini și-am dus-o la obraz. Mă mângâie ușor cu degetul mare până când ajunse la colțul ochiului și simți o lacrimă.

– Nu plânge, *querida*. Nu acum.

Mi-am tras nasul.

– Da, știu, dar nu mă pot abține. E o tâmpenie femeiască.

– Drept să-ți spun, mă bucur foarte tare că ești femeie. Imaginează-ți cum ar fi dacă Don Cabrillo ar anunța nunta lui cu un bărbat…

M-a tras la el. Buzele ni s-au atins. Avea gust de rom, sare și… Miguel. Buzele-i erau reci, dar extrem de pricepute. Semn bun. Încă mai avea ceva viață în el.

– Pot să mă uit? l-am întrebat, ridicând deja un colț al păturii.

– Pot să spun nu? Îmi zâmbi, părând dintr-o dată ceva mai relaxat.

Mi-am dat imediat seama că încerca să braveze. Inima mi se strânse. Oare cât era de grav? Puteam face față? Am înghițit în sec, pregătită pentru ce era mai rău. Pantalonii îi erau complet sfâșiați de parcă ar fi fost atacat cu zeci de cuțite. Rana era lungă și suficient de adâncă încât să pot întrezări o bucată de tendon, dar piciorul era acolo, nu lipsea nimic. Sângerarea se oprise deja. Din câte îmi dădeam seama, nu era nevoie de amputare și nici o arteră nu fusese afectată. M-am simțiti atât de ușurată încât m-am temut că voi leșina. L-am pus să-și miște laba picioarului, apoi genunchiul. Totul funcționa de minune. Nu era rău deloc.

– Cum stăm, doctore? mă întrebă cu voce joasă.

– Va trebui să curăț totul extrem de bine și să pun câteva copci.

Își arcui o sprânceană.

– Câteva copci?

Ah, pacientul meu suspicios.

– Bine, bine, ceva mai multe. *Vreo nouăzeci și ceva*, am apreciat în sinea mea. Va trebui să curăț rana foarte bine și apoi…

Îmi luă fața în mâini și mă trase din nou la el. I-am simțit mai întâi respirația, apoi moliciunea buzelor, urmată de înțepătura ușoară a bărbii nerase. Mă strânse în brațe, sărutându-mă aproape violent, ca și cum încerca să recapete ceea ce-am fi putut pierde. Am încercat să mă extrag din brațele lui, roșind la gândul că fratele meu se afla la numai câțiva pași depărtare. Miguel începu să mă sărute pe gât.

– Nu fugi, îmi șopti printre săruturi. Când te ating nu mai simt nimic. Nici o durere. Mult mai eficient decât romul și cloroformul tău. Cel mai bun medicament.

Am oftat. Nu mă gândisem la asta. Deci mă sacrificam pentru binele lui. Da, puteam înghiți minciuna asta.

– Aha. Păi dacă se pune problema în felul ăsta…

L-am lăsat să mă tragă iar într-o îmbrățișare fierbinte și i-am mai dat o doză de medicament.

L-am ținut de mână pe Miguel în timpul scurtei călătorii către casă. Mă simțeam mai bine acum, devenisem chiar optimistă. Mă încălzisem într-un final, apelând la câteva guri bune de rom și cafea fierbinte. Miguel părea că se simte bine, nu se plângea de nici un fel de dureri. Nu se plânse nici atunci când Claude găsi un acordeon vechi și se apucă să fredoneze un cântec de dragoste despre un marinar și o tânără domnișoară. Nu, Miguel era de-a dreptul stoic cum zăcea acolo pe punte, ascultând versurile siropoase cu un zâmbet ciudat pe buze.

Eu nu eram la fel de îngăduitoare. Al naibii Claude! Am aruncat cu un pește după el, dar s-a ferit râzând în hohote și-a continuat să cânte mai tare.

Când am ajuns în port, echipajele de pe alte bărci pescărești ne-au întâmpinat cu gesturi extrem de sugestive la auzul cântecului. Lui Claude părea că nu-i pasă. Am simțit cum roșesc.

– Termină odată! Te aude toată lumea.

– Și ce dacă?

– Claude! Pe legea mea…

– Ce? Care-i problema?

Claude mă privea cu un zâmbet larg și inocent. Cel pe care-l afișa de obicei când se pregătea să atace. Nu era decât un mare măscărici. Nu-mi păsa că tocmai ne salvase viețile. Erou ori nu, intenționam să-l ucid.

– Dar tu ce părere ai despre cântecul ăsta, *Capitán*? i se adresă lui Miguel. Crezi că marinarul ar fi trebuit să o ia de nevastă?

Miguel rămase tăcut pentru câteva momente, părând că se gândește la un răspuns. Clătină din cap.

– Nu știu. Nu sunt un bun judecător în ceea ce privește muzica.

Zâmbetul lui Claude deveni rece.

– Nu zău?

– Încetează, l-am avertizat pe fratele meu. Nu trebuie să-mi aperi tu onoarea. Ești la fel de ridicol ca un moșneag.

Claude chicoti, privindu-l pe Miguel.

– Bănuiesc că te-a cucerit prin tupeu.

– Da. Cam așa ceva, zâmbi Miguel.

Cum? Mă uitam de la unul la altul și nu-mi venea să cred. Se distrau pe seama mea. Amândoi. Bufonii. Ce obrăznicie! Am aruncat cu încă un pește după fratele meu și de data asta l-am nimerit în picior. Eram tentată să arunc cu unul și în Miguel. Cu unul mare și gras. Apoi mi-am amintit că era rănit, deci teoretic pacientul meu. Un doctor adevărat nu-și lovește niciodată pacienții cu pești. Mai ales cu scrumbii. Miroseau mult prea urât.

În ceea ce-l privea pe Claude însă, era cu totul și cu totul altceva. Nu aveam nici o restricție. I-am aruncat o privire furioasă, dar îmi zâmbi în nas și reîncepu să cânte. Hamalii de pe docuri se opriră din munca lor, arătând spre noi și rânjind.

– Claude Montague Arnaud! Încetează în momentul ăsta! l-am somat.

– Nu te mai agita, *querida*. Are dreptate.

Claude se opri brusc din cântat, cu ochii cât cepele.

– Cum?

– Ai dreptate să fii îngrijorat pentru sora ta, asta îmi dovedește că ești un adevărat gentleman. Plus că Nathalie nu are deloc grijă de ea. E impulsivă, necalculată, chiar dacă are mereu intenții bune. E generoasă. Își dă inima din piept pentru oricine. Și azi m-a făcut cel mai fericit bărbat din lume. A acceptat să devină soția mea. Miguel îmi desfăcu mâna pentru a-mi săruta palma. Vrem ca tu să fii primul care află vestea cea bună, Claude.

– Hei, dar e o veste minunată! Asta înseamnă că nu mai trebuie să te legăm de barcă și să te târâm după noi. În fine, fiind oameni

cumsecade, hotărâsem să așteptăm până când Nathalie te-ar fi cusut și pus pe picioare. Dar ia uite ce întorsătură de situație. Acum tot planul ăsta e sută la sută inutil. Grozav! Bănuiesc că Guido va fi o idee dezamăgit, dar vorbesc eu cu el. Claude făcu o pauză pentru a-și masa bărbia, privindu-ne speculativ. Așadar, nu vom avea… probleme?

– Nici una, răspunse Miguel pe un ton ferm.

– Măi să fie. Claude îl privi fix.

Cei doi bărbați rămaseră nemișcați, măsurându-se din priviri. O combinație năucitoare: ochii gri ai fratelui meu din care se revărsau valuri de suspiciune, versus verdele glacial al lui Miguel. Când felucca se izbi de lemnul docului, tresăriră amândoi, părând că se trezesc ca dintr-o vrajă.

– Măi să fie, repetă Claude. Cuvântul de onoare al lui Don Miguel Cabrillo. E mai prețios decât aurul, sau cel puțin așa se zvonește. Atunci e bine. Totul s-a aranjat. Nu-i așa, Nathalie?

Bărbații! Parcă erau cu toții membri ai unei societăți secrete, comunicând într-un limbaj doar de ei știut. Mi-am încrucișat brațele la piept.

– Gata, Claude, ajunge. Totul e-n regulă.

Am sărit peste bord, aterizând cu ușurință pe cheu. Xiang era deja acolo, tăcut și amenințător ca întotdeauna. Ne aștepta cu ușa trăsurii deschisă. Claude și un alt pescar îl ridicară pe Miguel și-l depuseră în brațele lui Xiang.

– Nu, spuse Miguel, făcându-i semn să-l lase jos.

Când atinse pământul cu piciorul rănit, genunchii i se înmuiară. Xiang îl prinse la timp.

– Încetează cu rolul ăsta de *macho*. Nu poți merge singur, l-am luat la rost.

I-am luat un braț și mi l-am petrecut pe după umăr. Xiang făcu la fel cu celălalt braț. Cu ajutorul nostru, Miguel șchiopătă până la trăsură. Datorită efortului, rana începuse să sângereze din nou, așa că l-am pansat mai strâns și i-am vârât câteva pături împăturite sub picior pentru a-l menține mai sus decât restul corpului. Apoi m-am așezat lângă el, învelindu-l cu grijă. Era foarte palid. Lichide. Avea nevoie de multe lichide.

Claude mă privea amuzat, sprijinindu-se de trăsură și fredonând același cântec cu care ne asasinase în timpul călătoriei.

– Sincer să vă spun, eu sunt adeptul detaliilor. Îmi plac datele clare… ziua, luna. Ne făcu cu ochiul. Deci, când e marea zi? Haide, fără secrete. Vărsați tot. Trebuie să-mi fac rost de un costum ca lumea până atunci. Nu mai vorbim de Catherine. Se va zbate ca o leoaică pentru o rochie nouă. Nu mai vorbim de pălărie! Puteți să puneți pariu că-și va pierde zile întregi probând prostiile alea. Probabil ceva cu pene. Îți dă cu ele în ochi de nu te vezi dacă nu ești atent. Ați face bine s-o informați și pe Catherine când va avea loc nunta.

Am ridicat din umeri.

– Nu știm încă. Nu putem vorbi despre asta mai târziu? Chiar trebuie să plecăm.

Dar Claude mă privea cu expresia aceea de buldog pe care o cunoșteam atât de bine. Nu avea de gând să renunțe nici în ruptul capului.

– Ascultă, surioară…

– Bine, bine, l-am întrerupt, cerându-i ajutorul lui Miguel din priviri.

Dar el mă privea impasibil, buzele rămânându-i nemișcate de parcă ar fi fost sculptate în marmură. Domnul Tăcere în persoană. Nici nu și-ar fi putut alege un moment mai bun! Trebuia să mă descurc cu Claude de una singură.

– Nu mai fii așa o pacoste, am încercat să-l îmbunez. Dă-ne câteva zile. N-am avut timp să stabilim detaliile. Probabil în câteva zile, bine?

– Azi, spuse Miguel.

– Poftim?

Am întors capul să-l privesc. Părea lucid, dar nu mai eram sigură de nimic. Probabil înnebunise dacă putea să sugereze așa ceva. Era nebun ori foarte bolnav. Probabil amândouă. Avea nevoie de atenție medicală. Și încă foarte repede.

– Dar, Miguel, eu…

Mă reduse la tăcere cu o singură privire. Rănit sau nu, reușea mereu să pară impozant.

– Azi, repetă pe un ton grav.

N-am mai comentat. Don Miguel hotărâse deja.

Secrete dezvăluite

Până la urmă am ajuns la un compromis. Practic o realizare de proporții istorice. Și la fel ca orice compromis, era dureros. La fel de dureros ca atunci când elimini o piatră de la rinichi. Doare ca naiba în timpul procesului respectiv, după care te simți eliberat. În fine, sau așa ceva.

Măcar Miguel mi-a dat voie să-l oblojesc mai întâi. A trebuit să duc ceva muncă de lămurire. Când a acceptat într-un final, tocmai mă pregăteam să-l pocnesc în cap cu ciocanul pentru controlul reflexelor. La naiba cu cloroformul! Vroiam să adoarmă instant ca să-mi pot face treaba înainte să mă îmbolnăvesc de nervi. Aveam totuși limitele mele. Eram atât de obosită încât vedeam ca-n ceață. Nu-mi doream decât să mă prăbușesc în pat și să dorm o săptămână. Cu Miguel. Și cu ușa încuiată. Ba nu, chiar două săptămâni. Nu sunt prea sigură, dar cred că i-am menționat planul acesta de tratament. Probabil din cauza asta m-a și lăsat să-l tratez.

Aerul mirosea a cloroform și dezinfectant, săpun și sânge. În sala de operații, noile lămpi cu carbid mă încălzeau atât de tare încât transpirația îmi curgea pe spate în jos. Cu toate că o operație de genul acela nu era o noutate pentru mine, mă simțeam ridicol de nervoasă. Nu-mi aminteam să mă fi simțit așa vreodată. Era o experiență nouă, una în care pacientul de pe masa de operație era nimeni altul decât Miguel. Era atât de nemișcat încât pentru câteva secunde m-am temut că l-am omorât.

Am luat bisturiul în mână și m-am forțat să-i privesc pieptul, asigurându-mă că respira încă. Era viu. Iar eu trebuia să-mi termin treaba cât mai repede. Efectele cloroformului nu durează o veșnicie. *Nu te mai gândi. Fă-o și gata.* Și exact asta am făcut. Am adunat cu grijă toate straturile: mușchi, fascia, țesut subcutanat, piele. *Străpunge, trage, înnoadă.* De zeci de ori. Totul la locul lui, aranjat și ținut ferm. Lucram în mod automat, mintea încetându-și orice activitate. Degetele mi se mișcau cu rapiditate, transpirația intrându-mi în ochi. Xiang îmi tampona din când în când fruntea

cu o cârpă. Când am legat ultima copcă, mi-am jurat că nu aveam să-l mai operez niciodată pe Miguel. Speram ca pe viitor să nu mai fie nevoie de așa ceva.

M-am sprijinit cu mâinile de marginea patului, forțându-mi mintea să reînceapă să funcționeze. I-am verificat respirația. Pleoapele îi zvâcneau din când în când. În curând avea să se trezească. M-am îndreptat către chiuvetă și m-am spălat pe mâini. Xiang mi-a turnat alcool și le-am frecat până când pielea a început să mă usture. Vroiam să curăț și ultima picătură din sângele lui Miguel. Nu mai puteam suporta să-l văd și să-l simt. Când am terminat, am răsuflat ușurată. M-am sprijinit de chiuvetă, rugându-mă să nu leșin. Am privit la ceas. Operația durase doar douăzeci de minute. Mie mi se păruseră mai degrabă douăzeci de ore. *Nu mai fac asta niciodată. niciodată…*

Miguel zâmbi în somn de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Xiang îl cără din sala de operații într-un salon separat de restul clinicii. Am rămas lângă el, măcinată de îngrijorare. Eram atât de obosită încât îmi tremurau picioarele. O sută două copci. Toate perfecte. Aș fi putut să iau un premiu, dar nu asta mă interesa. Nu-mi doream decât să se trezească și să-mi confirme că încă mai vrea să-i fiu soție. Exista și un oarecare pericol de infecție, dar îi curățasem rana cu suficient alcool cât pentru trei elefanți.

În timp ce-l operam, văzusem o cicatrice veche aproape paralelă cu rana provocată de rechin. Părea făcută de un cuțit sau poate… de dinții unui alt rechin? Nici nu era de mirare că avea coșmarurile acelea îngrozitoare. Mi se părea aproape incredibil că fusese atât de calm și eficient în timpul aventurii prin care trecusem. Dumnezeule… să treacă prin așa ceva pentru a doua oară. L-am acoperit cu încă o pătură și l-am mângâiat pe păr. Era atât de diferit față de marinarii obișnuiți care se laudă cât îi ține gura cu aventurile lor pe mare, fie că sunt adevărate ori nu. El nu spunea niciodată nimic. Tăcerea aceea modestă era atât de tipică pentru el. Un bărbat misterios care ascundea multe secrete. Până în momentul în care somnul dădea frâu liber coșmarurilor.

– Ai mai trecut prin asta și înainte? am murmurat.

– Da, îmi răspunse șoptit, deschizând ochii. Întoarse capul să mă privească, cu un zâmbet slab pe buze. Aveam cincisprezece ani și eram puțin cam prea plin de mine. Tuși, dregându-și vocea. Am învățat multe de atunci.

I-am examinat pupilele. Pulsul era bun. M-am așezat pe pat lângă el.

– Unde?

– Tierra Del Fuego.

Mâna lui o căută pe a mea. Degetele ni se împletiră. Atingerea lui mă liniști. Era viu, puternic, era acolo lângă mine.

– Am fost și eu acolo. Cu mult timp în urmă. Ce ciudat... am fost în amândoi în același loc și cu toate astea nu ne-am întâlnit. Pe măsură ce rosteam cuvintele, intuiția îmi spunea că nu era deloc așa.

– Ba ne-am întâlnit.

L-am privit surprinsă. Știusem asta tot timpul, așteptasem momentul acesta încă de când îl văzusem pentru prima oară în timpul călătoriei în jurul Capului Horn. Încă de atunci mi se păruse cunoscut.

– Deci ne știm din Tierra Del Fuego?

Mintea îmi lucra febril, căutând, sortând, catalogând. Clinica lui James de pe malul mării, vara fierbinte, *El Niño* care umpluse apele cu pește și implicit cu rechini. Atacurile se întețiseră, mulți marinari pierzându-și viața, alții mutilați pe viață. Unul dintre ei fusese chiar Miguel. Da, acum îmi aminteam! Oare cum putusem să uit? Îngerul cu păr roșcat, bântuitor de frumos încă de atunci. Mult prea frumos. Și aproape mort.

– Am fost la un pas să te pierdem. Rechinul îți secționase tendonul lui Achille. Da, îmi amintesc. Mi-au spus că ai sărit în apă, încercând să salvezi un alt marinar... n-ai reușit. Iar tu aproape ți-ai pierdut viața. James te-a îngrijit.

– Ajutat de tine. Tânăra asistentă de numai cinci ani. Aveai exact vârsta Aliciei. Nas micuț și cârn, ars de soare. Te cojeai peste tot. Aveai părul de un blond mult mai deschis decât acum.

– Stăteam toată ziua afară în soare.

– Aveai două codițe legate cu sfoară pentru că-ți pierdeai mereu fundițele.

O, da, cu siguranță eram chiar eu. M-am încruntat în sinea mea. Tata mă certa mereu din cauza asta. Tot timpul pierdeam câte ceva.

– Îmi aduc aminte că-mi era foarte cald, continuă Miguel.

– Aveai febră mare.

– Din cauza asta am rămas fără păr. M-am trezit într-o dimineață și... *nada*. James mă răsese în cap. Asta ca să-mi scadă febra?

– Păi, nu chiar. Să știi că n-am fost implicată în povestea asta, dar nici nu l-am oprit. N-am putut. Nu pot niciodată. Când își pune ceva în cap...

– Fratele tău, ghici Miguel.

– Da, a fost ideea lui Claude. Cine altcineva s-ar fi putut gândi la așa ceva? Ți-a vândut părul. Culoarea roșie e indispensabilă în poțiunile afrodiziace. A luat câte o jumătate de ban de aur pentru fiecare șuviță.

– Atât de mult? Miguel zâmbi. Sper că nu sunt în pericol să mi se întâmple și acum la fel.

– Claude face alt gen de afaceri acum. Ești în siguranță. Cel puțin, așa cred.

– Hmmm... Miguel părea destul de sceptic. Întinse mâna și-mi atinse obrazul. Atât de diferită și totuși aceeași. Știi că atunci când m-am trezit pentru prima oară după atac te-am confundat cu un înger? Un înger ars de soare. Am crezut că am murit și că am ajuns în Rai. Atingerea mâinilor tale era atât de liniștitoare. Chiar și atunci. Acum e și mai bine. Îmi zâmbi sugestiv, trecându-și degetul mare peste buzele mele. O să supraviețuiesc și de data asta, *niña*?

– Sigur că da. Ce întrebare prostească mai e și asta? Nu fii ridicol!

– Perfect. Îmi luă ambele mâini și le duse la buze. Pentru că am o întâlnire extrem de importantă la care trebuie să ajung.

M-am încruntat.

– Probabil glumești. Nu poți pleca nicăieri, acum o jumătate de oră încă te operam.

– Eu nu glumesc niciodată. Mai ales despre ceva atât de important. *Padre* ajunge la ora șase fix. Nu întârzie niciodată. E omul lui Dumnezeu.

– Miguel! Tu chiar vorbești serios. Ce-i cu graba asta? Chiar nu mai putem aștepta măcar pentru câteva zile?

– Nunta mai poate aștepta, dar luna de miere nu, *querida*. Luna de miere nu, repetă cu voce joasă, fixându-și privirea pe buzele mele. Degetele lui mă dezmierdară pe gât, coborând până la decolteu. De fapt...

– Nu! L-am pleznit peste mână. Încetează. Ești încă sub influența medicamentelor. Probabil vei fi de altă părere după ce efectul cloroformului va dispărea complet. Așteaptă și-ai să vezi. Nu mai durează decât vreo cinci minute. Dacă-ți vei dori același lucru, atunci o sa fac tot ce vrei.

Miguel arcui o sprânceană.

– Promiți?

– Nu la asta mă refeream. Nici măcar nu poți.

– Nu pot?

Îmi luă mâna și mi-o strecură sub pătură, demonstrându-mi. L-am privit mirată. Auzisem zvonuri conform cărora cloroformul avea calități afrodiziace asupra unor pacienți, Regina Victoria fiind unul dintre ei. Oare asta se întâmpla și acum, ori era vorba pur și simplu despre Miguel?

– Ți-am mai spus, *doctora*, ești un medicament excelent.

Am clătinat din cap, reușind să-mi extrag mâna de sub pătură.

– Iar tu ești un pacient foarte, foarte dificil. Ce mă fac eu cu tine?

– Ce ți-am sugerat…

– Nu, vorbesc serios. Ce facem dacă intră *Padre* peste noi? Sau mătușa mea? Claude?

Vocea îmi tremura deja, voința topindu-mi-se precum gheața la soare. Eram demnă de tot disprețul. Iar Miguel știa asta pentru că ochii i se întunecară de dorință.

– La naiba! am comentat ca o ingrată în timp ce mă suiam deja peste el. Nu te poți gândi și tu la altceva?

Oftă și mă privi fix. O șuviță de păr îi alunecase pe frunte. Arăta atât de delicios încât mă abțineam din greu să nu-l devorez.

– Cum dorești, *doctora*, spuse pe un ton resemnat.

L-am privit cu atenție. Părea resemnat, dar nu puteai ști niciodată cu Miguel. Pericolul pur îi emana în permanență prin toți porii… părea un prădător pândind momentul cel mai potrivit pentru atac. Trupul meu reacționa mereu la chemarea lui. M-am forțat să cobor de pe el și m-am așezat pe un scaun. Fierbințeala din pântece încă mă tulbura.

Miguel mă privi cu un zâmbet ironic. Bineînțeles că știa!

– Spune-mi, *doctora*, îți place clinica asta?

Cum reușea să rămână atât de indiferent?! Eu muream pe dinăuntru. Mi-am dres vocea și mi-am strâns mâinile în pumni.

– Îmi place. E mult mai funcțională decât cea pe care o conducea James. E mai mult spațiu, locul e mult mai bun… da, e chiar drăguță.

Am privit în jur. Podelele erau acoperite cu covoare turcești de cea mai bună calitate. Ferestrele erau mari, lumina soarelui pătrunzând veselă prin draperiile de damasc. Grădina era destul de mare și frumos decorată, cu o fântână arteziană în centru. O plimbare foarte plăcută pentru pacienți.

– Îmi plac și camerele. Curate și aerisite. Tot echipamentul e nou. Plus că am văzut o grămadă de cutii încă nedesfăcute. Noroc că Xiang a știut despre clinica asta. A cui e? A vreunui prieten de-al tău?

– Nu chiar, răspunse Miguel pe un ton răbdător.

– Un partener de afaceri? Ai investit bani?

– Într-un fel.

Am făcut o grimasă. Uram când era atât de misterios.

– Atunci spune-mi odată! A cui e?

Îmi zâmbi amuzat.

– A ta, *niña*.

Am deschis gura și-am închis-o fără să fiu în stare să rostesc nici un cuvânt. Glumea? De cele mai multe ori habar n-aveam. În mod sigur avea un simț foarte ciudat al umorului.

– Fugi de-aici!

– Nu pot. *Doctora* mea mi-a recomandat odihnă la pat. O ascult întotdeauna. Mă privi cu subînțeles.

– Asta e o mare minciună. Niciodată… oh, lasă, nu mai contează. Cum adică e a mea?

– Adică-ți aparține. Dacă nu-ți place cadoul meu, poate diamantele ar fi mai potrivite?

– În nici un caz! Le-aș pierde într-o săptămână.

Mi-am coborît privirea la mâini, simțindu-mă complet depășită de situație. Nu-mi mai făcuse nimeni un astfel de cadou. Nimeni nu mă înțelesese atât de bine. Nimic altceva pe lume nu m-ar fi bucurat mai tare. Clinica asta frumoasă era a mea? Știam că voi avea nevoie de ajutor. Și știam exact la cine puteam apela. Poate îl puteam convinge pe James să revină din pensionarea prematură. Plus că aveam mulți colegi care încă își căutau un loc de muncă. Le puteam trimite o telegramă. Atât de multe posibilități

și totul se întâmplase dintr-o dată. Ce deliciu! Eram atât de fericită încât îmi venea să plâng.

– Ce să spun, Miguel? Ce-aș mai putea spune?

– Poți să spui *muchas gracias, mi amor*. Apoi să-mi arăți cât de tare îmi apreciezi cadoul.

Așa am și făcut. În singurul mod în care știam cum s-o fac.

Miguel avea un talent special pentru a alege momentul cel mai potrivit pentru fiecare lucru. O artă pe care o stăpânea la perfecție. Mă uimea de fiecare dată. Toată treaba cu demonstrația de *apreciere* s-a transformat în momente languroase aurii. E singurul mod în care le pot descrie. Mă simțeam de parcă întreg trupul mi se lichefiase, mintea fiindu-mi complet absentă. Ei, acesta era un tip de amnezie cu care m-aș fi putut obișnui. Extrem de rapid. Până la urmă, ideea de abandon total nu era atât de depășită. Beneficiile erau aproape palpabile.

Nu-mi mai amintesc exact ce s-a întâmplat după, dar am ajuns cumva acasă cu numai zece minute întârziere. Imediat ce-am intrat pe ușă, Miguel a dispărut împreună cu Xiang, în timp ce Lin-Mei m-a condus ca pe un miel rătăcit de turmă. M-a împins cu blândețe într-o cameră micuță de lângă dormitor. Draperiile erau trase și în aer se simțea miros de săpun, lămâiță și ceară de lustruit mobila. Am zărit patru adâncituri egal dispuse în covor, acolo unde odată se aflase un pat de dimensiuni uriașe. În locul lui fusese așezată o canapea crem.

– Garderoba. Asta a ta, spus Don Miguel. Repede, repede, mă zori Lin-Mei, turnând apă caldă într-un lighean din porțelan. Dezbrăcat, spălat repede. *Padre* aici în cinci minute.

Am început să-mi deschei nasturii bluzei, dar probabil mă mișcam prea lent, pentru că Lin-Mei mi-a dat mâinile la o parte și m-am trezit fără haine într-o fracțiune de secundă. Mi-a întins buretele să mă spăl, țuguindu-și dezaprobator buzele.

– Haine nu bun.

– Am alt costum. Poți să mi-l aduci din cealaltă garderobă, te rog?

– Negru pentru zi asta? Nu, *Missy*...

– În mod sigur nu! declară Catherine, făcându-și intrarea în cameră la fel de teatral ca întotdeauna.

Alicia o urma, atașată de fustele ei precum o micuță barcă de salvare de nava regină. Pana de struț care împodobea pălăria lui Catherine era la fel de impozantă ca un bompres. Trebuia să-mi feresc ochii când aveam să mă aflu în preajma ei. Claude nu glumise atunci când ne avertizase în legătură cu acest aspect.

Catherine depuse un pachet mare pe canapea și începu să-l desfacă. Era clar, aveam să sufăr și încă crunt.

– Nici nu poate fi vorba să te îmbraci în negru la propria-ți nuntă, păpușa mea. Și nu accept nici un comentariu.

– Ăăă... da, mă așteptam la asta. E-n regulă, m-am resemnat.

– Așa și trebuie, comentă mătușa mea pe un ton vesel. Doar nu te măriți în fiecare zi. V-ați cam grăbit, dar pe mine nu mă deranjează deloc. O partidă bună e o partidă bună, doar nu puteai să-l scapi din mână pe Don Miguel. Înțeleg perfect. La naiba, Nathalie, nu mă așteptam să fii atât de vicleană. Bravo, bravo! Măcar ai învățat câte ceva de la mine până la urmă.

– Catherine! Am făcut un semn discret în direcția Aliciei, care absorbea prin toți porii absolut fiecare cuvințel rostit.

Mătușa mea își lăsă capul pe spate și râse în hohote.

– Nu e niciodată prea devreme să înveți lecțiile de viață care contează cu adevărat. Nu-i așa, păpușă mică? i se adresă Aliciei.

– O, da, lecții. La fel ca adunările și scăderile. Unu minus unu, egal cu zero. Zero ca mama mea. Ea nu mai e cu noi, dar acum ești tu, Nathalie. Asta era camera ei, acum e a ta. Deci nu mai suntem zero, numai eu și *Papa*. Doi plus unu egal cu... Se încruntă o idee, concentrându-se, apoi mă privi cu un zâmbet strălucitor. Trei! Acum suntem trei si camera asta nu va mai fi goală niciodată.

Mi se strânse inima la vederea expresiei fericite de pe fața ei.

– Da, am aprobat-o cam cu jumătate de gură. De acum înainte vom fi o familie adevărată.

Mi-am terminat toaleta și m-am șters cu un prosop pe care mi-l întinse Lin-Mei.

– Două minute, mă anunță în același timp.

Catherine zâmbi satisfăcută.

– Ridică mâinile.

M-am supus. Tone de mătase de culoarea fildeșului îmi alunecară peste cap. Simțeam că mă sufoc. Dantela mă gâdila pe la nas. Am strănutat.

– Ce-i asta? am întrebat imediat ce am putut respira din nou.

– Rochia mea, îmi răspunse Catherine, arajându-mi decolteul. O păstram pentru mine și James, numai că la viteza cu care se dezvoltă relația noastră, probabil o să mă îngrop în ea. E nou nouță, n-am purtat-o niciodată. Așa că mai bine o porți tu, păpușa mea. Mă măsură admirativ din cap până în picioare. Ești superbă.

Lin-Mei îmi prinse în piept o broșă cu un safir imens înconjurat de perle.

– Asta fost la mama lui, Dona Ana.

– O, ce drăguț, se entuziasmă Catherine, prinzându-mi cerceii asortați la urechi. Don Miguel se gândește la toate. E frumoasă, foarte frumoasă.

Lin-Mei îmi aranjă părul, în timp ce mătușa mea mă ciupea de obraji.

– Așa, frumoasă și rozalie în obraji. Uită-te la tine, păpușa mea. Mă întoarse către oglindă. Uite cât ești de frumoasă.

Mi-a căzut falca. Fata elegantă din oglindă nu puteam fi eu.

– Arăt…

– Ești foarte frumoasă, șopti Alicia. Ca o prințesă. Sau o zână.

O prințesă falsă, mi-am spus în sinea mea. La fel de falsă precum afacerile fratelui meu. Nu trebuia decât să privești dincolo de aparențe, dincolo de mătase și bijuterii, pentru a o vedea pe adevărata Nathalie. Zăbăuca cu ghetele murdare. Indiferent cât m-aș fi gătit, tot o aiurită rămâneam. Pe mine nu mă puteam păcăli. Nici măcare pentru un minuțel. Dar reușeam să păcălesc pe toată lumea din jurul meu. Lin-Mei dădea aprobator din cap. Alicia mă privea admirativ. Și Catherine? Pe legea mea! Se smiorcăia cu nasul în batistă de parcă tocmai fusese lovită de mama răcelilor, bolborosind cuvinte fără noimă despre ceva nou și ceva vechi. Își suflă nasul mai ceva ca o trompetă și-mi zâmbi printre lacrimi.

-Uită-te și tu la tine. Dacă te-ar vedea mama ta acum… Își mai suflă nasul încă o dată, apoi își șterse lacimile. Ei, gata cu prostiile. Mai bine ne-am grăbi puțin. Alicia, tu iei florile. Nathalie, stai dreaptă și nu te mai foi atât. Și acum, să mergem. Nu se cade să lăsăm un gentleman să aștepte. Hai să-l năucim complet.

Câteva minute mai târziu, ne aflam cu toții în salonul principal. Candelabrele erau aprinse, răspândind o lumină de un auriu pal. În aer se simțea parfumul trandafirilor. Ricardo stătea lângă Alicia. James, arătând extrem de chipeș, o ținea de talie pe Catherine, care

suspina din când în când în batistă. Claude era tăcut pentru prima oară în viața lui, iar asta mi s-a părut atât de ciudat încât am bănuit că în mintea lui se cocea cine știe ce plan diabolic. Din când în când privea în jurul lui, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Asta m-a îngrijorat peste măsură, așa cum era și firesc. Nu-mi doream să fim asaltați de creditorii lui chiar la nunta mea. Mă cutremuram numai la gândul acela.

Cât despre mire… Ce să spun? Miguel arăta incredibil de chipeș într-un costum elegant negru, părând impozant și de neatins.

– Nu trebuie să dovedești nimic nimănui, i-am șoptit. Ar trebui să stai jos.

– Mă simt bine, îmi răspunse cu voce joasă. Sunt cel mai fericit bărbat din lume, *mi amor*, și asta numai datorită ție.

În timpul ceremoniei Ricardo scăpă inelul pe jos, dar Miguel se aplecă cu ușurință și grație pentru a-l recupera. Repetă jurămintele și-mi strecură inelul pe deget. Mă strânse ușor de mână ca și cum fi vrut să mă asigure că totul era în regulă.

Dar nu de asigurări aveam eu nevoie, ci de obediența lui. Până la urmă, nu despre asta era vorba și în jurămintele de nuntă? Bineînțeles, în afară de dragoste și respect reciproc.

– Miguel…

– Nu, repetă pe un ton ferm. Nu voi sta jos la propria mea nuntă. Ceremonia e mult prea importantă. Nu-ți mai face griji, *querida*, o să-mi rămână suficientă putere și pentru noaptea nunții.

– Nu mă refeream la asta.

Miguel ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Nu? Sunt oarecum dezamăgit. La ce altceva te puteai referi? Probabil ai uitat deja… e nevoie să-ți reamintesc?

James chicoti în spatele nostru. În fața noastră, bătrânul *Padre* tresări, privindu-ne pe deasupra Bibliei. Își drese discret vocea.

– Ăăă… pot să continui?

– Așteaptă o secundă, i-am răspuns. M-am întors către Miguel, punându-mi palma pe pieptul lui. Cred c-ar trebui să…

– Continuă, *Padre*, mă întrerupse cu vocea de Don care nu mai îngăduia nici un fel de comentariu. Mă apucă de mână.

Am deschis din nou gura, dar mă strânse de mână până când inelul îmi intră în carne. Mi-am închis gura, strâmbându-mă la el. Preotul începu să vorbească din nou, luându-și elan pe măsură ce

se apropia de sfârșitul ceremoniei. Probabil era îngrijorat că aveam să ne tăvălim pe covor, pierzându-ne răbdarea. Răsufla cam din greu, citind cuvintele ca și cum ar fi fost fugărit de o ceată de maimuțe puse pe harță.

– Cei uniți de către Dumnezeu nu pot fi despărțiți de oameni…

Ce cuvinte serioase. Ceremonia era pe sfârșite, iar viața mea nu avea să mai fie niciodată la fel. Știusem că viața mea avea să se schimbe radical încă din primul moment în care-l zărisem pe Miguel pe corabie. Un fior mă străbătu pe șira spinării exact în momentul în care lumina lumânărilor pâlpâi, aruncând umbre fugare pe pereți.

– Poți săruta…

Miguel nu avea nevoie de alt îndemn. Făcu exact ce i se ceruse, fără să mai aștepte sfârșitul propoziției. Mă prinse de umeri și mă întoarse cu fața la el. Acea simplă atingere mă umplu de o dorință arzătoare, făcându-mă să uit de orice altceva. Mă lăsă pe spate ca pe o salcie în vânt. Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui, uitând de restul lumii. Nu mai vedeam decât ochii aceia verzi în care se oglindea triumful și pasiunea.

– A mea, îmi șopti pe buze.

Al meu, i-am răspuns în gând, răspunzându-i la sărut. Am auzit aplauze și ovații, plus smiorcăitul în batistă al mătușii mele. Pe fundal, am distins exclamații furioase dinspre ușa de la intrare, plus un sunet ciudat ca și cum cineva ar fi fost târât cu de-a sila pe podea. Apoi am auzit vocea acidă a fratelui meu:

– Îmi pare rău, nu intră decât cine a fost invitat și mă îndoiesc că tu ești unul dintre ei. Nu faci parte dintre prietenii mirelui și în mod sigur nici dintre cei ai miresei. Te conduc afară.

Miguel își dezlipi buzele de ale mele și privi undeva peste umărul meu.

– Opriți-vă!

Mă prinse de talie și mă trase lângă el. Claude îl ținea pe Hollinger de gulerul uniformei impecabile, în timp ce maiorul Moore primea același tratament din partea lui Xiang.

– Fii drăguț și ascultă-ți stăpânul, i se adresă maiorul lui Xiang pe un ton disprețuitor. Îmi șifonezi hainele.

Xiang nu răspunse, dar nu-l eliberă până nu-i făcu Miguel semn.

– Domnii sunt inofensivi, comentă Miguel pe un ton glacial.

– Ești sigur de asta? întrebă maiorul în timp ce-și aranja gulerul.

Miguel încuviință numai o dată din cap. Se întoarse către Alicia, ca și cum Moore nu mai merita atenția lui nici măcar o clipă în plus. Cu un zâmbet timid, se aplecă și o luă în brațe. Copila își petrecu brațele pe după gâtul lui. Rămaseră așa, strâns îmbrățișați. Era perfect. Atât de perfect. Nu-mi puteam dori un cadou de nuntă mai bun. Am zâmbit, lăsându-i pe James și Catherine să mă strângă la rândul lor în brațe.

Lin-Mei își făcu apariția cu o tavă încărcată cu băuturi. Maiorul Moore își luă un pahar, fără să bage de seamă privirea urâtă pe care i-o aruncă Lin-Mei. Probabil era deja obișnuit cu un astfel de tratament. Nu-și schimbă expresia nici când Miguel se apropie de el. Rămaseră tăcuți în timp ce se îndreptară către un colț mai retras. Mi-aș fi dorit să-i pot urmări, dar n-o puteam face. Ricardo tocmai se apropiase de mine și-mi vorbea pe un ton entuziasmat. Habar n-aveam despre ce, pentru că încercam în zadar să aud conversația dintre Miguel și maior.

Ricardo mă trase de mână pentru a-mi arăta cum împodobise capela familiei pentru *Dia de los Muertos*, celebrarea celor plecați dintre cei vii. Îmi indică florile galbene și portocalii, aranjând pe ici pe colo niște schelețI în miniatură. Recunosc. Nu auzeam nimic din ce-mi spunea pentru că atenția mea era îndreptată către Miguel și maiorul Moore. De ce nu învățasem niciodată cum să citesc pe buze? Mi-ar fi fost de mare ajutor acum.

Apoi, dintr-o dată, Ricardo mă sărută pe obraz. Un sărut umed și moale ca cel al unui copil. Oare acesta era bărbatul care o numise *querida* pe Margaret? Am început să am din nou îndoieli. Singura explicație plauzibilă era că de fapt persoana pe care o văzusem cu o noapte în urmă la conacul Calhoun îi semăna extrem de bine lui Miguel. Văzusem ceea ce văzusem, nu mă puteam amăgi. Și bărbatul cu care tocmai mă căsătorisem nu putea fi același bărbat care o ținuse în brațe pe Margaret LaRue Calhoun.

– Mulțumesc, am răspuns automat la felicitările lui Ricardo. Nu știam prea sigur ce-mi urase, dar mulțumirile sunt universal valabile în astfel de situații.

– Vezi? Vezi? Ești la fel ca toți ceilalți.

Tonul cu care rostise acele cuvinte mă făcu să-mi întorc privirea pentru a-l privi. Ricardo părea o idee indispus,

entuziasmul inocent care-i strălucea de obicei în ochi lipsind cu desăvârșire.

– Ricardo, ce s-a întâmplat?

– Nu mă asculți. Nu m-ai ascultat deloc! Ochii îi căpătaseră o expresie sfidătoare.

Hm, mă prinsese. Nu puteam fi nepoliticoasă numai pentru faptul că avea o minte ca de copil. Vinovăția îmi strânse stomacul ca într-o gheară.

– Ai dreptate, îmi cer scuze. Cred că sunt doar puțin obosită. Îmi arăți din nou? Este asemănător cu sărbătoarea Haloween-ului, nu-i așa?

– Da, toate fantomele familiei vin și ne vizitează. Așa că le lăsăm mâncare și lucruri care știm că-i vor face fericiți. Vezi? Bomboane, prăjituri și *pan dulce*. E bun. Fură o bucățică și și-o îndesă în gură, zâmbindu-mi fericit. Și uite, uite, whisky pentru tata. Adevăratul Don.

Îmi arătă o pictură ce înfățișa un bărbat cu mustață. Portretul mamei lui se afla în colțul opus, alături de o lumânare simplă și un crucifix. Am luat un tablou mai mic care înfățișa o versiune mai tânără a bătrânului Don: ochi negri, nas drept și o mustață stufoasă. Buzele tânărului păreau senzuale, dar trădau o cruzime aparte.

– Și acesta este Edmundo? Fratele tău?

– Da, da. Ricardo îmi luă tabloul din mâini și-l așeză la loc lângă o partitură muzicală. Figurina unei *señorita* îmbrăcată în roșu care cânta la o chitară se afla chiar în fața ei.

– Iubea muzica. Cânta mereu. Dar acum nu mai poate cânta pentru că e mort și îngropat. Gura îi e plină de pământ și nu poți cânta cu gura plină. Nu e politicos. Maniere, maniere. Toată lumea încearcă să mă învețe bunele maniere. Nu-i ascult niciodată.

Am zărit o altă pictură înfățișând o femeie cu păr lung și negru, ochi triști și buze care nu schițau nici o urmă de zâmbet. Un voal negru cu trandafiri îi încadra fața. Mi se părea cunoscută.

– Și ea cine e?

– Elena… frumoasa Elena. A murit și ea. Au murit cu toții, îmi răspunse Ricardo pe un ton ciudat de entuziasmat.

Elena? Nu mai auzisem numele acela înainte. Nu fusese menționat de către nici un membru al familiei. Știam că n-ar fi trebuit să insist, dar curiozitatea învinse.

– Pare foarte tânără. Câți ani avea… optsprezece, nouăsprezece? Era soția lui Edmundo?

Ricardo chicoti amuzat.

– Nu, greșit. Era soția lui Miguel.

– Soția lui Miguel?

Așadar, iat-o. Femeia aceea cu un aer atât de solemn era mama Aliciei. Da. Pe măsură ce priveam tabloul, puteam zări asemănarea. Alicia semăna perfect cu mama ei și deloc cu Miguel. Am atins rama tabloului. *Bună, Elena. O să am grijă de el. Și de ea. Promit.*

– Ce i s-a întâmplat?

– E moartă. Foarte, foarte moartă, spuse Ricardo pe același ton inocent. Elena se simte singură, dar în curând va avea pe cineva cu care să se joace. Nu va mai fi singură prea mult timp.

Îmi zâmbi larg, indicându-mi un alt tablou, mult mai mic, ascuns după un buchet de flori ca și cum urma să fie adăugat la colecția morților familiei. Am îndepărtat florile și am dat cu ochii de o femeie tânără cu ochi albaștri și păr blond, care mă privea cu o expresie încăpățânată. Doamne, dar era… femeia pe care o vedeam în oglindă în fiecare dimineață. Dumnezeule. Eram chiar eu. Un fior rece îmi străbătu coloana vertebrală, ajungându-mi până în călcâie. Nu mai simțisem niciodată genul acela de frig interior.

– Îți place, Nathalie? Mie îmi place foarte mult. Seamănă perfect cu tine.

– Dar… dar ai făcut o greșeală, am spus cu un calm pe care nu-l simțeam.

Ricardo făcu o grimasă și se aplecă pentru a privi tabloul mai de aproape.

– Ba nu, n-am greșit nimic. N-ai tu ochi albaștri? Ba da. Știu sigur că sunt albaștri. Mai albaștri decât cerul.

– Nu la asta m-am referit. Ce vreau să spun e că aici nu sunt decât morții. Eu sunt vie, nu-i așa?

Ricardo mă privi încurcat. Se apropie de mine și-mi șopti la ureche:

– Îmi place de tine, Nathalie. Chiar foarte mult. Ești o *señorita* pe cinste. Tu vorbești cu mine, câteodată chiar te joci cu mine. Dar trebuie să fii foarte atentă. Foarte, foarte atentă. Se poate întâmpla chiar în seara asta. Da, da, e posibil. Nu știi niciodată cu Miguelito.

Nu se poate abține... are vise. Coșmaruri îngrozitoare. Face unele lucruri în somn pe care nu și le mai amintește. Nu e vina lui. Să nu te superi, Nathalie.

– Cum adică?

– Vrei să știi ce s-a întâmplat cu Elena? Îți spun eu. Miguelito a ucis-o. Toată lumea știe asta.

L-am privit fix în ochii lui rotunzi și căprui. Atât de sinceri și inocenți. Chiar credea ce spunea. Ricardo nu știa să mintă.

– N-ar trebui să mai spui așa ceva, l-am dojenit blând. Te-ar putea auzi cineva. Mai rău, ar putea crede ceea ce spui. Lasă, uită de toate astea. Fii cuminte și nu mai vorbi.

– De ce? Dar e adevărat! Lumea spune că n-a fost decât un accident oribil pe mare. Dar eu știu că nu e așa. Miguelito poate naviga și printr-un uragan. Fără nici o zgârietură. Dar își dorea ca ea să moară. Era furios. Foarte, foarte supărat. Și oamenii furioși fac lucruri rele.

Gura mi s-a uscat instantaneu. Am întors capul și l-am privit pe Miguel în timp ce discuta cu maiorul Moore. Ochii lui aveau o expresie misterioasă, complet diferită de cea a lui Ricardo. Da, Miguel era un bărbat care avea o mulțime de secrete. Dar avea întotdeauna un motiv foarte bun, nu-i așa? Nu puteam crede ce-mi spunea Ricardo. Mi-am întros din nou privirea către el, clătinând din cap.

– Nu, Ricardo. Te înșeli foarte tare.

– Ba nu mă înșel deloc. De cât timp îl cunoști tu pe Miguelito? De câteva săptămâni? Eu îl știu de-o viață. Face întotdeauna numai ce vrea, când vrea. Nu-i poate sta nimeni în cale. Elena i-a stat în cale, așa că a ucis-o. La fel cum l-a ucis pe fratele meu. *Poc! Poc!* La bar. Și-a dorit ca Edmundo să moară și acum e mort. Elena la fel. Pentru totdeauna. Iar tu... probabil ești următoarea pe listă. Așa că fii foarte atentă. Foarte, foarte atentă, Nathalie.

Din senin, Ricardo îmi întoarse spatele și se îndepărtă, lăsându-mă singură lângă altarul familiei. Nu privi nici măcar o singură dată înapoi.

Suspiciunea e o chestie groaznică care se aseamănă cu o ciupitură de țânțar. Mâncărimea persistă mult timp, amintindu-ți mereu de ea. Normal că nu-l credeam pe Ricardo, dar cuvintele lui îmi răsunau în urechi în timp ce mă apropiam de Miguel. Aveam nevoie de o încurajare. Soțul meu arăta la fel: părul până la umeri

și ușor ondulat la vârfuri, ochii aceia misterioși care se încrețeau o idee pe la colțuri atunci când mă vedea, buzele pline și senzuale. L-am atins pe braț. Mușchiul i-a zvâcnit sub mâneca din catifea neagră. Mi-a luat mâna și-a dus-o la buze, sărutându-mi încheietura cu buzele întredeschise. Oare poți deosebi un criminal după cum sărută? Eu în mod sigur nu puteam. Îl simțeam la fel. Și chiar era la fel, nu-i așa? Chiar și vocea îi sună la fel când spuse:

– Domnule maior, Hollinger, știu că o cunoașteți deja pe Nathalie, dar permiteți-mi s-o prezint cu noul ei nume. Domnilor, soția mea, *doctora* Dona Cabrillo.

Ah. Asta eram eu. Mda, probabil că trebuia să treacă ceva vreme până aveam să mă obișnuiesc cu toate schimbările acelea. *Dacă o să trăiești suficient de mult pentru asta,* îmi șopti o voce interioară. Mi s-au înmuiat genunchii, dar am reușit să execut o reverență acceptabilă pentru o femeie cu atâtea nume. I-am ignorat rânjetul lui Hollinger și urările reci de fericire ale lui Moore.

Miguel se întoarse către mine.

– Maiorul ne-a adus vești despre corabie.

– S-a scufundat, completă Moore. O pierdere totală. Mare păcat, clătină din cap, zâmbetul satisfăcut exprimând exact contrariul.

– Nu-mi pasă de corabie, spuse Miguel. Ce s-a întâmplat cu oamenii mei?

– Oh, oamenii tăi. Cât devotament. Moore îndepărtă o scamă imaginară de pe mâneca tunicii sale, ochii strălucindu-i de plăcere. Părea extrem de fericit să-i furnizeze lui Miguel informația pe care o dorea și încă și mai fericit să-l facă să mai aștepte puțin. Confederații au pescuit supraviețuitorii. I-au dus la țărm.

Am simțit cum mă cuprinde ușurarea.

– Deci bărcile de salvare au rezistat. Toate.

– Toate cu excepția ultimelor două, interveni Hollinger. Au fost afectate de explozie. Unii dintre oameni au fost salvați. Secundul, matelotul și încă câțiva.

Am rămas tăcuți pentru un moment. Miguel mă strânse tare de mână. I-am răspuns, pentru a-l asigura că eram lângă el.

– Măcar sunt și vești bune, am spus pe un ton calm. Îmi pare foarte rău pentru cei care n-au supraviețuit. Va trebui să ne îngrijim de familiile lor. Cine a mai scăpat? m-am adresat lui Moore.

– Buckner, unul dintre băieții care-l păzeau, îmi răspunse Hollinger cu un zâmbet atât de uleios încât aș fi putut prăji un coș de cartofi în el. A, și-am găsit rămășițele cuiva... probabil Hamilton. Mă rog, ce-a mai rămas din el.

– Rechinul, am murmurat, retrăind momentele acelea de groază. Și Margaret Calhoun? Era în aceeași barcă de salvare cu Hamilton.

Hollinger și maiorul schimbară o privire fugară.

– N-am găsit nici urmă de ea. Oamenii spun că n-a reușit să ajungă la nava Confederaților. Nu putea supraviețui prea mult timp în apele acelea. Nu în condițiile respective, răspunse Moore. Mare păcat de o femeie așa frumoasă.

– Da, îngrozitor, am spus, amintindu-mi gura căscată a rechinului și dinții pătați de sângele lui Hamilton, al lui Miguel și probabil de cel al lui Margaret. Probabil nu aveam să mai înot prea curând. Săraca Margaret, s-o sfârșească drept hrană pentru pești. O urâsem, dar nu-i doresem o astfel de soartă.

– Imaginați-vă, banda de conspiratori distrusă complet, comentă Moore, privindu-ne cu dispreț de parcă era vina noastră. Margaret ar fi fost mult mai utilă dacă s-ar fi aflat în viață. Am fi putut afla o grămadă de informații valoroase de la ea. Își ridică paharul cu un zâmbet sfidător. Să bem în cinstea mirelui și a mireselor. Căsătoriți pe fugă. Și să sperăm că nu se vor căi în curând. Bău paharul până la fund, apoi ne salută cu o înclinare a capului.

Miguel nu schiță nici o mișcare și nu spuse nimic, dar l-am simțit cum se tensionează de parcă se pregătea să scoată un pistol. Își înclină capul o idee, fixându-l cu privirea pe maior.

– Bănuiesc că asta a fost o urare de bine, spuse într-un târziu cu voce joasă.

– Absolut. Până la urmă, ai putea spune că datorită mie v-ați cunoscut. Bineînțeles, restul strategiei i-a aparținut lui Nathalie. Ce inițiativă grozavă, draga mea, mi se adresă cu un zâmbet sugestiv. Sunt complet surprins și te salut cu admirație. Iar tu, Don Miguel, probabil acum o să ai parte de un moștenitor pentru a-ți salva averea de legea americană. Am auzit că Vallejo și-a pierdut deja jumătate din pământuri. Dar, desigur, vei avea nevoie de un fiu. O fiică nu te-ar ajuta cu nimic.

Hollinger mă privi insolent.

– Șolduri bune, picioare lungi... eu zic că e numai bună.

I-am zâmbit dulce.

– Bun, acum că ne-am lămurit și cu acest aspect, scuzați-ne. Mergem, Miguel?

– Nu, spuse Moore dintr-o dată. Unde e aurul? Îl vreau.

– Pentru tine sau pentru Uniune?

– Draga mea copilă, nu te mai arunca așa cu capul înainte. La fel făcea și tatăl tău. Nu pune niciodată întrebări dacă n-ai stomacul suficient de tare ca să auzi răspunsurile. Poți da de necaz. Necaz mare.

Miguel mă trase mai lângă el.

– Conversația se încheie aici.

– Se termină când spun eu! tună maiorul. Nici o secundă mai devreme!

– Uite cum facem, continuă Miguel netulburat. Îți dau aurul contra libertății ei. Știu unde este. Dar din momentul ăsta, Nathalie nu mai lucrează pentru tine. Și nici eu. Dacă vrei aurul, astea sunt condițiile.

Ochii lui Moore se îngustară.

– Nu ne poți face una ca asta, spuse indignat Hollinger.

– Tocmai am făcut-o.

– Adu-ți aminte de Elena, își jucă Moore ultima carte.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Miguel. Îi făcu un semn lui Xiang, care apăruse într-un mod extrem de misterios în spatele maiorului. Uriașul tăcut îi escortă pe cei doi bărbați afară din încăpere.

Miguel se întoarse către restul invitaților, făcând o mică plecăciune.

– Doamnelor și domnilor, eu și soția mea vă dorim petrecere frumoasă în continuare.

În sfârșit eram singuri în dormitorul nostru. Miguel încuie ușa și se întoarse cu fața la mine, un zâmbet misterios plutindu-i pe buze. Se apropie de mine cu același mers de felină pe care-l știam prea bine, ca și cum n-ar fi supraviețuit atacului unui rechin cu numai câteva ore mai înainte. Pulsul mi se acceleră. Anticipare? Dorință? Teamă? Nu, nu-mi era frică de Miguel. Poate eram o idee suspicioasă, dar nu-mi era frică de el. Probabil ar fi trebuit să-mi fie, din moment ce mă aflam singură cu un criminal. Dar Miguel nu era așa ceva. Nu putea fi. *Soțul meu.* Cum se întâmplase

minunea asta? Am amțit pe loc la gândul acela, genunchii mi s-au înmuiat.

Miguel mă ocoli, oprindu-se în spatele meu. Degetele lui îndemânatice îmi eliberară părul din coafura elegantă, apoi întinse mâna după peria de păr aflată pe măsuța de toaletă. Îmi perie părul cu mișcări blânde, reconfortante. Încetul cu încetul, toți mușchii mi se relaxară. Era atât de bine. Încă un talent ascuns. Miguel mă surprindea de fiecare dată când eram împreună.

Îmi ridică părul de pe ceafă pentru a mă atinge cu buzele lui fierbinți.

– Te simți mai bine? îmi șopti pe piele.

– Mmmm... Mi-am lăsat capul pe spate, rezemându-l de al lui. Cum ai aflat despre necazurile mele cu Moore? Ți-a spus Claude?

Miguel oftă.

– Da. Mi-ar fi plăcut să-mi spui tu.

– Bine, bine. M-ai prins. Așa e, ar fi trebuit să-ți spun. De când ești tu așa de bun prieten cu fratele meu? Ce-i asta, un fel de pact secret între bărbați? Ceva de genul *hai s-o salvăm pe Nathalie de ea însăși*? Mulțumesc, dar nu am nevoie.

– Nu cred că sunt de acord cu tine.

– Miguel...

– Nu protejez decât ceea ce-mi aparține. Și aș face absolut orice să te protejez pe tine, spuse pe un ton îndârjit, redevenind implacabilul Don.

Când îi vedeam privirea aceea rece începeam să mă tem că ceea ce-mi spusese Ricardo era purul adevăr. *Face ce vrea, când vrea. Nimic nu-i stă în cale.* Cât de departe era dispus să meargă pentru a-și respecta acea promisiune? Putea să aibă o grămadă de necazuri, să treacă de un punct de unde nu mai exista posibilitate de întoarcere. Poate chiar o făcuse deja. Gândul acela mă înspăimânta, întărindu-mi în același timp hotărârea de a-l proteja indiferent de riscuri. Indiferent dacă-i convenea sau nu.

– Tu ești cel care are nevoie de protecție. Ești nebun? Vrei să-l cumprei pe Moore cu aurul care se află acum pe fundul Pacificului?

Miguel ezită pentru o fracțiune de secundă înainte să-mi răspundă:

– Nu. L-am descărcat înainte de-a părăsi portul. Aurul se află la...

– Clinică, l-am întrerupt, dându-mi brusc seama. În toate cutiile alea din hol.

– Da.

– Atunci poate ar trebui să-l folosești pentru un scop nobil. Oamenii au mai multă nevoie de el decât guvernul. Oameni reali care nu-și pot permite un doctor sau un tratament. De fapt...

Miguel mă opri cu un deget pe buze.

– Mai târziu, murmură, luându-mă în brațe.

– Așa era și cu Elena?

Îmi puse un deget sub bărbie și-mi ridică capul pentru a mă privi în ochi.

– Nu.

Am așteptat să continue, dar bineînțeles că n-a făcut-o. Asta nu mă mai surprindea. Dar nici nu aveam de gând să-l las să mai scape atât de ușor.

– De ce nu?

– Pentru că nu mi-ar fi îngăduit așa ceva. Nu-mi permitea s-o ating.

Probabil era complet nebună, mi-am spus în gând, amintindu-mi cum reacționa propriul meu trup la atingerea lui. Oare era vorba despre o vrajă? Un singur cuvânt, o privire, o simplă atingere erau suficiente pentru a declanșa o avalanșă fierbinte. Probabil era ceva ce avea legătură cu magia pentru că în mod sigur n-o puteam explica cu ajutorul științei. Cel puțin nu genul de știință despre care învățasem la școala de medicină. Și nu eram singura care simțise asta. Auzisem zvonuri despre reputația lui Don Miguel pe vremea când nici măcar nu-l cunoșteam. Fetele lui Catherine dezbăteau destul de des acest subiect. *Mucho hombre*, spuneau. Era aproape legendar. Și cu toate astea, Elena nu-i permisese s-o atingă. Ca să vezi.

– Povestește-mi despre ea, l-am îndemnat.

– Căsătoria noastră a fost aranjată încă de când eram copii. Asta se aștepta de la noi. Era protejata unchiului meu.

– Dar era îndrăgostită de altcineva.

Miguel aprobă cu o înclinare a capului. Dintr-un motiv sau altul, mi-am amintit tablourile pe care le văzusem pe altarul familiei. Elena părea atât de serioasă, atitudinea ei ducându-mă cu gândul la Miguel. Se potriveau de minune, cel puțin aparent. Sau poate tocmai asta era problema. Elena îi semăna prea mult.

Ori poate totul nu era decât o înșelătorie și în adâncul sufletului nu era deloc așa. Poate era complet diferită și asta o măcinase pe frumoasa *señorita*. Și acum tot ce mai rămăsese de pe urma ei era o fetiță care-i semăna și un portret destul de reușit. Nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ea. Amintirile acelea erau ținute sub cheie. Dacă cei vii nu-i mai pomeneau pe cei morți, atunci nu mai existau deloc cu excepția unei sărbători trecătoare când portretul lor împodobea altarul familiei. Pentru *Dia de los Muertos*, Elena își făcea apariția alături de Edmundo. Tablourile acelea unul lângă celălalt... împreună în moarte așa cum fuseseră în timpul vieții.

– De Edmundo, nu-i așa? am ghicit.

– Da. Erau iubiți, dar n-am aflat despre asta decât după căsătoria noastră. Era deja mult prea târziu.

– Înseamnă că Edmundo e tatăl Aliciei.

– Contează? Eu sunt singurul tată pe care-l cunoaște. Și cred că e timpul să încep să mă comport ca atare. Tu m-ai învățat asta. Mulțumesc, *querida*. Mă privi cu un zâmbet, în ochii lui oglindindu-se amuzamentul, exasperarea, dragostea. În mod sigur dragostea. Nu știu cum ai reușit, dar ai dat buzna în viața mea. Mi-ai descoperit toate secretele, unul câte unul. Poate ai și tu un secret pe care vrei să-l împărtășești cu mine? Ce spui de asta?

Băgă mâna în buzunar și scoase portretul meu micuț. Am încercat să i-l smulg din mână, dar Miguel păși înapoi, înclinându-l în așa fel încât să-l poată vedea mai bine.

– Cine l-a făcut? Ricardo? E foarte talentat. Îți seamănă extrem de bine. Încăpățânată, sfidătoare. Adorabilă. Îmi place.

– Nu cred c-o să-ți placă dacă-ți spun unde l-am găsit. Era pe altarul familiei, alături de cei morți.

Miguel tresări.

– Numai cei morți...

– Se află acolo. Știu asta. Ricardo l-a adăugat ca o avertizare. Mi-a spus... Am înghițit cu noduri, neștiind dacă ar trebui să-i spun totul. Era cel mai greu lucru pe care fusesem nevoită să-l fac vreodată, dar era necesar. Indiferent de riscuri. Ricardo mi-a spus că mă vei ucide la fel cum ai făcut-o cu Edmundo și Elena.

– Eram gelos, așa că i-am ucis. N-a fost un accident. Și tu l-ai crezut. Ai crezut zvonurile astea ridicole.

Expresia ochilor lui căpătă răceala fâșiilor de gheață ce plutesc pe oceanul Arctic; translucizi, implacabili, străpungându-te până

în măduva oaselor. Părea că un vifor cumplit i se dezlănțuise în sufletul deja rece, încercând parcă să mă avertizeze. *Pleacă. Nu supraviețuiește nimic aici. Nu are cum. Bărbatul pe care-l iubești nu există. E doar o epavă.* Cu toate că rămăsese nemișcat, părea că se îndepărtase deja de mine, tot mai departe cu fiecare secundă care trecea. Din ce în ce mai distant, mai rece, mai întunecat. În câteva minute probabil avea să dispară cu totul. Aveam să-l pierd pentru totdeauna.

– Nu. Nu l-am crezut, am spus-o cu mai multă convingere decât simțeam. Aici intervine dragostea adevărată. Fie că e oarbă sau nu.

O sclipire îi apăru în privire. Scânteia speranței.

– Da.

– Atunci am terminat cu asta.

– Nu. Nici măcar n-am început, mai spuse, apoi îmi întoarse spatele se îndreptă către ușă.

– Miguel! Stai!

Nu se opri. Din trei pași ajunse la ușă. O descuie și părăsi dormitorul, lăsându-mă singură.

Trebuia să-l găsesc. Din nou.

L-am căutat peste tot. Parcă intrase în pământ. Nu era în biroul lui întunecat, nici în bucătăria care strălucea de curățenie, nici în salonul care fusese curățat de orice urmă a nunții noastre. Nu se mai afla nimeni acolo. Am alergat pe coridor și-am dat buzna în salonul mic. Toată lumea se afla acolo. Toți, cu excepția persoanei pe care o căutam. Catherine și James erau cuibăriți pe canapea, unul în brațele celuilalt, părând adormiți. Xiang se întinsese pe covor, sforăind în surdină și îmbrățișând o sticlă de rachiu ca și cum ar fi fost un bebeluș. Claude era întins tot pe covor, ceva mai încolo, fără un pantof în piciorul drept. Un acordeon îi atârna de o parte și de cealaltă a abdomenului. Întredeschise un ochi roșu.

– Bună, surioară. Ți-ai pierdut deja mirele? Ar trebui să-i legi un clopoțel la gât. Îmi oferi un rânjet insolent.

– L-ai văzut?

Claude gemu și se ridică într-un cot.

– Nu mai vorbi atât de tare, scumpo. Mă faci să amețesc. Al naibii vin... anestezie curată. Mi-au amorțit până și urechile.

Nu-mi mai simt nici dinții. Se ridică în șezut, frecându-se la ochi. Ce s-a mai întâmplat? mormăi.

– Nimic.

– Nimic, pe naiba. Ești în luna de miere, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să fii în pielea goală, culegând murele alea babane împreună cu Don-ul tău. Poate Miguel nu e chiar atât de bărbat pe cât îl credeam.

Nu aveam timp pentru prostiile astea. Am privit în jurul camerei. Ferestrele erau închise. Nici un semn că Miguel ar fi trecut pe acolo. Atunci era la etaj? Sau afară? Am alergat către ușile duble care dădeau în grădină. M-am împiedicat în fuste și m-am izbit de altarul familiei, răsturnând o lumânare și câteva figurine. Ceara roșie topită a lumânării se revărsă pe masă precum un șuvoi de sânge. Am înjurat printre dinți și m-am oprit pentru a o ridica înainte ca totul să ia foc. De figurine nu mă putea ocupa acum. Aveam să le aranjez mai târziu. Apoi ceva mi-a atras atenția. Cineva mai adăugase încă două portrete: al lui Margaret și al lui Miguel. Inima mi-a stat pentru o fracțiune de secundă. Fața lui Miguel era sfâșiată de lama unui cuțit. Cine făcuse asta? Cineva diabolic care nu mai avea nimic de ascuns.

– Unde e Ricardo?

– Acum îl cauți pe Ricardo? Ai greșit tipul, scumpo. Nu el e soțul tău.

– Claude, l-am avertizat.

– Bine, bine. Nu te mai agita atâta, face rău la riduri. Parcă țin minte că s-a dus sus... probabil e în atelierul lui.

M-am aplecat pentru a-l apuca pe fratele meu de reverele hainei. L-am scuturat de câteva ori.

– Ascultă-mă cu atenție. Pentru prima oară în viața ta, ascultă-mă și nu mai spune nimic. Miguel e în pericol. Și-ar putea pierde viața. Du-te afară și găsește-l. Te rog, Claude, ajută-mă. Ricardo plănuiește să-l omoare. Trebuie să-l opresc.

I-am dat drumul fratelui meu și-am rupt-o la fugă către scări.

– Surioară! mă strigă.

– Ce-i? am privit peste umăr.

– Ai grijă.

Am urcat scările. *Concentrează-te, nu te opri. Respiră, poți s-o faci.* Mâna mi se încleștă pe balustradă. Picioarele îmi tremurau în timp ce alergam pe hol, îndreptându-mă către atelierul lui Ricardo. O lampă era aprinsă. Ochii portretelor nefinisate mă priveau fix și parcă o idee acuzator. Zmeul uriaș era sprijinit de un perete, lângă o stivă de lemn de bambus. Însă Ricardo nu se afla acolo.

M-am simțit atât de neputincioasă, furia invadându-mi fiecare celulă. Apoi am auzit sunetul unei hârtii rupte, o adiere de vânt fluturându-mi părul. M-am întors. În spatele picturilor am zărit o ușă întredeschisă. Am trecut de partea cealaltă și am ajuns într-un balcon care dădea într-o grădină întunecată.

Luna părea o seceră palidă atârnată pe cer, vântul rece împingând ceața în valuri dinspre golf. Am zărit siluetele a doi bărbați aproape identici. Aproape, dar nu prea. Pe unul dintre ei îl cunoșteam mai bine decât mă cunoșteam pe mine. Celălalt era verișorul lui, cel pe care se părea că nu-l cunoșteam deloc. Nu-mi imaginasem niciodată că Ricardo ar fi capabil să țină o armă în mână, amenințând viața bărbatului pe care-l iubeam.

– Există și alte alternative, spuse Miguel pe un ton calm. Ascultă-mă.

– Vai, vai, vai, marele Don a grăit. Toată lumea se oprește în loc. Toată lumea îl ascultă. Marele, bunul, neînfricatul Don Miguel Samuelle Cabrillo. Legendarul meu verișor. Ce poate să facă o legendă pentru mine? Nimic, vere, ți-o garantez. Absolut nimic.

– Pot rezolva totul. La fel ca atunci când l-ai împușcat pe Edmundo. Știu că nu asta a fost intenția ta. Arma s-a descărcat din greșeală. A fost doar un accident nefericit. Ai crezut că e doar una dintre jucăriile tale, spuse Miguel pe un ton blând. Te trimit undeva departe. Un loc nou. Vei începe o viață nouă. O să am grijă de tine. Îți promit.

– Să ai grijă de mine? Nu asta-mi doresc. Vreau ce-mi aparține. Nu-mi poți da ceva ce-i deja al meu. Eu trebuia să fiu următorul Don, nu tu. Ricardo zâmbi, dar de data aceasta expresia de pe fața lui era diabolică. Da, da, îți pot citi gândurile. *Săracul Ricardo, e așa un copil. Incapabil.* Asta am auzit toată viața. Lumea crede că nu aud, că nu sunt atent, că nu înțeleg. Dar nu sunt așa de idiot cum mă credeți cu toții. Sunt mai isteț decât v-ați așteptat. N-a fost nici un accident cu Edmundo, l-am împușcat intenționat. La fel cum am făcut o gaură în barca ta în dimineața când ai plecat cu Elena la plimbare. Am otrăvit mâncarea și apa pe care vi le pregătise

Lin-Mei. Din păcate, numai Elena a mâncat și a băut în timpul călătoriei. Ea s-a înecat, dar tu ai scăpat.

– Așa că ai incercat să mă otrăvești din nou, deduse Miguel cu voce joasă.

– O, da. Până când Nathalie a ta m-a oprit cu ouăle ei fierte tâmpite. Dar asta nu e tot, vere. Mai sunt multe lucruri pe care nu le știi. Foarte multe. Poți să ghicești? Toate diminețile alea drăguțe la Cabrillo Shipping. *Trebuie să-i dăm ceva de făcut lui Ricardo.* Nu era nevoie, eram suficient de ocupat în timp ce-ți furam banii. Bani care de fapt îmi aparțineau mie. Eu am dat semnalul navei de război Confederate. Când am aflat că plecați cu aurul, mi-am înălțat zmeul roșu, așa după cum ne înțelesesem. Și v-au prins. Nu știam că Margaret se afla pe corabia ta. Și acum ea e moartă. Margaret a mea. Singura *señora* care mă vedea așa cum eram în realitate. Un bărbat, nu un copil. M-a iubit și acum e moartă. Din cauza ta. Tu ai ucis-o. Tu.

Cei doi bărbați se priviră în ochi pentru un timp îndelungat. Privirea lui Ricardo era încărcată de ură și jale. Miguel părea calm, la fel ca întotdeauna. Crengile copacilor se loveau una de cealaltă în bătaia vântului, frunzele uscate învârtindu-se într-un dans macabru în jurul celor două siluete nemișcate. Tufișurile de sub balcon fosniră.

Ricardo se întoarse, pălind într-o fracțiune de secundă.

– Nu... nu se poate. Nu poți fi tu. Ești doar o fantomă pe care o pot vedea pentru că e ziua morților.

– Dar sunt chiar eu, spuse o voce din umbră.

– *Querida*? Șocul inițial al lui Ricardo se transformă într-o expresie de bucurie fără margini. Își făcu cruce. Chiar ești tu... vie și nevătămată. Nu te îngrijora, draga mea. O să mă ocup de Miguelito o dată pentru totdeauna. O să mă ocup de tot.

– Așa cum te-ai ocupat de corabie? Ce încurcătură idioată! Nu, Ricardo, m-ai dezamăgit pentru ultima oară. Știi prea bine că nu acord niciodată o a doua șansă.

Margaret ridică dintr-o dată mâna și se auzi o pocnitură. Două, trei. Ricardo tresări, brațele zburându-i în lături în timp ce se prăbușea la pământ. Pe fața lui Margaret se așternu o expresie ciudată. Regret? Tristețe? Nu-mi dădeam seama prea bine ce simțea. Se apropie de locul unde căzuse Ricardo și-l împunse în coaste cu vârful pantofului. Apoi își propti piciorul în umărul lui și-l

întoarse cu fața în sus. Ochii îi erau deschiși, zâmbetul fericit îi înghețase pe buze. O pată mare de sânge i se întindea în zona pieptului.

Margaret îi trimise un ultim sărut de pe vârfurile degetelor.

– Somn ușor. Apoi se întoarse către Miguel. Așadar, iată-ne din nou împreună, dragul meu. În sfârșit singuri. Ce păcat că nu mi-ai acceptat oferta inițială. Corabia ta ar fi fost salvată. Un plan bine pus la punct face totul, sau cel puțin așa am auzit. Un plan bun, vederi largi și mult curaj. Dar să știi că ai fost un oponent formidabil. Extraordinar. Privirea ei alunecă înfometată pe trupul lui Miguel. Ridică pistolul și sprijini cu nonșalanță țeava de propria-i tâmplă. Bănuiesc că tot nu vrei să ne unim forțele, nu-i așa? Avem mai multă experiență de viață. Ne-ar putea merge foarte bine... chiar și în pat. Ne-ar fi mult mai bine ca înainte. Dă-mi voie să-ți dau un sfat, Miguel. Noutatea între cearșafuri e câteodată binevenită, dar efectele trec repede. Ești un bărbat mult prea inteligent pentru a te lăsa păcălit de așa ceva. Nici măcar nu cred că ai putea avea o relație stabilă în adevăratul sens al cuvântului. Așa că, ce zici, putem ajunge la o înțelegere?

– Nu prea cred că-mi place stilul tău de-a termina relațiile. Miguel își puse mâinile pe șolduri, dându-și la o parte haina din catifea.

Margaret se prefăcu că se bosumflă.

– În cazul ăsta, n-am avut încotro. N-aveam timp de reproșuri și explicații. Dar cu tine e altceva. Pe tine chiar te vreau. Hai, fii băiat cuminte și ia decizia potrivită. Ești sigur că nu mă vrei, dragul meu?

– Da, foarte sigur, îi răspunse Miguel cu voce joasă.

– Bărbații! exclamă ea exasperată. Niște proști sentimentali. Cu cât sunt mai tineri, cu atât sunt mai încăpățânați. Poți să-i direcționezi către apă, dar nu-i poți forța să și bea. Zău, așa! Mă dezamăgești foarte tare. Întinse brațul și ținti pieptul lui Miguel.

Nu! am strigat în gând. Am încălecat balustrada balconului. Totul se învârtea în jurul meu, dar nu-mi mai păsa. Am sărit în neant, cu vântul vâjâindu-mi pe la urechi. Margaret a privit în sus. I-am surprins expresia șocată în timp ce ridica un braț pentru a se apăra. Apoi ceva metalic apăru brusc în mâna lui Miguel. Am auzit o pocnitură. Ceva argintiu zbură prin aer chiar în momentul în care am aterizat peste Margaret. Ceva a trosnit ca o creangă

uscată de copac. Un sunet îngrozitor. Irevocabil. Ne-am rostogolit printre frunzele uscate. Respirația mi s-a tăiat pentru o fracțiune de secundă. N-am mai văzut nimic. Orbisem. Ba nu. Părul îmi acoperise fața. L-am dat la o parte și primul lucru pe care l-am zărit a fost fața lui Miguel. Mă studia cu o expresie extrem de îngrijorată. Apoi a apărut fața lui Claude. O greutate teribilă a fost ridicată de pe mine.

– Fir-ar să fie, ce naiba faci? Iar zbori prin aer ca o bezmetică? Îți cam pui norocul la încercare, surioară. Asta chiar a fost o nebunie. Am aruncat cuțitul și-ai fost cât pe ce să nimerești drept în el.

Mi-am pipăit zona din dreptul coastelor, unde ceva mă ardea. Am simțit un lichid lipicios.

– Ba cred că m-ai nimerit. Tu și prostia aia de figură cu cuțitul. De ce nu l-ai aruncat mai devreme? Ce-ai așteptat? I-am arătat degetele înroșite. Oh, uită-te la asta. Să vezi ce-ți face Catherine. I-ai distrus rochia de mireasă.

Miguel mă luă în brațe și mă sărută pe frunte.

– Nu e sângele tău, îmi spuse cu blândețe.

– Dar al cui? am întrebat, amețind pe loc. Al tău? Ți-ai rupt copcile?

Miguel clătină din cap.

– Atunci... I-am urmărit privirea până am dat cu ochii de Margaret LaRue Calhoun. E moartă?

Dar nu trebuia să aud răspunsul pentru a-mi da seama. Știam deja. Am recunoscut imediat starea aceea de nemișcare totală a celor morți. Nimic altceva nu arăta la fel. Nici măcar atunci când cineva dormea profund. Am fost cuprinsă de greață.

– Nu din nou! Nu mi se poate întâmpla din nou. Am... am ucis-o!

– Nu, spuse Miguel. Era deja moartă când ai aterizat pe ea. Eu am împușcat-o și cuțitul lui Claude i s-a înfipt în inimă.

– Ba nu! I-am rupt gâtul. Fractură clară. La fel cum s-a întâmplat cu bețivul ăla.

– Și ce dacă? rânji fratele meu. Îl apărai pe Miguel. I-ai salvat viața, la fel cum mi-ai salvat-o pe a mea.

Am privit de la unul la celălalt. Nu înțelegeau. Dar eu înțelegeam prea bine. În loc să-mi respect jurământul, omorâsem din nou pe cineva. Păcatul acela nou distrusese toată munca pe

care o făcusem de-a lungul anilor. Mi-am examinat mâinile cu o expresie îngrozită.

Miguel înjură în surdină luându-mi-le în ale lui. Îmi curăță sângele cu batista lui, dar tot puteam vedea cu ochii minții petele acelea care parcă mi se întindeau pe tot corpul, pătrunzându-mi în suflet.

Epilog

Mă aflam în paradis. Vântul călduț adia blând, împrăștiind parfumul orhideelor, al ghimbirului sălbatic și al arborilor de cafea răspândiți în văile vulcanice ale insulei Hawaii, în golful căreia ancorasem *L'Esperance*, noua noastră corabie. Apele turcoaz erau de-o limpezime aproape imposibilă. Stăteam la soare cu Miguel pe punte, după ce înotasem o dimineață întreagă. Sarea ni se uscase pe piele, devenind un praf fin.

– Vino mai aproape q... *mi amor*, se bâlbâi Miguel.

Aproape îmi spusese *querida*, dar reușise să se oprească la timp. Nu mai suportam cuvântul acela. La fel și Miguel. Ne evoca amintiri mult prea dureroase, ca spre exemplu bărbatul pe care-l înmormântasem a doua zi după nunta noastră. Dar în afara sentimentelor acelora, nu existaseră alte repercursiuni. Un judecător cu o expresie foarte gravă ne absolvise de orice vină, iar Christopher B. Calhoun păruse extrem de mulțumit să-și recapete libertatea. Michelle era candidata preferată pentru a deveni noua doamnă Calhoun, cu toate că nu era foarte convinsă dacă ar trebui să renunțe la propria-i libertate.

Și eu? Începeam să-mi revin după șocul inițial. Sigur că-mi părea rău, dar nu regretam ceea ce făcusem. Cum aș fi putut? Până la urmă, Claude avusese dreptate. Îi salvasem viața lui Miguel. Era mai viu ca niciodată, mă înnebunea mai mult ca niciodată. Tot trupul îmi lua foc de fiecare dată când mă atingea sau mă privea. Spre exemplu, chiar acum. Mă privea cu un zâmbet care promitea plăceri secrete. Nu Căpitanul și nici Don-ul, ci Miguel al meu. Era întins pe o pătură moale, acoperit pe jumătate cu un cearșaf alb, dar știam că era complet gol.

– *Niña*. Vino mai aproape, vocea îi sună o idee răgușită.

– Ce-ți mai face piciorul?

Oftă ușor.

– Ești incredibilă.

– Bineînțeles. Să nu crezi că m-am schimbat numai pentru că acum am un nume diferit.

I-am palpat rana. Nu era inflamată și nu exista vreun semn că s-ar fi infectat, dar era încă o rană destul de gravă. Când l-am presat mai tare, Miguel nu spuse nimic, dar maxilarul i se tensionă.

– Bine, bine, poți să-ți scoți masca de fier. Nu te mai ating. Arată destul de bine. Am fost foarte îngrijorată noaptea trecută. La un moment dat, ai gemut când m-am suit peste tine. Am crezut că te-am lovit.

Mă privi încruntat.

– Am gemut din cu totul alte motive.

– Ah... în fine, greșeala mea. Oricum e o rană urâtă, care va avea nevoie de mult timp pentru a se vindeca. Și-o să rămâi cu o cicatrice zdravănă.

– Atâta timp cât piciorul îmi funcționează așa cum trebuie, nu-mi pasă de altceva. Și acum...

– Acum avem ceva de făcut, l-am întrerupt.

– De acord cu tine.

Poftim, din nou acea privire intensă care-mi inducea o bilă de foc în stomac. Am inspirat adânc.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu la asta mă gândeam, îmi spuse pe un ton iritat.

– Ascultă, domnule, tu te gândești întotdeauna la altceva. Ai nevoie de odihnă. Nu mai ai cincisprezece ani să-ți revii imediat.

– Unele lucruri funcționează mult mai bine la vârsta mea, îmi spuse pe un ton sugestiv. Timpul înseamnă experiență... experiența poate însemna plăcere. Vrei să-ți arăt?

Mă trase dintr-o dată peste el, în așa fel încât am fost nevoită să-l încalec. Cu toate că se afla sub mine, cu mâinile pe șoldurile mele, el era cel care deținea controlul. Pasiv? Pe naiba. Nu exista nici măcar un singur oscior pasiv în corpul lui. Își ridică bazinul doar o idee, atât cât să-mi dea de înțeles cam ce avea de gând. Fără să vreau, am închis ochii, preluând mișcarea în mod automat.

– Așa, îmi șopti. Numai tu mă poți face fericit. Și acum sunt extrem de fericit pentru că voi deveni tată.

– Cum? Hei, așteaptă un moment, am protestat, deschizând ochii. De unde știi asta? Cine ți-a spus?

Miguel părea extrem de calm. Ochii îi erau strălucitori, calzi, tandrețea oglindindu-se în ei cu moliciunea ierbii proaspete.

– Propriul tău trup. Îmi dezmierdă sânii. Despre ce vroiai să stăm de vorbă, *doctora*?

– Păi, văd că știi deja. Parcă aș trăi cu o ghicitoare. Îmi știi toate secretele. Am ridicat din umeri și m-am rostogolit de pe el. Te-am văzut citind o telegramă azi-dimineață. De la cine era?

– De la maiorul Moore, admise cu jumătate de gură.

– Zău? Și ce vroia?

– Mi-a transmis că din punctul lui de vedere, ești liberă. Și că înțelege importanța discreției, vocea lui Miguel căpătă un ton satisfăcut.

Bun. Maiorul nu ne mai deranjase după ce-i dezvăluisem că știam despre aventura lui cu *Miss* Hollinger. Mi se păruse dezgustător să recurgem la șantaj, dar câteodată trebuie să te comporți ca atare atunci când ai de-a face cu un șarpe.

– Ipocritul ăla bătrân…

– Hai să nu mai discutăm despre asta, propuse Miguel, sclipirea aceea senzuală apărându-i din nou în ochi. Am o surpriză pentru tine.

Stomacul îmi luă din nou foc. Cum reușea să facă asta de fiecare dată?

– Da? Ce fel de surpriză?

– O să vezi, îmi răspunse pe un ton misterios.

Dintr-o dată, mi-am dat seama de liniștea completă care ne înconjura. Puntea era pustie.

– Unde e echipajul?

– Într-o scurtă vacanță de-o zi.

Focul mi se răspândi prin tot corpul.

– Înseamnă că suntem…

– Complet singuri, *Señora* Cabrillo.

Cerul își schimba culoarea în partea de vest: portocaliu și galben auriu, apoi roșu aprins. Soarele părea o monedă din aur vechi, ascunzându-se pe după norii suspendați la orizont.

Miguel se ridică în picioare și mă luă în brațe, aruncându-mă peste umăr ca pe o păpușă de cârpă.

– Miguel! Lasă-mă jos! Am înghițit cu noduri în timp ce începu să se cațere pe scara de frânghie din dreptul catargului, puntea devenind tot mai mică. Miguel, mi se face rău!

– Nu-i nimic, îmi răspunse calm, continuând să urce cu mine pe umăr de parcă aș fi cântărit cât un pisoi. Butoaiele de pe punte de vedeau acum ca niște pete mici maronii.

– O, Doamne, am gemut. Nici nu mă pot uita. Nu pot…

– Atunci nu te uita.

Mi s-a părut că a durat o veșnicie până când am ajuns la micul balcon circular unde membrii echipajului obișnuiau să stea de veghe. Mi-am ținut ochii închiși în timp ce escalada balustrada, ținându-mă de el cu ambele mâini când mă așeză jos.

– Ești un nebun, am murmurat.

– E foarte posibil. Am auzit un pocnet slab, apoi sunetul unui lichid acidulat turnat într-un pahar. Am simțit marginea paharului pe buze. Bea, mă îndemnă.

Am sorbit cu precauție. Rece ca gheața, nu prea dulce, perfectă. Am deschis ochii.

– Poți să-mi spui și mie ce caută o sticlă de șampanie aici? Am privit în jur si-am zărit câteva perne mari aranjate în așa fel încât să formeze un pat, lângă care se afla o frapieră cu câteva sticle de șampanie. Ai plănuit toată chestia asta!

– Bineînțeles.

– Ei bine, să nu crezi că poți să mă îmbeți ca să faci orice vrei cu mine. Nu m-am gândit…

Cuvintele mi-au murit pe buze când mă luă în brațe pentru a mă culca pe perne. Mâinile lui mă mângâiară posesiv de la gât și până între picioare, urmate de buzele lui fierbinți.

– Nu mai gândi deloc, îmi șopti pe piele. Doar simte-mă. Asta. Și asta…

M-am arcuit sub buzele lui.

– Miguel…

Trupul lui alunecă peste al meu, susținându-se pe brațe. Mădularul lui fierbinte îmi atinse ușor zona fierbinte dintre dintre picioare. Rămase acolo nemișcat, insensibil la dorința oglindită în ochii mei. Mi-am ridicat șoldurile, încercând să obțin ceea ce-mi doream mai mult ca orice, dar Miguel chicoti amuzat și se trase puțin în spate. Își arcui o sprânceană.

– Te rog, am gemut.

– Ah, cuvântul magic.

Îmi zâmbi și apoi mă pătrunse complet dintr-o singură mișcare. Am început să plutesc. Respirația lui deveni vântul care mă

purtă din ce în ce mai sus pe cerul albastru. Îl așteptasem toată viața pe acest bărbat, fără să știu măcar ce așteptam. Ne-am iubit tot mai înfometați unul după celălalt. Rapid. Crunt. Furios. Cu sălbăticie.

Când am ajuns amândoi pe culmile extazului, ne-am privit în ochi.

– Suntem noaptea și ziua, îmi șopti Miguel tremurând. Vântul și apa. Privește în jurul tău, *mi amor*. Apa, cerul, pământul, întreg universul se află la picioarele tale. Ești în vârful lumii. Împreună cu mine. Mereu, pentru totdeauna.

Fiecare bătaie a inimii mele îi era dedicată. Numai lui. O flacără eternă arzând numai pentru el. Buzele ni s-au atins cu moliciunea pufului de păpădie. Ne aflam suspendați în aer, pierduți unul în brațele celuilalt.

– Nathalie..., îmi șopti pe buze.

Dragostea lui era singurul liman de care aveam nevoie. Era perfect. Întotdeauna. Pe vecie.

Sfârșit